

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ДЖО ГАРБЪР

**ИСКАМ ТЕ
ОБЕСЕН**

БАРД

В НАЙ-СЪВЪРШЕНАТА ДЪРЖАВА В СВЕТА СМЪРТТА ДЕБНЕ ЕДИН НЕВИНЕН...

ДЖО ГАРБЪР ИСКАМ ТЕ ОБЕСЕН

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Името му е Джон Тафт. Обвинен е в углавно престъпление. Едно упорито ченге го е набелязало за своя лична плячка. За главата му е обявена награда. Той е в капана на малък остров, където всеки жител го иска обесен. И все още никой не е обяснил на Джон Тафт какво става.

Кой го е нарочил? Шефът му? Местен гангстер? Или може би собствената му приятелка?

Тафт не знае кой и защо! Знае само, че трябва да се научи да се съпротивлява!

На Тупи Хедрен, прототипа на Оливия, би трябвало да се посвети много повече от един роман.

Сократ: И тогава първото нещо ще бъде да наложим цензура на писателите. Цензорите ще приемат хубавите разкази и ще отхвърлят лошите. И ще изискваме майките и бавачките да разказват на децата само одобрените.

Платон, „Република
II“

Човек бяга най-бързо от себе си.

Лукреций, „За
природата на нещата“

В книгите четем, че едно време богове и богини превръщали мъжете в зверове и птици. Жените правят същото. Ето защо онзи мечок може да е бил рицар, отишъл на лов в горите на Биская. Вероятно е разгневил някой бог или богиня и е бил преобразен в мечок, за да изтърпи наказанието си...

Фроасар, „Хроники
III“

Отдавна стигнах до извода, че животът е шанс шест към пет.

Деймън Ръниън,
„Изгодна цена“

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа много на правителството на Сингапур за любезното сътрудничество, докато правех проучвания за тази книга. Специални благодарности дължа и на сингапурския съвет по туризма, по охраната и поддръжката на парковете и по жилищното строителство, на полицията и на пристанищните власти за помощта, която ми оказаха. Както и на персонала на хотел „Рафълс“, на американското посолство, на неколцина журналисти, местни бизнесмени и приятели, които направиха всичко възможно да ми помогнат.

Помолиха да не споменавам имената им.

Когато говорех за недостатъците на държавата си и за политическите особености, те понижаваха тон, предпазливо се оглеждаха дали някой не подслушва и ме молеха да не споменавам имената им. Управляващите в Сингапур не приемат критика, колкото и да е добронамерена. Жалко, защото непримиримите критици са направили нас, отделните индивиди, и обществото като цяло по-добри. Фактът, че управляващите в Сингапур не правят разлика между критика и конфронтация, в крайна сметка може да доведе до по-лоши последици и от онези, които политиците искат да избегнат.

Но не е моя работа да критикувам, а още по-малко — да се опитвам да натрапвам западните ценности на една източна страна. Ние, американците, сме правили това и резултатите не са били твърде лицеприятни.

1. ИЗПРАЩАНЕТО

Под кожата на всеки любим се крие враг.
Дороти Паркър

*Сократ: „Малцина съзнават, че част от
злото в другите хора се предава на тях“.*
Платон, „Република
X“

1.

МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ САН ФРАНЦИСКО

В един неделен октомврийски следобед Джак Тафт, който дори не подозираше, че е набелязан да умре, седеше прегърбен в първа класа на самолет на сингапурските авиолинии. Дотогава не бе пътувал в първа класа. Обстановката не беше толкова луксозна, както бе очаквал. Напомняше му за чакалня на скъп стоматологичен кабинет в Ню Йорк. Само списанията бяха по-нови.

Изтощен от шестчасовото пътуване от летище „Кенеди“ до Сан Франциско, той пиеше диетична пепси-кола, защото беше на средна възраст и трябваше да внимава за килограмите си, и напразно се опитваше да се съсредоточи върху обемистия документ на коленете си. Пътуването не му се отразяваше добре. Пък и въпросният документ беше ужасно досаден.

Най-новите правила на ПМТО. Направо от Вашингтон. Тънка хартия и дребен шрифт. Сто трийсет и три страници с парализиращ ума правителствен жаргон.

ПМТО беше проклетие в живота на всеки търговец, бюрокраична реликва от времето на Студената война, създадена, за да попречи на Империята на злото да сложи ръка на американската стратегическа технология. Но Съветският съюз отдавна не съществуваше, докато ПМТО още функционираше. Преди повишението Джак нямаше никакви грижи. Като директор, отговарящ за материално-техническото осигуряване на „Ел Би Тек“ за Америка и Европа, той се занимаваше само със страни, които можеха да внасят каквато електроника искат. Сега обаче беше вицепрезидент и отговаряше за търговията в целия свят. Документът на коленете му беше Правилникът за международната търговия с оръжие. Проблемът с ПМТО беше, че човек никога не знае какво са решили да включат тази седмица в черния списък книжните червеи от правителството. Нито защо. Един ден някой компонент беше абсолютно законен. На другия ден продажбата му в някои страни се наказваше с глоба от петстотин хиляди долара. Сред стоките, които неизвестно защо бяха

забранени за износ, бяха аквалангите, високочестотните радиоскенери и... лъковете, и стрелите, за бога! Не можеш да продаваш тези неща на Садам Хюсеин. О, не! Съдбата на свободния свят ще бъде застрашена.

Смешно! За нещата, които правилникът забраняваше, имаше процъфтяващ черен пазар — разбира се, на по-високи цени, защото на компаниите не им беше позволено да наддават. Липсата на логика във всичко това накара Джек да стисне зъби. Вярно, имаше начини — теоретично легални — „Ел Би Тек“ да заобиколи тези глупави правила и ако тъпото правителство не отменеше разпоредбите си...

Той поклати глава. Заобикалянето на федералните правила не беше в неговия стил. Това не беше за съвестния, честен и най-вече *разумен* Джек Тафт. Дори самата мисъл за шикалкаване със закона беше сигурен знак, че е твърде уморен, за да се съсредоточи върху работата си. Той въздъхна, отвори хубавото си, ново дипломатическо куфарче и пусна вътре бюлетина на ПМТО. После, без да го е грижа дали някой от другите пътници ще го забележи, че прави нещо ексцентрично, Джек допря куфарчето до лицето си. Кожата беше мека, топла и гладка. Допирът му напомни за Гейбриел, която му бе подарила тази великолепна скъпа вещ.

Гейбриел... Тя беше в Ню Йорк и също щеше да пътува със самолет. Липсваше му толкова много, че сърцето го болеше. Триседмичната им раздяла щеше да е агония за него. Не я ли видеше само един ден, Джек вече изгаряше от нетърпение да бъде до нея. Особено след като онзи орангутан Саймън я оглеждаше така, сякаш още я притежаваше. Широкоплещестият, наперен Саймън... Той се запита какво бе намерила Гейбриел в него...

Но предполагаше, че знае отговора на *този* въпрос.

Три седмици. Веднага щом се върнеш, Джек щеше да я прегърне, да я притисне в обятията си, да я целуне и после... Ами, просто щеше да изтърси: „Обичам те. Ожени се за мен“.

Нямаше да е трудно. Шест думи. Сигурно щеше да може да ги изрече, без да се задави. Трябваше да го направи преди няколко месеца. Беше лесно. Нямаше проблем. Знаеше, че ще го стори.

Сетне един добре познат глас прошепна: „Това е твърде хубаво за човек като теб, синко“. И Джек започна да се колебае. „Само смелите заслужават красавиците...“

2. НЮ ЙОРК

1

Същия следобед на три часови зони на изток Гейбриел Дън забързано мина покрай охраната на летище „Ла Гуардия“. За разлика от делничните дни сега там нямаше тълпи, нито изнервящи забавяния на полетите. Имаше достатъчно време до излитането на самолета ѝ.

Тя се надяваше, че Джак е стигнал бързо до летището. В седем часа сутринта улиците на Манхатън бяха пуссти и по Ван Уик нямаше задръствания. Пътуването с такси от апартамента ѝ до летище „Кенеди“ вероятно бе продължило по-малко от четирийсет и пет минути. Да, Джак бе отишъл навреме за полета си, макар че дълго след като трябваше да тръгне, те още се...

И сега беше далеч от нея. Това беше първата му командировка в Азия. Три седмици, през които тя трябваше да размишлява и да реши какви са чувствата ѝ към него.

Гейбриел се усмихна. Червените ѝ коси се развяваха, докато вървеше. Джак толкова очевидно... толкова нервно... събираше смелост да ѝ направи предложение за женитба. Тя си представяше как ще го стори — смутено щеше да изтърси някоя глупост от сорта, че двамата вече не са млади. Тя е на трийсет и седем, а той — на четирийсет и две и се срещат от една година, затова...

Джак едва не го направи в петък. Гейбриел позна по очите му. На обяд — в грил бара „Мортън“ на Пето авеню, защото той обичаше пържоли и пържени картофи. Гейбриел му даде подарък по случай повишението. Екстравагантно, скъпо, черно куфарче. И веднага забеляза онзи поглед в очите му. Джак първо измънка, че куфарчето е твърде хубаво за него. Сетне преглътна с усилие и заеквайки започна да ѝ обяснява колко много държи на нея. Той винаги говореше несвързано, когато изразяваше чувствата си. Ако Саймън Бъртън, редакторът и бившият ѝ любовник, не се беше приближил наперено до

масата им и не го бе прекъснал, Джак Тафт щеше да ѝ предложи да се оженият. Гейбриел беше убедена в това така, както беше сигурна във факта, че не бе готова да реагира адекватно.

Но Саймън, който привличаше вниманието на всяка жена в заведението, дойде и Джак позеленя от ревност и млъкна.

Слава богу.

И сега Джак бе заминал, а Гейбриел отиваше в Бостън на работна закуска с важните клечки от инвестиционна компания „Фиделити“. Заедно със Саймън. Похотливият натрапник настояваше да я придружи. През цялото време трябваше да отблъсква ухажванията му. Каква досада!

Тя бързо щеше да напише статията за „Фиделити“. Веднага щом се върнеше. После щеше да се залови да разследва друга тема. Джак ѝ бе подхвърлил идея. Само две думи. Не пожела да ѝ разкаже подробности. Той никога не се впускаше в подробности. В края на краищата тя беше журналист, а той — лоялен изпълнителен директор и трябваше да внимава да не предизвика конфликт между различните интереси.

Конфликт на интереси? Замисли се върху израза. Нима Джак бе премълчал подробностите, защото се боеше от конфликт? Дали информацията, която ѝ съобщи, не загатваше, че е открил нещо гнило за компанията му? Дали не намекваше, че отива на другия край на света, защото е надушил нещо нередно? Като новоизбран вицепрезидент той щеше да посети дистрибуторските центрове на „Ел Би Тек“ в Сингапур, Малайзия, Тайланд, Индонезия, Филипините и Тайван. Някои от тези държави бяха твърде рисковани. Ако там ставаше нещо съмнително, той можеше да се окаже в опасност.

Не, това беше глупаво. „Опасност“ бе последната дума, която можеше да се свърже с него. Той беше добър човек, страхотен любовник, уравновесен и разумен. Можеше да се разчита на него. При него нямаше изблици на емоции, нито непредсказуемо вълнение. И точно заради това ѝ трябваша три седмици, за да обмисли взаимоотношенията им, разсъждаваше Гейбриел Дън, докато се качваше в самолета.

„Сърцата не се дават, а се печелят“ — бе писал Уилям Бътлър Йейтс, когото тя обожаваше, тъй като беше ирландка. И по този повод

се запита дали обезпокоително скромният Джак Тафт я обича по този старомоден начин.

Не знаеше със сигурност. Трябваше да помисли. Нужно ѝ беше време.

Тафт бе заминал. И Денис знаеше, че той няма да се върне. Хората в Сингапур щяха да се погрижат за това. Тя нямаше представа как ще го сторят. Беше все едно да се обадиш на работник от службата за изтребване на паразити. Мъжът в работен комбинезон се появява сутринта. Вечерта се връщаш от работа и мишката е изчезнала. Може би е мъртва или е затворена в малка клетка и измъчвана от учените в някоя лаборатория. По-добре да не знаеш подробностите. Единственото, което те интересува, е, че я няма.

Като Тафт.

Беше неделя следобед и в офиса нямаше никого. Денис Доналд седеше в малкия си кабинет, който смяташе за своя спирка в живота. Тя пушна съобщение по електронната поща. Номерът на полета на Тафт. „Сингапур Еър“. Час на пристигане — пет и пет сутринта. Хотел „Рафълс“.

Човекът, за когото бе адресирано съобщението, щеше да чака. Или хората, които работеха за него. Това нямаше значение. Резултатът щеше да е един и същ.

Денис отметна златисторусите си коси и си позволи леко да се усмихне. Устните ѝ приличаха на шедьовър на пластичен хирург, но както всичко останало в нея бяха естествени и свършени. Ядоса се на бавната реакция на персоналния си компютър. Ако тя, а не онзи тъпак Тафт, бе избрана за вицепрезидент на най-големия дистрибутор на електроника в света, първата ѝ работа щеше да бъде да изхвърли тези антики „486“ и да ги замени с „Пентиум III“. Но Джак — както винаги муден и дребнав — бе настоял, че на никого в отдела не са необходими по-модерни компютри. По-добре било да не натоварват бюджета, да задържат старите машини още една година и да се придържат към изпитаното и надеждното. Това беше типично за Джак и защо се бе чукала с него толкова дълго, щеше да остане загадка.

Екранът на компютъра угасна. Денис прехапа устни, отчаяна от бавната му скорост. Е, да. Обикновените програмни продукти на „Ел Би Тек“ работеха безупречно на старомодните компютри. Но Денис имаше специални потребности, каквито никой друг нямаше, и

3. СИНГАПУР

В Ню Йорк беше пет часът неделя следобед, а в Сингапур — рано сутринта — и всички добри граждани спяха в леглата си.

Чан Джин не беше добър гражданин.

Отегчен и капнал от умора, той отключи вратата на апартамента си и сковано се приближи до прозореца на хола. Застана там, на осемнайсет етажа над Орчард Роуд, и се вторачи в тихите улици на парадоксалната си островна нация — безмилостна капиталистическа страна, която се грижи за гражданите си от люлката до гроба. Властите се хвалеха, че Сингапур е идеалната държава. Чан презрително изсумтя. Ако беше толкова идеална, защо в нея имаше място за такива като него?

Между веждите му се появиха две дълбоки бръчки. Не за пръв път размишляваше по въпроса, че задушавачо покровителственото общество на Сингапур беше република на малки бели мишки, които са настанени удобно във финансирани от правителството клетки и хрисимо и покорно изпълняват прищевките на господарите си. Но там, където има мишки, има и плъхове. И Чан Джин се смяташе за пръв сред тях. Беше роден хищник, създаден от природата да преследва и убива, макар и не тази вечер.

Чан въздъхна. Инстинктът му подсказваше, че някъде там долу, в мрака, свободно се разхожда тлъста, вкусна плячка. Беше се върнал с празни ръце от дълъг лов. Но търпението е най-великата добродетел на ловеца и той знаеше, че някоя друга нощ преследването ще започне отново. И когато и да свърши, Чан, ловецът, ще се прибере вкъщи доволен и заситен. В нощи като тази той се чувстваше не толкова уморен, но странно, спеше добре.

След няколко минути на размисъл Чан извади клечка от вътрешния джоб на спортното си сако, пъкна я между зъбите си и отиде в спалнята. Запали лампата и погледна телефонния секретар. Броячът показваше, че има четири съобщения. Щеше да ги изслуша

сутринта, докато пиеше чай и четеше електронната поща, която компютърът му бе натрупал през последните двайсет и четири часа.

Спалнята и холът му бяха украсени с плакати от класически филми — всички в рамки, стъкло, и много ценни. На три от тях имаше автографи — на Джоун Крофорд в „Женско лице“, на Спенсър Трейси в „Сан Франциско“ и на Джоуел Маккрий и Хъмфри Богарт в „Задънена улица“.

Чан отвори гардероба. На вътрешната страна на вратата бе прикрепено голямо огледало. Той се огледа и остана доволен от онова, което видя. Висок, широкоплещест, с черни коси, сресани надясно и падащи над голямото чело — хубав мъж с очи, почти като на бял човек и несъмнено привлекателен за жените.

Съблече спортното си сако „Армани“ и го окачи до другите, също така скъпи дрехи. После сложи синьо-зелената си вратовръзка на закачалката, където имаше още десетина копринени и изискани вратовръзки. Извади от кобура под лявата си мишница пистолета „Смит и Уесън“, модел „Сигма“ — оръжие, предназначено да отговоря на изискванията на американското ФБР. Патроните с калибър .45 мм гарантираха поразяването на всяка цел.

Чан остави пистолета и измъкна руската пушка за борба с масовите безредици с рязана цев „Байкал ИЖ“, която носеше под дясната си мишница. В държава, където властваха най-строгите закони за контрол върху оръжията, тя струваше скъпо.

Отдалечи се от гардероба и седна на ръба на голямото си легло. Чаршафите ухаеха на свежо. Чистачките имаха нареждане да ги сменят на всеки три дни. Той се наведе и вдигна крачола на панталона си. В кобур в чорапа бе пъхнат шестстотинграмов, полуавтоматичен пистолет „Глок“, модел 27, с корпус от полимер. Извади пистолета и го сложи на нощното шкафче. После измъкна още един Glock и от другия си чорап. Пистолетите имаха пълнители с по девет патрона — смъртоносни като на „Смит и Уесън Сигма“.

Понякога, но не тази вечер, той носеше и револвер „Ругер СП 101“, затъкнат в колана. Полуавтоматичните пистолети засичаха и Чан държеше да има повече от едно подкрепление. Вярваше в огнестрелната мощ и предпочиташе мощни оръжия, които повдигаха противника във въздуха и го поваляха мъртъв на място. В края на краищата опитен стрелец като него, който стреляше с пистолет

серийно производство по неподвижна мишена, намираща се на двайсет и пет метра, щеше да улучи целта, с разстояние между попаденията от пет до осем сантиметра. Но ако приведеш в движение мишената, куршумите летят навсякъде и дори най-изкусният стрелец се смята за късметлия, ако един от десет куршума улучи целта.

Афишът над леглото му беше за филма „Патън“ от 1970 година. Под снимката на звездата Джордж Скот имаше откъс от заповедите, изречени във филма. „Има само един тактически принцип, който не подлежи на промяна — използвай подръчните средства, за да нанесеш на противника за минимум време максимален брой рани, които да доведат до смърт и разрушения.“

Чан не само се вдъхновяваше от тези думи. За него това беше декрет с тежестта на религиозен закон, Божия заповед, издадена свише, едро от най-великите прозрения за истината в живота. Засега този пронизателен, но елементарен принцип му бе служил добре. Той беше още жив, докато същото не можеше да се каже за други хора, които познаваше.

Стана, разкопча колана и остави панталона си да падне на пода. В онези сингапурски кръгове, където се обсъждаха такива неща, се говореше, че той има кобур с двайсет и пет милиметров „Бейби Браунинг“, пъхнат в слиповете. Слухът беше неверен, защото Чан Джин обичаше да носи боксерки.

С жест, научен от неколkokратно гледане на филмите на „Уорнър Брадърс“, хвърли клечката за зъби в пепелника, както правеше Хъмфри Богарт. После угаси лампата и се пъхна под хладните чаршафи. На модема блесна светлина. По електронната поща пристигаше съобщение за мъжа със скъпото ново куфарче.

2. ПРЕСТЪПНИКЪТ

По време на пристъп на автоматизъм пациентът внезапно изпада в безсъзнание, но тъй като в мозъка му продължават да функционират други механизми, започва да действа механично. Изпадналият в това състояние може да броди насам-натам, объркан и без цел. Или с помощта на автоматичния сензомоторен механизъм да продължава да извършва онова, с което е било заето съзнанието му, когато най-висшият мозъчен механизъм е изключил... И така, той може да върви по улицата, сякаш чува и вижда всичко, и да се прибере вкъщи. Но той не съзнава и не помни нищо. Ако го види, някой полицай може да го помисли за сомнамбул.

Д-р Уайлдър
Пенфийлд

*„Загадките на съзнанието“, Принстън,
1975 г.*

Адеймантий: Какъв апетит имате предвид?

Сократ: На онези, които са будни, когато разумът и управляващата човека сила спят. Тогавя дивият звяр в нас, преситен от ядене и пиене, се събужда и след като се отърси от съня, отива да задоволи желанията си. И няма глупост или престъпление, които в този момент,

*когато се е разделил с всякакъв срам и разум,
човек да не е готов да извърши.*

Платон, „Република
IX“

1. СИНГАПУР

1

Тафт се възстанови след дългото и изтощително пътуване и сега обитаваше сив, мек като памук свят на приглушени звуци, неясни пастелни тонове и водниста светлина.

Полет 988 на „Юнайтед Еърлайнс“ изминава разстоянието между Ню Йорк и Сан Франциско за около шест часа. В Сан Франциско пристигащият от Ню Йорк пътник трябва да чака три часа, преди самолетът на полет петнайсет на сингапурските авиолинии да излети на дванайсетчасовото си пътуване до Сеул. След още един престой — два часа на летището, където, слава богу, пушенето е забранено — самолетът продължава за Сингапур и се приземява шест часа, след като е тръгнал от Корея.

Джак изтърпя приблизително двайсет и четири часа пътуване, за да стигне до крайната си цел — летище „Чанги“ в Сингапур, което се намираше на петнайсет хиляди и триста километра и тринайсет часови зони от остров Манхатън. Часове преди това изтощеното му тяло бе изключило главните си системи. Единствените мозъчни функции, които още действаха, бяха намиращите се в продълговатия мозък — лоното на основните хищнически инстинкти за самосъхранение, програмиран да изпълнява три команди — бори се, храни се и бягай. Тъй като в момента нито една от тези повели не отговаряше на състоянието му, Джак представляваше жив мъртвец.

Самолетът му кацна в Сингапур в два часа във вторник сутринта — два дни, след като бе тръгнал от летище „Кенеди“. Джак надникна през прозореца. Тропическият пейзаж беше ярко осветен, пищен и великолепно зелен. Но той всъщност не го виждаше. За неговите очи гледката беше предимно едноцветна мъгла.

Една от стюардесите отвори шкафчето в първа класа, за да извади спортното сиво раирано сако на Джак. Беше поразително

красива. Малайка със златиста като кехлибар кожа, на двацет и няколко години. Сочните ѝ устни потрепваха във великолепна, срамежлива усмивка. Големите ѝ очи искряха от топлота. Дългите до раменете коси бяха кестеняви и буйни, а талията ѝ — удивително тънка, особено като се имаха предвид прелестните извивки на тялото ѝ. Казваше се Зейтун и не само донесе сакото на Джак, но и му помогна да го облече. Докато се навеждаше над него, дългите ѝ, меки като коприна коси докоснаха лицето му. Ноздрите му се изпълниха с възбуждащото ухание на скъп парфюм и нежната топлина на жизнена младост погали кожата му. Тя мило попита дали може да направи още нещо за него, каквото и да е. Джак с нежелание поклати глава. Гледаше, но не виждаше прекрасното същество, което през последните осемнайсет часа му беше повече от доброволна робиня.

Джак изръмжа нещо неразбираемо.

Часове по-рано удобствата на първа класа се бяха видели на Джак като най-подходящи за повишението му във вицепрезидент на „Ел Би Тек“. Най-после той се сбогува с викащите деца, топлата бира, измъчените стюардеси, мръсните тоалетни и изпотените, кихащи и бърбиви дебелащи във втора класа.

Сега Джак Тафт беше високопоставено лице в компания за милиарди долари. Вече нямаше да пътува във втора класа.

„Татко, купих билети за опера за теб и мама по случай годишнината от сватбата ви. «Фауст». На първия ред.“

„Това е твърде изискано за хора като нас. Мястото ни е на балкона. Върни билетите.“

Той трепна при спомена и се опита да го прогони от съзнанието си... и поне веднъж в живота си да се наслади на плодовете на успеха си, без да изпитва вина.

Зейтун улесни нещата. Тя беше толкова съвършена представителка на легендарните, прелестни стюардеси от сингапурските авиолинии, че той хлъцна, като я видя. И се изчерви, когато на обяд Зейтун коленичи до него, за да му сервира ордьовъра с цялото си неотразимо уважение, което могат да покажат само азиатските жени. „О, господарю — говореше смиреното изражение на

прекрасното ѝ лице, — моля те, приеми този скромен дар от това низше и недостойно същество.“ И Джак почувства...

„Не трябва да съдиш хората само по външността“ — посъветва го познатият глас.

„Да, татко. Знам, татко.“

Почувства се виновен. Майсторски приготвеният фъстъчен сос с подправки, вкусните пилешки рулца и тортата с шоколадов и ментов сладолед имаха вкуса на пепел. Изпита желание да пътува във втора класа. Там беше мястото на такива като него.

Зейтун Бинте Самсудин, интелигентна и съвсем не толкова срамежлива, колкото изглеждаше, знаеше, че шансът да намери необвързан мъж, пътуващ в първа класа, са равни почти на нула. Когато постигнаха обществено положение в живота, което им позволяваше да летят в първа класа, американските мъже вече бяха обременени с настоящи съпруги, бивши съпруги и издръжки за деца. Въпреки това тя не можа да не забележи, че изтощеният от пътуването господин Тафт не носи пръстен. Нещо повече, той беше очарователен, учтив, скромен и остроумен. И симпатичен. Напомняше ѝ на плюшено мече, което ти се иска да прегърнеш. Господин Тафт имаше вид на човек, който... ами... обича прегръдките.

Тя се запита дали умореният американец наистина не е обвързан и допря до устните си лакирания нокът на пръста си. Повечето мъже биха се разтопили при вида на този жест. Но господин Тафт дори не го забеляза. Той стисна куфарчето си, сякаш беше най-важното нещо на света, и препъвайки се, тръгна към изхода на самолета.

— Довиждане, господин Тафт. Надявам се пак да ви видя на полет на сингапурските авиолинии — изчурулика Зейтун, после си помисли: „Или може би другаде“.

Тя стисна устни. В никакъв случай. Зейтун беше добра мюсюлманка. Пък и *това* поведение беше строго забранено от работодателите ѝ.

Обаче знаеше, че ако наистина иска да се измъкне от задушавашите окови на прекалено грижовната ѝ малка държава, има само един начин да го направи — да намери чужденец, за когото да се омъжи. И докато свещеният Коран забраняваше на мюсюлманките да

се омъжват за неверници, със своята мъдрост Пророка бе решил, че евреите и християните *не са* неверници.

Зейтун гледаше как господин Тафт слиза от самолета. Беше обезпокоена от мислите си, но ѝ хрумна, че едно момиче може да прави и много по-лоши неща.

По-късно, по време на разпита, тя упорито щеше да отрича, че изобщо е проявила интерес към този мъж. Но тогава, разбира се, щеше да бъде твърде късно.

Издокаран в светлозелена куртка, ефрейтор Куан Йонг Куан стоеше на поста си на изхода на летище „Чанги“. Пътниците от полет 15 на сингапурските авиолинии слизаха от самолета. Някои крачеха бързо. Те не бяха уморени, защото се бяха качили в Сеул и идваха на неколкодневна командировка в процъфтяващ Сингапур. Други сковано се влачеха във фоайето. В едната си ръка държаха паспорта и формулярите, а в другата — ръчния си багаж. Това бяха изтощените нещастници от Щатите. „Горките копелета — помисли Куан. — Имат такъв вид, сякаш всеки момент ще пукнат.“

Един от тях, препъвайки се, вървеше към будката му. Куан се вторачи в него, опитвайки се да запомни чертите, които трябваше да види на снимката в паспорта. „Мъж, бял — помисли той. — На около четирийсет години. Няма отличителни белези. Кестенява коса. Кафяви очи. Ръст — метър и осемдесет. Тегло — около осемдесет и два килограма и трябва да свали няколко от тях. Скъпи мокасини, измачкан панталон и ново спортно сиво раирано сако. Американец. Най-малкото заместник изпълнителен директор. И съдейки по обръкването, изписано на лицето му, това несъмнено е първото му посещение в най-експедитивната държава в света.“

— Добре дошли в Сингапур, сър — изрече Куан.

Западникът се облегна на гишето и му подаде паспорта си и имиграционния формуляр. Ефрейторът бързо прегледа документите. Предположенията му се оказаха верни. Обикновено беше така.

— Каква е целта на посещението ви, сър?

— По работа — изръмжа мъжът.

Ефрейтор Куан бе виждал и по-тежки случаи на изтощение след дълго пътуване. Не беше необходимо да проверява този пътник във всезнаещите компютри на правителството.

— Надявам се, че престоят ще ви хареса, сър — рече той и подпечата паспорта на Джак. — Митницата е право напред.

Зейтун огледа за последен път празния салон на първа класа. Всичко изглеждаше наред. Никой не бе забравил куфарчето или сакото си...

Между страничната облегалка и възглавницата на седалката, наскоро освободено от господин Тафт, който неизвестно защо още не беше женен, имаше нещо. Сиво. Показваше се само крайчецът.

Тя наклони седалката и като внимаваше да не си счупи някой нокът, пхна пръсти под възглавницата и извади предмета.

— О, горкият господин Тафт — промълви.

Беше намерила джобен компютър „Псион“, серия 5, където сигурно бе записан телефонният номер на господин Тафт, дневната му програма и различни документи.

Зейтун отново притисна красивия си пръст до прелестните си устни. Редно беше да занесе компютъра в Бюрото за изгубени вещи на летището, откъдето щяха да го предадат на господин Тафт.

Но от петгодишния си опит тя знаеше, че американските бизнесмени, пътуващи със сингапурските авиолинии, са като с вързани ръце без персоналните си компютри. Може би трябваше сама да го върне на господин Тафт. Къде ли бе отседнал...

Но, разбира се, това беше лесно. Пътниците често използваша „Псион“. Зейтун бе виждала много пъти тези компютри в салона на първа класа и знаеше как да работи с тях.

„Псион“ се отваряше като портфейл. Горната част беше екранът, а долната — клавиатурата. Зейтун го включи и натисна функцията „Дневен ред“. На екрана се появи нещо като джобен бележник, показващ днешната дата. И срещу думите „два часа през нощта“ бе написано: „Пристигане в Сингапур. Хотел «Рафълс». Бийч Роуд 1. Тел. 337–1886. Номер за потвърждение на резервацията: 3248-183“.

Чудесно. Можеше да се отбие в „Рафълс“, докато се прибира в апартамента си в жилищния квартал Тоа Пейо. Нямахше да е неудобно. Щеше да се обади от фойето на симпатичния господин Тафт и...

Зейтун се изчерви. Не, не можеше да го направи. Това беше твърде дръзко за добре възпитана мюсюлманка. Но щеше да остави компютъра на рецепцията. И може би бележка кой го е намерил.

И в случай, че той поискаше да ѝ се обади и да ѝ благодари, тя можеше да остави дори телефонния си номер.

В този късен час летище „Чанги“ беше безлюдно, с изключение на пътниците, слизащи от полет 15. Препъвайки се, Джак излезе от митницата. Тропическата нощ беше приятна. До тротоара чакаха таксита.

Той сложи чантата си в отворения багажник на светлосиня тойота. Шофьорът, сикх, се обърна и попита:

— Къде, сър?

— В хотела.

Двамата се вторачиха един в друг. Последваха няколко мига на напрегнато мълчание. Сетне шофьорът попита:

— Дълъг ли беше полетът, сър?

Джак кимна.

— Как се казва хотелът ви, сър?

Джак се замисли.

— „Рафълс“ — отвърна.

Сивото мицубуши лансър беше трудно забележимо превозно средство с тъмни стъкла и регистрационен номер, започващ с буквите „QX“. Шофьорът му изчака, докато таксито на Джак се отдалечи, сетне потегли след него. Помежду им имаше пет коли. Шофьорът увеличи скоростта, а пътникът до него доближи към ухото си радиопредавател „Моторола Спайктра“.

Чан Джин извади клечката за зъби от устата си и попита:

— Главно управление на полицията, чувате ли ме?

— Да. Къде си?

— Тръгвам от летище „Чанги“. Обектът е в такси тойота на фирма „Тибс“. Регистрационният номер е 2УА490. Отпрати се на изток по Ийст Коуст Паркуей.

— Ще наредя на екипа да заеме позиция.

— Колко човека са?

— Четирима. Ще бъдат готови след трийсет минути.

— Кажи им да не бързат. С този тип ще се справим лесно. Край.

Докато пътуваше с таксито, Джак сънливо се взираше през стъклото. Гледките, които биха накарали всеки нюйоркчанин да зяпне от почуда, останаха незабелязани от него. Първите няколко километра изкусно замаскирана писта за въоръжените до зъби сингапурски военновъздушни сили — бяха оградени с блестящи от чистота обществени сгради. Фактът, че нито едно стъкло не беше счупено и по земята нямаше боклуци, а стените не бяха надраскани, при нормални обстоятелства би учудил Джак.

Той с нетърпение очакваше първото си посещение в азиатския Град на лъвовете и жадно изучи туристическите справочници. Страната представляваше малък остров Утопия с особени закони — огромни глоби за хранене на гълъби, за дъвчене на дъвка и за пропускане да пуснеш вода в тоалетната. Обаятелен лидер на име Лий Куан Ю, който ръководеше всичко — от стюардесите до националната отбрана. Многоезично население, състоящо се от три милиона, предимно китайци, малайци и индийци. Това несъмнено беше една процъфтяваща държава. Прогнозите сочеха, че след година-две ще бъде по-богата от Америка на глава от населението. Беше известна с удобствата, чистотата и продуктивността си. Тъй като беше нюйоркчанин, Джак никога не бе чувал тези определения, употребени за думата „град“. Дружелюбно настроени, спазващи законите граждани — още една непозната представа, на която обаче трябваше да гледа скептично. Няма мръсотии, боклуци и бакшиши. „Звучи като научнофантастичен филм“ — помисли той.

Но за уморените очи на Джак архитектурата в центъра на Сингапур не изглеждаше по-екзотична от тази на Сан Франциско. Обикновен делови център — по-модерен от другите, но иначе с нищо по-различен от този на Хюстън, Атланта или Финикс. „Това ли е загадъчният Ориент?“ — запита се той.

Единственото, което привлече вниманието му, беше Мерлион, гротескният национален символ на Сингапур. Огромна, бяла като алабастр статуя на трона хибрид — наполовина лъв, наполовина риба. Джак не я хареса. Видя му се странна и обезпокоителна. Звяр,

обсебен от противоречиви души, обитател на две взаимоизключващи се околни среди, неприспособен към нито една от тях и завинаги обречен на война със себе си. Струваше му се, че статуята може да послужи за подходяща метафора на страната, която символизира — вечно несигурна по въпроса дали е западна демокрация, или източен патриархат.

През това време хищникът в Джак ту идваше в съзнание, ту отново заспиваше, готов да действа, ако имаше нужда от услугите му. Но иначе беше инертен. Имаше различна реакция към онова, което виждаше. Единствената му тревога беше, че градът е твърде ярко осветен и има малко места, където да се скрие, ако се наложи.

Фоайето на „Рафълс“ беше образец на британското колониално величие. Мраморен под, снежнобели колони с орнаменти, висок централен вестибюл, дървени части от лакирано тиково дърво, бавно въртящи се вентилатори на тавана, под които Киплинг, Конрад и Моъм са пили пуншове с ром, портрети с маслени бои на знатни имперски благородници, палми в саксии, тихо тиктакащ стенен часовник, донесен в дните, когато корабите са плавали с платна, и персийски килими с размерите на хандбално игрище. Всичко беше безупречно чисто.

Макар да бе изтощен, Джак осъзна, че няколко ноци в този хотел ще се отразят пагубно на кредитната му карта „Американ Експрес“.

— Добре дошли в „Рафълс“, господин Тафт. Ще кажа на пиколото да ви заведе в апартамента ви — каза администраторът, след като регистрира Джак, даде му ключа и се вторачи в екрана на компютъра. — О, имате съобщение. Ще го намерите на бюрото в апартамента си.

Изведнъж Джак се превърна в друг. Непознат. Свил юмруци скандалджия, каквито най-много мразеше.

Той грабна куфарчето — подаръка от Гейбриел — от стреснатото пиколо, издокарано в бяло ленено сако. И с тих, сърдит и гневен глас алигаторът в него изръмжа.

— Това е мое!

Момчето отстъпи назад и с тънък гласец изписука:

— Да, сър. Разбира се, сър.

Джак притисна куфарчето до гърдите си, все едно прегръщаше жената, която му го бе подарила.

— Ами... Исках да кажа, че аз ще го нося. Естествено, ако нямате нищо против.

— Както кажете, сър.

Пиколото беше уплашено до смърт от изражението, което премина по лицето на новия гост, и погледна администратора, търсейки помощ. Той отвори уста и беззвучно изрече: „Умора от пътуването“. Пиколото кимна.

— Последвайте ме, сър. След минута ще бъдете в апартамента си.

Изумен от поведението си, Джак се изчерви и тръгна след него.

Когато новият гост се отдалечи, администраторът вдигна телефонната слушалка и бързо набра номера на обслужване по стайте.

— Посетителят от двеста и първи апартамент току-що се регистрира. Занесете му нещо, което да му помогне да се отпусне. Хубаво бренди. И поздрави от управата.

Администраторът остави слушалката и вдигна глава. Във фоайето влизаха четирима мъже. Водачът им беше китаец — висок, широкоплещест и хубав. Приличаше на главорез. Беше облечен добре. Панталонът от тропикал, бялата памучна риза и скъпото кремаво спортно сако му стояха много добре. Лицето му изглеждаше познато. Вероятно беше филмова звезда, политик или...

Мъжът свали слънчевите си очила „Оукли“ на стойност двеста и петдесет долара, бръкна в джобчето на ризата си и извади клечка. Ухили се като хищник и я пъхана между зъбите си. И тогава човекът го позна. Чан Джин. Само преди седмица снимката му беше на първата страница на таблоида „Ню Пейпър“. До снимката на убитите.

Администраторът грабна телефонната слушалка и набра друг номер — на охраната на хотела. Не се чу позвъняване. Линията беше прекъсната. Телефонът на охраната беше първото нещо, за което Чан Джин се бе погрижил.

А сега щеше да се погрижи за второто.

— Желаете ли още нещо, сър? — попита пиколото.

— Събуждане — измънка Джак, обграден от лукс, който бе твърде изтощен да оцени.

— В колко часа, сър?

— Девет и трийсет.

Момчето бе сложило багажа му на поставката, бе му показало апартамента и включило радиото, като през цялото време стоеше на разстояние. Джак не забеляза това.

— Добре, сър. Ще кажа на телефонистките.

Пиколото отказа да вземе бакшиш. Гостът се засрами от себе си и измънка:

— Моля ви... Аз бях... там, долу, във фоайето... Вие само се опитвахте да ми помогнете, а аз...

— Не е необходимо да се извинявате, сър. Приятен престой в „Рафълс“ — каза младежът и излезе, тихо затваряйки вратата след себе си.

Джак глуповато се вторачи във временното си жилище. Три стаи. Разстояние петнайсет-шестнайсет метра от вратата до огромната баня. Приемна и трапезария. Спалня, по-голяма от целия апартамент на Гейбриел. Килими и мебели, които, изглежда, бяха антики. Свежи цветя. И най-важното — изключително удобно на вид легло.

Тук беше хубаво и скъпо. Той смяташе да отседне в „Холидей Ин“, но Гейбриел настоя да отиде в „Рафълс“. Вече бил вицепрезидент. Полагало му се да се поглези и поне за няколко дни да поживее като бял махараджа.

Джак се остави Гейбриел да го убеди. Той й позволяваше да го убеди във всичко. Обичаше я твърде много, за да не го прави. Но съвестта го гризеше.

Долови приятно ухание. Топло, дружелюбно и съблазнително. Нещо, от което му потекоха слюнките. Нещо, за което измъчаният му и изтощен организъм жадуваше най-много от всичко. Нещо толкова прекрасно, че очакването беше почти еротично.

„О, мили боже! Бренди!“

Джак взе от бюрото кристалната чаша, поднесе я към устните си и вдъхна аромата, после отпи от кехлибарената течност.

Тялото му потрепери от удоволствие. Коленете му омекнаха, слабините му се раздвижиха и той изведнъж се замисли за Гейбриел. Представи си я в леглото. Ивици есенни слънчеви лъчи проникват през щорите. Косите ѝ са разпилени на възглавницата. Кожата ѝ блести. Изумруденозелените ѝ очи са премрежени и...

„Господи! — стресна се Джак. — Какво са сложили в алкохола?“

Отговорът нямаше нищо общо с брандито, освен че алкохолът стимулира някои летаргични нервни окончания и събужда по-висши мозъчни функции. Към трите заповеди — бори се, храни се и бягай — сега можеше да се прибави четвърта.

Джак се доближи до прозореца на хола и полусънен загледа безупречно подредените градини. В главата му нямаше никакви мисли. След няколко минути се върна в спалнята. На бюрото имаше писмо.

Беше на лист хартия с личния печат на Раджив Сетанар, генерален директор на филиала на „Ел Би Тек“ в Сингапур. Докато го четеше, Джак сякаш чу напевния му глас.

Драги Джак,

Добре дошъл в Сингапур и най-сърдечни поздравления по случай заслуженото повишение. Много съм доволен, че ти си новият ни шеф и с нетърпение очаквам да работя с теб. Браво, Джак! Изненадах се, когато тази сутрин получих от секретарката ти факс за пристигането ти. Не мога да разбера защо посещението ти е толкова потайно. Надявам се, че ще ми обясниш, когато се видим утре. А дотогава, поздравления и най-сърдечни пожелания от твоя приятел и колега Раджив Сетанар, генерален директор на „Ел Би Тек“, Сингапур.

Послепис: В плика ти изпращам и приспивателно. Пътниците от Америка страдат от смущения в съня след дългото пътуване. Приспивателното ще ти помогне да се отпуснеш, преди да се подготвиш за работата сутринта.

Джак не забеляза, че Раджив е надраскал няколко думи на обратната страна на бележката. Той остави писмото на бюрото и помисли: „Колко мило!“. Раджив беше добър човек, един от малцината съюзници на Джак в Югоизточна Азия. Повечето от другите директори от региона бяха настроени враждебно към новия си шеф, но това не беше неочаквано, след като бяха избрани от Денис Доналд и бяха лоялни крепостни селяни в личното ѝ феодално владение.

И Джак смяташе да се залови с разрушаването му още на другия ден.

„Новата метла мете по-хубаво — помисли той. — Очакват ви няколко изненади. Едната от тях е, че ще запалят огън под мързеливите ви задници. Другата е, че не съм слаб противник, както твърди Денис.“

Поднесе към устата си чашата с брендите. „Странно. Празна е. А къде е хапчето, което Раджив ми изпрати?“

През цялото време съзнанието му изпадаше във все по-дълбок унес и благословеният сън се приближаваше.

„Глътнал съм го.“

Джак не обичаше лекарствата и ги взимаше само когато се налагаше.

„По дяволите! При това със силен алкохол.“

Нямаше друг избор, освен да си легне.

Но всичко по реда си. Както винаги предпазлив, Джак искаше да се увери, че паспортът и портфейлът му са скрити от чужди погледи. Макар че бе отседнал в най-хубавия хотел в най-добре охранявания от полицията град, той не желаше някой да види тези неща. Бе чувал твърде много истории за ужасите, които може да преживее американски бизнесмен, ако откраднат паспорта, портфейла и кредитните му карти.

Джак потупа джоба си. Портфейлът беше там. А паспортът? Нямаше го. По дяволите! Дали не бе в панталона? Не. В якето? Не. Къде ли можеше да е?

И тогава си спомни.

Портфейлът беше в куфарчето, което Гейбриел му бе подарила по случай повишението. Той харесваше куфарчето. Допадна му и начинът, по който тя го изненада. Погледът в очите ѝ. Бележката, която бе прикрепила за дръжката. „За да не ме забравиш, докато си в Сингапур... или някъде другаде.“

Разбира се, че нямаше да я забрави. Но за съжаление не можеше да забрави как напереният Саймън Бъртън ѝ се беше лигавил. Но тъпакът Саймън нямаше шанс. Той беше минало. Тя бе избрала по-светния мъж. За това нямаше по-добро доказателство от подаръка ѝ — прекрасното куфарче. И изведнъж му се стори, че куфарчето се превръща в Гейбриел. Притиснеше ли го до гърдите си, все едно прегръщаше нея...

„Господи! — Очите му се отвориха. — Не съм във форма. Трябва да си легна. При това веднага!“

Ако беше по-бдителен, Джак щеше да забележи, че Раджив бе добавил към писмото си няколко набързо надраскани думи.

Джак, това лекарство е много силно. Глътни го непосредствено преди лягане. А ако си пил — не го взимай.

Раджив.

Добър съвет.

Въпросното приспивателно беше рохипнол, забранен в САЩ и продаван другаде само с рецепта.

Националният институт за контрол на лекарствените средства предупреждава, че рохипнол има стимулиращ ефект, когато се приеме в комбинация с алкохол. Резултатът е освобождаване на потисканите реакции и амнезия и може да предизвика празноти в паметта, дезориентация и чувство за безстрашие и агресивност в продължение на няколко часа. Приет с алкохол, премахва самоконтрола у човек и го прави безчувствен, макар да изглежда буден. Според медицинската терминология такива хора страдат от „автоматизъм“ — дума, означаваща състояние, подобно на сомнамбулизма. Загубил способността да разсъждава, човек се движи, но не съзнава какво прави. Наблюдателността му е притъпена, губи се способността за реална преценка на нещата. Той се държи като робот, програмиран да извършва само няколко примитивни функции за оцеляване, и е ръководен единствено от инстинкта си.

Макар че не го съзнават, хората, които са взели рохипнол, се превръщат в автоматони, лишени от съзнание, задръжки и разум. Всичко човешко в тях е приспано. Буден е само звярът и неговите страсти. Те не отговарят за действията си.

Всъщност те са опасни.

Като се изключат няколко скъпи апартамента около вътрешния вестибюл, „Рафълс“ представлява огромен лабиринт от коридори със стаи от едната страна и градини от другата. Чан Джин разположи подкрепленията си до асансьора и последван от двама от хората си, хукна покрай вратите с месингови табелки, на които бяха написани имената на величия, бивши гости на хотела — Чарли Чаплин, Ава Гарднър, Андре Малро.

В този час на денонощието Сингапур беше тих. Дори да имаше шум, през дебелите стени, грамадните многолистни палми и преплетените увивни растения нямаше да се чуе нищо, освен забързани стъпки върху лакирания дървен под. Този хотелски анклав още живееше в двайсетте години — не шеметното американско десетилетие, а по-скоро златната ера на аристократични пътешествия, времето на непретенциозни пътувания с бавните самолети „Кюнард“, епохата без Си Ен Ен и с малко на брой вестници, когато благородниците са отсядали в хотели, където портиерите са наричали жените „мемсахиб“ и тържествено са им се покланяли.

Чан разкопча кобура. Подчинените му извадиха пистолетите си и ги хванаха с две ръце. Обикновено Чан държеше оръжието с една ръка. Това даваше шанс на мишената и правеше нещата по-интересни. Макар че тази вечер едва ли щеше да бъде интересно. Жертвата щеше да бъде уморена от пътуването и непредпазлива. Всичко щеше да свърши бързо. Дори нямаше да е забавно.

Той спря, промъкна се зад ъгъла и внимателно огледа пустия коридор. Сингапур беше твърде удобно място за човек с неговата професия. Всичко беше автоматизирано, следено с камери и с няколко изключения — например самият Чан — контролирано. Ако искаш да намериш някого, само трябва да проникнеш в базата данни на правителството. Там имаше информация за жилища, автомобили, хотелски резервации. В общество, което наблюдава всичко, лесно можеш да откриеш онова, което търсиш.

Например Тафт, който беше отседнал в апартамент 201 в най-отдалечения край на сградата. Уединена част на хотела. Тиха. Но не за

ДЪЛГО.

Джак сложи паспорта си до портфейла и затвори куфарчето. Макар че според всички доклади Сингапур беше страната с най-ниска престъпност в света, куфарчето щеше да прекара нощта на пода, под леглото му. „По-добре да взема мерки, отколкото после да съжалявам“ — помисли той, както винаги предпазлив. Докато се обръщаше към леглото, Джак забеляза вратата на апартамента. Не си спомняше дали я бе заключил.

Вероятно не. Пиколото бе излязло. Брендито бе съблазнило Джак и... „Не, сигурен съм, че не заключих.“

Той превъртя валчестата дръжка и я дръпна. Както и очакваше, вратата се отвори широко. Но най-неочакваното беше, че в коридора стояха трима мъже с безмилостни лица. Единият от тях бе вдигнал юмрук. Държеше някаква карта и се готвеше да потропа на вратата. В ръцете на другите имаше предмети от синкава стомана с дула, ръкохватки и спусъци. Джак беше леко пийнал, много дрогиран и не знаеше какво става, затова не избра подходящите думи:

— Здравейте. Аз съм Джак Тафт. Какво мога да направя за вас?

И в следващия миг лежеше по лице върху килима. Имаше съвсем смътен спомен как се озова там. Някой го завъртя. Чу се заповед. Извиха ръцете зад гърба му. Вкараха го в стаята и после... го повалиха на пода. Дали някой го бе ритнал през краката? Не беше сигурен. Но чувстваше болка.

Единият от мъжете безуспешно се опитваше да сложи нещо около китките му.

Зашеметен и без да проявява интерес, Джак видя как лъскавият хромиран предмет падна на пода. Човекът, който го бе възседнал, каза нещо на китайски — по всяка вероятност псувня.

Очите на Джак се съсредоточиха върху предмета. „Знам какво е това — с притъпено съзнание си помисли той. — Белезници.“

Белезници?

Мъжът протегна ръка да ги вземе. Заговори друг човек. Стоеше по-надалеч и имаше по-плътен глас. Джак долови задоволство в думите му.

— Това трябва да е онова, което търсим.

Джак бе изпаднал в състояние, граничещо с безсъзнание и всъщност не проявяваше интерес към тези странни процедури. Той изви врат, опитвайки се да види какво става.

Широкоплещест китаец с кремаво сако държеше в едната си ръка красивото му ново куфарче, а в другата — джобно ножче. Отваряше ключалките и вече бе издраскал месинга. Джак не хареса това. Нито вида на мъжа. Едър, мускулест, с гърмящ глас...

Разнесе се втори глас — дрезгав и пронизителен.

— По дяволите! Чан Джин! — извика мъж, застанал на прага. Беше нисък и як и държеше голям пистолет.

Издаден в плен на приспивателното, Джак сякаш излезе от тялото си. Превърна се в незаинтересован наблюдател. Все едно гледаше през тюлена завеса. В болезнения си унес той не можеше да разбере какво правят тези хора. Единият размаха метален предмет. Нещо блесна — досущ пламък на горелка. Ушите на Джак започнаха да кънтят. Звукът беше твърде силен и твърде близо. Последва нещо като балет — танцор отскочи вляво, друг се наведе, трети направи пирует с протегнати напред ръце, а четвърти политна назад. Някои крещяха — предимно на китайски, но се чуха и цветисти псувни на английски. Проблеснаха десетина светлини, придружени от оглушителен гръм, парлива миризма и пушек. Върху Джак се стовари нещо тежко. Умиращият въздъхна за последен път в ухото му.

Тафт безучастно наблюдаваше всичко това. До него се появи някакво лице. Бузата беше притисната до килима, очите — затворени, а брадичката — обляна в аленочервено. Приличаше на мак. Джак си помисли, че цветът е много красив. Той не сънуваше цветни сънища, само в черно, бяло и сиво. Колко странно беше, че сега му се явява цветен сън. Но това, разбира се, се дължеше на хапчето, което бе глътнал. Сънят му се струваше много приятен.

Но съвсем не толкова приятен беше противният, пронизителен шум и виковете наоколо. Но звуците ставаха все по-далечни и заглъхваха, докато накрая той не чуваше почти нищо...

Чан беше леко разочарован. Тафт лежеше на пода. Хвана го много по-лесно, отколкото очакваше. И както бе предсказал, не беше забавно.

После на прага се появи нисък, як мъж, който възкликна:

— По дяволите! Чан Джин!

И в мига, в който си помисли: „Ти пък кой си?“, Чан вече се претъркаляше вляво и бъркаше в кобура си.

Ниският мъж направи голяма грешка. Той спря, за да преброи колко са хората в стаята. „Никога не брой мишените“ — помисли Чан.

Втората му грешка беше, че не застреля първо човека, стоящ най-близо до него. И този човек не беше Чан. Дотогава Чан вече бе пуснал ножа, бе извадил пистолета „Смит и Уесън Сигма“ и натискаше спусъка, защото в подобни ситуации се постъпва точно така. Рано или късно дулото щеше да се насочи в правилната посока.

Лесно е да се изнервиш и объркаш, когато куршумите вече летят към теб. По дяволите, това е най-лесното нещо, което можеш да направиш. Скапанякът на прага трепна и се опита да отскочи встрани. Грешка номер три, тъпако! Единственото разумно и логично нещо беше да стреляш колкото може по-бързо и да се молиш на Бога да се окажеш по-бърз от човека, който стреля по теб.

Или по-смел.

След петия изстрел пистолетът на Чан се насочи към корема на противника му. Изстрелът отхвърли човека към стената. Пистолетът изхвърча от ръцете му. Чан продължи да стреля. Още един куршум в корема. Два в гърдите, пети в слабините и шести — в главата.

Трудно е да убиеш някои хора. Застрелваш ги един, два пъти, а те пак се съпротивляват. Достатъчно са силни да поемат няколко куршума и когато би трябвало да са мъртви, те още са живи и дори по-зли от теб. Много е гадно, когато простреляш някого и си убеден, че си го убил, а после обърнеш гръб и чуеш зареждане на оръжие. Това се бе случвало на Чан. И той нямаше намерение да го преживее отново.

Чан престана да натиска спусъка. Надупченият от куршуми мъж танцуваше като кукла на конци! Падна едва когато пълнителят на Чан

свърши.

Чан видя, че един от хората му също лежи на земята — хлапе на име Лиу, а друг е застанал вцепенен и със стъписано изражение. Казваше се Хал Лиунг и той знаеше, че ще трябва да го утешава. Но всичко по реда си. Най-важното беше незабавно да заредиш нов пълнител в пистолета си и да не откъсваш очи от простреляния, който може още да е жив. Чан извади нов пълнител от джоба си. И в същия миг се сети, че има едно изключение от правилото да заредиш, преди да направиш нещо друго.

Твърде късно.

Джак Тафт, който е майстор на компромиса, потъва в облаци на съня. Светът изчезва в наркотична мъгла. Той се бои от едва доловимите шумове — псувня, съскане, изпълнено с омраза: „Той щеше да ни застреля“, изстрели, затръшване на врата. Но всички тези звуци, разбира се, идват от телевизор в някоя друга стая и нямат нищо общо с него.

Вик — много по-силен от другите — прониза главата му. Думите обаче нямат никакъв смисъл. „Полиция! Старши полицейски офицер Чан Джин!“ Не го познаваше. „Арестуван си!“ Абсурд! „Стой, в името на закона!“

Чувствайки се удобно и изпаднал в унес, Джак отново заспива.

В миролюбива страна, където ежегодно се извършват по-малко от петдесет хиляди, предимно ненасилствени престъпления, повечето безупречно обучени и некорумпирани полицаи се занимават с рутинни въпроси — замърсяване на улиците, дребни кражби, чиновнически нарушения, семейни скандали, а като се има предвид ненаситният апетит към пороци на населението — хазарт.

Но не и Чан Джин. Всъщност според обичая в Китай малкото му име беше Джин, а фамилията — Чан.

Шефовете му признаха, че е способен още от деня, в който преди двайсет и седем години той подаде заявление за работа в полицията. Беше от онези ченгета, чиято орис по рождение бе да залавят само един вид престъпници — най-лошите.

В Сингапур няма много насилие и Чан Джин се занимаваше само с такива случаи.

Когато за пръв път надяна униформата, положението беше различно. Тайни организации, войни между тонгите, малки банди с големи оръжия и расови бунтове със стотици мъртви и ранени. Това бе наследството в най-ранните дни на независимостта на Сингапур. Но онези времена бяха минали отдавна и Чан изпитваше носталгия по тях. Без да има противници, достойни за неговия кураж и издръжливост, той се чувстваше безполезен и отегчен. Липсваха му емоциите — да се усмихне в лицето на смъртта, да възседне повален противник — силен и жив. Чан не познаваше по-опияняващо вино от прилива на адреналин, преди да започне престрелката...

Както щеше да стане и сега.

„Онзи боклук е взел пистолета ми!“ Той страшно се разгневи. Изпита желание да убива. Но не го показа. Изражението му беше хладно, спокойно и уверено. Ала възприятията му бяха изострени. Един от полицаите му беше убит. Трупът на наемен убиец — тайландец или камбоджанец, съдейки по външността, и несъмнено свързката на Тафт в Сингапур — беше прострян на пода. Американски главорез, размахващ откраднато полицейско оръжие, беше на свобода.

Плячка.

Чан извади пистолетите от кобурите на глезените си.

Ефрейтор Лиунг облиза устни. Лицето му беше бледо. Той избърса в панталона изпотената си длан. Чан се усмихна насила, за да повдигне духа на Лиунг, който се нуждаеше от окуражаване.

— Изглежда ще трябва да задържим бандита по грубия начин — каза и пъкна клечка между зъбите си.

Преди няколко минути американският престъпник бе изчезнал през вратата.

— Сър — прошепна Лиунг, — ами ако ни чака от другата страна?

Чан отговори на въпроса му, като изстреля четири патрона с кухи върхове във вратата. Никой не отвърна на стрелбата му. Кучият син, изглежда, бе избягал. Чан щеше да хукне след него, да го хване и да се реваншира за бягството, което унизи достойнството му. Трябваше повече да внимава. Анонимното обаждане за пристигането на Тафт бе предупредило полицията, че престъпникът е неотстъпчив. Чан се прокле, че се бе обърнал с гръб към опасния гангстер.

Сега преследването щеше да бъде изпълнено с емоции. Точно както му харесваше. Въоръженият Тафт беше някъде в коридора. Ако беше толкова опасен, колкото Чан предполагаше, американецът нямаше да използва последните няколко секунди, за да избяга, а щеше да се отдалечи достатъчно, за да намери скривалище — ниша, колона или някоя от плетените масички и столове, наредени в ъглите на коридорите в хотела. Там трябваше да бъде. Скрит. Да дебне, стиснал откраднатия полицейски пистолет, насочен към мястото, където скоро Чан щеше да се появи.

Чано обожаваше последния миг преди престрелката. Усещането беше по-приятно от секса. Кръвта пулсираше във вените му. Кръвното му налягане се повишаваше. Беше готов да убива.

Помоли се шепнешком. Макар че беше и методист, отправи молбата си към китайските божества. Те бяха по-смели, вършеха работата си по улиците на града и му се струваха подходящи за дадените обстоятелства. Но най-пламенната си вяра Чан пазеше за патроните на Федералната корпорация по оръжията, модел „ПД“, които проникваха най-малко на трийсет сантиметра дълбочина и причиняваха рана с размерите на пещера. Необходим му беше само един точен изстрел...

Пое дълбоко дъх. Чан беше добро момче. Неуязвим. Никой не може да убие добър човек.

Нищо подобно.

Той насочи напред пистолетите — единият в дясната, другият в лявата ръка — и се хвърли на пода. Плъзна се по дъските от тиково дърво и започна да пълзи по корем. И врагът беше пред него на по-малко от петнайсет метра разстояние. Виждаше се ясно. Чан присви очи и се прицели, готов да натисне спусъците на двата пистолета, когато ужасеният вик на чистачката раздра тишината на нощта.

„По дяволите!“ Беше се заблудил.

Не беше Тафт, а някаква дебела индийка в широк черен панталон и бяла блуза. Жената буташе количка, натоварена с хавлии, сапуни, парцали и кофи. Тичаше колкото ѝ държат краката. Бягаше право към него.

Чан започна да ѝ крещи да се маха от пътя му. Изстреця пистолет. Мазилка и трески заваляха върху бягащата жена. Тя отново изпищя. По главата ѝ се посипаха прах и парчета мазилка. Тя не спираше. Очите ѝ се напълниха със сълзи. На устата ѝ се появи пяна. Още един изстрел. Още един писък. Още прах и мазилка. Чан се претърколи обратно в стаята на Тафт. Виейки като ранен звяр, чистачката профуча покрай вратата. Чан протегна ръка, хвана я и я дръпна вътре.

— Майчице! — пищеше тя.

— Млъкни! — извика ѝ той. — Стой тук и мълчи!

Жената се втурна към задната част на апартамента и се скри от погледа му.

Чан се хвърли към вратата. Тафт вече беше далеч, неясен силует в дъното на коридора. След миг щеше да изчезне зад ъгъла. Той се втурна след него.

Американският бандит изглеждаше твърде пълен, за да се движи толкова бързо. Но когато Чан стигна до ъгъла, Тафт беше още по-далеч и бягаше по стълбите, водещи към площадката пред асансьора.

Чан се ухили злобно и хукна след него. На партера пазеха две добри ченгета. Когато излезеше от асансьора, Тафт щеше да бъде мъртъв.

По дяволите! Американецът мина покрай асансьора, без дори да го поглежда, зави наляво и пак изчезна от погледа му.

Неприятно.

Сега беглецът беше на втория етаж на централния вестибюл на хотела. Там се намираха луксозните апартаменти, които струваха шест хиляди долара на вечер. Тафт можеше да вземе богат заложник и да се измъкне. Или по-лошо — да продължи да бяга. Коридорите в далечния край на вестибюла водеха до лабиринт от проходи, стълбища и аварийни изходи. Ако се измъкнеше от вестибюла, кучият син щеше да избяга от хотела. Чан Джин нямаше намерение да му позволи да го стори.

Завтече се нагоре по стълбището, като вземаше по три стъпала наведнъж и блъскаше двойните врати. Забеляза Тафт зад палмите в далечината и стреля четири пъти, макар че едва го виждаше.

„Хайде, задник такъв! Застани на едно място! Излез на светлината! Искам да те видя добре. Само за миг.“

Тафт се обърна. Приклезна, вдигна двата пистолета на нивото на очите си и отвърна на изстрелите. Движенията му бяха спокойни и уверени.

В двата глока на Чан имаше по девет патрона. Вече бе изстрелял четири от тях във вратата, после още четири. Оставаха му десет. Тафт бе откраднал неговия „Смит и Уесън“, а също и оръжията на Лиунг и на наемния убиец. Имаше общо двацет и осем патрона. Чан разполагаше с далеч по-малко боеприпаси и това го вбеси още повече.

Той се хвърли на пода и започна да стреля. Тафт пак отвърна на огъня. Куршумите образуваха кратери в стените. Въздухът се изпълни с прах и отломки от мазилка. На персийския килим се появиха две грозни дупки. Безценно старинно канапе от орехово дърво и мрамор се сгромоляса, след като заблуден куршум строши на трески крака му. Порцеланова ваза, изрисувана със сини и червени пеперуди се пръсна на пода. Жълти рози плуваха в локви вода по килима. Разби се още една ваза, пълна с хризантеми. Във въздуха се изви вихрушка от златисти венчелистчета. Безразсъден гост на хотела отвори вратата си да види какво става. Пребледня и отново се скри вътре. Огледалото вляво от Чан се разби на хиляди диамантени частици и много от тях се забиха в лицето му, но той продължи да стреля.

Запълзя по корем. Шевовите на спортното му сако се разпориха и лепената дреха на стойност две хиляди долара се превърна в дрипа.

Не му вървеше. Само един от куршумите му попадна близо до целта, унищожавайки висящо растение над главата на Тафт.

От друга страна обаче, имаше късмет, че нито един от куршумите на Тафт не го улучи. Бяха направили дупки в стените, тавана и пода и съсипали няколко красиви и несъмнено скъпи мебели. Но нито един дори не одраска Чан. Негодникът изпразни два пълнителя и пак не го уцели.

Сега pistolетите на Чан бяха празни. Неясният силует на Тафт хвърли оръжията си и хукна зад ъгъла.

„Стреляш по мен, а? Е, тъпако, имаше само един шанс и ти го изпусна.“

Чан съблече съсипаното си сако и се претърколи на една страна. После стана. В ръцете си държеше ловджийската пушка „Байкал“ с рязана цев. Дулото беше дълго само трийсет сантиметра. Цевта беше леко набраздена, за да осигури на патрона широка и смъртоносна траектория. Патронът беше за диви патици и съдържаше оловни сачми, които от разстояние поваляха мишената. Изстреляни отблизо, раздробяваха корема на човека и го превръщаха в червено-сива пихтия.

Пушката беше полуавтоматична. Нямаше приклад. Оръжейният майстор на Чан го бе заменил с pistolетна ръкохватка от устойчив полимер.

Имаше пет патрона.

Чан зареди.

Лицето му беше зачервено, дишането му — учестено и гневът бе възпламенил сърцето му. Онзи мръсник Тафт се бе опитал да го убие. И сега единственото, което Чан искаше, беше да го ликвидира, затова трябваше да бърза.

Чу камбанките на асансьора. *По дяволите!* Чан хукна. Главните асансьори бяха зад него. Тафт сигурно бе търсил служебен асансьор. Чан бе довел като подкрепление само двама души: Тай и Уонг. И двамата наблюдаваха пътническите асансьори в главното фоайе на хотела. Ако се добереше до служебния асансьор, американецът щеше да има открит път за бягство. Чан започна да тича още по-бързо, колкото му държаха краката. Краят на коридора беше вляво пред него. Тафт бе завил надясно. Кучи син. Не можеше да е далеч.

Чан напрегна слух да чуе свистене на пристигащ асансьор и въздишка на автоматично отварящи се врати. Още не. Беше рано. Имаше време. Беше стиснал зъби от ярост, а тялото му беше напрегнато. До ъгъла, зад който Тафт бе изчезнал, оставаха само

няколко крачки. Негодникът бе запазил един от трите си пистолета и сега чакаше там, готов да стреля, да убива и да се смее, докато се измъква, оставяйки Чан мъртъв след себе си.

Или поне така несъмнено мислеше американският бандит.

Но Тафт не знаеше какво е *киатцу*, сингапурската етика. Победата не е най-важното нещо, а единственото. Няма по-висша ценност за всеки търговец, директор и работник. И най-вече за Чан. От двайсет и седем години вярваше в тази етика и сега нямаше да загуби битката.

Колкото и да беше добър Тафт, Чан беше по-добър от него. Вярваше в това с цялото си сърце. Стисна пушката, протегна ръка зад ъгъла и натисна спусъка, преди да се появи пред очите на противника. Пушката го ритна като магаре, но той не обърна внимание на болката. Лампата угасна, строшена от изстрела. Чан падна на колене и отново стреля. В сумрака се разхвърчаха парчета от плътта на Тафт. Червени конфети, покрити с плат от сивото му спортно сако. Третият куршум го уцели в коляното. Бандитът се строполи на пода и се претърколи напред. Чан стреля отново и този път го улучи в корема. Разстоянието между тях беше само три метра. Куршумът разкъса вътрешностите на американеца, който падна пред месинговите врати на асансьора. На младини Чан изпитваше сексуална радост от такива гледки и с изненада и удоволствие установяваше, че мъжествеността му е възбудена при вида на умирация враг.

Макар че Тафт не умираше, а вече беше мъртъв. Вонята на червата му беше достатъчна. Чан разбра, че го е убил и не е необходимо да стреля отново. Но в ловджийската пушка бе останал още един патрон и нямаше да е лошо да пръсне черепа на този лайнар. Изправи се, пъкна крак под рамото на мъртвеца и преобърна трупа. Насочи дулото към лицето на Тафт и сложи пръст на спусъка.

Убитият беше смугъл филипинец. Не беше Тафт. Американецът беше избягал зад ъгъла, след като излезе от хотелската стая. Чан се обърна надясно. Този човек беше друг наемен убиец, подкрепление на тайландеца, когото Чан бе ликвидирал в апартамента на Тафт. Преобразен от гняв и псувайки както никога дотогава, натисна спусъка, но изпита изненадващо малко радост от резултата.

Сънят е спасение, но само ако не е обезпокоен от сънища.

От две минути и четирийсет секунди Джак сънува много обезпокоителен сън.

Той винаги спи дълбоко, макар че понякога го спохождат кошмари. Тъй като е обикновен човек, редките му среднощни страхове са обичайните психически клишета, прозаичните опасения на индивид, който води прозаичен живот и чието спящо съзнание няма достатъчно въображение, за да измисли истински ужасии. Сънищата на Джак са банални: как се озовава гол на публично място, как отива на зъболекар, защото му се клати зъб, как пада от голяма височина или пък е измамен от жената, която обича.

Но сега, изтощен от умора и под въздействието на силно приспивателно и алкохол, Джак сънува различен кошмар. В съня му се промъква тъмна сянка — хищна, с необуздан атавистичен аспект. Движи се като дим — безшумно, плавно и привидно хаотично, и все пак в движенията ѝ, които са целенасочени и подтиквани от хладнокръвна лукавост, има ужасяваща прецизност. Съществува в съня му е обсебено от цели и стремежи. Затова е въоръжено с намерението да го осъществи. Не може да се каже, че изпитва емоции. Това е безчувствен звяр. И въпреки това е тласкано от тъмни потребности, от унищожителна цел, на която не може да устои.

Джак Тафт, оплетен в мрежите на подсъзнанието и на съня, не е в състояние да извика и да се събуди. Той само може да наблюдава как се развива кошмарът и да се моли на Бога утрото да настъпи по-скоро.

От посипаната със снежнобял чакъл алея за коли пред „Рафълс“ до широката веранда с огромни стъклени врати водят три големи стъпала. Зад портала със завеса има безупречно чист червен килим, предназначен да увери богатите гости, че са добре дошли.

Зейтун Бинте Самсудин отвори вратата на таксито. Беше се преоблякла в елегантни джинси „Ливайс“, удобни платнени обувки и широка мъжка памучна риза, която макар и твърде голяма за нея, подчертаваше сексапилността ѝ.

— Почакайте малко, ако обичате — каза тя през рамо на шофьора. — Няма да се бавя.

Наблюдавайки съблазнителния ѝ задник, докато Зейтун крачеше към главния вход на хотел „Рафълс“, той си помисли, че би я чакал цял живот.

Тя не бе направила и пет-шест крачки, когато съзря господин Тафт. Сърцето ѝ неочаквано подскочи. В самолета ѝ се бе сторило, че в него има някаква тъга и уязвимост, които привличат всяка жена. За своя изненада осъзна, че се радва да го види отново.

Той излизаше от хотела. Бързаше. Дясната му ръка беше в джоба на сакото. Изражението на лицето му беше съсредоточено. Зейтун остана доволна. Господин Тафт изглеждаше много по-буден, отколкото когато слизаше от самолета. Несъмнено се бе съвзел бързо от пътуването.

— Господин Тафт — извика тя и вдигна ръка.

Той слизаше по стъпалата. Хубав и атлетичен. Погледна я в очите и каза нещо странно и неочаквано.

— Приятел — дрезгаво прошепна господин Тафт.

Гласът му прозвуча особено. Следващата му постъпка беше още по-странна. Той прегърна Зейтун през кръста, притегли я към себе си и бързо я поведе към чакащото такси. Преди да разбере какво става, Зейтун отново седеше в таксито, а господин Тафт беше до нея.

Шофьорът се намръщи. Такава красива жена, твърде млада за американеца на средна възраст, който явно ѝ беше любовник. Той знаеше къде да отиде. Дамата вече му бе казала адреса си — една от

трийсетгодишните жилищни сгради в Тоа Пейо, недалеч от парка резерват „Макричи“. Стискайки зъби от ревност, шофьорът включи таксиметъра и изпрати до компанията си съобщение по сателитното радио, после настъпи газта.

Колата се стрелна по Бийч Роуд и зави наляво по Сий стрийт. Гумите изсвириха. Зейтун изпищя. Резкият завой я тласна към господин Тафт. Изведнъж се озова в ръцете му. Той още я държеше през кръста. Тя се изчерви силно. Сигурно я бе помислил за ужасно нагло момиче.

Не можа да се сдържи и се усмихна на тази мисъл. Господин Тафт я бе повел към таксито, без да ѝ остави миг да си помисли. Всичко стана много бързо. Съзнаваше, че усмивката ѝ ще бъде изтълкувана погрешно, затова трябваше веднага да престане да се хили.

— Извинете — каза тя и се отдръпна от американеца.

Той не отговори. Това беше изключително странно. Господин Тафт стоеше неподвижен като статуя. Сякаш не бе забелязал несъзнателната прегръдка. И тъй като бе свикнала да я забелязват, Зейтун леко се притесни. Не че искаше господин Тафт да се възползва от обстоятелствата. Но все пак момичетата имат гордост.

От двете страни на улицата, която с нищо не се отличаваше от другите улици в света, имаше високи административни сгради. Ако на някои от постройките нямаше надписи и на английски, и на китайски, Зейтун би могла да си каже, че се намира в центъра на Атланта, Далас или Денвър. Единствената разлика беше, че таксито се движеше не в дясната, а в лявата лента на шосето и фасадата на една от сградите беше твърде крещящо розова, за да бъде приемлива в Америка.

С изключение може би на Далас.

По-скоро озадачена, отколкото разтревожена от държанието на господин Тафт, тя бръкна в чантата си. Джобният компютър беше най-отгоре. Към него с ластик бе прикрепен плик. Вътре имаше бележка, в която Зейтун обясняваше къде е намерила компютъра. Накрая учтиво канеше господин Тафт да ѝ се обади, ако има въпроси за Сингапур или проблеми с компютъра. Бе добавила, че си е позволила волността да впише номера и адреса си в директорията с телефоните.

Сега щеше да му каже да спре таксито. Да му даде компютъра и да го помоли да слезе. Щеше да го направи с уважението, с което бе

възпитана като добра мюсюлманка. Но щеше да бъде настояща. Господин Тафт, изглежда, си бе съставил ужасно погрешно мнение за нея и не бе разбрал защо бе отишла в хотела му. Колкото и да беше неприятно, вината бе нейна. Тя беше ориенталка и грешките на мъжете винаги се приписваха на жените. Нейно беше и задължението да поправи тази грешка, преди нещата да се влошат още повече.

— Господин Тафт...

Той се обърна към нея. В начина, по който се движеше, имаше нещо неестествено и механично. Приличаше на робот като онези, които рекламират стоки пред магазините.

— Да.

Гласът му беше безжизнен и изкуствен, почти метално съскане на работеща машина. Зейтун се почувства неловко.

— Това е ваше — каза тя и му подаде компютъра и бележката.

— Да — монотонно отговори той, взе компютъра, и го пусна в джоба на самото си.

После се обърна напред, без дори да й благодари.

Зейтун се уплаши. Побиха я ледени тръпки. В гърлото й заседна буца. Знаеше, че трябва да каже на шофьора да спре. Но не бе в състояние да произнесе нито дума.

Нещо свиреше на таблото на колата. Зейтун позна звука. Законът изискваше такситата в Сингапур да имат сензори за скоростта. Ако таксито превишеше дори с километър ограниченията, алармата се задействаше, за да даде сигнал на шофьора да намали, иначе рискуваше огромна глоба. Поради тази причина шофьорите на таксита в Сингапур бяха най-предпазливите в света.

Но този шофьор съвсем не беше внимателен. Звукът на алармата стана оглушителен. Зейтун се наведе към него.

— Моля ви, намалете. Искам да...

Тафт я дръпна назад и изръмжа:

— По-бързо.

Тя го погледна. Зъбите му бяха стиснати, лицето — безизразно, а очите — притворени и страшни като на влечуго. Стори й се различен. Съвсем не беше любезният, симпатичен мъж в самолета. Защо я дръпна? Как се осмеляваше да заповядва на шофьора, който би трябвало да я закара в малкия й апартамент?

Мъжете заповядваха на жените — така я бяха учили от малка. Ролята на жената е да мълчи и да се покорява. Или поне така твърдяха ревностните привърженици на нейното вероизповедание. Възпитана консервативно, но смятаща се за умерена, Зейтун усети, че се изчервява.

— Господин Тафт...

На Коулман стрийт таксито премина в другата лента, профуча покрай сменящите се светлини на светофара и изсвирвайки с гуми, зави надясно. След няколко минути свърна наляво и отново се отправи на юг, сега по Хил стрийт.

— Господин Тафт, не може така!

— По-бързо.

Очите му бяха безизразни. Гледаше я, но не чуваше какво му говори. Хрумна ѝ нещо — прозрение, което трябваше да я осени порано, ако не бе възпитана толкова стриктно в традициите на своето вероизповедание. Вероятно имаше основателна причина да се страхува от този студен като лед, механично действащ чужденец.

Таксито се стрелна по Коулман стрийт и оттам по Ню Бридж Роуд. Беше се отправило към центъра на Китайския квартал, най-оживения район на Сингапур. Дори в три и трийсет през нощта по улиците имаше хора — неколцина нощни хищници, които дебнеха в уличките, водещи към нейния блок, и забързани работници, разтоварващи камиони с хранителни продукти и други стоки за трескавата търговия през деня.

Зейтун надзърна над рамото на шофьора. Видя показанията на спидометъра и сърцето ѝ се сви. Опита се да извика, но от устата ѝ излезе само шепот:

— Спрете!

Шофьорът, чиито очи бяха приковани в пътя, не ѝ обърна внимание.

Двама китайци с дълги прътове на раменете, натоварени с кашони, отскочиха встрани. Единият изкрещя неразбираема псувня. Другият се подхлъзна и падна.

— По-бързо — изръмжа господин Тафт.

Зейтун се опита да се освободи от ръката му. Но той я стисна още по-здраво.

Таксито мина на червено на ъгъла на Хонконг стрийт. Зейтун неволно изпищя, сетне погледна лицето на господин Тафт. Той бе оголил зъби и това влоши нещата.

Докато колата профучаваше покрай Хон Лин Парк, лявата броня закачи празна количка, бутана от санитар от медицинския център „Тонг Чай“. Движението стана по-оживено. Таксито си проправяше път между другите превозни средства, изпреварвайки с бясна скорост побавните. Зейтун почувства, че ѝ прилошава.

После забеляза екрана на диспечерския компютър. Там проблясваха едни и същи думи: КОЛА 782, ПРЕНАСОЧИ СЕ КЪМ ГУП, ПЪРЛ ХИЛ ТЕРАС...

— ГУП? Какво означава това?

Дрезгавият глас на господин Тафт накара Зейтун да подскочи. И тя си бе задала същия въпрос. Таксито се бе насочило на юг по Ню Бридж Роуд. Северните ленти на същото авеню се наричаха Ю Тонг Сен стрийт. В този квартал от двете страни на Ю Тонг Сен се намираха хотел „Сентръл Съдърн“ и административният комплекс „Пийпълс Парк“. Пърл Хил Терас беше зад тях... О, да. Зейтун се сети и крайно изненадана, изтърси:

— Главно управление на полицията. Там ни казват да отидем.

Шофьорът включи микрофона и намали.

Зейтун усети, че господин Тафт изважда дясната си ръка от джоба.

Пет минути, десет секунди и кошмарът стана ужасен.

Изпотеният, спящ Джак се бори със себе си и се опитва да си проправи път към будното състояние и разума. Безнадеждно е. Той е парализиран, не може да се движи и е безпомощен. Намира се във властта на сън, преминал границите на обикновен или ексцентричен кошмар. В последователност от видения, озарени от слаба светлина, Джак вижда движения, сякаш са под повърхността на канал, и с ужас осъзнава, че този канал е подсъзнанието му. Отдавна потискани неща се надигат, жадуващи да пируват с онова, което им е било отказвано дотогава.

Зверовете имат на разположение всичко необходимо — инструменти и желания. Млада жена, оръжие, достойни противници

и мракът на нощта, който скрива всичко.

Джак извиква безмълвно в съня си. Ако не се освободи от този сън, апетитът ще бъде заситен, гладът — уталожен и копнежите — задоволени. Най-ужасният кошмар е да сънуваш, че вършиш най-лошите неща, и да не изпитваш вина.

— Засякох го!

Женският глас се извиси силно и ясно по полицейския радиопредавател на Чан Джин.

— Казвай — заповяда той, стиснал зъби от яд заради провала си.

— Сити Нет! Не, Скайтрек! Искам да кажа...

Жената беше служител в комуникативния център на сингапурската полиция, една от седемте дежурни нощна смяна. Никога не бе патрулирала по улиците и не бе срещала въоръжен и опасен престъпник. И сега се намираше далеч и в безопасност и помагаше на легендарния старши офицер Чан Джин да намери въоръжен американски бандит. На Чан му се струваше, че е готова да напълни гащите.

— Успокой се! — скастри я той. Гласът му беше дрезгав от унижението. Крачейки напред-назад като затворен в клетка тигър в опустошения от куршуми вестибюл на втория етаж на „Рафълс“, Чан изръмжа: — Само ми кажи къде е негодникът.

— През последния час само едно такси е взело пътник от „Рафълс“, сър — каза жената. — Компанията разполага с диспечерска система за сателитно проследяване. Получих картата им на екрана на монитора ми. Страхотно е! Виждам го точно къде е.

„Разбира се, че ще го виждаш, тъпа кучко — помисли си Чан. — Именно затова правителството дава милиони шибани долари за компютърни системи. Нали иска да вижда всичко.“

— Сигурна ли си, че е той?

Преди жената да отговори, в предаването се намеси втори глас:

— Тук е сержант Тай. Аз съм при портиера на хотела. Той казва, че мъж, който прилича на заподозрения, е взел такси само преди няколко минути.

Чан стигна до края на коридора. Искаше му се там да има нещо, което да удари. Но нямаше.

„Детайли“ — помисли. Случаят вече не беше единоборство, а екипна работа, полицейска процедура, изискваща точност и детайли. Той се завъртя.

— Коя е таксиметровата компания?

Чан чу сержант Тай да подсказва на портиера, който явно не си спомняше точно.

— „Тибс“? „Комфорт“? „Ситикаб“? „Стар“? „Стар“, сър. Той е сигурен.

Чан погледна вляво. На пода бяха разпръснати парчета от строшено огледало с позлатена рамка в стил рококо. Проклетото нещо беше безценна антика, вероятно незаменима. И това беше най-малката от поразите. Той тихо изруга. Истинско бедствие. За което можеше да обвинява само себе си.

— Портиерът видял ли е номера на таксито? — изръмжа той.

— Не, сър.

Чан изсъска от отчаяние.

— Ти там, в компютърната зала, как се казваш?

— Полицай Сюзан Лим, сър.

Една от младите компютърни специалистки, помисли си и се намръщи. Не обичаше много ченгетата, които работеха зад бюрото, но сега се нуждаеше от помощта им.

— Добре, Лим. Чу ли какво каза сержантът?

— О, да, сър. Следя такси на компанията „Стар“, сър. Номерът е 782.

По радиопредавателя се чуха едновременно два гласа.

— Портиерът не е сигурен, сър. Може би таксито на Тафт е било 782, но може и да не е било.

— Това е достатъчно. Къде се намира кола 782, Лим?

Чан лениво преброи дупките от куршуми в несъмнено скъпия паркет на пода и на стените. Под краката му хрущеше мазилка от разбитите стени. Тази част на хотела щеше да се нуждае от основен ремонт, преди отново да започне да приема гости. А това щеше да бъде скъпоструваща катастрофа в сферата на връзките с обществеността за сингапурското правителство. Което мразеше Чан Джин. И отдавна го чакаше да се провали, за да го...

— На Ню Бридж Роуд, сър. Според компютъра шофьорът превишава ограниченията за скоростта.

— После ще го глобим — изръмжа Чан. — Къде на Ню Бридж?

— На север от Кампонг Бахру Роуд.

Той познаваше квартала.

— Свържи се с централния диспечер, Лим. Искам всички патрулни коли в района да се включат в преследването. Спрете извършителя... заподозрения, преди да стигне до магистралата.

— Не е необходимо, сър — рече Сюзан Лим. — Изпратих сателитно съобщение до таксито, сър. Колата е близо до Главното управление на полицията, затова казах на шофьора да...

Гласът ѝ заглъхна. Чан стисна зъби. Компютърната магьосница бе решила да прояви инициатива. Жалко. *Винаги* беше жалко, когато някое от ченгетата зад бюрата си напъхаше носа в истинската полицейска работа. Чан се опита да говори спокойно:

— Какво става, Лим?

— Таксито свърна вдясно по Темпъл стрийт. Спря и...

Гласът ѝ беше озадачен.

Чан положи усилия да овладее гнева си. Проклетата жена не бе проявила достатъчно разум, за да разпорежи блокиране на пътя. Вместо това беше направила нещо, което щеше да доведе до провал.

— Какво има? Хайде, Лим, какво става?

— О, боже! — прошепна Сюзан.

Търпението му се изчерпа.

— По дяволите! Говори, Лим!

— Сър... — заеквайки каза тя. — Ами... таксито изчезна, сър.

— Какво искаш да кажеш? — много бавно попита той.

— Няма го на екрана. Изчезна от компютърната карта.

Седем минути, двацет и девет секунди, откакто Джак спи.

Едва не се събужда. Намира се точно под повърхността на съня. Шумът и врявата са го издигнали там. Чува ужасния трясък на пистолетен изстрел в празно пространство. Стържене на метал, търкащ се в камък. Писъци. Уплашена жена. Съскане на пара. Вряща вода от експлодирал радиатор. Пронизителни писъци. Джак мисли, че трябва да се събуди. Но един глас там, на прага на съзнанието му, го предупреждава, че сънят е по-добрият избор. В будното състояние той ще намери съзнание и спомен. Най-добре е още да не го прави. Нека събитията следват своя ход. Спомените ще дойдат, но нека това да не става толкова скоро. Пък и всичко е само сън, Джак.

2. НЮ ЙОРК

1

Независимо дали бяха големи или малки, всички компании смятаха за свой дълг да правят скучен живота на служителите си.

И това неизбежно се случва в заседателните зали.

Те са подземните затвори на американския административен живот, уединени помещения, предназначени да изолират обитателите си от външния свят и следователно да ги имунизират срещу ненужно разсейване. Тези зали нямат прозорци, осветени са с неонов лампи и са звукоизолирани. Приличат на стаите за разпити в полицейските участъци. Неизменно обзаведени с дълга маса и столове, които не се прегъват под удобни ъгли, заседателните зали задължително имат бяла дъска в единия ъгъл и изход в другия. Някъде встрани винаги има шкаф с евтими маркери, показалки, резервни крушки за аспектомата и други необходими материали. Върху шкафа са сложени пластмасови чаши, пакетчета захарин, сметана на прах и една-две кани с отворително кафе. Може да има и един-единствен телефон — уред, към който прозяващите се обитатели на залата след два-три часа съвещание поглеждат с копнеж с надеждата да иззвъни и някой да съобщи, че са необходими другаде.

Но напразно.

Ежеседмичният ритуал, който Гейбриел бе задължена да изтърпи, беше уникален в областта на журналистиката. Целта на съвещанието беше да даде възможност на редакторите и на репортерите да изложат идеи за бъдещите си статии. Другата, макар и необявена цел, беше да се осигури форум за намеци, клюки, злословия и унищожаване на личности.

Гейбриел ненавиждаше административната политика. Тя беше репортер. Проучваше разни проблеми и пишеше статии. За това я биваше и това искаше да прави. Бе достигнала най-високото стъпало

на стълбата на амбицията. И повишението, което можеше да я сполети (не дай боже!), щеше да я изстреля в редиците на управата, да я направи редактор, не автор, и да я принуди да проверява репортажите на други хора — съдба, по-лоша от смърт.

Гейбриел мразеше политическите игри и притежаваше усет какво трябва да разследва и какво не, затова смяташе тези съвещания за губене на време. Тя седеше потънала в мислите си, драскаше в бележника си и мечтаеше.

Отново за Джак Тафт. Колко е сексапилен и привързан към нея. Привлекателен. Романтичен и похотлив — определено пагубна комбинация.

„Този мъж не е подходящият, нали? — помисли тя. — Тогава защо се превърна в проблем?“

Гейбриел нямаше намерение да се обвързва с него. Той беше само един от хората, от които бе взела интервю. Нещо за международния товарен воден транспорт. Скучна история. Скучен мъж. Но какво друго можеше да се очаква от един директор, отговарящ за материално-техническото осигуряване? Особено от такъв, който се хвали, че това е най-скучната работа в Америка.

Но Джак беше професионалист и знаеше всеки досаден факт и цифра в скучния свят на международния превоз на стоки. Затова, когато следващия път редакторите ѝ повериха статия за транспортния бизнес, тя пак му се обади. Той много ѝ помогна. След няколко седмици Гейбриел отново му се обади, този път без определена причина.

И после пак.

И така нататък.

Започна да го кани на обяд — отначало един-два пъти месечно, после всяка седмица. Скоро вече го смяташе за свой приятел. Но журналистите нямат приятели, само източници.

Но Тафт влезе в живота ѝ. Стана ѝ приятел и много скоро — много повече от приятел.

Гейбриел се запита какво намира в него? Защо прекарваше времето си с него, когато можеше да бъде с... ами, с онзи тип мъже, с които обикновено прекарваше времето си.

Тя беше перспективен журналист от престижно списание. Средата ѝ бяха кабинетите на изпълнителните директори, а

обичайните събеседници — магнатите, обитаващи горните етажи. Гейбриел се движеше в обкръжението на мъже с много пари — там, където беше властта. А хората казват, че властта е най-силният афродизиак.

Бог ѝ беше свидетел, че имаше много предложения. Шеметните, делови дни на осемдесетте години бяха отминали и за корпоративните царе вече не беше модно да ги виждат с манекенки с безизразни погледи, хванали ги под ръка. Но с преуспяващи, способни жени? О, това вече беше съвсем друг въпрос. Такива жени се търсеха. Гейбриел можеше да избира от множество богати и влиятелни мъже. И се бе изкушавала да го стори. Изборът на подходящ покровител можеше да направи чудеса за кариерата на един репортер.

Но тя избра Тафт.

И още не знаеше защо.

Може би защото той беше малко загадъчен. Журналистите трудно устояват на загадките, а Тафт беше направо озадачаващ.

След като го опозна, се оказа, че той съвсем не е скучният, говорещ монотонно човек, за какъвто се представяше. Напротив. Джак беше изключително умен, един от най-умните мъже, които Гейбриел познаваше. Тя интервюираше интелигентни хора всеки ден и можеше да даде преценка. Тафт стоеше високо в класацията по интелигентност. Той беше остроумен, проницателен и притежаваше творчески способности. Но беше вицепрезидент, човек, който се хвалеше, че е най-скучният от скучните и най-мудният от мудните.

Интересно!

Освен това Джак твърдеше, че предпочита компромиса и избягва риска. Това, разбира се, беше пълна глупост. Гейбриел знаеше, че нещата, с които Тафт се занимава, са политически експлозивни проблеми, с каквито никой обикновен директор няма да посмее да се залови. Но Джак го правеше. А после, сдържано и омаловажаващ приноса си, той говореше така, сякаш не бе сторил нищо и заслугите са на друг. Все едно искаше да скрие способностите си от всички, може би дори от себе си.

Още по-интересно.

Пък и беше приятно да се разговаря с него. Но само ако темата не беше свързана с живота и работата на Джон Грегъри Тафт. Попитах ли го за книги, музика, театър, котки — каквото и да е — той беше

остроумен и провокативен. Зададеш ли му личен въпрос, Тафт млъкваше като риба, сменяше темата, отиваше в тоалетната, спомняше си, че трябва да се обади по телефона, и отбягваше отговора, и това я вбесяваше.

Тафт беше загадъчен и наистина ѝ влезе под кожата. Защо такъв умен човек се преструваше, че е едва ли не немощен? Защо не се перчеше с интелекта си, а го криеше? Защо винаги последен си признаваше заслугите, пръв поемаше вината и никога не се стремеше да доказва достойнствата си?

Репортерите следователи обожават загадките.

И може би именно заради това Гейбриел харесваше Тафт.

„Да — разсъждаваше тя. — Разкрих загадката. Знам защо е такъв. И, по дяволите, сега го обичам... харесвам го още повече. Или не? Така ли е? Заблуждавам ли се? Имам предвид, дали той някога ще се промени и ще престане да се прави на глупак? Не мога да живея с мъж без самочувствие, нали? Искам да кажа...“

Съвещанието мудро продължаваше. Гейбриел си задаваше въпроси, на които не можеше да отговори, и не следеше обсъждането.

— Гейбриел?

Тя бе потънала в мислите си. „Все още мога да го зарежа. И друг път са го оставяли. Тафт има опит в това отношение и...“

— Госпожице Дън, ако обичаш.

Гейбриел вдигна глава и се изчерви. Начело на масата седеше Джонатан Харли Сътън, основател, издател и главен редактор на списание „И Пи Ес“. Той се намръщи. И за това, разбира се, беше виновен Тафт, не Гейбриел.

— Мой ред ли е?

— Точно така. — Гласът на Сътън беше леденостуден. За разлика от останалите присъстващи в залата той гледаше сериозно на тези съвещания. — Чух предложението да публикуваме материали за Канада, нашия северен приятел, за бъдещето на източноевропейската валута и за перспективите за освобождаване от данъци на фондовете в Латинска Америка и сега очаквам да препоръчаш най-малко една тема за статия, която няма да накара читателите ни да умрат от скука.

Гейбриел погледна бележника си, където не бе записала нищо, и каза две думи — същите, които преди няколко дни бе изрекъл Джак.

— Митнически злоупотреби.

Сътън се вторачи в нея.

— Избягване на данъци? Моля те, кажи ни каква светлина можем да хвърлим по въпроса, така че да шашнем онези подлещи от „Форбс“, „Форчън“ и „Бизнес Уийк“?

Намеси се най-неприятният глас, който Гейбриел познаваше. С превзет британски акцент и раболепен.

— Напълно съм съгласен с Джонатан. Дребните мошеници са скучно четиво.

Гейбриел го изгледа гневно. *Мръсно копеле!* Тя бе казала предварително на Саймън Бъртън върху какво работи и бе получила одобрението му. *Гаден мръсник!*

Но това и можеше да се очаква от нечовешки противния Саймън. С изключение на гнусните му малки зъбки той изглеждаше като образец на мъжествен англосаксонски благородник. Саймън беше

напасть в живота ѝ. Освен това за съжаление преди време ѝ беше любовник.

— Поне имайте учтивостта да ме изслушате.

Тя произнесе думите бавно, като наблягаше на всяка една от тях.

Сътън се наведе напред.

— Казвай, Гейбриел.

— Предполагам, че най-малкото, което можем да направим, е да ти дадем възможност да си кажеш цената — обади се Саймън.

Гейбриел стисна зъби. От един месец той превръщаше живота ѝ в ад. Съкращаваше статиите ѝ, омаловажаваше идеите в тях и криеше от нея интересните събития. И сега беше време за отплата.

— Дребни мошеници? Така ли мислиш, Саймън? Е, според моите източници от държавната хазна бягството от митнически задължения струва на страната сто и петдесет милиарда долара всяка година. Това е достатъчно, за да се балансира бюджетът, затова мисля, че дребните мошеници си разбират от работата, нали?

Саймън гледаше в друга посока. Джонатан се наведе напред.

— Каква е гледната ти точка, Гейбриел?

— Играта е двойна. Първо, ще упрекнем Конгреса, че не отпуска достатъчно средства на полицията.

Джонатан Харли Сътън се усмихна. Той обичаше да порицава Конгреса дори когато на власт беше републиканското мнозинство.

— Второ, ще назовем известни имена. Страда не само данъкоплатецът. Вършат се измами, които ограбват компании като „Джонсън и Джонсън“, „Проктър и Гамбъл“, „Куейкър Оутс“, „Дюрасел“ и половината собственици на електроника в Силициевата долина.

— И какви са тези измами?

— Отклоняване на износа. Международните цени на продуктите се различават в отделните страни. Правят го, за да се нагодят към местните закони, данъците, дистрибуторските цени и конкуренцията. Нещо, което в Съединените щати струва сто долара, зад океана може да е осемдесет. Става дума за онези мошеници, които купуват оттук стоки с голяма търговска отстъпка, твърдейки, че ще ги изнасят. Но ги продават в страната, на черния пазар.

— Трудно ли е да ги хванат?

— И още как. Има и още нещо — най-хубавото. Чичо Сам постоянно поощрява износителите. Затова мошениците не само ограбват най-големите компании в Съединените щати, но и получават федерални субсидии за това.

— Сигурно се шегуваш!

— Знам името на един измамник, който печели по четвърт милион долара на месец.

Гейбриел скръсти ръце и доволно се облегна назад.

Джонатан Харли Сътън си записа нещо в бележника.

— Искам да се заемеш с тази история.

— И аз щях да кажа същото, Джонатан — раболепно се обади Саймън. — Историята е идеална за Гейбриел. В края на краищата тя е *интимно* запозната с транспорта на стоки.

— По дяволите, Саймън! Ти каза, че ще ме подкрепиш за статията.

Гейбриел стоеше пред вратата на малкия си, разхвърлян кабинет.

— Съжалявам. — Той вдигна ръце, все едно се предаваше. — Съвсем забравих. Честна дума. Изплъзна ми се от ума.

И още как!

Тя беше на двацет и четири години. Бе завършила с отличие журналистика в университета в Колорадо и това беше първото ѝ назначение. Пишеше статии за компания, собственик на няколко търговски списания. Една седмица пишеше за стоманодобива, другата — за хартията, третата — за медицинското осигуряване. Бореше се да свърже двата края с годишна заплата от двацет и две хиляди долара, да усъвършенства занаята и най-вече — да си намери по-хубава работа. В онези дни в средата на осемдесетте години австралиеца Рупърт Мърдок и британецът Робърт Максвел придобиваха какво ли не и купуваха всяка американска медийна компания, на която можеха да сложат ръка. Организацията на Максвел — по-късно фалирала и опозорена, а собственикът ѝ шарлатанин — намерен мъртъв при съмнителни обстоятелства — бе купила нейната компания. Един от хората, на които Максвел бе възложил да контролира новата придобивка, беше красив австралиец англофил на име Саймън Бъртън.

Той я очарова. Беше десет години по-голям от нея, с квадратна челюст, мускулест, елегантен и словоохотлив. Говореше с добре заучен оксфордски акцент. Олицетворение на мъжкия чар. И той го знаеше.

Беше станал учтиво, когато тя за пръв път влезе в кабинета му. Предложи ѝ стол и Гейбриел седна до бюрото му. Подаде ѝ носна кърпа, когато ѝ съобщи, че е уволнена. След няколко минути се обади на приятел в едно мексиканско списание и я препоръча. После я покани на най-скъпия обяд през живота ѝ.

Когато след две години тя му заяви, че смята да се изнесе от апартамента му, той пак се обади по телефона и още същия ден я

уволниха.

След десет години Саймън се появи в „И Пи Ес“ като заместник главен редактор. Новият ѝ шеф. Със същото съвършено лустро, изискан, безупречен вкус, мъжествена красота, ленив прелъстителен поглед... и решен да получи онова, което желае. Целеустремен и настойчив. И отново я съблазни.

Само защото Гейбриел пи твърде много вино на обяд.

Само защото тази седмица тя беше ядосана на Тафт.

Само веднъж.

Е, от техническа гледна точка не беше само веднъж.

Но дори веднъж беше твърде много.

Сега, след пет седмици, всичко бе свършило и Гейбриел мразеше дори спомена за това. Още повече ненавиждаше Саймън, защото не ѝ позволяваше да го забрави. И заради решимостта му да получи още.

— Време е за изповед, Гейбриел. Моля те, изслушай ме. Не ми е лесно, но съм дошъл да ти се извиня. Държах се лошо през последните пет седмици и съжалявам за това. Прости ми. Нека отново да бъдем приятели.

Гейбриел сбърчи нос.

— Простено ти е. Само недей...

Беше безполезно да го казва.

— Жалко, че връзката ни не продължи. Вината е моя. Сега знам това. Ти нямаш никаква вина. Но аз наистина мисля, че между нас имаше нещо специално. — Той се усмихна, показвайки малките си бебешки зъбки и Гейбриел потрепери. — Онова рядко нещо, което човек не изживява често и си спомня с известна тъга.

— Като метастаза на рак.

Тя се опомни навреме. Този човек ѝ беше шеф. Трябваше да положи усилия да се спогажда с него.

— Моля?

— Нищо.

— Трябва да признаеш, че си подхождаме, нали?

Тя беше готова да каже нещо, което щеше да ѝ струва работата в „И Пи Ес“, но се сдържа и рече:

— Саймън, предпочитам да не говорим за това.

— Ах — въздъхна той. — Напоследък взаимоотношенията ни не са такива, каквито трябва да бъдат. Между нас се появи студенина, така да се каже. Аз поемам своята вина. Но, откровено казано, не само аз съм виновен.

— Саймън... — повиши тон Гейбриел.

— Позволи ми да довърша. Независимо от недоразуменията и в името на миналото аз ще бъда първият, който ще вдигне бялото знаме на примирието. Ще се жертвам в името на мира. Имам билети за „Дон Жуан“. Сам Рейми ще пее в главната роля. Слушала ли си го? Не? Много е добър, уверявам те. Удивително добър. Защо не дойдеш с мен? Може да вечеряме в... О, ти обичаш тайландската кухня, нали?

Тя го изгледа сърдито.

— Имам други планове.

— Скъпа моя, но аз още не съм ти казал за коя вечер говоря.

— Няма значение. Аз имам връзка с друг, Саймън. И ти знаеш това.

Бъртън докосна лявото си ухо и изсумтя презрително:

— Да. Прехваленият чиновник в транспорта на стоки.

Гейбриел отново повиши тон:

— Саймън...

— Във всеки случай твоето чиновниче не би трябвало да представлява пречка двама стари приятели да прекарат заедно приятна вечер. И тъй като е в чужбина...

— Не, Саймън. Отговорът е не.

Той се усмихна. Очарователно, разбира се.

— Е, добре. Но трябваше да опитам, нали?

Хрумнаха ѝ няколко язвителни отговора, но тя премълча и поклати глава.

Саймън погледна часовника си.

— Господи! Трябва да тръгвам. Но искам да ти кажа още нещо. Тази твоя история за измамите с вноса и износа явно се хареса на Джонатан. Мисля да я направим поредица. Четири-пет страници, за да дадем възможност на фотографите да я илюстрират богато. Това означава, че ти би трябвало да напишеш петстотин — петстотин и петдесет реда. За колко време мислиш, че ще можеш да го направиш?

— Три седмици. Три и половина.

— И една седмица да редактирам текста, и още няколко дни, докато го прегледа Джонатан. Чудесно. Ще пуснем материала в брой тринайсети през ноември.

Гейбриел трепна.

— Срокът е много кратък. Голяма част от историята е свързана със Западния бряг — Сиатъл, Оукланд, Лонг Бийч. През цялото време трябва да работя върху това.

— Точно така. Зарежи всичко. Започни още утре и вземи необходимите интервюта. В края на краищата, след като толкова убедително обясни на Джонатан защо ти имаш право, а аз греша, протакането би било неуместно. — Той се завъртя, усмихна се, после подхвърли през рамо: — Чао.

И тръгна.

Гейбриел тихо изруга и ядосана влезе в кабинета си, като затръшна вратата. Отпусна се на стола си и забеляза, че на телефонния ѝ секретар не примигва червена светлинка. „Защо нямам съобщение от Джек? — запита се тя. — Това не е присъщо за него. Винаги ми се обажда, когато пътува. Надявам се, че всичко е наред.“

Разбира се, че всичко беше наред. При Тафт нямаше спадове и възходи. Той беше уравновесен, можеше да се разчита на него и не си падаше по приключенията. И това *всъщност* беше проблемът.

В тъмната заседателна зала Оливия Тачър погледна часовника си. Съвещанието на съвета на директорите на „Ел Би Тек“ продължаваше повече от определеното време. Оливия мразеше неточността. Щеше да закъснее за срещата си с Гейбриел.

Още повече я дразнеше жената, която в момента представяше на управителния съвет на директорите обобщението на отдела. Денис Доналд. На последното съвещание на управителния съвет Денис беше кандидатка за поста вицепрезидент. Младият Джак Тафт, ухажорът на Гейбриел (Оливия беше от поколение, което се изразяваше деликатно за любовниците на дамите), бе спечелил поста с осем срещу един гласа. Ето защо днес трябваше да говори *той*, а не Денис.

— Това ще ни спести пет цента на тон. — Тя направи пауза, за да могат другите да осъзнаят, че се готви да завърши речта си, после натисна копчето на дистанционното управление и добави: — Последен диапозитив. Препоръки.

Въпреки загадъчното (според Оливия) отсъствие на младия Джак поканата към един от подчинените му да направи преглед на дейността на отдела пред управителния съвет беше нарушение на протокола. Оливия се запита защо Джоуел Грийнбърг, изпълнителният директор на „Ел Би Тек“, е допуснал това. Вероятно защото бе подкрепил кандидатурата на Денис за вицепрезидент. Но другите директори, показвайки необичайна независимост поне веднъж в живота си, бяха гласували за Джак. И сега Джоуел упорито тласкаше Денис в центъра на вниманието.

Докладът ѝ беше скучен като всички други подробности, около които се върти деловият живот. Но въпреки това Оливия трябваше да признае, че за разлика от Джак Денис имаше дарбата да ги прави интересни. Изборът между двамата не беше лесен. Денис беше убедителна, решителна и се изразяваше ясно. Джак притежаваше гениален аналитичен ум и беше абсолютен професионалист. Но и двамата имаха своите недостатъци. Джак беше обезпокоително хрисим и правеше твърде много компромиси, а Денис — повърхностна и неточна. Затова, когато трябваше да изберат между добрия

ръководител и умната личност, предпочетоха интелекта. Джоуел не остана доволен от избора.

— Да, правилно, господин Акерман. Ала не мисля, че това променя съществено крайния извод. Утре ще прегледаме отново цифрите и ще ви уведомим. Има ли други въпроси? Не. Е, благодаря.

„Господи — помисли Оливия. — Колко елегантно го направи. Първо, «не мисля, че грешката е съществена». После — «ще проверим изчисленията». Много хитро. Сега Чарли и почти всички в залата ще решат, че някой от подчинените на Денис е направил грешката.“

Денис — облечена с вкус и привличаща всеки поглед — излезе от стаята. Лампите светнаха. Оливия отново погледна часовника си. Чарли Акерман, секретар на управителния съвет и председателстващ съвещанието, се прокашля:

— Е, това беше последната точка от дневния ред за днес. Затова, ако няма други делови въпроси, да приключваме...

— Всъщност има още делови въпроси — прекъсна го Джоуел Грийнбърг.

Оливия го погледна неодобрително. Джоуел пак ли прибъгваше до старите си номера — да поднесе изненада в последния момент?

Чарли, който според нея беше страхлив идиот, раболепно каза:

— Да, Джоуел.

Грийнбърг стана. Оливия го наблюдаваше с отвращение. Той беше висок метър и осемдесет, имаше слънчев загар, беше в добра форма и красив. Но в него имаше нещо змийско. И коварно.

— Управителният съвет трябва да знае, че малко преди да започне това съвещание, в кабинета ми пристигна предложение за „Ел Би Тек“ и всичките му подразделения. Офертата е отправена след предварителни преговори.

Оливия пое дълбоко дъх. Едва преди шест месеца Джоуел бе инсценирал дворцов преврат, принуждавайки Ел Би Тишман, основател на компанията и негов тъст, да се пенсионира. И сега, много по-скоро, отколкото бе очаквала, той предприемаше следващия си ход. Оливия беше убедена в това. Грийнбърг възнамеряваше да присвои цялата компания.

— Група чуждестранни търговски компании предложиха да изкупят активите ни с трийсет и пет процента повече от сегашната им цена. В момента секретарката ми размножава предложението — доста

дълъг документ — и след малко ще го имате на разположение. Чувствам се задължен да отбележа, че предложението е щедро. Смятам, че изисква сериозно внимание. Освен това...

— Какъв е твоят дял от сделката, Джоуел? — прекъсна го Оливия. Топлите ѝ сини очи изведнъж станаха леденостудени. — Мисля, че още отсега трябва да знаем това.

Всички се обърнаха към нея. Слаба, с пепеляворуси коси, прошарени със сребристи кичури, и по-красива на шейсет, отколкото са някои жени на трийсет години, Оливия винаги привличаше внимание, особено пък когато беше ядосана.

— Тъкмо се готвех да го кажа, Оливия. Личната ми печалба ще бъде... приблизително осем милиона долара. Нещо повече, купувачите ми предложиха петгодишен договор, възлизащ на още пет милиона долара.

— Общо? — попита Оливия.

— Трудно ми е да пресметна.

— Опитай.

— Над четирийсет милиона.

Джоуел се намръщи, когато някой от присъстващите подсвирна.

— Мисля, че трябва да напуснеш съвещанието, Джоуел. По-добре е управителният съвет да обсъди този въпрос в твое отсъствие.

Чарли Акерман познаваше Оливия от трийсет години. И дори не си помисли да иска гласуване на предложението ѝ.

3. СИНГАПУР

1

— Месарската кола е тук — каза Чан.

Ефрейтор Харолд Лиунг погледна озадачено шефа си.

Загадъчният и понякога неразбираем Чан Джин не говореше като другите сингапурски полицаи, а имаше характерен начин на изразяване, странния жаргон на холивудско ченге от филмите. Повечето полицаи наричаха заподозрените „обвиняеми“. Чан им викаше „извършители“. Стандартната практика беше да класифицират престъпниците по номера на разделите в наказателния кодекс. Но старши офицер Чан не правеше така. В неговия ексцентричен диалект „354“, нарушител на обществения морал, беше „дребен шегаджия“. Информаторът беше „доносник“, „провокаатор“ или „плямпало“. Чан издаваше заповеди на такъв жаргон, че Харолд Лиунг често се почесваше озадачено по главата.

— Каква кола, сър?

— Месарската, Хал. Опаковъчният екип. Дойдоха точно навреме.

Лиунг разбра само това за времето и погледна часовника си.

Три петдесет и шест сутринта. Двайсет и осем минути, откакто той, Чан и вече мъртвият Лиу бяха нахлули в хотелската стая. Двайсет и една минути, откакто таксито на престъпника изчезна от сателитната система за проследяване. Деветнайсет минути, откакто десетина патрулни коли се бяха събрали на кръстовището на Ню Бридж Роуд и Темпъл стрийт. Осемнайсет минути, откакто бяха съобщили, че са намерили катастрофирало такси, изпаднал в безсъзнание шофьор и нито следа от Джон Грегъри Тафт.

Тафт бе изстрелял куршум в сателитния предавател на таблото на таксито. Шофьорът бе загубил контрол. Американският гангстер бе изчезнал в мрака.

И сега се извършваше издирване. Половината ченгета на Сингапур бяха по улиците и претърсваха лабиринтите на Китайския квартал, където бе избягал Тафт.

Нямаше да го намерят. Този човек беше най-лошият кошмар на полицаия — с изключително самообладание, снежнобяла кожа, мъртвешко студени очи, безчувствен и немигащ. Стиснал в ръка откраднатия пистолет, той се бе измъкнал от хотелската стая. Ужасният главорез дори не се беше задъхал. Тафт беше необикновен, хладнокръвен убиец, непоколебим, интелигентен и безпощаден. Единственият човек, който можеше да се справи с такова чудовище, беше Чан Джин. И той, слава богу, ръководеше случая.

Харолд Лиунг бе завършил академията само преди шест месеца. Беше силно поласкан, че го назначиха да работи в легендарния елитен взвод на старши офицер Чан Джин. Несъмнено точната му стрелба беше причина за това. И фактът, че беше китаец и християнин, един от привилегированите четиринайсет процента от сингапурското население, които заемаха осемдесет процента от важните постове в страната.

Независимо от причините, поради които го бяха назначили там, за Лиунг работата с Чан беше чест. Чан беше по-смел, отколкото твърдяха вестниците, и безкомпромисен детектив.

Веднага щом Тафт изчезна от таксито, той включи радиопредавателя си и хладнокръвно заповяда на цяла армия от полицаи да се заловят с издирването. Вече не ставаше дума само за обикновен арест, а за официално разследване, при това *изтощително*, точно в стила на Чан Джин. Пет-шест ченгета разпитваха всеки, който бе видял Тафт: пиколото, нощния администратор, портиера и хлапето от обслужване по стаите, което бе занесло чаша бренди в апартамента му. Друг екип тръгна към летище „Чанги“. Задачата им беше да разпитат служителите на Емиграционните и митническите власти, които бяха проверили Тафт. Нямаше значение, че тези хора бяха разменили само пет-шест думи с престъпника. На този етап на разследването всичко беше важно. Двама други членове на взвода на Чан бяха в бюрото на сингапурските авиолинии на Робинсън стрийт. Работата им беше да научат имената и адресите на хората от екипажа на самолета на Тафт — пилоти, стюардеси, наземен персонал, всеки, който можеше да е забелязал нещо, свързано със случая.

В това време всички свободни ченгета обикаляха Китайския квартал, тропаха на вратите, будеха порядъчни граждани и питаха дали се е случило нещо необичайно — странен звук в нощта, необяснимо произшествие в уличката, шум, гласове, проблясъци светлина.

Записваха имена, адреси, телефони и водеха бележки. Оставяха визитни картички с думите: „Ако си спомните нещо, не се притеснявайте, обадете ни се веднага. Да, всяка незначителна на вид информация ще помогне. Извинете за безпокойството. А, да, и още нещо — ако някой от западната преса се отбие при вас, тръшнете вратата под носа му. Такава е политиката. В края на краищата това е Сингапур“.

Майсторството на Чан в полицейското разследване съперничеше на точната му стрелба. Той казваше, че е важно да си умен. Но още по-добре е да си старателен. Единственото място, където забравяш да погледнеш, обикновено се оказва единственото място, където е трябвало да погледнеш.

За шест месеца Лиунг научи много неща от Чан Джин. И най-вече, че човекът, когото обществеността обожаваше и наричаше Ченгхуанг, Дяволското ченге, е най-добрият полицай, който Хал познава.

Подчинените му го наричаха Чан, а майка му — Джин. Медиите, които Чан манипулираше като кукловод, го наричаха с всеки прякор, който чуеха от най-новия полицейски филм. Мръсния Хари, Терминатора. Той се радваше на ласкателствата на пресата (без тях бюрократите отдавна щяха да са го отстранили от работа), но прякорите бяха друго нещо. Единственият, който хареса, беше Текила, на името на героя от най-популярния хонконгски полицейски филм от деветдесетте. Чан се възхищаваше на измисления Текила и старателно моделираше личния си стил в съответствие с добре облечения и опасен екранен герой.

Но това беше преди години. Напоследък медиите вече не го наричаха Текила, а *Ченгхуанг*. В китайския пантеон на божествата това означаваше пазител на градовете и управител на ада. С други думи, Дяволско ченге.

Източната представа за дявол нямаше почти нищо общо с паднали ангели или Луцифер, а по-скоро означаваше свръхестествено същество, специализирало се в раздаването на заслужено възмездие. Китайските дяволи бяха неуморими инструменти на отмъщението, безмилостни в преследването на злосторници и упражняваха необикновено насилие в раздаването на правосъдие.

Дяволското ченге. Да, имаха право.

Съдебният лекар работеше в хотелската стая на Тафт. Петимата санитарни бяха приготвили черните найлонови чували и носилките и чакаха. Чан нетърпеливо крачеше напред-назад. Едва след като си тръгнаха, той можеше да разгледа вещите на американеца.

Чан обиколи тъмните коридори на „Рафълс“. Зад един ъгъл видя трима служители на хотела — двама китайци и индиец, които шепнешком разговаряха с непознат с бележник в ръка. Чан се приближи и те млъкнаха. Той не се изненада. Сингапурците не разговаряха с чуждестранни журналисти, или ако го правеха, внимаваха да не ги чуят. Благоразумните граждани — в това число и

Чан — обсъждаха официални въпроси само шепнешком и непрекъснато поглеждаха през рамо, за да се уверят, че никой не подслушва. Правителството беше навсякъде и на онези, които проявяваха недискретност, се случваха лоши неща.

Бъбривците избягаха. Размишлявайки върху малобройните факти по случая, Чан отмина. Бе получил анонимна информация, съобщение по електронната поща, предадено чрез една от онези услуги в Интернет, които запазват в тайна самоличността на изпращача. „С полет 15 на сингапурските авиолинии пристига опасен престъпник с куфарче.“ Но шефовете му забраниха да го арестува на летището. Всяка година туристите изсипваха в икономиката на Сингапур шест милиарда долара и не бивало да остават с погрешни представи за тази идеална малка държава. Ето защо Чан трябвало да извърши ареста в хотела. Лесна работа. Онзи тип щял да е изтощен от дългото пътуване.

Това беше досадна грешка. Две местни връзки, тайландец и филипинец, чакаха негодника. Тайландецът позна Чан. Не беше трудно да го направи, като се имаше предвид популярността му сред медиите в Сингапур и в съседните страни. После — бум! И главорезите в света намаляват с един. Но Тафт се нахвърли срещу добрите момчета, взе pistolетите им и избяга. След няколко секунди Чан започна да стреля. Противникът беше висок колкото Тафт и облечен в сиво сако. Намираще се далеч и Чан го помисли за американеца. Хукна след него. Отново стреля. Главорезът падна. И това вече беше хубаво.

Филипинецът. Чан се замисли за него. Филипинците бяха храбри като лъвовете, ако бяха зад гърба ти и имаха оръжие, но страхливи, когато застанеха лице в лице с теб. Освен това не си търсеха белята извън границите на родната си страна.

„Но този тип го направи. Заедно с шибания тайландец“ — разсъждаваше Чан. Това бяха лунатици, които с радост натискаха спусъка. Осемдесет процента от тежките престъпления в Сингапур се извършваха от гастролиращи тайландци.

Тайландец и филипинец, двама проклети чужденци, внасяха престъпност в страна, която не толерираше такива неща. Поредната шайка чужденци, направили *фаталната* грешка да опитат да уронят престижа на Сингапур, бяха неколцина американски мафиоти от клона Веразано. Това се случи преди десетина години. Една нощ, в най-

отдалечения североизточен край на острова, Чан бе предоставил останките им на крокодилите.

Мълвата се разнесе. И чуждестранните гангстери започнаха да отбягват Сингапур.

Тогава какво правеха онези двама главорези в неговия град?

Нямаше отговор на този въпрос. После щеше да разсъждава върху тази загадка. Сега трябваше да мисли за изключително неприятния факт, че са строшени антики на стойност десетки, ако не и стотици хиляди долари, в хотел, забележителност на града. Нямаше как да го потули. Гостите щяха да забележат пораженията. Нещо лошо, едно ченге беше убито, бяха откраднати полицейски оръжия, безмилостен престъпник се разхождаше свободно по улиците и самият Чан Джин, любимецът на медиите, беше унижен по изключително срамен начин.

Истинска катастрофа. Чан не се вместише в образа на любезния, мил сингапурец, какъвто властите се опитваха да внушат на външния свят. Сигурно щяха да го отстранят от работа за известно време. Сега имаха основанието, което им бе необходимо. Ако Тафт бързо не бъдеше изправен пред правосъдието, кариерата на Чан щеше да приключи.

И нещо още по-важно — Тафт го бе унижил и го бе опозорил пред пресата, обществеността и собствения му екип. Имаше само един начин Тафт да заплати за този грях. Да умре. При това много скоро.

А това можеше да се уреди.

Но първо Чан трябваше да го намери.

Къде ли бе отишъл? Към кого ли би се обърнал за помощ?

Той се замисли: „Да. Към кого? Подземният свят на Югоизточна Азия е покровителстван пазар. Нашите престъпници не обичат чужденци да браконьерстват на територията им. Освен ако не вършат бизнес с някой местен, гастролъорите като Тафт изчезват заедно със сутрешния отлив. Но Тафт не е глупак. Той сигурно има посредник, упълномощен и официален представител в Сингапур. И аз се обзалагам, че знам кой е“.

По Кей Сионг. Последният по рода си в Сингапур. Единственият оцелял *Тцунг-ли*, важна клечка! Сионг беше единственият гангстер, който би могъл да има вземане-даване с човек като Тафт. И по една случайност беше единственият гангстер, който имаше куража да внася

отвън наемни убийци. Носенето на оръжие в Сингапур се наказваше със смърт чрез обесване. Нацията гледаше на огнестрелните оръжия толкова сериозно, че дори за заплаха с пистолет играчка можеш да получиш пет години затвор.

Ето защо трябваше да е Сионг. Останалите сингапурски мафиоти бяха твърде страхливи, за да наемат платени убийци от чужбина. В това нямаше съмнение. Двете мъртви отрепки бяха пратеници на По.

Това до известна степен беше добра новина. Чан отдавна преследваше Сионг. Досега хитрият негодник успяваше да се изплъзне. Винаги имаше алиби. Или доказателствата бяха недостатъчни, или свидетелите изчезваха, или следователят безпричинно зарязваше разследването.

По Кей Сионг се измъкваше от правосъдието от повече години, отколкото Чан беше ченге.

Но може би този път нямаше да му се размине. Тафт беше изключително опасен престъпник. Такива като него зачеркваха Сингапур от маршрута си, освен ако не ставаше дума за нещо голямо. А големите неща бяха свързани с По. Чан се усмихна при тази мисъл. Арестуването на Тафт щеше да спаси кожата му. А арестуването на Сионг и на Тафт щеше да бъде върхът в кариерата му.

Чан не можеше да се сдържа повече и се изсмя на глас: „По дяволите! Ако хвана и По, и Тафт, ще ми дадат медал. Божичко, как ще се ядосат шефовете!“.

На не повече от петнайсет километра североизточно от мястото, където озадаченият Харолд Лиунг слушаше гръмогласния смях на шефа си, „Джейд Лейди“ леко се поклащаше по вълните в пристана на сингапурския бряг Пасар Рис. Яхтата беше дълга двайсет и два метра, струваше дванайсет милиона долара, имаше два двигателя „Детройт Дизел“ с две хиляди конски сили и бе обзаведена с всичко, което можеше да се купи с пари.

По Кей Сионг можеше да си купи каквото поиска, макар че за съжаление някои неща не се продаваха.

Той беше слаб, с тесни рамене и с изискани маниери. Малцина можеха да познаят годините му — вече седемдесет и три, макар да изглеждаше на не повече от шейсет. Единственият белег за напредналата му възраст бяха няколкото бръчки на лицето и известна умора, която понякога засенчваше живите му очи.

Така беше и в този безсънен час.

По стоеше на мостика на „Джейд Лейди“, пиеше черен китайски чай от старинна чаша и внимателно слушаше незаконно притежавания полицейски радиопредавател. Както винаги беше облечен в избран с вкус черен копринен костюм, безупречно ушита памучна риза, лъскави мокасини „Джон Лоб“ и яркочервена вратовръзка с черен дракон. Вратовръзката бе направена от четиристотингодишна тайландска коприна, по седемдесет и пет долара метъра. Наскоро овдовяла жена бе дала на По плата — макар и с нежелание — като частична компенсация за дълговете от хазарт на нещастния ѝ покоен съпруг. Оставаше значителна сума. Жената имаше петгодишен син. По беше убеден, че тя все някак ще намери парите.

Но най-важното не бяха парите, а принципът.

Същото можеше да се каже и за сегашното му притеснение. Сумата, изплатена му от американката — отстояваща своето, както всички западнячки се чувстваха задължени да правят — не беше толкова важна, колкото връзките, които гениалният ѝ план бе направил възможни. Първият съюзник на По стана армията „Монг Тай“ — отблъскващо вулгарна, но безусловен лидер в бизнеса в Лаос,

Камбоджа и Тайланд. А сега и Бандата на зелените, тайните, вечни управници на Китай, въпреки червените, бяха започнали преговори. Дори сдружението Санох, което беше по-преуспяващо от японската якудза, бе изпратило емисар за проучвателно обсъждане.

Но сега всичко бе изложено на риск заради некадърността на подчинените му.

По стисна устни. Като *Тцунг-ли* на Седемдесетте и осем дракона, последното велико в миналото сингапурско братство *Чиу чоу*, той не можеше да си позволи този гаф. Залогът беше твърде голям. Равновесието и редът трябваше да бъдат възстановени.

Но как? Всичко беше казано и направено, а нещата бяха ужасно объркани. Сингапурски полицаи бе убит при изпълнение на служебния дълг. Това не се беше случвало от много години. Правителството щеше да търси отплата за тази грешка. Като се добавеха и опасният и непредсказуем Чан Джин, и обезпокоителният случай с куфарчето на господин Тафт и бягството му, положението можеше да се нарече трудно.

В миналото по-лесно се намираха решения на такива проблеми. После, когато британците си заминаха и Сингапур се колебаеше между независимостта и завладяването от страна на Малайзия, братствата *Чиу чоу*, преуспяващи триади и тонги, уреждаха деловите въпроси незабавно и откровено. Секира в гърба, труп, хвърлен под прозореца на противника, малък, незначителен расов бунт, разrazil се в беден квартал — тези най-ефикасни в миналото методи сега за съжаление не действаха в общество, което не изпитваше угризения да премахва онези, които прибягваха до тях.

Нужни бяха други стратегии.

По вече бе заповядал да изфабрикуват доказателства, уличаващи тайванския синдикат А Конг в стрелбата в хотела. Бандата на зелените, най-върлият съперник на А Конг, щеше да оцени жеста и последвалото объркване на полицията можеше да му спечели малко време.

„В такъв случай — помисли си Сионг — остава Тафт. И безочливата госпожица Доналд, която явно не ми вярва и е направила нещо лошо с куфарчето на господин Тафт. Ако не се беше намесила, господин Тафт щеше да бъде премахнат, властите щяха да решат, че става дума за обикновен хотелски обир и всичко щеше да бъде наред. Но нейната прибързана постъпка — не първата от досадните й

погрешни преценки — привлече нежеланото внимание на Чан Джин към онова, което би трябвало да е чисто делови въпрос. Горкият аз! Отново Чан Джин. През всичките тези години все той. Какво да правя с него? Чан е имунизиран срещу заповедите на неколцината ми останали съюзници в коридорите на властта. Да се отърва от него или от някой друг полицаи е немислимо. И все пак залогът е твърде голям, за да му позволя да се намесва. А Чан ще го направи, освен ако не взема мерки. Омразата му към моето братство е толкова силна, че Чан никога няма да се умилюсти. Пък и не е човек, който може да бъде подкупен. Онова, което не може да бъде огънато, трябва да бъде пречупено. Но как? Няма лесно решение. Това е трудно, нееднозначно и опасно.“

По пиеше чай, взираше се в мрака и търсеше утеха в древната мъдрост. И докато размишляваше, му хрумна стара поговорка: „Разстоянието подлага на изпитание силата на коня, а времето — душата на човека“. В нея се съдържаха истина и прозрение и вероятно тя беше ключът към настоящата загадка. Защото, освен ако По не разбираше погрешно най-големия си враг, Чан Джин никога нямаше да разкрие душата си.

„Разкрий душата на Чан — помисли той. — Точно така. Това е решението на множеството трудности.“

Беше по-добре да оставиш един непреклонен човек да се самоунищожи, отколкото да го направиш ти. И доставяше много по-голямо удоволствие.

3.

СНИЗХОДИТЕЛНОСТТА НА СМЪРТТА

Всички хора сънуват, но по различен начин. Онези, които сънуват нощем, в най-отдалечените ниши на съзнанието си, на другия ден се събуждат и установяват, че сънищата им са само суета. Но онези, които сънуват през деня с широко отворени очи, са опасни. Те осъществяват сънищата си и ги превръщат в реалност.

Т. Е. Лорънс,
„Седемте стожера на
мъдростта“

Сократ: Има и друг стадий на злото, в който човек е не само дългогодишна страна в съдебен процес, прекарващ дните си в съда ту като ищец, ту като защитник, а действително се ръководи от лошия си вкус да се гордее с конфликтната си натура... Той не знае как да подреди живота си така, че да съществува без вездесъщ съдия — нещо много по-висше и благородно.

Платон, „Република
III“

1. СИНГАПУР

1

Макар да не бе казвал на никого, той предпочиташе да го наричат не Джак, а Джон. Преструваше се, че харесва името си, й насърчаваше всеки да му вика така.

Джак беше по-обикновено име от Джон и му се струваше, че го прави по-безличен, един от многото.

Но той не беше като другите. Беше различен и от ранна възраст научи, че е най-добре да не го показва.

Когато беше осемгодишен, стиснал в ръка бележника си, той гордо влезе в дома им в Куинс. Баща му, химик от „Бруклин Газ“, седеше с безизразно лице на дивана в хола и четеше последния брой на „Кемикъл енд Енджиниъринг Нюз“. Джак му подаде бележника си и писмо от директора на училището. В бележника имаше само отлични оценки. Писмото препоръчваше Джак да продължи образованието си. Баща му се намръщи.

— Ти не си по-добър от другите. Престани да се перчиш.

Сетне продължи да чете списанието.

Когато стана на дванайсет, баща му го научи да играе шах. Всяка съботна вечер двамата изиграваха по една партия. Това бяха единствените мигове, които прекарваха заедно. През цялото време мълчаха. След година Джак спечели за пръв път. Следващата събота отново спечели. Баща му повече не игра шах с него.

Разреша му да кандидатства само в Сити Колидж в Ню Йорк. Не му позволи да се опита да влезе в някой от по-престижните колежи, които учителите му бяха препоръчали. След часовете Джак пътуваше до Ню Джърси и работеше като докер, изкарвайки пари за обучението, учебниците и всекидневните си разходи. От тези надници баща му

отделяше сума за квартира и храна. Никога не обсъждаха оценките на Джак.

Дипломира се на двайсет и една година. Майка му дойде на церемонията. Баща му не присъства. Джак вече бе приел първото назначение, което му предложиха. И оттогава дори и през ум не му мина да смени компанията.

Когато стана на трийсет и осем, както вървеше на изток по Седемдесет и осма улица, двама бандити с ножове го заплашиха. Джак вдигна ръце, учтиво им каза в кой джоб е портфейлът му и отмести поглед, докато му го взимаха. И за да няма неприятности, той не съобщи на полицията за инцидента.

А сега, на четирийсет и две години, след дванайсетчасов сън, предизвикан от хапче приспивателно, Джак Тафт си спомни какво бе направил предишната нощ и помисли, че е полудял.

Отначало не знаеше къде се намира.

Беше се облял в пот, както винаги ставаше, когато сънуваше кошмари, но този път всичко изглеждаше реално и неоспоримо.

Той беше с Гейбриел в малкия ѝ апартамент в Уест Сайд. Каза ѝ, че не е достоен за нея, най-сетне изповядвайки най-големия си страх. Тя го погледна изпитателно с ясните си зелени очи, които той обожаваше, и отговори: „Така е. Не си достоен“. Джак кимна. Знаеше го отдавна. После, сочейки с пръст, както винаги правеше, за да подчертае очевидното, Гейбриел продължи: „Аз се нуждая от повече, отколкото може да ми даде мъж като теб. Затова реших да стана любовница на президента на най-богатата инвестиционна банка в града. Той има власт и богатство и е всичко онова, което ти никога няма да бъдеш. Обеща да ме запознае с хора, за които искам да пиша репортажи. Президенти, министър-председатели и генерални директори на най-големите корпорации в света. Ти можеш да ме запознаеш само с превозвачи на стоки. И тъй като има връзки с много компании, той само трябва да се обади по телефона на някой от големите рекламодатели на списанието. Те ще притиснат Саймън и той вече няма да отхвърля статиите ми. Ти никога не би направил такова нещо за мен, Джак. Никога няма да ме изведеш на върха на социалната стълбица. Никога няма да ми дадеш много неща“.

„Имаш право. Единственото, което мога да ти дам, е любов, а любовта никога не е достатъчна...“

Джак се стресна и се събуди. Гадеше му се от думите на Гейбриел. Онзи мъж ѝ бе предложил толкова много неща и Джак тайно се надяваше да долови в гласа ѝ колебание, дали животът с човек, който има такава власт и влияние, няма да е толкова хубав...

Лоши сънища. Нощ на фантасмагории и кошмари. Джак си спомняше само последния, макар да знаеше, че и останалите бяха ужасни. Единственият начин да се отърси от тях беше да отвори очи, да стане от леглото, да забрави страховете си и постепенно да се превърне в решителен и преуспяващ мъж, какъвто Гейбриел заслужаваше.

Щеше да го направи. Повече никакви компромиси и отстъпки. Ще започне от днес. Още от тази сутрин. Веднага щом отиде в кабинета си.

Днес щеше да ходи на работа, нали?

Не. Трябваше да направи нещо друго. Да отиде на друго място.

Все още не напълно готов да отвори очи, Джак се зачуди по този въпрос, който изведнъж и необяснимо се появи в съзнанието му. Вече не беше ли отишъл там, където трябваше да ходи?

Дюшекът, върху който лежеше, беше различен — по-мек от този в апартамента на Седемдесет и осма улица. Главата му бе положена на дунапренова възглавница. Но Джак мразеше дунапреновите възглавници и си бе донесъл пухена. За съжаление Гейбриел имаше алергия към пуха. Освен това той чуваше бръмчене на климатична инсталация. Но вече беше октомври и в Ню Йорк беше студено.

Джак отвори очи.

Пълна загадка. Обстановката му беше непозната.

Разбира се, това се бе случвало и преди. Не беше необичайно, макар да бе изнервящ страничен ефект от твърде много командировки. Две седмици пътуване, смяна на хотелите всяка вечер, усилена работа, прекосяване на различни часови зони, недостатъчно сън и твърде много алкохол. Беше неизбежно онези, които не живеят здравословно, да се събуждат объркани и да не си спомнят къде се намират.

Но сега беше различно.

Джак потърка парещите си очи. Не беше в хотел. В хотелите нямаше кадифени покривки за легла с къдрички. Нито плюшени

мечета на нощните шкафчета.

Пък и мебелите безспорно бяха подбрани от жена. Масичка с дантелена покривка. Канапе с възглавнички на цветя. На стените — акварели, изобразяващи тропически птици. Дори лампата на нощното шкафче показваше по-скоро женски, отколкото мъжки вкус.

Несъмнено Джак се намираше в апартамент на жена. По-точно в леглото ѝ. И нито апартаментът, нито леглото бяха на Гейбриел.

Всички доказателства водеха до извода, че той се бе забъркал в нещо. Имаше проблем.

Но какъв проблем? И с кого?

Джак разтърси глава, опитвайки се да проясни съзнанието си. Къде се намираше? Как се бе озовал тук? Кой живееше в този апартамент, ухаещ приятно на непознат парфюм?

Джак беше напълно озадачен. Нямахше никакъв спомен от предишната нощ.

— О, боже! — прошепна той.

Ако Гейбриел разбереше за това, работата му беше спукана. „Какво да правя? — запита се той и веднага отговори на въпроса си. — Незабавно да се махна оттук.“ Джак се замисли. Да избяга тайно от леглото на случайно срещната любовница не беше джентълменска постъпка и елиминираше вероятността за... ами, още един шанс.

Той провеси крака от леглото. С изненада установи, че не е събул панталона си, а също и чорапите, ризата и сивото раирано сако.

Обнадежден си помисли, че може би все пак нямаше проблем. Вероятно бе претърпял злополука или се бе напил. И някой от офиса го бе завел до най-близкото легло. Или...

Телефонът на нощното шкафче иззвъня. Джак инстинктивно вдигна слушалката. Опита се да каже: „Ало“, но езикът му бе надебелял, устата му бе пресъхнала, а гласът — пресипнал, сякаш имаше ларингит. Чу се само пискливо грачене.

От слушалката прогърмя самонадеян мъжки глас — досущ като на Саймън Бъртън.

— Госпожица Самсудин? Обажда се старши полицейски офицер Чан Джин.

Джак хлъцна.

— Цял ден се опитваме да се свържем с вас. Искаме да ви зададем няколко въпроса. Спешно. Аз съм в участъка в Темпайнс и

мога да бъда в апартамента ви след... Ами по това време на деня движението не е натоварено и ще дойда бързо.

Кръвта на Джак се смрази. За миг в съзнанието му се появиха образи — мъгляви картини и неясни силуети, досущ стари снимки, стояли твърде дълго на слънце. Той нямаше представа какво означават. Но въпреки цялата им двусмисленост, знаеше, че са по-ужасни, отколкото можеше да си представи. Сиви призраци от лош сън някак бяха прекосили границите на реалността.

— Извинете за безпокойството, госпожице Самсудин. Ще се опитам да ви отнема колкото е възможно по-малко време. Докато ме чакате, бих искал да си припомните един от пътниците от снощния полет от Сан Франциско. Човек на име Тафт.

Когато полицаят произнесе името, тонът му стана твърд и глух и Джак започна да си спомня при какви обстоятелства бе чул този глас за пръв път.

— Джон Грегъри Тафт. — Чан наблегна на всяка дума. В тона му се долови гняв. — Всичко, което си спомните, може да е от полза. Ще се видим скоро.

Чан затвори. Джак седеше на ръба на леглото. Ръката, с която държеше телефонната слушалка, трепереше. Всеки мускул в тялото му бе парализиран, скован от ужаса на спомените.

Всичко това се бе случило наистина. Той го бе направил. Един господ знае как, но го бе извършил. Не беше кошмар. Онези мъже... Пистолетите... Престрелката... Убитият, който падна по гръб... Пистолетът под носа му...

Исусе! Та те бяха ченгета! Нямаха значки и униформи. Цивилни полицаи! Джак стана. Бяха се обърнали към него, пребледняха и пуснаха на пода оръжията си. Помислиха, че той ще ги застреля. Ала не беше така. Вярно, Джак взе пистолета на мъртвеца, но не го насочи към тях.

Или го насочи?

И после... Господи!... Грабна още оръжия от пода.

Сетне излезе от стаята. Зави зад ъгъла. Хукна по коридора и...

Кръвта му се разгорещи. Усети прилив на сила. Стомахът му се сви от гняв и желание. Дебнещ звяр. Хищник. Беше полудял. Но това му хареса.

Наистина ли беше той? Джак Тафт, върколак през нощта? Не, не, не! В него не живееше звяр. Дори да беше така, хищникът бе окован във вериги, обуздан и затворен зад решетки. Пък и Джак винаги се владееше. Преглъщаше обидите, усмихваше се, когато го наскърбяха, съгласяваше се с мнението на опонента, говореше спокойно и търсеше логичен компромис. Никога не губеше самообладание. Не. Какъвто и звяр да бродеше в хотел „Рафълс“, това не беше Джак. Той не... не можеше да направи такива неща...

„Но какво съм сторил? Не се върнах. Не вървах, а тичах. Сложих единия пистолет в джоба си и хвърлих другите в храстите. После... се появи някакво такси... Вътре имаше и още някого... Кой?“ Не си спомняше. И не искаше да си спомня. Нямаше нищо по-лошо от умопомрачителния възторг, който го бе обзел.

Как е могъл да се подиграе с полицаи, да открадне оръжие и да изпитва такава радост от насилието? Това не беше той — спокойният, трезвомислещ Джак.

Но за съжаление беше истина.

И защо? Нямаше предвид защо временно бе откачил, а защо трима полицаи с насочени пистолети нахлуха в хотелската му стая, сякаш Джак бе смахнат престъпник? Той не бе нарушил закона или поне не знаеше да го е сторил. Как бе възможно да наруши толкова много закони само за двайсет минути, докато пътуваше с таксито от летището към хотела? Мисълта за това беше безумна. Но тогава защо ченгетата...

Куфарчето. Те се интересуваха от куфарчето. Търсеха ли нещо? Какво? Контрабандна стока? Смятаха, че пренася незаконно валута, порнографски видеофилми, наркотици, комунистическа пропаганда или... дъвки? Да, в Сингапур дъвченето на дъвка бе престъпление, което се наказваше с цялата строгост на закона. Джак понякога дъвчеше ментова дъвка без захар, предимно когато пътуваше дълго, но сега като добросъвестен гражданин, бе оставил пакетчето вкъщи. Пък и пренасянето на дъвка едва ли можеше да докара специалните части.

Тези разсъждения нямаше да помогнат. Трябваше да съсредоточи мислите си върху куфарчето. Но какво толкова имаше да мисли за него? Там носеше обичайните неща. Нищо особено. Документи, написани от обикновени бюрократи от обикновени корпорации, каквито имаше в цял свят. В куфарчето нямаше нищо, което би могло

да заинтересува полицията, нищо уличаващо, никакво закононарушение.

Поне доколкото Джак познаваше законите...

„Аз съм в чужда страна. Чужденец, който не познава добре местните закони и правила. Но това е Сингапур, за бога! Най-безопасната и организирана държава в света. Сингапур не е страна, където властите могат да те застрелят само за развлечение. Като Босна, Ливан, Източен Лос Анджелис или друго подобно място. И със сигурност не е някоя периферна тирания от Третия свят, управлявана от ексцентричен фюрер. Господи, това е пазарна икономика, рейгъномика без дефицита и клинтъномика без данъците. Няма тарифи. Има минимум бюрокрация и страхотна работна сила. Световният икономически съвет оценява Сингапур като най-доброто място за бизнес в света и аз се опитвам да правя точно това, но не мога, защото изведнъж се оказва, че съм издирван от полицията. Аз! Мили боже! Издирван!“

Абсурд! Джак не беше нарушител на закона. Трябваше да има друго обяснение за... грешката от предишната нощ. Да, точно така, грешка. Недоразумение. Ченгетата го мислеха за някой друг — гастролиращ мафиот, колумбийски наркобарон или психопат убиец, когото търсеха жив или мъртъв. Случваха се такива неща. Непрекъснато ги описваха във вестниците. Екип от Агенцията за борба с наркотиците нахлува в апартамента на възрастна дама, защото са им дали погрешен адрес. Арестуват счетоводител, защото е облечен в същата на цвят риза като мъжа, току-що ограбил магазин за алкохол. После представителите на властта със зачервени лица мъкнат извинения, кметът пише писмо и след година-две възрастната дама и счетоводителят получават неколкостотин хиляди долара и историята приключва.

Да, тук имаше някаква грешка. Ченгетата преследваха не онзи, когото трябваше. Имаше някакво недоразумение. Рано или късно щяха да разберат, че са сбъркали и да му се извинят.

Но той бе откраднал оръжията им и се бе превърнал в беглец.

О, боже!

Джак Тафт потрепери от страх и прошепна:

— Мисля, че съм загазил.

Трябваше да се махне от тук.

Можеше да направи само едно разумно нещо — да намери американското посолство. Той беше американски гражданин. Хората от посолството щяха да му помогнат да изясни тази бъркотия. Здравейте, аз съм Джак Тафт и имам проблем. О, нищо особено. Кражба на огнестрелно оръжие, съпротива при арест, бягство...

Той поклати глава. Вледеняващата парализа на ужаса отминаваше. Сега беше в състояние да се движи и да разсъждава.

И да осъзнае, че седи стъписан един бог знае откога, докато ядосаният полицаи всеки момент ще се появи.

Джак остави телефонната слушалка и стана. Болка прониза слабините му. Пикочният му мехур беше пълен. Едва вървеше. Не бе уринирал повече от дванайсет часа. Трябваше да намери тоалетна.

Той закуца към вратата, отвори я и се озова в малък хол. Следобедната слънчева светлина проникваше през прозореца, на който нямаше перде. Джак съзря малко канапе, масичка за кафе, лавици с книги и тонколони на стереоуредба. Тоалетната не беше в тази посока. Той се обърна. В отсрещната стена на спалнята имаше още една врата. Джак се завтече натам.

Отвори вратата, потърси електрически ключ и го щракна.

Малка тоалетна, не по-голяма от онази в самолета.

Слава богу!

Джак вдигна капака на тоалетната чиния и разкопча ципа си. После с облекчение започна да уринира.

Свърши и закопча панталона си.

Зад завесата на душа се чу глас. Джак протегна ръка и предпазливо я дръпна.

Във ваната имаше жена.

Беше облечена в тесни сини джинси и широка мъжка риза. Жената беше едно от най-прелестните същества, които бе виждал. Или по-скоро би била, ако не беше изражението на лицето ѝ — смесица от страх и ожесточен гняв. „Нищо чудно, че е ядосана — помисли си той. — Горкото момиче е завързано за крана. Устата му е запушена. Кой ли...“

Залитайки, Джак отстъпи назад. Изведнъж си спомни предишната нощ и какво се бе случило, след като избяга от хотела.

Той отново усети световъртежа на приближаващото се умопомрачение, паниката и импулсивното скитничество, присъщо за

душевноболните. Чувството беше толкова завладяващо, че изпита желание да се скрие под завивките и да се престори, че ако затвори очи, всичко ще премине, както правят децата.

Но знаеше, че това няма да стане.

— Виж какво, съжалявам. Кълна се в Бога! Нямах представа колко съжалявам — повтаряше Джак. — Моля те, недей да пициш!

Той се бе навел и протягаше ръка, за да махне превръзката от устата ѝ. Тя се отдръпна и обърна глава на една страна.

И Джак би постъпил така на нейно място. В края на краищата той бе отвлякъл горкото момиче, заплашвайки го с пистолет. И това не беше всичко.

Шофьорът на таксито караше към Главното управление на полицията. Джак извади от джоба си пистолета, за да го сплаши. Но проклетото нещо гръмна. Той не разбра как стана така. Изведнъж — бум! На таблото се появи голяма дупка. А Джак се усмихваше, Господ да му е на помощ! Таксито се завъртя, прескочи бордюра и нахлу през витрината на някаква книжарница. По тротоара се разпиляха книги. Вентилаторът на тавана се разби в предното стъкло на колата. Челото на шофьора се блъсна във волана. От спугалия се радиатор изригна пара. Най-сетне таксито спря. Усмихвайки се злобно, Джак заби дулото на откраднатия пистолет в ребрата на... Как ѝ беше името? А, да, Зейтун. Накара я да излезе от колата и ѝ заповяда да го заведе в апартамента си. Принуди я да тича и двамата хукнаха из лабиринта от тъмни улици. Всяка пресечка беше препятствие от тесни тротоари, дървета и храсти, избуяли от стените на стари сгради, клетки със спящи папагали, велорикши, паркирани пред входовете, столове и маси пред малки ресторанчета, купчини кашони и кофи, очакващи боклукчийските камиони. През цялото време Зейтун плачеше и се задъхваше. А той — вече не Джак Тафт, а по-скоро някой друг — беше спокоен и хладнокръвен и дори не се запъхтя. Минаха под няколко свода, които бяха толкова ниски, че едва не удари главата си. На един ъгъл току-що бяха затворили сергията за закуски, а на друг — трудолюбив търговец, станал преди конкурентите си, вече подреждаше стоката — евтини якета за сафари и фалшиви бижута. Тичайки покрай

него, Джак събори на земята часовниците. Търговецът изруга. Джак изчезна в мрака.

Китайският квартал не изглеждаше китайски. Нямахме пагоди с извити покриви от лъскави зелени плочки. Беше безлична зона от тесни улички с две триетажни сгради от двете страни, с боядисани в пастелни тонове рамки на прозорците на горните нива и магазинчета на долните. Приличаше на Френския квартал в Ню Орлиънс или на някое старо градче в Калифорния. Джак продължаваше да бяга, дърпайки жената, която бе останала почти без дъх от ужас.

После той видя вход за метро с надпис „Бърз масов транспорт“, а отдолу — червена емблема и ескалатори, водещи надолу към ярко осветен тунел с гранитен под. Спря и се замисли. Белите нийоркчани на средна възраст не се осмеляват да влизат в метрото късно през нощта. Това е рисковано и несигурно начинание, предизвикателство, игра с късмета. Защото кой е буден и се разхожда из Ню Йорк в четири часа сутринта? И по каква работа е тръгнал? Но в далечината се чу вой на сирени.

Зейтун изглеждаше много уплашена. Пък и Джак вече не беше онзи предпазлив човек, а въоръжен и опасен тип, който не познава страх. Той започна да слиза по стълбите, като държеше пистолета в джоба на самото си. Всичко беше чисто. Ослепително бели плочки. Никакви боклуци на пода, нито лепкави дъвки. Имаше климатична инсталация и беше по-хладно, отколкото на улиците горе. Единственият звук, който се чуваше, беше шепотът на добре смазаните ескалатори. В сенките не се спотайваха психопати. До павилионите не се криеха нощни птици. Отникъде не те грозеше заплаха и тъй като беше нийоркчанин, Джак стана още по-подозрителен. Зейтун пусна няколко монети в автомата. От процепа изскочиха два билета. Тя го поведе през компютризираните въртящи се бариери. Излязоха на перона за северната линия. След малко дойде мотрисата. Спря и лъскавите стоманени врати се отвориха. Стискайки здраво пистолета, Джак бутна заложничката си да се качи. Неколцина пътници кротко седяха на пластмасовите седалки. Повечето четяха вестници или списания. Смугла мюсюлманка с аленочервен шал и множество златни гривни държеше небрежно чантата си, за разлика от жените в Ню Йорк, пътуващи в метрото. Красива китайка бърбеше по клетъчен

телефон и непрекъснато гледаше екрана на пейджъра си. Дали беше момиче на повикване с клиенти, страдащи от безсъние?

Никой не поглеждаше Джак. Той не чувстваше никаква заплаха. Това беше необичайно усещане за нийоркчанин, пътуващ нощем в метрото. Мотрисата увеличи скоростта. Движеше се забележително тихо. Нямаше стържене на метал, друсане, нито искри. Вагоните бяха хладни и безупречно чисти. На пода нямаше нито една хартия, а стените не бяха надраскани. Имаше реклами, но също и карти на много езици, предупреждения за размера на глобите за онези, които пушеха, ядяха, пиеха или се държаха неприлично в метрото. Джак беше обезпокоен от този свят, който не разбираше. В мотрисите не патрулираха полицаи — зорки, бдителни, с ръце на кобурите и готови за най-лошото. Тук, изглежда, нямаше нужда от тях. На шестата спирка — „Тоа Пейо“, Зейтун го изведе от метрото. Минаха през тунел с жълти плочки и се качиха на ескалатора. Излязоха на улицата и се озоваха в квартал с широки булеварди, дървета с огромни корони и десететажни жилищни сгради, оградени от паркове и детски площадки. Всичко беше ярко осветено — твърде опасно за подозрителния Джак. Някъде в далечината се чуваше приглушеният тътен на нощното движение по магистралата. Той накара Зейтун да бяга, докато стигнаха до блока ѝ. На приземния етаж имаше магазини с метални решетки. Прозорците над тях бяха тъмни. Апартаментът на момичето беше на четвъртия етаж. Джак губеше сили и заспиваше. Но въпреки това знаеше какво трябва да направи и го стори. Беше доволен и се усмихваше.

Сега отново беше буден и гледаше какво е направил. Искаше му се да намери думи да обясни на тази красива млада жена, че всичко е било ужасна грешка.

Тя вероятно нямаше да му повярва. Но той трябваше да опита.

— Виж какво, знам, че си уплашена и... разстроена...

Сбърка. Не трябваше да казва това. Джак започна отначало:

— Господи, не знам какво да кажа! Аз... Ами... Всичко това не е така, както изглежда. Имам предвид, че... Снощи наистина не бях на себе си. Много съжалявам. Говоря сериозно. Знам, че няма да разбереш, но...

Не, тя не разбираше. Виждаше го по изражението на лицето ѝ. Младата жена не изпитваше нищо друго, освен дълбока омраза.

— Добре... Ще махна превръзката от устата ти. Това ще бъде всичко. Честна дума. Само искам да те попитам нещо. Имам големи неприятности и се нуждая от малко помощ. Кълна се в Бога. Онова... което направих снощи... Господи! Онези мъже ме преследваха. Едва не ме хванаха. Искаха да...

В очите на Зейтун се появи интерес. Джак знаеше, че трябва да се възползва от ситуацията и да излъже.

— Не знам какви бяха. Нахлуха в стаята ми. Успях да взема един от пистолетите им. — Той бръкна в джоба си и извади оръжието. — Ето този.

Тя изпищя. Джак хвана с два пръста пистолета и го пусна в мивката.

— Аз не съм от онези, които носят оръжия. Погледни ме, за бога. Приличам ли на бандит?

Сега в погледа ѝ се четеше любопитство. По изражението в очите ѝ Джак разбра, че вече не го мисли за престъпник, и си позволи да се усмихне.

— Не знам кои бяха и какво искаха, но ми провървя и избягах. После направих онова, което всеки разумен човек би сторил — хукнах да спасявам живота си. — Нарочно избърса челото си. — И тогава те видях пред хотела. Онези мъже бяха по петите ми. Нямах време да ти обяснявам. Пък и се страхувах, че ще проследят таксито. Затова те накарах да ме доведеш тук... Господи! Когато пистолетът гръмна в колата... Никога през живота си не съм бил по-уплашен...

Джак видя, че моментът е настъпил.

— Единственото ми желание е да отида в американското посолство. Там ще бъда в безопасност. Но не знам къде се намира. По дяволите, дори не знам къде съм в момента. Затова ще махна превръзката от устата ти. Ще ми кажеш как да стигна до посолството и ще се махна оттук. Кълна се в Бога, че искам само това.

Зейтун беше готова да се съгласи.

— Замисли се. Ако исках да те нараня, щях да го сторя снощи. Или сега. Но аз не съм такъв човек. Наистина. Аз съм съвсем обикновен човек, който има неприятности и не знае защо.

Тя кимна. Джак протегна ръка и започна да маха превръзката.

— Надявам се, че не те боли.

Чорапът в устата ѝ беше напоен със слюнка.

— Жадна ли си? — попита я. — Ще ти донеса вода.

Напълни чаша и я поднесе към устните ѝ. Тя жадно изпи водата.

— И така, къде се намираме и как да стигна до посолството? — попита той.

Зейтун облиза устни.

— Ще ме развържеш ли?

— Не! Искам да кажа да. Но нали няма да се обадиш на полицията? — „Полицията! По дяволите! Онзи, който се обади по телефона, ще бъде тук всеки момент.“ — Веднага щом стигна до посолството, ще им кажа къде си. Честна дума. Обещавам. Те ще изпратят ченгетата тук да те освободят.

Зейтун се замисли.

— Не ти вярвам.

Джак притисна длан до очите си. На вратата всеки момент щеше да се позвъни. На прага щеше да стои онзи Чан Джин, насочил голям, черен пистолет.

— Добре, добре.

Докосна тънкия кожен колан, с който бе завързал ръцете ѝ за крана.

— Ще трябва да го срежа. Нужен ми е нож. Или ножица.

— В кухнята.

Той се втурна в спалнята и после в хола. На отсрещната стена имаше врата, точно до прозореца. Там беше кухнята — по-тясна и от тази на Гейбриел, която беше три на метър и петдесет. Над миниатюрния плот имаше три претъпкани шкафчета. Малка печка с два котлона, мъничка мивка от неръждаема стомана и хладилник подобен на хотелско минибарче. На пода имаше плочки, а отсреща — стена без прозорци.

Джак отвори едно от шкафчетата. Прах за пране, белина, почистващи препарати, амоняк, гъби и парцали. В другото шкафче имаше чинии и чаши, а в третото и последното — пакетирани хранителни продукти. Това му напомни, че е гладен. Издърпа чекмеджето. В него имаше покривки за маса и ножове, но нито един достатъчно остър, за да среже мокрия кожен колан. Къде ли имаше по-остър нож? Аха! Под мивката. Отвори дървените вратички и видя

шпатули, ножици и големи ножове. Зейтун имаше дори назъбен нож за рязане на хляб. Щеше да свърши работа. Джак го взе, изправи се и излезе от кухнята. Минавайки през хола, той погледна през прозореца. До тротоара беше спрял тъмносин рейндж ровър с бял покрив. На вратата бе изрисуван гербът на Сингапур — лъв и тигър, които държат щит с пет звезди и полумесец. На покрива ѝ имаше сини, червени и бели лампи. Това несъмнено беше полицейска кола. Един мъж току-що бе слязъл от нея и забързано крачеше към сградата. Джак вече знаеше кой е той.

На челото му избиха капки пот. Задави се, сякаш в гърлото му заседна нещо. Стомахът му се сви. Беше твърде късно. Нямаше начин да се измъкне. Дори да имаше време да избяга, Джак не знаеше накъде да тръгне. Положението беше безнадеждно. Той беше сам в чужда страна. Обвиняваха го в престъпление, което не бе извършил. Преследваше го ченге, което говореше така, сякаш го мразеше в червата, приличаше на хулиган и явно не се вслушваше в гласа на разума. Какво ли щеше да направи това ченге, когато го хванеше? Какво би сторил всеки друг полицаи на негово място?

„Обвиняемият, за когото ми беше известно, че е откраднал оръжие, бръкна в джоба си, сър... Оказа съпротива при ареста, сър... Опитва се да избяга... Нападна полицаи... Надолу по стълбите... През прозореца, сър...“

Полицията смяташе Джак за американски гангстер или дори за нещо по-лошо. Нямаше да задават въпроси. Медицинските служители щяха да приберат останките му в полиетиленов чувал, а Чан Джин щеше да получи потупване по рамото.

Дори ако Чан не го убиеше, Джак беше сигурен, че мъжът, чийто пистолет открадна, ще го бие, докато се превърне в кървава пихтия. Ще му строши костите. Ще го осакати за цял живот.

Джак бе хванат натясно и не можеше да избяга. Смъртта се качваше с асансьора. Всичко свърши. Той беше... Какъв? Обикновен човек. Нищо особено. Един от хилядите американски бизнесмени. Водеше заседнал живот, беше пълничък и не притежаваше умения, които биха му помогнали в тази ситуация.

Но ако беше обикновен, тогава откъде намери достатъчно хитрост — или безумие! — за да избяга от полицаите предишната нощ? Кой беше мъжът, който сграбчи пистолетите, спусна се по

хотелските коридори, отвлече такси и се чувстваше така, сякаш всичко това му доставяше огромно удоволствие?

Джак Тафт ли беше това? Не! „Във всеки пълен човек живее слаб, който се опитва да излезе. А във всеки страхливец...“ Не! Насилието не беше присъщо за него. Изтощението, дългото пътуване, хапчето, което Раджив му изпрати — това обясняваше държанието му. Моментно отклонение, случайно стечение на обстоятелствата, нарушено химично равновесие на организма, и хората изключваха. Нещо изщраква и те вършат неща, които никога не са правили и няма да направят.

„Кой съм аз? Ами същият обикновен Джак. Тих и кротък. Разсъдлив. Разумен. Човек, който мисли, за да реши проблемите, а не безразсъден тип, действащ прибързано и необмислено. Аз съм корпоративен бюрократ, а не залагащ на риска предприемач. Хората не влизат в кабинета ми, за да чуят мълниеносно гениално прозрение, а прагматично решение на проблема.“

Решение на проблема. Точно така. Сега Джак имаше проблем и това означаваше, че има и решение.

„Успокой се. Не изпадай в паника. Можеш да се справиш. Номерът е да не мислиш за това. Номерът е, че няма номер. Просто освободи съзнанието си, забрави емоциите и страховете си и разсъждавай за проблема, за алтернативите, за онова, което би направил един трезвомислещ човек.“

Нещо изщрака.

Джак погледна към кухничката. Той водеше ергенски живот и добре познаваше съдържанието на кухните и какви глупави грешки може да направи един неженен мъж, който не е наясно с домакинското изкуство.

„Да... Може би...“

Хукна към банята. Усмихна се престорено и каза:

— Ето. Намерих го.

Изпитвайки съжаление към щастливото изражение в очите на Зейтун, Джак пхна острието на ножа под колана, с който ръцете ѝ бяха завързани за крана.

— И така, как да стигна до посолството?

— Лесно — отговори тя. — Завий наляво, когато излезеш от сградата, после върви направо към спирката на метрото с надпис „Бърз

масов транспорт“. Вземи мотрисата в южна посока и слез на шестата спирка, където е общината. Ще извървиш една пресечка, после ще свърнеш вляво. Посолството е на ъгъла на Хил стрийт и Лоук Ю. Ще бъдеш там за не повече от петнайсет минути...

Тя видя свития на топка син чорап в лявата ръка на Джак.

— Не! Нали обеща...

— Излъгах — прошепна той и почувства съненото мъркане на звяра от снощи, който дремеше и сънуваше.

Никакви следи. Нищо. Тафт бе станал невидим. Чан бе преровил багажа му — костюми, ризи, старомодни вратовръзки, евтино бельо и тоалетни принадлежности в чантичка с надпис: Поздрави от странноприемница „Рамада“. Всяка вещ — с изключение на куфарчето — показваше, че е обикновен, скучен бизнесмен.

Това беше най-умелата маскировка, която Чан бе виждал.

Нямаше никакви доказателства.

Единственото, с което разполагаха и може би щеше да ги заведе при Тафт, бяха показанията на портиера, че от таксито е слязла жена и е поздравила с прегръдка гангстера на стъпалата пред хотела. Красива, млада жена.

Тафт имаше приятелка в Сингапур.

Това не беше много, но все пак по-добре от нищо.

И сега група ченгета, сред които множество доброволци, обикаляха баровете, където ставаха запознанства и се уреждаха интимни срещи. Коя има любовник западняк? Коя се хвали с приятел американец? Коя тича на среща късно през нощта?

Може би на някое от онези ченгета щеше да му провърви. Вероятно някоя момиче или барман бе забелязал нещо.

В това време Чан трябваше да извърши разследване. Той вярваше в оперативната работа и беше по улиците като всеки друг. Обикаляше и разпитваше, като се стремеше да не пропусне някой детайл. Това беше същината на успешното разследване.

Чан разпита осем човека. Сега щеше да разговаря с деветия — една от стюардесите в първа класа на полет 15 на сингапурските авиолинии. Госпожица Зейтун Самсудин. Истинска красавица, съдейки по снимката в служебното ѝ досие.

Той се запита защо госпожица Самсудин живее в Тоа Пейо — стар и немодерен квартал — и как е успяла да се сдобие със собствен апартамент. Съветът по благоустройство контролираше осемдесет процента от жилищата в Сингапур и не разрешаваше на самотни хора, нито дори на самотни родители, които според превзето моралното правителство не бяха „семейни единици“, да притежават апартаменти.

Ето защо госпожица Самсудин несъмнено имаше семейство и вършеше някаква измама със свой роднина, за да запази жилището за себе си.

„Умно момиче“ — помисли си той и се усмихна, защото имаше слабост към умните жени. Красота и ум — това беше истинската причина, поради която реши лично да я разпита. Тя вероятно нямаше да му съобщи никаква информация и нямаше да знае нищо за пътника от място 2Б. Но рангът имаше своите привилегии, затова старши полицейски офицер Чан Джин подкара тъмносиния полицейски рейндж ровър към Тоа Пейо.

Шофирайки по улиците на Тоа Пейо, Чан не видя спретнат малък квартал от апартаменти за средната класа, а неприятно наследство от британската колониална политика — разделяй и владей, напъхай в гета расите и не позволявай сътрудничество между смуглите езичници.

Подобно на по-голямата част от Сингапур и Тоа Пейо беше бедняшки квартал, лабиринт от улички, бараки с ламаринени покриви, проскубани кучета, отворени канали, наркомани с безучастни погледи, пласьори на дрога, евтини главорези и още по-евтини проститутки. На колко години беше? Четиринайсет-петнайсет? Какво правеше там? Не си спомняше. Но никога нямаше да забрави мъжа с коктейл „Молотов“. Нито писъците на подпаленото семейство индийци, въодушевлението на възбудената тълпа и момчето, което сечеше краката на повален малаец мюсюлманин. С всеки удар секирата описваше дъга от кръв. В онази нощ имаше четиристотин жертви. Малайци срещу индийци. Индийци срещу китайци. Китайци срещу западняци. Новото правителство на малката държава, независима едва от една година, нарече изстъпленията расов бунт, макар че всъщност барутният погреб бе запален от враждуващи тонги. Изведнъж на улицата се появиха мъже със сурови лица. Бяха облечени в сини униформи. Носеха щитове и палки. Вървяха в сгъстен строй. Сериозни и безмилостни. Не бяха нито китайци, нито малайци, индийци или западняци, а... нещо ново под слънцето... Нечувана нация, неизвестен народ... Сингапурци!

Жесток сержант сикх изкрещя по мегафона заповед да се разчистят улиците. „Обявено е извънредно положение. Човешките права не се зачитат. Идват полицаи. Всеки, който оказва съпротива, ще бъде хвърлен в затвора и бит.“

Канавките бяха пълни с кръв до глезените. Кръвта се стичаше по обувките на Чан и засъхваше по чорапите му. Но улиците бяха очистени от смъртта и кръвопролитията и бунтът — потушен, преди да се разпространи. На другата сутрин младият Чан Джин излезе от скривалището си — домът на един приятел — и разбра кое е призиванието му в живота.

Законът е суров. Беззаконието е още по-сурово. Чан мразеше престъпниците с цялото си сърце.

И сега вече беше ченге от двацет и седем години. Гордееше се с това и не възнамеряваше да напуска работата си. Но ако не заловеше онова копеле Тафт, нямаше да празнува двацет и осмата годишнина от постъпването си в силите на реда. Защо? Отговорът беше лесен. Известната в Изтока поговорка казваше, че гвоздеят, който стърчи над останалите, винаги трябва да бъде забит. А сред покорните си сънародници Чан Джин се извисяваше най-високо — гвоздей, който плаче да го заковат. Човек, прилагащ методи, които сингапурските власти искаха да забравят. Е, разбира се, едно време го обичаха и хвалеха безмилостната му ефикасност. Но това беше много отдавна. Сега Сингапур беше различен, а Чан — последният от неудобните ченгета. Властите биха го принудили да се пенсионира, ако можеха да го сторят, но той владееше играта по-добре от тях. Докато обществеността го обичаше, големите шефове не можеха да го пипнат с пръст.

— Не гледам на работата си като на прилагане на закона — бе изрекъл срещу телевизионните камери, — а като на прибиране на боклука.

Те приеха безкритично това. Пресата и хората. Чан беше единственото, което никой в Сингапур не можеше да бъде — честен главорез. Обожаваха го, защото те бяха мишки, а той — котка, а мечтата на всички мишки е да бъдат котки.

В края на краищата хората се нуждаят от герои. От Уилям Харт, до Джон Уейн, Клинт Истууд и Арнолд Шварценегер, в цял свят всички бяха луди по непреклонния тип, добрия, героя.

Чан Джин.

И фактът, че беше герой в очите на хората, бе единствената причина, поради която правителството не го беше смачкало като

буболечка. Стига да не се провалеше и да не дадеше повод на властите да го отстранят от работа, медиите щяха да го закрилят.

Но сега се провали. И нямаше начин случаят да бъде потулен. Властниците сигурно облизваха устни.

Най-много два дни. Разполагаше само с толкова време. Ако не успееше да хване Тафт, Чан щеше да изчезне от общественото полезрение. Завинаги.

Два дни.

Тафт или Чан — един от тях щеше да заплати за снощния провал.

Лесен избор, нали?

Чан отвори бележника си и отново погледна записаното там. „Зейтун Бинте Самсудин. Лоронг 4, блок 468, апартамент 4И, Тоа Пейо. Няма криминално досие.“ Той натисна бутона на асансьора.

Грозната врата изскърца и се отвори. Чан направи гримаса. Не харесваше тези стари жилищни сгради, първите, построени с държавни субсидии след обявяването на независимостта.

В асансьора нямаше огледало. Действайки инстинктивно и от дългогодишния си опит, Чан разроши косата си, така че да падне игриво над челото му, после подръпна синьото си сако, за да прикрие оръжията под него.

Асансьорът издрънча и спря на четвъртия етаж. Чан се запита коя усмивка да избере от богатия си репертоар. Самодоволната усмивка на Мел Гибсън или неодобрителното ухилване на Харисън Форд? Интуитивно избра изражението на Гибсън. Госпожица Самсудин беше млада и неомъжена, а Форд се харесваше на омъжените жени.

Апартамент 4И явно беше в дъното на коридора, ъглов и с добро разположение. Чан преговори наум сценария — извинение за безпокойството, след което щеше да запита къде е била, след като е слязла от самолета? „Спали ли сте и не сте чули телефона? Съжалявам. Надявам се, че не ви събудих. Да, аз съм онзи Чан Джин. Ха, ха! Но хората от телевизията преувеличават приключенията ми. Пък и вестниците. Както и да е. Искам да ви попитам за един от вашите пътници. Джон Грегъри Тафт. Пълничък. Американец. Място 2Б. Разговаряхте ли с него по време на полета? Той каза ли нещо, освен обичайната поръчка на храна и напитки?“ „И при никакви обстоятелства, каквото и да каже тя, недей да показваш какво мислиш за онзи гаден тип, който взе оръжието ти и те направи за смях пред цял Сингапур — каза си той. — И истината е, че вестниците съвсем не преувеличават...“

8Ж, 43, 4И. Ето го. Нямаше звънец. Така беше в тези стари сгради.

Чан потропа на вратата, която се отвори. В апартамента беше тъмно. Пердетата бяха спуснати. Лицето на Тафт беше в сенките и не се забелязваше, но пистолетът му се виждаше. Чан се скова. Стисна челюсти и сви юмрук. Беше готов да убива, без да изпитва угризения. По време на провала от предишната нощ той бе намразил Тафт колкото всеки друг престъпник, когото бе ликвидирал. Фактът, че някой бандит му се бе изплъзнал толкова лесно, беше унижителен за човек, който не умее да понася униженията. И сега, отново беше сварен неподготвен. Омразата му се превръщаше в убийствена ярост. Единственото му желание беше да вкопчи пръсти във врата на престъпника и да...

— Влез вътре — изсъска Тафт. — Горе ръцете. Ритни вратата след себе си.

Чан се подчини. Тафт бързо отстъпи две крачки назад, държейки се на безопасно разстояние. И Чан би постъпил така в подобна ситуация.

„Истински професионалист — мрачно помисли той. — Копелето е страхотен професионалист.“

Двамата застанаха неподвижно и се вторачиха един в друг. Минаха няколко секунди. Най-сетне Чан наруши тишината:

— Е?

Отговорът на Тафт беше тих, едва доловим:

— Мога да те убия. Знаеш това, нали?

Полицаят нямаше намерение да показва чувствата си. Не и пред този негодник. Напротив. Щеше да демонстрира класа, да се държи презрително с този кучи син и да му докаже кой е по-добрият.

— И аз бих постъпил така при дадените обстоятелства.

— Можех да те убия и снощи.

„Този тип е хладнокръвен убиец. Най-добре е да нараня гордостта му“ — помисли Чан и рече:

— Можеше.

— Но аз не застрелвам хора.

— Нима? Аз пък го правя. Непрекъснато.

„По дяволите! Негодникът не хареса този отговор.“

Тафт изсумтя, после измърмори:

— Опасявах се, че ще кажеш нещо такова. Виж какво, Джин... или мога ли да те наричам Чан?

— Джин е малкото ми име. Да, можеш да ме наричаш Чан. Макар че повечето хора като теб ме наричат „сър“. Понякога им е трудно да го произнесат, защото не са им останали зъби, но поне се стараят.

Чан се усмихна. Вече започваше да овладява положението.

Тафт изглежда обмисляше отговора му.

— Няма да бъдем приятели, така ли?

— Едва ли.

— Жалко. В момента ми е нужен приятел.

— Прелюбодейството с красива, млада стюардеса не ти е достатъчно, а?

Чан усети, че в гласа му се прокрадна огорчение. „Овладей се, човече.“

Тафт изглеждаше озадачен.

— Тя ли? О, да не би да мислиш, че... — Облиза устни. — Не, тя е... Знаем ли... Жертва. Мисля, че я отвляхох. Завързана е в банята.

— Перверзно — ухили се Чан.

— Да ти го начукам — ядоса се Тафт. — Жената в банята е твой проблем. Моят проблем е, че нямам представа какво става, по дяволите!

Чан наклони глава, повдигна дясната си вежда в знак на недоумение и недоверчиво се вторачи в Тафт.

— Аз съм законът, а ти си нарушителят — ето какво става. Това означава, че ще те арестувам и ще те изпратя в затвора. Така правим тук, в Сингапур. Вероятно същото е и в Америка. Или са ме информирали погрешно?

Тафт изсумтя.

— Да, може би. Но аз нямах предвид това, а *защо* искаш да ме арестувам?

— О, не! — Чан поклати глава. — Моля те. Не ми казвай, че ще опиташ *този* номер. Господин полицай, аз съм само невинен свидетел и нямам представа защо ми слагате белезници. Станала е някаква ужасна грешка. Хайде, Тафт, ти можеш да измислиш нещо по-добро.

— За съжаление не мога.

— Колко патетично! Запази този номер за пред съда. Но и те са го чували.

— Господи, няма ли дори да ме изслушаш?

Полицаят не каза нищо, а се вторачи изпитателно в гангстера, като се питаше какъв ще бъде следващият му ход и какви неубедителни, глупави лъжи се въртят в извратеното му съзнание.

Джак вече не мислеше да се предаде, както бе смятал да предложи. Той си спомни за последиците от сблъсъка на едно десетгодишно момче с наперен училищен скандалджия.

„Никога не посягай пръв.“

„Той започна, татко.“

„Обърни се на другата страна.“

„Бях с гръб към него.“

„Трябва да се научиш да се спогаждаш с хората.“

„Как?“

„Предложи да му помогнеш. Обещай да напишеш домашното му. А сега върви да си измиеш лицето. Мръсен си.“

И така, при втората среща с гамена Джак му предложи да му напише домашното по математика. В резултат на това се прибра вкъщи с насинено око, разцепена устна и ясна представа за психиката на скандалджиите. А що се отнасяше до кавгаджиите, най-блестящият пример беше онзи клоун Саймън Бъртън, който непрекъснато го гледаше кръвнишки.

„Добре — помисли Джак. — Струва ми се, че ще трябва да продължа с план Б.“

Чу се прашене. Миниатюрният радиопредавател „Моторола“, закачен на колана на Чан, изписука два пъти.

— Тук е ефрейтор Лиунг. Чуваш ли ме, шефе?

Тафт го погледна гневно. Чан се усмихна.

— Старши офицер Чан? Тук е ефрейтор Лиунг. Моля те, отговори.

— Съблечи си самото — изсъска Тафт. — Искам да видя какво има под него. Направи го бавно. Първо левия ръкав. Пусни самото да се плъзне по дясното ти рамо и да падне на пода.

Чан се подчини. Когато самото се смъкна на пода, Тафт добави:

— Вземи радиопредавателя с лявата си ръка. И дори не си помисляй да докосваш пистолета.

— Нямам желание да умирам. — Чан откачи предавателя и го доближи до устата си и натисна бутона. — Тук е Чан. Какво има, Хал?

— Обадиха ми се от болницата. Онзи таксиметров шофьор най-после е дошъл в съзнание. Още е зашеметен, но каза, че момичето, с което Тафт се е срещнал пред хотела... Шофьорът я качил на летище „Чанги“, пред изхода на сингапурските авиолинии. Носела чанта на стюардеса. Дала му адрес в Тоа Пейо. Ако си тръгнал към апартамента й, по-добре да имаш подкрепления.

Тафт поклати глава. Чан отново натисна бутона.

— Ще се оправя сам.

— Не. Аз съм на магистрала Пан Айланд, до Търф Клуб. Най-много след пет минути ще съм в апартамента на момичето. Чакай ме.

Чан се ухили, сетне реши да притисне Тафт:

— Хал Лиунг е много предпазлив полицаи. В Америка на такива им викат „тиранти“. Винаги можеш да разчиташ на тях. Сигурно ще покани две-три патрулни коли на среща тук. Ако се предадеш сега, ще избегнеш всички неприятни последици от това. Нали знаеш, сълзотворен газ, оръжия за борба с масови безредици...

Тафт поклати глава и се намръщи.

— Искан да говоря с теб, Чан...

— Старши офицер Чан. Или сър. Както предпочиташ.

— Няма значение. Но сега не мога да го сторя, защото приятелят ти скоро ще дойде. Затова направи ми една услуга. Махни кобура. Бавно. И влез в кухнята.

— Пак ли ще ми откраднеш пистолета?

— Не! — Тафт повиши тон, после започна да шепне: — Не. Не искам шибания ти пистолет. Мразя оръжията, по дяволите! Можеш да си го вземеш. Ще го оставя, когато тръгна.

Чан вдигна вежди в знак, че се съмнява в думите му. После изпълни заповедите, защото нямаше избор. Носеше пистолет, тъй като пушката с рязана цев „Байкал“ беше твърде неудобна, когато отиваше да разпитва някого. Той свали кобура и молейки се Тафт да се приближи една-две крачки, влезе в кухнята. Но американецът беше професионалист и се държеше на разстояние.

— Добре, господин старши офицер, Чан, сър. Застани с лице към отсрещната стена.

Чан се подчини, заобиколи кофата на входа на кухнята и изсумтя. Във въздуха се носеше неприятна и тежка миризма на амоняк.

— Ще ме убиеш ли?

Той беше готов за това, но не бе убеден, че ще се случи. Поне не по този начин. „Но в края на краищата хората винаги мислят, че няма да стане по този начин.“

— Не. Само ще те накарам да плачеш. Скандалджиите не обичат да плачат, нали?

„Какво пък означава това?“ — запита се Чан, после чу шум зад гърба си — клокочене на течност.

Вратата на кухнята се затвори с трясък. Отвън нещо тежко тупна на килима. Чан вече се навеждаше, протягайки ръце към pistolетите на глезените си. Когато силната миризма стигна до него, той залитна и едва не падна.

Изпаренията опърлиха гърлото му. Белите му дробове сякаш пламнаха. Очите му се напълниха със сълзи. Чан пое дълбоко въздух. Това беше грешка и влоши нещата. Той издърпа ризата от панталона си и я разкопча. Покри лицето си и пипнешком потърси вратата.

Изпаренията — гъст, задушлив газ — бяха още по-неприятни близо до кофата. „Кофата? — запита се той. — Какво ли е сложил там онзи гадняр? Сигурно сълзотворен газ. Но откъде го е намерил...“

И тогава се сети. И Чан го бе правил. Преди години. В първия си апартамент. Беше немарлив домакин. Една вечер покани на гости момиче. Забеляза ваната. Беше мръсна. Момичетата обикновено първо отиваха до тоалетната и изцапаната баня беше едно от нещата, които ги караха да размислят. Въпросното момиче щеше да дойде след половин час. Той грабна четка и започна да търка. Това помогна, но не заличи напълно мръсотията. Чан бързо сипа във ваната амоняк. Нямахше кой знае какъв резултат. Изведнъж му хрумна блестяща идея.

Реши да използва препарат за почистване и да го смеси с амоняка. Това вече трябваше да свърши работа.

В резултат се вдигна облак от саморъчно направен сълзотворен газ. Хлорамин. Адски отровен. Чан не можа да влезе в банята няколко часа. Момичето отказа да стъпи в апартамента му.

Амоняк и препарат за почистване, съдържащ хипохлорит. Онзи кучи син Тафт го бе обгазил и заслепил с препарата за почистване.

Чан блъсна с рамо вратата на кухнята, която, разбира се, не се отвори. Професионалистът Тафт я бе подпрял с нещо. Чан се хвърли с всичка сила върху вратата.

Досадна грешка. Не му остана дъх. Беше принуден да поеме въздух и да вкара още газ в белите си дробове. Искаше му се да изкрещи от болка, но това само щеше да го убие по-бързо.

Вратата помръдна няколко сантиметра. Чан затаи дъх и отново се хвърли върху нея. И отново. После още веднъж. Разби я, влезе в хола и я блъсна с крак. Успя да отвори очи и започна да си проправя път към прозореца.

Строши с глава стъклото и дълбоко вдъхна чистия, хладен въздух.

Изсвирвайки с гуми, пред сградата спряха две патрулни полицейски коли и стрелбата започна.

— Убийте го! — изрева Чан, който не можа да ги види, но ги чу.
— Пречукайте кучия син!

Преди две години, когато бяха любовници, а не съперници и той отговаряше за Запада, а тя — за Изтока, Денис Доналд бе казала на Джак, че западняците, работещи в Сингапур, измерват разстоянията в ризи, не в пресечки. „Колко път има до банката, Мери?“ „Ами, около две ризи, Фред.“

Сега Джак разбра какво е имала предвид. Температурата беше около трийсет и два градуса, а влажността — горе-долу същата. Тежки облаци се носеха на талази по небето — горещо, синьо и прозрачно от влагата. Въздухът беше задушен и натежал от обещанието за дъжд. Предишната нощ Джак не бе усетил влагата. След смрачаване стана по-хладно, но на изтощението му от дългото пътуване организъм, изглежда, не му пукаше. Сега Джак подозираше, че дори подтичането по краткия път до станцията на метрото ще го накара да се облее в пот.

Вече се потеше. Причината за това беше както жегата, така и страхът.

Той зави наляво — посоката, в която Зейтун бе казала, че се намира станцията на метрото — и забърза. „Не тичай. Някой може да те забележи.“

На улицата имаше много хора — млади майки с колички, възрастни дами с пазарски чанти и разхождащи се младежи. На пейка на тротоара седеше дребен, мургав, плешив тамил и шиеше ръкава на бродираната си риза. Докато Джак минаваше, повечето хора го гледаха с нескрито любопитство. „Как ли изглеждам? Дрехите ми са измачкани и мръсни. Не съм се бръснал. Когато ченгетата попитат съседите дали са виждали някой подозрителен тип да излиза от блока на онова момиче...“

От двете страни на широкия булевард имаше жилищни сгради — кремави и украсени със сини мотиви, характерни за административни постройки. Всички бяха добре поддържани, заобиколени от грижливо окосени морави и обозначени с големи черни цифри, нарисувани на жълт фон. Приземните етажи бяха превърнати в магазини за дрехи, за бижута, фризьорски салони, аптеки и оживени ресторанти.

„Общински жилища“ — помисли си Джак, докато крачеше по сенчеста улица, чието име не знаеше. Не можеше да разчете надписите, но кварталът не беше по-лош от онзи, в който живееше в Ню Йорк. Всъщност дори изглеждаше по-добре.

Той мина покрай начално училище. В двора играеха симпатични деца, облечени в морскосини униформи. Никой не ги пазеше от пласьори на наркотици, търговци на оръжие и психопати. Навсякъде имаше велосипеди. Собствениците им просто ги бяха оставили подпрени на перилата и не си бяха направили труда да им сложат вериги и да ги заключат. Никой нямаше да ги открадне. Никой нямаше да закача децата. Това беше Сингапур — най-безопасното място в света, единственият град, където никой освен дисидентите нямаше основания да се притеснява за нищо.

Освен ако не си подозрителен западняк с мръсни дрехи, бързащ към станцията на метрото.

Китайка с чадър — добра защита срещу безмилостното слънце — мина покрай Джак и го огледа нервно.

„Господи, толкова ли зле изглеждам? Да, вероятно.“

Джак излизаше от границите на общинския жилищен комплекс. От едната страна на улицата имаше фабрика на „Филипс“, а от другата — строеж. Обектът беше покрит с грозни двуметрови пластмасови плоскости и ограда от вериги. Но вратите бяха отворени.

Работници вкарваха и изкарваха ръчни колички. До оградата бе спрял микробус „Тойота“, на който се бяха облегли двама мъже. Пушеха, бърбеха и чакаха шефът им да пристигне. Неколцина други се пазаряха с млад индиец, амбулантен търговец, който продаваше кутии със сок от личи и захарна тръстика, соено мляко и американски безалкохолни напитки. Ако не беше зеленината — екзотични азиатски дървета, храсти и цветя, каквито Джак виждаше за пръв път — кварталът приличаше на онези райони в Астория, населявани от средната класа, където беше израснал. Стари, но не порутени жилищни сгради, строежи, смесица от различни етноси, бърбеща по тротоарите (макар и по-дружелюбна от онази в Ню Йорк), автомобили и служебни микробуси, бавнодвижещи се по тихите улици.

Не, не се движеха съвсем бавно.

Две коли идваха срещу него, движейки се със скорост, по-висока от безопасната. Черни и лъскави скъпи беемвета с тъмни стъкла,

хромирани решетки и четири врати. Според Джак колите не принадлежах на хора, живеещи в този квартал.

Беемветата се насочиха към него. На отсрещната страна на улицата стоеше работник малаец, който поклати глава на безразсъдната им скорост. Едната от колите мина през локва и разплиска калната вода. Две момчета индийчета, които играеха на топка на тротоара, разтревожено вдигнаха глави и изтичаха на безопасно място.

Джак вървеше колкото можеше по-бързо. Беемветата се движеха със скорост осемдесет километра в час в зона, където ограничението беше четирийсет.

Автомобилите се приближиха до него. Джак нервно погледна през рамо. Първата кола рязко спря и застана напреки на пътя. Гумите изсвириха и наоколо се разнесе облак син дим. Второто беемве зави, прескочи бордюра и навлезе в моравата. Вратите се отвориха и от беемветата започнаха да излизат мъже — в черни костюми, бели ризи и вратовръзки в ярки цветове. И всеки бръкна под самото си.

Джак не разсъждаваше. Нямахше време за мислене, а само да...

Той бе прекосил три четвърти от улицата, когато проехтя първият изстрел. Куршумът рикошира в уличната настилка. Миг по-късно градушка от куршуми надупчи пластмасовите плоскости пред строежа и изпълни въздуха с дъжд от ситни отломки. Този път стрелците се бяха прицелили по-точно и куршумите изсвистяха на няколко сантиметра от Джак.

Той се наведе и хукна да бяга, проправяйки си път през тълпата крещящи работници, излезли на следобедна почивка. Разнесоха се още изстрели. Шумът беше по-ужасен, отколкото в холивудските филми, не толкова силен, но по-страшен. Приглушеното изпукване скоро бе последвано от сърдития вой на куршумите и от трясъка на предмети, разпръснати на парчета. Това бяха смъртоносни звуци и Джак дори за миг не се усъмни коя е мишената им.

После се чу друг звук — сякаш зрял плод падна от голяма височина. Младият индиец изрева от болка. Бялата му риза изведнъж почервения и от малка дупка разцъфна алено цвете. Амбулантният търговец се простря на тротоара. Краката му потрепериха конвулсивно, после се отпуснаха, а виковете му се превърнаха в задавено клокочене и утигнаха.

На Джак му се догади.

Повечето хора около него пълзяха по земята, търсейки прикритие, или лежаха по лице, сложили ръце на главите си. Само двама-трима работници още стояха. Всеки момент Джак щеше да бъде единственият останал прав.

В далечината се разнесе глас, изпълнен с гняв. Джак го позна и разбра думите.

— Убийте го! Пречукайте кучия син!

Нямаше къде да се скрие. Беше на открито пред пластмасовите плоскости на строежа. Най-близкият ъгъл на улицата беше на десетина метра. Едва ли щеше да стигне дотам. Щяха да го убият. Освен ако не направеше единственото логично, разумно и интелигентно нещо.

— Предавам се! — извика той, вдигна ръце и падна на колене. — Не стреляйте! Предавам се!

Стрелбата престана. Джак затаи дъх. Един от цивилните агенти попита нещо друг. Онзи поклати глава и стреля, но се прицели твърде високо. Джак се претърколи и запълзя към ъгъла. Последва втора канонада, но той вече се бе скрил от погледите им и бягаше.

„Татко, искам да се запиша в отбора по лека атлетика. Треньорът каза, че ме бива.“

„Не си губи времето. Нямах необходимите качества.“

Джак тичаше бързо както никога през живота си. Улицата се пресичаше с друга. Той се хвърли вдясно и хукна по следващата пресечка, после зави наляво. Обля се в пот. Задъха се и болка го прониза в гърдите. Видя уличка и побягна по нея. В далечината се чу вой на сирени. Джак хукна по-бързо. Лицето му се зачерви и му стана горещо, сякаш имаше треска. Краката му шляпаха в локви, но водата не ги разхлаждаше. Спъна се в купчина вехтории, оставени пред отворена врата, подпря се на ръце и колене и падна на настилката. Искаше му се да остане там и да си почине. Но положи усилия, изправи се и отново побягна, движейки се със скорост, която не подозираше, че може да развие.

Вляво се появи още една уличка — тясна, отрупана с боклукчийски кофи и малък зелен контейнер. Нямахме настилка, а само кал, затова беше по-добре да не минава оттам, защото щеше да остави следи. Джак я подмина и продължи да бяга.

Друга улица, ъгъл, сетне още един. Хората вдигаха глави и го гледаха. Някои изглеждаха разтревожени. Един мъж тръгна към него, после размисли и спря.

Улицата стана стръмна, тясна и криволичеща. Нямахме коли. Джак тичаше ли тичаше. Започна да му се повръща. Искеше му се да легне и да умре. Задъхан, той мина покрай висока стена с бодлива тел отгоре и надпис: ДОМ ЗА МОМИЧЕТА. МИНИСТЕРСТВО ЗА РАЗВИТИЕ НА ОБЩЕСТВОТО. Превзетите сингапурски политици наричаха министерството, отговарящо за затворите за непълнолетни „Развитие на обществото“. Улицата започна да се спуска надолу. Джак излизаше от очертанятията на Тоа Пейо. От едната страна на пътя имаше редица скъпи на вид триетажни къщи, а от другата — непроходима растителност — същинска джунгла.

Воят на сирените се усили и заглъхна, но се чу далеч зад него. Нямахме и изстрели. Бяха спрели, макар че ужасът продължаваше.

Джак бягаше по-лесно надолу. Пред него имаше кръстовище. Стигна дотам и спря.

Не можеше да фокусира погледа си. Пред очите му кръжаха жълти и червени петна. Дрехите му бяха мокри от потта, която се стичаше по тялото му. Сякаш се бе изкъпал, без да се съблече. Останал без дъх и готов да се строполи от изтощение, той имаше чувството, че ще припадне.

Затвори очи и ги притисна с пръсти. Гърдите го боляха, все едно някой ги притискаше в менгеме. Опита да се изкашля, за да намали болката, но това само предизвика пристъп на гадене. От двайсет години не беше във форма. „Ако бягам още малко — помисли той, — ще умра.“

Отвори широко очи, разтърси глава, за да проясни зрението си и да се опита да обмисли възможностите. Наоколо имаше още жилищни сгради, жени, деца и възрастни хора, облечени в широки дрехи. Дали не се бе въртял в кръг? Отново ли беше там, откъдето бе тръгнал?

Не беше сигурен. Бе сменил посоката много пъти и не знаеше дали не се връща към дулата на пистолетите на стрелците.

Джак погледна вдясно. Буйна зеленина, дървета и храсти.

Видя табела с надпис: ПРИРОДЕН РЕЗЕРВАТ „МАКРИЧИ“. Идеално. Парк. Щеше да прекоси кръстовището и след още няколко минути да се скрие толкова добре, че никога да не го намерят. В парка имаше усамотени места, където можеше да си почине, и най-важното — да се опита да разбере какво, по дяволите, става.

С огромни усилия на волята се раздвижи: „Единият крак, после другият. Можеш да го направиш, Джак.“

Не беше по-лесно. Нито по-малко болезнено. Жегата и влагата бяха жестоки като мъжете, които се опитваха да го застрелят. Силите му бяха на изчерпване. Залиташе, но продължи напред и стъпи на зелената трева.

Изведнъж заваля хладен дъжд, който много му помогна.

Но мислите, които го измъчваха, никак не му помагаха. Девет души бяха показали, че искат смъртта му. Желанието им беше толкова силно, че не се бяха поколебали да стрелят в тълпа невъоръжени цивилни граждани. Не изпитваха никакви задръжки и угризения.

И другите ли мъже бяха ченгета като Чан? Толкова ли го мразеха сингапурците, че бяха готови да убият сънародниците си с надеждата да го ликвидират? „Господи! Какво ли мислят, че съм направил?“

„Джейд Лейди“ навлезе в плитчините, докато заобикаляше южния бряг на остров Пулу Убин. По Кей Сионг седеше в каютата — съкровищница на антики — и слушаше завладяващата рапсодия „Пен Хсин“ за храбрите воители на Хсиан. Музиката за далечни мечти — всяко тъжно събитие в историята е симфония — успокояваше По, внасяше покой в душата му и прогонваше гнева от вестта, която току-що му бяха донесли.

Още една грешка. Невинен гражданин се бе изпречил пред куршумите. Безобиден уличен търговец на безалкохолни напитки, застрелян от главорезите, изпратени да ликвидират все по-досадния господин Тафт. Неумолимите сингапурски власти щяха да искат кървава цена за непристойното му поведение. Колко жалко.

Но необходимо.

Това възмездие беше в реда на нещата. Всичко в живота е взимане и даване. Купувачите и продавачите са двете страни на една и съща монета. В изплащането на дълговете на честта няма безчестие, защото уреждането на справедливи задължения е единствената безспорна справедливост в един нечестен свят. Сионг бе научил това отдавна.

Когато в онези дни на насилие и анархия Лий Куан Ю пое управлението на Сингапур (желязната му ръка не се криеше в кадифена ръкавица), По направи жертвата, която оцеляването му изискваше. Новият министър-председател му беше връстник и съперник в игрите. Двамата имаха еднакви способности, но различни наклонности. Професията на По отхвърляше клетвите на Лий да въведе ред на всяка цена. Сионг приемаше сериозно стария си враг и го уважаваше като достоен противник.

Някои от другите войнолюбци отидоха на барикадите и се съюзиха с бунтовници като червения Фън Чуанг Пи. Всеки, който се осмелеше да постъпи на държавна служба, се събуждаше от звука на динамит. Да сътрудничиш на Партията на народното действие на Лий, означаваше да си издадеш смъртна присъда. Тонгите, триадите и братствата „Чиу чоу“ се заклеха да победят.

По Кей Сионг остана в сянка и положи друга клетва — да оцелее.

Когато избухна и последната бомба, последният бунтовник бе пребит до смърт и последният терорист стана жертва на безпощадния кръстоносен поход на Лий, По Кей Сионг се усмихна на погрома на бившите си колеги и на техните гробове.

Вярно, оцеляването му струваше скъпо. Не в подкупи, защото жестокият Лий Куан Ю сурово наказваше подкупните длъжностни лица, а по-скоро набавянето на определени документи имаше висока цена. Снимки, писма, преписи на банкови сметки.

Осеяната с кафяви петна членска карта на комунистическата партия от четирийсетте години му струва десет хиляди долара, но го спаси стотина пъти от неприятности. Писмените показания на един мекушав човек предпазиха от затвор най-полезните подчинени на По. Неблагоразумието на една съпруга убедиха унижен адвокат да извади документи от папката с доказателства, която възнамеряваше да използва срещу Сионг.

Фактът, че хората грешат и че се стремят да пазят в тайна греховете си, не е прозрение.

Но оттогава минаха много, много години. Бюрократът зад бюрото в прокурорската канцелария е полезен слуга. Ала треперещият от старост пенсионер не е, защото е срамно петно от миналото.

Отначало само Чан Джин, който още не беше демоничното превъплъщение на Дявола, в какъвто се бе превърнал сега, бе единственият враг на По. Но Сионг лесно се изплъзваше от него. Куче, което е държано на каишка от други, може да ръмжи и да скача, но не хапе.

А каишките се разтягат. Остаряващите слуги отслабват хватката. Други кучета се събират в ловуващи глутници.

Какво може да се направи тогава? Отговорът е прост. Безопасността се крие в числеността. Един може да падне, но множеството ще надделее. С тази цел По създаде мрежа от съюзи, ангажирайки крехкото си сингапурско братство с не толкова рисковани връзки в чужди страни. Уви, поради спецификата на професията мрежата беше фина и имаше тънки нишки. Бяха нужни по-здрави влакна, ако сингапурското братство „Чиу чоу“ искаше да оцелее.

За огромна радост на Сионг една своеволна американка му предложи стоманени кабели. Божи дар. Машинациите на госпожица Доналд обещаваха не само доход, но и пари, за да си осигури лоялната подкрепа на най-могъщите престъпни босове в Източна Азия.

След като нещата, които жената бе обещала, се осъществяха, положението му щеше да стане непоклонимо. Нещо повече, братството щеше да оцелее. Никоя сила — най-малко Чан Джин — нямаше да бъде заплаха за него и когато всичко заработеше както трябва, братството щеше да бъде защитено от сили, по-велики от полицията и дори от самия Сингапур.

Онова, което бе оцеляло благодарение на хитростта на По, щеше да живее вечно. Той щеше да е неговият паметник.

Само ако господин Тафт бъдеше отстранен от пътя.

И ако старши офицер Чан беше заставен да се подчини.

Седнал зад бюрото, някога принадлежало на самия сър Стамфорд Рафълс, един от архитектите, проектирали административния и делови център на Сингапур, По тихо изрече през рамо:

— Повикай господин Тенг и господин Лин.

— Да, сър — отговори прислужникът.

Чан бе разбрал погрешно за какво става дума в случая. Ако продължаваше да действа съобразно неправилната си преценка, твърдоглавието и невежеството му можеха да бъдат използвани. Всъщност с малко повече късмет Чан щеше да премахне не само досадния господин Тафт, но и да се самоунищожи.

„Остави всеки човек да бъде оръжието за унищожението на другия.“ Уместна мисъл. Сионг се вторачи в падащите в морето капки дъжд. В очертанията имаше предзнаменование. Всяка капка беше човек, а кръгообразните вълни около нея — познатите му. Те се застъпваха, пресичаха, разширяваха и свързваха и макар че никой не можеше да проумее как, изплитаха мрежа, изграждайки мост от единия до другия бряг на огромното море. Всички неща се допират или достигат цели, които най-много желаеш.

— Тук сме, шефе — с дрезгав от никотина глас каза Сам Лин.

По не се обърна, а тихо и замислено, сякаш говореше на себе си, рече:

— Клиентите ни от хазарта... Колко десетки хиляди наброяват? Питам се какво ли би направил някой от тях, ако му бъдат опростени дълговете? Хазартът е треска. Чудя се дали няма да работят за нас, ако на някого бъде предложен значителен кредит? На първия, когото богът на късмета благослови с дар.

— Какъв дар, шефе?

По се усмихна и се обърна.

— Дарът на полезната информация. Дарът, който ще ми даде възможност да изправя двама врагове един срещу друг. Кажете на черноработниците да разпространят следния слух: По Кей Сионг е настроен снизходително и онзи, който му даде желаниа дар, ще стане богат.

2. НЮ ЙОРК

1

Тито беше голям черен котарак, но с бяла муцуна и ходила. Козината му беше къса, а мустаците — огромни. Гейбриел се влюби в него.

Преди няколко седмици пред вратата на апартамента ѝ се бе появила кафява клетка за домашни любимци с прикрепена към нея бележка. Беше от една от приятелките ѝ, жена, която живееше в предградията на града. Трябвало бързо да напусне Ню Йорк. Не даваше обяснения защо. Щяла да отсъства известно време от града. Не пишеше колко. Молеше Гейбриел да се грижи за Тито. Без да ѝ благодари.

Гейбриел едва не се обади на Дружеството за защита на животните. Но се влюби от пръв поглед в Тито.

Тя го погали зад ушите.

— Ще ти липсвам ли, докато съм на Източното крайбрежие, миличък?

Стори ѝ се, че котаракът кимна. Това беше необикновено и загадъчно. Йейтс беше на мнение, че котките са свръхестествени, най-близките родственици на луната. Гейбриел беше готова да повярва в това. Тито сякаш разбираше всяка нейна дума.

— Добре. Довиждане. Бъди послушен.

Тя наметна японско яке на цветя, приближи се до прозореца и надникна към ъгъла на Бродуей и Седемдесета улица. Апартаментът ѝ беше на третия етаж. Изглежда валеше. Повечето хора си бяха сложили качулки. Гейбриел обикновено обличаше панталон, блуза и сако, когато ходеше на работа. Днес трябваше да хване самолета за Сан Франциско, да наеме кола и да пътува по крайбрежието, за да може на другата сутрин да започне интервютата по доковете на Оукланд.

Дългото пътуване изисква удобни дрехи, затова избра широка габардинена пола, сив пуловер, меки мокасини и, разбира се, яке.

И като гледаше какво е времето, явно трябваше да вземе шлифер и чадър.

Тя изпрати въздушна целувка на Тито, грабна чантата и куфара си и излезе.

Когато се изнесе от общото помещение и получи кабинет, Гейбриел се закле никога да не допусне работното ѝ място да се превърне в кочина, каквито обикновено обитаваха журналистите. На стените щеше да има репродукции, а на перваза — саксии с цветя. Бюрото щеше да бъде подредено.

Но не ѝ провървя.

И тя се оказа като другите в професията. Но поне не държеше в кабинета домашните си любимци, както правеше един неин познат, писател. Иначе в стаята цареше безпорядък. Бюрото ѝ беше отрупано с бележки, пожълтели изрезки от вестници и списания и стари доклади. До стола ѝ се стигаше по пътечка, оградена от купчини документи и прашни папки. Виждаше се част от килима, но тъй като за последен път беше почистван по времето на Рейгън, цветът не можеше да се определи.

Гейбриел остави куфара и чантата си върху купчина годишни доклади и тръгна към стаята за кафе. Влезе вътре и изруга. Четирите кани на двете кафемашини бяха празни. В доминирания от мъжете свят на журналистиката никой не бе проявил учтивостта да направи кафе.

Гейбриел взе две пакетчета нескафе, напълни чаша с гореща вода и най-после започна да пие първото си за деня кафе.

Кофеинът я зареди с енергия. Тя въздъхна, потрепери и се разсъни.

Както всяка сутрин Гейбриел не обърна внимание на примигващия индикатор на електронната поща на компютъра си и на червената светлинка на телефонния секретар. Разгърна сутрешния брой на „Уолстрийт Джърнъл“ и на „Ню Йорк Таймс“. Първо прегледа страниците, посветени на бизнеса. Нямаше нищо интересно.

Опитваща се да направи пробив в пазара компания бе произвела страхотни играчки. Коледа щеше да се отрази добре на печалбата ѝ. Поредните банкери бяха уличени в злоупотреби. Нищо ново. „Еърбъс“ бе спечелил договор, желан от „Боинг“. Йената отново се бе покачила спрямо долара и всички бяха нервни.

Гейбриел се прозя.

Най-важното беше, че никой не я бе изпреварил с темата, по която щеше да пише. Ако се случеше, това беше истинска трагедия за журналиста. Прекарваш няколко седмици, за да проучиш и анализираш нещата, написваш материала, редакторите страшно го харесват, всички са развълнувани и изведнъж някакъв задник публикува статия на същата тема в някой всекидневник.

И работата ти е спукана. Няма начин месечно списание за бизнес да напечата нещо, за което „Таймс“ или „Джърнъл“ вече са писали. Когато читателите ти видят материала, новината вече ще е остаряла.

В момента Гейбриел изпитваше ужас, че някой ще вземе нейната идея (всъщност на Джак) за измамите с вноса и износа. И тогава трябваше да се откаже от нея и следваше най-лошото — да приеме онова, което онзи плъх Саймън ѝ подхвърли.

„Уф! Саймън. Ако беше по-нисък, а Тито по-едър...“

Гейбриел прегледа първа страница на „Таймс“. Денят беше скучен и нямаше нищо интересно. Не, това не беше съвсем вярно. Един репортаж в долния ляв ъгъл привлече вниманието ѝ.

АМЕРИКАНСКИ БИЗНЕСМЕН ИЗДИРВАН В СИНГАПУР

„Интересно“ — помисли тя. Джак може би щеше да ѝ разкаже вълнуващи новини, когато се върнеше. Тя започна да чете и не повярва на очите си. В историята нямаше логика. Тук имаше някаква грешка. Гейбриел отпи голяма глътка кафе и започна да чете репортажа отначало.

Този път стигна до края. После го прочете отново. Не можеше да повярва на очите си.

Повечето фирми на Уолстрийт наемат армии от аналитици по ценните книжа. Работата им беше да правят оценка на компаниите и на печалбите и да препоръчват акции. Един добър аналитик взема заплата от седем цифри, а лошият — пощенски марки и пликкове, за да разпространява препоръките и автобиографията си, кандидатствайки за друго работно място. Но добър или лош, никой аналитик не искаше да бъде интервюиран от пресата.

Поради тази причина аналитиците — иначе щастливи да побъбрят с журналисти, които с публикуването на имената им добавят към краткотрайната им слава — не приемат радушно представители на пресата на поверителните си конференции, където корпоративните изпълнителни директори, въоръжени с диапозитиви, се свиват зад катедрите, докато официално представят финансовите операции на компаниите си пред публика, пълна със скептично настроени аналитици от Уолстрийт.

Въпросната конференция, която се провеждаше в голямата бална зала на хотел „Уолдорф Астория“, беше едно от най-важните събития на годината. Охраната не искаше да пусне Гейбриел.

Най-сетне тя успя да убеди един закъснял гост да повика Оливия Тачър. След няколко минути Оливия, облечена в скъпа, семпла, тревистозелена рокля, без бижута, само с обикновен златен венчален пръстен и наниз перли, се появи, прошепна нещо достатъчно заплашително, за да накара шефа на охраната да пребледнее, хвана под ръка Гейбриел и се върна в залата.

Всички се обърнаха. Оливия Тачър винаги привличаше вниманието.

Двете жени, близки приятелки въпреки разликата във възрастта, минаха по централната пътека, завиха наляво и изчезнаха зад завесата. Чуха се леки въздишки — предимно от страна на мъжката аудитория. И тъй като повечето господа бяха от Уолстрийт, въздишките бяха предназначени по-скоро за богатството, отколкото за красотата на Оливия.

Скот Клеймор Тачър, съпругът на Оливия, стоеше зад кулисите, дъвчеше незапалена пура и гневно гледаше големия надпис „ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

— Хубавата пура е удоволствие и утеха, най-приятната предпоставка за капиталистическия успех — изръмжа той, като видя Гейбриел. — Но тази утеха ми е отказана. И аз обвинявам за това вас, пуританското поколение.

Оливия сложи ръка на челото на съпруга си, сякаш искаше да провери дали има температура.

— Не му обръщай внимание. Изпаднал е в сценична треска.

Скот Тачър отблъсна ръката ѝ.

— Разбира се, че имам сценична треска. След малко онези диви зверове ще ме разкъсат на парчета. Това тримесечие ще спечелим по четири цента по-малко за акция. Позовавам се на прогнозите на аналитиците, не на моите. Но те ще търсят отговорност от мен и ще ме дадат на лъвовете. Казвам ти, Гейбриел...

— Ш-шт! — прошепна Оливия. — Мисля, че е твой ред.

— Следващият оратор е известният председател и изпълнителен директор на „Пегас“ — обяви водещият, вицепрезидентът на „Лий, Бах и Уочът“, който приличаше на лисица. — Преди няколко месеца го поканих на лов за вълци в Канада. Той отказа. Но днес сигурно ще съжалява за пропуснатата възможност, защото очаквам, че вълците в тази зала ще вият за кръвта му. Госпожи и господа, Скот Тачър.

Публиката се засмя одобрително. Тачър изправи рамене, прокара пръсти през белите си коси и тръгна. Оливия надникна през завесата, за да го види как ще започне. Гейбриел се приближи до нея.

— Ловът беше покана, на която бях задължен да откажа. Твърдо съм убеден, че един джентълмен не трябва да застрелва нещо, което не възнамерява да изяде. — Скот се ухили. — Разбира се, с изключение на адвокатите.

Преценявайки реакцията на аудиторията, той придвижи ръка от ляво надясно, прицелвайки се в невидима мишена. Сетне погледна към тавана, сякаш търсеше божествено вдъхновение, усмихна се мило и продължи със сериозен тон:

— Често съм изказвал мнение, че цивилизацията може да отбележи голям напредък, положението на човечеството да се подобри и човешкият вид да стане по-морален, ако юридическите факултети

доставят предварително условие преди дипломирането, отстранявайки от многобройните студенти генетичната основа за най-малко пет от седемте смъртни гряха...

Гейбриел сложи ръка на рамото на Оливия.

— Ливи, не искам да ти досаждам, но може ли да отидем някъде да поговорим? Важно е.

Тя кимна.

— Разбира се. Скот вече владее аудиторията. Винаги успява да го направи.

Двете жени си проправиха път през тълпата нервно крачещи изпълнителни директори, очакващи петминутната си поява на сцената. Намериха врата и влязоха в заседателна зала с маса и пет-шест стола. Гейбриел дръпна стол за по-възрастната жена и седна срещу нея.

— Ливи, четете ли днешните вестници? Не? Виж това.

Извади от чантата си изрезка от вестник и я сложи на масата.

Оливия я прочете и очите ѝ се разшириха.

— Тук трябва да има някаква грешка. Това не е твоят Джек Тафт. Господи, сигурно е някой друг!

— В „Ел Би Тек“ има само един Джек Тафт, Ливи.

— Но това е абсурдно! — с леденостуден глас изсъска Оливия. — Твоят млад приятел е прекалено честен, също като моя Скот. Надявам се, че искаш да направя нещо по въпроса, защото самата аз съм твърдо решена да го сторя.

— Затова съм дошла, Ливи.

Оливия се усмихна злобно.

— Добре. Знаеш, че съм жена с възможности. Бързо ще изясним тази работа. Мисля да започна с Държавния департамент. Навремето, много по-отдавна, отколкото бих желала да призная, заместник държавният секретар беше мой ухажор, или поне аз така си въобразявах...

— Ливи, има и още нещо...

— Какво?

Гейбриел преглътна. Трудно ѝ беше да произнесе тези думи.

— Трябва да разберем нещо. Става дума за куфарчето... Аз го подарих на Джек точно преди да замине и единственият начин...

Тя отвори чантата си и извади носна кърпичка. Ненавиждаше се, че не може да сдържи сълзите си.

Оливия заговори с дрезгав контраалт — глас, който погрешно можеше да се припише на цигари, алкохол и живот, изпълнен с трудности. Но тя не пушеше, не пиеше и животът ѝ съвсем не беше труден, а просто говореше като всички жени във фамилията си. Пък и не харесваше пискливите женски гласове.

— Разкажи ми всичко, скъпа. Имам основания да се притеснявам за Джек и за „Ел Би Тек“. Всичко, което ми кажеш, може да се окаже по-важно, отколкото предполагаш.

И Гейбриел започна да разказва. Оливия барабанеше с пръсти по изрезката от „Ню Йорк Таймс“. После я смачка на топка и я хвърли в кошчето за боклук.

АМЕРИКАНСКИ БИЗНЕСМЕН ИЗДИРВАН В СИНГАПУР

Сингапур, 22 октомври

Сингапурските власти издирват американски бизнесмен след престрелка в престижния хотел „Рафълс“, в резултат на която бе убит полицай. Според Тан Чуа, говорител на полицията, нюйоркският изпълнителен директор Джон Грегъри Тафт е издирван във връзка с произшествието. На пресконференция, организирана днес в Главно управление на полицията, говорителят Тан каза, че четирийсет и две годишният вицепрезидент на „Ел Би Тек“, дистрибутор на електроника, е обвинен в незаконно внасяне на морфин в страната. Тафт, който е пристигнал предишната нощ в Сингапур с полет от Ню Йорк през Сан Франциско, е оказал съпротива на полицаите, изпратени да го арестуват в хотелския му апартамент. По време на инцидента неизвестен човек е изстрелял няколко куршума, убивайки полицай С. Лиу и забавяйки полицията, докато Тафт избяга. Управата на „Рафълс“ съобщи, че по време на престрелката не са били ранени гости на хотела. Щетите са оценени на двеста и петдесет хиляди американски долара. След като е избягал, Тафт е отвлякъл такси. Шофьорът, трийсет и две годишният Мохамед Абдул Кадир Отман е в болница. Полицията обяви общонационално издирване на американския беглец. Имиграционните власти и органите на реда са предупредени, че Тафт е въоръжен и опасен. Сдружението на таксиметровите шофьори предлага награда от пет хиляди сингапурски долара за залавянето му. Официални източници твърдят, че в куфарчето на Тафт са намерени двеста грама морфин. Според законодателството на Сингапур притежаването на повече от трийсет грама морфин е углавно престъпление, което се

наказва със смърт чрез обесване. Не можахме да се свържем за коментар с работодателите на господин Тафт. Американските власти обещаха съдействие в разследването.

Отначало Гейбриел дълго седя в кабинета си и озадачено размишлява върху репортажа в „Таймс“ и последиците от него, питайки се дали е възможно да е купила куфарче, в което да са били скрити наркотици — отклонила се от маршрута пратка на трафикант.

Не. Невъзможно.

Миналата седмица тя дълго избира подарък за Джак. Обиколи пет магазина и разгледа доста куфарчета. Преди да плати, Гейбриел внимателно огледа куфарчето. Това, на което се спря, беше идеално. Нямаше нито една драскотина и не личеше да е било пипано. Не забеляза и подозрителни издутини. Куфарчето беше в безупречно състояние и след като го даде да гравират инициалите на Джак. После то стоя под бюрото ѝ.

Имаше само един промеждутък от време, в който някой би могъл да сложи нещо в него. Точно след като го даде на Джак на обяда в петък. И само едно място, където някой би могъл да го пипа — „Ел Би Тек“. След срещата им той се бе върнал на работа. Тръгна си в шест и трийсет вечерта и двамата се срещнаха на улицата пред сградата. Оттогава до заминаването му за летището бе прекарал всяка минута с нея.

Онзи, който бе пипал куфарчето, беше от „Ел Би Тек“. Нямаше друго обяснение.

Оливия Тачър потропа с нокът по масата. Престори се, че жестът показва размисъл, но всъщност изразяваше раздразнение. Понякога Гейбриел ѝ напомняше за самата нея на млади години. Обаче смяташе, че на тринайсет е била по-мъдра, отколкото Гейбриел беше на два пъти повече години. Жалко.

Но това беше типично за сегашното младо поколение. Те се стремяха към съвършенство. Мислеха, че могат да го постигнат, и не се примиряваха с по-малко. Искаха съвършено тяло, съвършено дете, съвършено спокойствие и съвършен партньор в живота.

Ха!

Както съпругът ѝ Скот непрекъснато я уверяваше, съвършенството е враг на доброто. Тя беше съгласна с неговото мнение. Ето защо бракът ѝ беше дълъг и щастлив.

Надяваше се, че и бракът между Гейбриел и младия Джак ще бъде като техния. Е, Джак си имаше недостатъци. Не беше достатъчно твърд. Но Оливия знаеше, че на него може да се разчита. Той не се различаваше много от Скот Клеймор Тачър. Само му трябваше волева жена да го насочва. Но, както и да е. Сега горкият Джак беше в беда и тя се питаше какво общо има „Ел Би Тек“ с неприятностите му. Гейбриел смяташе, че само някой от компанията би могъл да пипа куфарчето.

Но кой? И защо? И нещо по-интересно — имаше ли тази история нещо общо с плана на Джоуел Грийнбърг да продаде компанията? Възможно, но малко вероятно. Противно на представата, която човек добиваше от четенето на твърде много криминални романи, деветдесет и девет процента от хората на бизнеса (с изключение на инвестиционните банкери) бяха твърде преуморени от работа, за да мислят за престъпления. Нещо като наркотици и опит за убийство би уплашило до смърт всеки изпълнителен директор, в това число и Джоуел.

И все пак, изглежда, някой в „Ел Би Тек“ кроеше нещо. Ако разберяха кой и защо, това можеше да се окаже по-полезно, отколкото Гейбриел предполагаше.

Имаше малко начини да се спре една покупка, след като вече е предложена. Управителните съвети обикновено имаха задължението да приемат на доверие изгодните предложения. Подлият план на Джоуел да ликвидира „Ел Би Тек“ щеше да успее, освен ако купувачът не оттеглеше офертата си. А това можеше да стане, ако имаше доказателства за злоупотреби в компанията.

„Трябва да ги уплаша — помисли си Оливия. — Да, точно така. Никой няма да иска компания, компрометирана с нарушения от страна на управата или с престъпното нехайство на изпълнителния директор. Ако Джоуел или някой от любимците му са изцапали ръцете си с наркотици и се опитват да натопят горкия невинен Джак, тогава наистина става нещо лошо. Узнае ли какво е, групата, предлагаща да купи «Ел Би Тек», веднага ще се оттегли.“

Оливия си позволи да се усмихне доволно: „Ако спася Джак и спра Джоуел, ще гръмна с един куршум два заека“.

Но всичко по реда си. Първо трябваше да прекъсне почти истеричния брътвеж на Гейбриел.

— О, Ливи, той е толкова умен, макар да се опитва да не го показва. Не мога да проумея как е допуснал някой да постъпи така с него. Но Джак е такъв слаб противник. Още не е превъзмогнал онова, което му е сторил баща му. Няма да повярваш, но когато Джак ме представи на родителите си, знаеш ли какво каза баща му? „Гейбриел е твърде красива за такъв като теб.“ Джак не говори за тези неща, но всеки път, когато е споделял някакъв проблем с баща си, той го е отпращал. Пък и майка му. Имала проблеми, когато Джак се родил. Не могла да има повече деца и много треперела над него. Затова Джак не може да се оправя сам. Говоря сериозно, Ливи. Той няма никакво самочувствие. Не е герой, не е от онези, които могат да оцеляват. Ще го убият, Ливи. Знам го. Ще го убият и той дори няма да се съпротивлява!

Гейбриел спря да си поеме дъх. Приятелката ѝ се възползва от възможността, за да я прекъсне:

— Прекалено грижовна майка и резервиран баща. Изненадана съм, че Джак се справя толкова добре. Човек би очаквал, че ще е вързоп от нерви.

— Но той е нервен.

Оливия познаваше изражението в очите на Гейбриел. Младата жена беше готова да разкрие някои интимни неща за приятеля си.

— Не съм съгласна с теб, мила. Познавам Джак. Той е изобретателен и *винаги* постига своето. Макар че начинът, по който го прави, може да е доста дразнещ. Това е стилът му — колебае се, извинява се и прави компромиси. Но си върши работата много решително.

Гейбриел подсмръкна, готова да се разридае неудържимо.

Оливия нямаше намерение да го допусне.

— Сигурна ли си, че куфарчето не е било пипано, преди да го купиш?

— Да.

— И си убедена, че не е било сменено на летището? Или някой объркан на вид пътник не е помолил Джак да му помогне да прекара

подарък през митницата?

— Това е невъзможно. Във вестника пише, че наркотиците са били скрити в куфарчето. Пък и Джак изпитва такава параноя от самолетите, че когато стюардесата каже на пътниците да прочетат информацията за безопасността пред тях, той го прави.

Оливия изсумтя. Ясно. Джак Тафт трябваше да бъде оженен за оправна жена, при това колкото е възможно по-скоро.

— Добре. За момента мисля, че трябва да се съглася с теб. Деянието вероятно е извършено от някой от „Ел Би Тек“. Това до известна степен е добре, защото хората там са малко.

— Моля? Та това е компания за седем-осем милиарда долара и...

— Мила моя, „Ел Би Тек“ е дистрибутор. Купува от производители и продава на купувачи. Същинската работа се извършва в складовете и в транспортните центрове по света. Освен това, като се изключат неколцината счетоводители, отделът на Джак и управленският персонал, всички останали Джоуел тихомълком премести в държави с по-малки данъци. Съмнявам се дали в момента в Ню Йорк има повече от четирийсет-петдесет души.

— О, не знаех. Джак не говори за... работата си. — Младата жена се огледа и зашепна: — Ливи, трябва да ти кажа още някои работи. Преди няколко седмици Джак спомена нещо за „Ел Би Тек“. Затова дойдох при теб тази сутрин. Искам да ти го кажа, защото си член на управителния съвет и... Ливи, трябва да те попитам дали в „Ел Би Тек“ става нещо нередно?

Оливия изведнъж стана предпазлива и сви устни. Малко корпоративни дела са по-чувствителни от предложението за покупка. Преждевременното оповестяване можеше да предизвика неконтролируемо колебание на цените на акциите на „Ел Би Тек“ и ако по-късно сделката пропаднеше, да прерасне във всякакви тъжби. Договорът за покупката беше много деликатен и управителният съвет бе поискал от купувачите писмо за изясняване на намеренията. И докато то не пристигнеше, въпросът беше строго секретен.

— Защо питаш, мила?

— Той ми подсказа идея за репортаж.

— Така ли?

— Каза да проуча измамите с износа.

Оливия въздъхна с облекчение и помисли: „Още никой не е изплюл камъчето“.

— В „Ел Би Тек“ ли?

— Не уточни. Само спомена, че би станала хубава статия.

— Какви по-точно измами, скъпа? С износа се правят много мошеничества — отбеляза Оливия и помисли: „Макар че е необходимо само едно, за да осуети плана на Джоуел“.

— Джак не сподели подробности. Никога не го прави.

„Разбира се. Младият Джак е твърде дискретен, за да се разприказва пред репортерка, макар да е влюбен в нея.“

— Смяташ, че Джак е открил нещо нередно в „Ел Би Тек“?

— Обзалагам се, че е така. И мисля, че точно заради това някой е сложил наркотици в куфарчето му. Те знаят, че той е по следите им, и искат да го отстранят от пътя си.

— Е, заслужава си да разровим тази история. И двете с тебе ще го сторим. И мисля, че знам откъде да започна.

— Откъде?

„Измама с износа. Много е вероятно, като се има предвид мащабът на международната дейност на «Ел Би Тек». И ако е така... ако намерим доказателството, което Джак е открил, ще разберем кой го е натопил.“

— Ами, от кабинетите и папките на „Ел Би Тек“, мила.

— Те няма да ми позволят да се ровя в тях, Ливи. Аз съм репортер.

„Нарушения от страна на управата, нехайство на изпълнителния директор — измамата с износа се вписва в тази сметка.“

— А аз съм член на управителния съвет на компанията. Кой има по-голямо право да преглежда документацията на отдела за материално-техническо осигуряване?

Веднага щом се върна от „Уолдорф Астория“, Гейбриел се залови за работа. Изпълняваше задачата, възложена ѝ от Оливия, и вършеше онова, за което най-много я биваше — журналистическо разследване.

Първо, каза на библиотекарите да започнат основно претърсване на базата данни, при това незабавно, защото извличането на необходимата информация изисква време. Най-напред трябваше да проверят базата данни ЕДГАР на Комисията по ценните книжа и стокните борси, където бяха финансовите доклади на „Ел Би Тек“, после — Лексис и Нексис, големите хранилища на текуща информация. Първата съдържаше юридическите данни, а втората — статии от вестници и списания. И в двете можеше да се открие важна следа. В това време други библиотекарци щяха да проникнат в Агенцията по отчета на кредитите и Екуифакс, за да извлекат кредитни досиета, отразяващи определена схема на плащания. Сетне щяха да продължат с обикновените американски и чуждестранни информационни агенции — „Нюзуайър“, „Стандард и Пуърс“, „Хувърс“, регистъра „Томас“, „Дън и Брадстрийт“, „Мудис“, „Дисклоужър Онлайн“, „Тейкоку“, „Ройтерс“, „Морнинг Стар“, „Файненшъл Таймс“ и десетки други. Гейбриел искаше всичко и виртуозните програмисти трябваше да прегледат цялата тази информация и да търсят онези малки червени сигнали, познати на специалистите, предупреждаващи, когато нещо не е наред в някоя компания.

Второ, щеше да се свърже с източниците си. В заключителния анализ журналистът е толкова добър, колкото позволяват източниците му. Гейбриел можеше да се обади на много хора, но според Оливия никой от тях не беше вътрешен човек в „Ел Би Тек“.

Трето, трябваше да се свърже с всички останали. Гейбриел щеше да започне с конкурентите на „Ел Би Тек“, защото корпоративните служители много обичат да злословят по адрес на съперниците си. Неофициално, разбира се. После щеше да се свърже с доброжелателите на „Ел Би Тек“. Никой не продава клиентите си по-бързо от доброжелателя, особено ако с продажбата си спечели услуга

от влиятелно списание като „Е Пи Ес“. Сетне Гейбриел щеше да телефонира на хората от Уолстрийт. Интервютата с тях бяха по-сложни. Номерът беше да ги накараш да повярват, че ги мислиш за най-властните и знаещи хора на света. Успееш ли да го направиш, те ще се опитат да ти докажат, че наистина са всезнаещи. Накрая тя щеше да изтръгне информация от други журналисти. Е, да, предполагаше се, че те са ѝ конкуренти, но понякога си вършеха услуги.

Четвърто, Гейбриел щеше да изтича до библиотеката, за да види какво са открили, да запише имена и телефонни номера, да се върне в кабинета си и отново да се залови за телефоните.

Никоя корпорация не можеше да скрие истината от добър репортер. Не и ако репортерът знае какво търси и има време да го намери.

Но Гейбриел не знаеше. И времето беше ограничено.

Дойде време за обяд, но Гейбриел нямаше апетит. Тя стана, протегна се и се приближи до прозореца. Небето сякаш се бе снишило. Облаците бяха мръснобели. На юг, отвъд Трийсет и четвърта улица, вятърът дуплеше вълнообразно воала на дъжда. Над Ню Йорк се бе разразила буря. Есенният дъжд се стичаше по стъклото на прозореца. Капките приличаха на кварц с примеси.

Дъждовните капки трополяха, а вятърът пронизително свиреше. Зловеща светлина, мъгла и буря — време като в романите на Томас Харди, където небето и облаците вещаеха поврат в сюжетната линия и приближаването на съдбата, която авторът бе избрал за героите си. Това време я плашеше. Испита желание да избяга някъде.

Гейбриел се опита да мисли за по-приятни неща. Спомни си първата среща с Тафт в един слънчев септемврийски следобед. Обядваха в „Боут Хаус“ в Сентръл Парк и припряно си тръгнаха още когато им сервираха салатата. Струваше ѝ се, че таксито се движи твърде бавно. Хвърлиха се в леглото и тя се пренесе в друг свят. Джак я понесе по все по-забързващото се течение на топли водопади и накрая я потопи в най-прекрасната и спокойна лагуна в рая...

Йейтс бе писал за „потрепването на притворени клепащи и дрипави облаци или дантели“. Усещането беше свършено.

След известно време Джак прошепна:

— Престори се, че изпита оргазъм, нали?

Това беше толкова характерно за него и споменът я накара да се усмихне.

Понякога Гейбриел подозираше, че Джак е изучил подробно един от онези адски тъпи сексуални наръчници, написани от психолози феминисти, които искат мъжете да дават, никога да не взимат и повече от всичко да се страхуват от опасен съперник. Джак, който явно не разбираше, че въздържанието е по-малко вълнуващо от освобождаването на страстите, я остави да тъне в блаженство, докато самият той не бе задоволен, че е взел всичко, което тя може да му даде.

И това само я караше да се старее повече.

Милият, сладък Джак се нуждаеше от нея. Гейбриел го знаеше. И, по дяволите, беше приятно някой да се нуждае от теб. Караше я да се чувства...

Може би в края на краищата наистина беше влюбена в него.

Денис Доналд стоеше до прозореца в кабинета си и също гледаше дъжда. На лицето ѝ беше изписано приветливото изражение, което показваше пред другите. Но вътрешно кипеше от гняв.

Тафт още беше на свобода. По Кей Сионг го бе изпуснал. Глупавият дребен китаец трябваше да нареди на хората си да чакат Тафт на летището, готови да го приберат и да сторят необходимото. Но те го бяха оставили да отиде в хотела и макар да не бе за вярване, Джек бе избягал. Сега и полицията се бе намесила. Ако го хванеха и той пропееше, цената щеше да бъде адски висока.

Денис измърмори псувня, която би накарала и моряк да се изчерви.

Запита се дали не трябваше да се справи с Тафт по друг начин. Да. Само щеше да щракне с пръсти и той веднага щеше да дотича при нея. Онази червенкоса репортерка нямаше да има никакъв шанс, ако Денис, по-млада и много по-хубава, го бе поканила в леглото си. Пък и какво толкова намираше той в нея? Първия път, когато ги видя заедно, не повярва на очите си. Онези коси! Онези дрехи! Невероятно!

Щеше ли Тафт да зареже малката уличница, ако Денис поискаше? Мигновено!

Но съблазняването на Джек не беше решение на въпроса. Той беше твърде любопитен и умен. Щеше да разбере какво е намислила и щеше да се разприказва.

Освен това онзи мухльо и гадняр беше повишен вместо нея. Длъжността беше нейна! Тя трябваше да стане вицепрезидент, не той! Само това беше достатъчно основание да... се отърве от него.

По-добре беше да остави По и неговите изтребители на паразити да го премахнат от живота ѝ. И този път дребният китаец не биваше да греши.

Времето летеше. Приятелите на Джоуел бяха направили предложението за покупката няколко седмици по-рано. Скоро ревизорите щяха да се заемат със счетоводните книги. Така постъпваха, когато се извършваше сделка. Усърдно преглеждаха всичко, а имаше документи, които тя предпочиташе никой да не вижда.

Онези документи — на хартия и в компютърни файлове — означаваха неприятности. Денис всъщност не се нуждаеше от тях. По Сионг имаше копия в Сингапур. Тя направи грешка, като ги запази. От време на време допускаше малки грешки, по-скоро недоглеждане, нищо сериозно, макар че такива неща ядосваха бюрократи като Тафт. Пък и тя винаги поправяше пропуските си по-късно.

Така щеше да стори и сега. По-добре да вземе мерки, отколкото после да съжалява. Благодаря за този съвет, тъпако Джак!

Денис допря пръст до устните си. Ако някой бе видял лицето ѝ, щеше да си помисли, че това е нежното изражение на жена, която с обич копнее за любимия си.

Но съвсем не беше така. Денис мислеше за копирни машини, факсове, машини за унищожаване на документи и други такива неща.

3. СИНГАПУР

1

Гейбриел бе яхнала дорест жребец с бяла грива. Беше прелестна. Нисък, дебел мъж, трийсетина години по-възрастен от нея, също седеше на чистокръвен кон и алчно оглеждаше любовницата си с гордостта на купувач. Тя погледна Джак и удари с камшика по черния си ботуш. После каза, че когато ходели в Ирландия, отсядали в тази ферма за коне. Той имал друга в Нормандия. Още по-голяма. „Знаеш ли колко е хубаво да имаш слуги, Джак? Не, разбира се, че не знаеш. Шофьорът ме посреща на летището. Имам човек, който разхожда кучетата ми, и прислужница. Страхотно е. Знаеш ли, че, той ми дава апартамент в «Карлайл»? Е, ще бъде на негово име, но това няма значение. Шест стаи, Джак. Естествено, не става дума само за материалните неща, а за много повече. О, Джак! Как можа да го кажеш? Не пиша положителни статии за онези хора само защото са му клиенти. Съвсем не е така. Той наистина ме обича и не ме използва. И аз не го използвам. Не, Джак, той няма да изостави съпругата си. Но аз нямам нищо против. Това би било голям скандал за човек с неговото положение, пък и знаеш какво е отношението на църквата към разводите. Бракът не е толкова важен. Чувствата между нас ще траят вечно. Ние се обичаме, Джак. Убедена съм в това. Дори да не беше така, ти никога нямаше да ми дадеш това, което той ми дава. Никога няма да бъдеш човек, който прави нещата възможни само с една дума. Нито ще бъдеш човек, когото хората уважават, или от когото се страхуват. Не си замесен от такова тесто. Не си достатъчно силен и нямаш самочувствие. О, трябва да тръгваш, така ли? Почакай. С удоволствие те каним на вечеря. Ще дойде министър-председателят. Където и да отидем, винаги вечеряме с най-влиятелните хора. Не искаш ли да останеш? Не съм изненадана. Ти не се чувстваш удобно с хора, от които зависи всичко, нали? Е, радвам се, че се отби да

побъбрим. Беше ми приятно да те видя отново, Джак. Честна дума. Може би някога пак ще се видим.“

Гейбриел пришпори коня си и се отправи към любовника си, който нетърпеливо я чакаше. Вече не беше богатият стар развратник, а Саймън Бъртън — арогантен и самоуверен. Злорадството, изписано на лицето му, и омразната алчност в очите му пронизаха сърцето на Джак. Младата жена му махна за сбогом...

Джак се стресна и се събуди. Гадеше му се и трепереше. Запита се какви демони бяха обладали подсъзнанието му, че толкова жестоко да окарикатурят Гейбриел и да го накарат да сънува такъв отвратителен сън, изпълнен със самопрезрение. Самата мисъл, че Гейбриел ще му измени, беше отвратителна. Нямахше нищо по-ужасно от това да се съмняваш в човека, когото обичаш. Когато недоверието започне да те разяжда, първото, което поглъща, е любовта.

Джак не подозираше Гейбриел. Е, не му беше приятно, че е имала и други любовници. Но това беше естествено за един влюбен мъж.

Сънят и неприятните въпроси, които повдигна за нейната любов, нямаха нищо общо с нея, а само с него — със съмненията, които изпитваше към себе си, и със страховете му, че не е достоен за Гейбриел.

„Тя е твърде хубава за такъв като теб, синко.“

Джак стисна зъби от отчаяние. Беше изпълнен с подозрения и се ненавиждаше, че е сънувал нещо, от което изпитваше отвращение към себе си.

Най-сетне Джак успя да се съвземе. Отвори очи и отново остана озадачен, когато видя къде се намира.

Под открито небе. Лежеше на земята. Ръмеше ситен, сивкав дъжд. Той навъсено погледна оловносивото небе и постепенно си спомни как се е озовал тук.

Облян в пот и изтощен, Джак се бе строполил под растение с огромни листа. Нямахше сили да помръдне. Организмът му беше обезводнен и той утоли жаждата си с топлата дъждовна вода, стичаща се по листата, които имаха размерите на одеяло. Трийсет часа пътуване със самолет, нищо за пиене, освен чашата бренди предишната нощ,

бягството и тропическата жега бяха изсмукали всяка капка течност от тялото му. Провървя му, че не получи сърдечен пристъп и не изпадна в кома.

Дъждът му помогна. Макар и топъл, го охлади. И Джак жадно пи дъждовна вода.

Освен това дъждът го скри. Тропическите облаци, надвиснали над острова, намаляваха видимостта почти до нула. В разгара на бурята наблизко спря полицейска кола и шест униформени ченгета се втурнаха в парка. Дойдоха съвсем близо до мястото, където се криеше Джак, но не го видяха. Намериха друга жертва — човек със сиво раирано спортно сако, когото взеха за Джак. Мъжът може би беше виновен за нещо, защото побягна. Ченгетата го подгониха. Няколко минути, след като се отдалечиха, покрай Джак мина момиче с порочна физиономия, което оправяше калната си пола, излизайки от парка.

И тогава той загуби съзнание.

Сега отново се бе свестил. Екваториалната нощ настъпваше твърде бързо и той не знаеше какво да прави.

Избърса потното си чело и предположи, че сигурно е изпаднал в паника. Страхуваше се да не загуби самоконтрол.

Но Джак беше спокоен и хладнокръвен човек и разсъждаваше трезво. Полицаята се опитваха да го застрелят на улицата. Той бягаше, за да спаси живота си. Нямаше представа какво става. Сякаш се бе вмъкнал в някой от онези безумни хонконгски криминални филми. Всъщност би трябвало да заеква от страх.

„Да, това е много съблазнително — помисли той. — Отдай се на страха, свий се на топка и започни да крещиш: «Помощ, помощ, спасете ме!».“

Това би очаквала Гейбриел от кошмарите му.

Но Джак нямаше да го направи. Не и сега. При никакви обстоятелства. Може и да беше човек на компромисите, но не беше и страхливец. Е, разбира се, винаги се опитваше да преговаря и да не предизвиква опонента си. Ала не го правеше от страх, а защото така постигаше целите си. Без излишен шум. И тази тактика беше печеливша.

„Но може би няма да има успех пред Чан Джин. Не мисля, че той е човек, който се вслушва в гласа на разума.“

Джак познаваше хора като Чан. Например Саймън Бъртън. Мъже, които се бият в гърдите, позират, държат се като примати и ругаят всеки, изпречил се на пътя км. Те не го притесняваха. Нито се боеше от тях. Съвсем не. Причината, поради която отстъпваше, оставяше ги да минат и да получат каквото искат, беше, че спорът със скандалджии не водеше доникъде. Единственият начин да постигнеш нещо, беше да наведеш глава и да продължиш да си вършиш работата.

И Джак смяташе да направи точно това. Веднага. Незабавно.

Нямаше да загуби ума и дума. Разбира се, беше уплашен, но нямаше да позволи страхът да го завладее. Нито някое друго чувство. Джак не постъпваше така.

Той решаваше проблемите с ума си. И сега беше подходящ момент да го стори.

„Откъде да започна? — запита се той, после мрачно отговори на въпроса си: — От ада. От най-лошия сценарий в параноичен кошмар. Сам съм в чужда страна. Нямам пари, кредитни карти, паспорт, нищо. Някакви ченгета ме търсят и искат да ме убият. Нямам приятели и не мога да избягам.“

Щом ченгетата отпушеха устата на Зейтун, стюардесата, тя веднага щеше да ги уведоми, че Джак се опитва да стигне до американското посолство.

„Сигурно са обкръжили сградата. На всеки покрив има снайперисти, а онзи Чан Джин чака с автомат. Доближа ли се на километър от американското посолство, ще ме направят на решето.“

Сингапурските власти явно мислеха, че е извършил някакво престъпление. Но какво? Ченгетата смятаха, че имат убедително доказателство. Но какво можеше да бъде това доказателство? По дяволите, нямаше никаква логика и Джак не беше в състояние да измисли нищо, което би го обяснило...

„Какъв е този учебен предмет?“

„Философия, татко. Учат те да мислиш.“

„Това е урок, който никога няма да научиш.“

Той пое дълбоко дъх и потъна в хладната прегръдка на разума, логиката и безпристрастния анализ — единствените надеждни неща в живота. Спомни си гениалната сентенция: „Entia non sunt multiplicanda“.

Наистина, най-добри са простите решения.

Джак се съсредоточи.

„Опростявай нещата. Обмисляй ги едно по едно. Започни с хипотеза. Ако стигнеш донякъде, продължи по същия начин. Ако не, започни отначало. Добре. Хипотеза: В куфарчето ми е имало нещо. Защо? Защото това беше първото, с което Чан се залови. Правдоподобна ли беше тази хипотеза? Да. Е, какво е имало?“

Нищо, освен скучни доклади и тъпи федерални правилници. Няколко папки с финансови доклади за дейността на клоновете на „Ел Би Тек“ в Югоизточна Азия.

И, разбира се, новият им план за региона.

„Планът? Възможно ли бе...“

Планът беше експлозивен. Това беше сигурно. Изграден въз основа на правилото „поставени пред свършен факт“, той трябваше да осигури водеща роля на „Ел Би Тек“ в район, който скоро щеше да се превърне в център на световното производство на електроника. Но планът беше и строго пазена тайна. Никой не можеше да си позволи да се разприказва за такова нещо. Рисковете бяха твърде големи.

„Но ако по някакъв начин е изтекла информация?“

Ако беше така, толкова заплашени ли щяха да се почувстват конкурентите на „Ел Би Тек“, че да се опитат да убият онзи, който го бе измислил? Глупости. Не. Такива неща имаше в романите на Майкъл Крайтън и в телевизионните филми — всички бизнесмени са мръсни свине. Алчни. Ограбват предприемчивите жени. Тровят околната среда. Ритат кучетата си. Това беше тъпо и поради тази причина Джак рядко четеше трилъри. Сюжетите бяха невероятни, пък и го държаха буден до късно.

Ако някак бяха разбрали какво е намислил, конкурентите щяха да драпат със зъби и нокти, за да го догонят. Нямаше да има смисъл да елиминират създателя на стратегията на „Ел Би Тек“. Тя вече беше изготвена и щеше да бъде осъществена по един или друг начин. Смъртта на наскоро избран вицепрезидент нямаше да промени нещата.

А служителите на „Ел Би Тек“? Новият план щеше да наруши статуквото. Дали някой дотолкова не беше съгласен с реорганизацията, че да...

Не, никой в Азия не знаеше за плана на Джак. Той беше най-строго пазената тайна в компанията. Както и фактът, че вицепрезидентът отива, за да го осъществи във всяко подразделение на компанията и във всяка страна, започвайки със Сингапур.

„Не, не е планът. Не може да бъде. Пък и в него няма нищо, което би могло да заинтересува ченгетата. Трябва да е нещо друго. Но какво, по дяволите?“

Финансовите доклади? Подробните компютърни разпечатки за резултатите от всяка операция на „Ел Би Тек“? Джак поклати глава. Съмняваше се, че полицията търси тези неща. В сведенията за отдела нямаше нищо съмнително. Отклонението беше съвсем незначително — нещо, върху което Джак смяташе да работи в самолета, ако не беше толкова изтощен от дългото пътуване. Пък и вероятно беше само техническа грешка, допусната при вписването на информацията, дребна работа, и сумата не беше такава, че да предизвика полицейско разследване.

Той прехапа устни от отчаяние. Така и не можеше да си представи какво е имало в куфарчето. Отново се замисли: „Първо, не съм слагал в куфарчето нищо, което би могло да заинтересува полицията. Второ, в куфарчето ми е имало нещо, което е заинтересувало полицията. Явно някой е сложил онова нещо в куфарчето ми“.

Джак кимна. В това имаше логика и водеше до следната хипотеза: „Някой е сложил нещо в куфарчето ми, за да направи така, че да ме арестуват. Този човек сигурно ме мрази и иска да стоя дълго в затвора“.

Ясната, свършена и чиста логика отново свърши работа. Джак имаше враг, който го бе злепоставил. Кой можеше да е той? Отговорът беше лесен. Тъй като беше предпазлив и внимателен, Тафт имаше само един враг.

Тя беше на двацет и осем години. Бе завършила икономика в Колумбийския университет. Четири години бе работила като

консултант във фирмата „Маккинли-Алан“ и наскоро бе постъпила в отдела по маркетинг на „Ел Би Тек“. От време на време той я виждаше в коридора и мислеше, че е най-съвършената жена на света, но не бе разменил нито дума с нея. Тя беше твърде красива за такъв като него.

След година и нещо в отдела по маркетинг настъпи сътресение. Вицепрезидентът, който го ръководеше, преживя неприятен развод и се пропи. Нещата бяха в безпорядък. Джак, който не обичаше клюките, така и не чу цялата история. Само знаеше, че външен човек, амбициозна жена от най-големия конкурент на „Ел Би Тек“, е била привлечена и назначена, за да разчисти бъркотията. Малко след това в кабинета му влезе невероятно красивата, съвършена жена.

— Здравейте. Аз съм Денис Доналд. Не се познаваме, но съм ви виждала в коридора. Винаги съм се интересувала от материално-техническото осигуряване на транспорта. В отдела по маркетинг се извършват големи промени. Мисля, че моментът е подходящ да придобия малко опит. Казаха ми, че във вашия екип има свободно място. Трябва да науча много неща за превоза на стоки и съм убедена, че вие ще ми помогнете. О, вижте колко е часът. Трябва да се връщам в кабинета си, но след работа мога да ви почерпя и да поговорим.

И той я научи на всичко, на всяка досадна подробност от работата — от изграждането на сложен модел за програмиране до сключването на сделки с превозвачи. Обясни ѝ за малките пратки и за огромните товари в контейнери. За корабите, влаковете, самолетите. В кое пристанище митническите процедури са бавни и в кое бързи. Накратко, научи я на всичко, което можеше да се знае за ефикасното транспортиране по света на модерни електронни компоненти. Учеше я, поправяше грешките ѝ и я направи изгряваща корпоративна звезда.

Но и тя го научи на разни неща. О, да. И още как.

А после Джак се запита дали отново ще може да повярва на някоя жена.

„Да — помисли той. — Денис ме мрази. Няма две мнения по този въпрос. Откакто се разделихме, тя иска главата ми. Сетне, когато ме повишиха на поста, който тя желаше...“

Но в анализа му имаше емпирична грешка. Фатално недоглеждане. Денис не знаеше, че Джак ще пътува на Изток. Той бе

взел мерки тя да научи за пътуването му едва след като замине и започне да унищожава малката империя, която Денис си бе изградила в Азия. Нещо повече, дори да бе разбрала, нямаше начин да сложи нещо в куфарчето му. Защо? Защото той беше отишъл в кабинета си късно следобед — времето, когато куфарчето беше там, където би могла да го пипа.

Джак сви устни. Ключът към загадката беше, че никой не знаеше за пътуването му до Сингапур. Обаче само някой, който е знаел за това, е могъл да го натопи. Дилема. Парадокс.

Хората, които разсъждават логично, ненавиждат парадоксите.

„Не е Денис. Трябва да е някой друг. Но кой? Някой, който е знаел за пътуването ми. Но кой знаеше, по дяволите? Никой. Или почти никой...“

Имаше само още един човек — Джоуел Грийнбърг, президентът и изпълнителният директор на фирмата. Дори секретарката на Джак не знаеше къде ще пътува. По настояване на Джоуел Джак сам бе уредил пътуването си и бе пазил всичко в тайна.

Възможно ли бе Джоуел да е в дъното на цялата история? Разбира се, че не. Изпълнителният директор използва други методи, за да се отърве от хора, които не харесва. Не е необходимо да прибегва до насилие. Вярно, Джоуел не изпитваше симпатии към Джак, но това едва ли беше причина да го убива.

„Не, не е Джоуел. Нито Денис. Но, по дяволите, никой друг не знаеше, че заминавам за Сингапур. Никой. Никой... освен... Гейбриел.“

Всички съмнения, които бе отхвърлил, отново го обзеха.

Чан отново беше по улиците. Всички онези технически глупости — компютри, анализи на ДНК, апаратура за наблюдение и разни джунджурии, за които отделът прахосваше бюджета си — не можеха да заменят истинската полицейска работа. А това означаваше да обикаляш улиците, а не да седиш зад бюрото.

Нахвърляш се върху някой боклук, който си седи в бара, извиваш ръката му зад гърба, бързо го извеждаш в уличката, блъскаш го в стената, докато се увери в искреността на интереса ти към него, и после му заповядваш да започне да пее. Какво става? Какво ще кажеш за По Кей Сионг и за онзи тип Тафт? Колко наркотици и пари са вложени в сделката? Къде го крие По? Хайде, задник, улесни нещата за себе си.

Този номер обикновено вършеше работа и бързо решаваше проблема. Но този път отрепките отговаряха, че не знаят нищо. Онзи Тафт е лоша карма, а? Убива хора. Това е прекалено за мен. Не, човече, не. Защо По би купувал американски наркотици? Източниците му в Камбоджа и Лаос не са се изчерпали, нали? Господи! Не ме удряй така, човече! Стига! Ако знаех, щях да ти кажа. Единственото, което чух, е, че и По усилено търси информация. Щял да плати много. Само това знам. Честна дума. Моля те! Престани!

И Чан отиваше в друг бар, хващаше друг боклук и историята се повтаряше.

Онова, което бе намислил Сионг, се пазеше в строга тайна. Копелето бе прикрило следите си толкова добре, че никой от улиците не знаеше какво прави или беше твърде уплашен, за да каже. И ако се страхуваха повече от По, отколкото от Чан, планът на Сионг беше не само таен, но и мащабен.

А може би уличните отрепки наистина не знаеха нищо. Вероятно Тафт беше външен човек, вълк единак, дошъл в Сингапур да върши собствен бизнес. Не, в това нямаше логика. В ярко осветената хотелска стая Чан бе видял очите му — безизразни и жестоки, леденостуденият поглед на машина за унищожение, програмирана да убива. Такива хора, абсолютни професионалисти, работеха само по поръчка. И

единствените, които можеха да си позволят високата цена на услугите им, бяха престъпни босове като По Кей Сионг.

Товага защо По търсеше от отрепките по улиците информация за Тафт? Отговорът беше лесен. Престрелката бе прекъснала връзката между тях. Американецът се бе скрил при държанката си. Сионг се опитваше да го намери, за да могат двамата да подновят бизнеса си.

Чан трябваше да го намери пръв. Гангстерът го бе унижил два пъти — в хотела и в апартамента на момичето. Нямахше да има трети път. Трябваше да измие срама. Тафт щеше да умре.

Може би онова маце Самсудин щеше да проговори. Тя беше най-доброто попадение на Чан. Той знаеше, че не го бива в разпитите на красиви момичета, и я бе оставил в ръцете на полицаи, който не се поддаваше на чара ѝ. Ако това ченге не съумееше да я накара да говори, никой друг не можеше да го стори.

Но ако тя продължаваше да мълчи... Все *някъде някой* трябваше да знае нещо. И обикалянето по улиците беше единственият начин да открие този някой.

Сега Чан беше в индийския квартал и минаваше покрай търговския център, който беше най-големият пазар на пиратски програмни продукти в Сингапур. Въпреки факта, че властите ги проверяваха веднъж месечно, индийците не се отказваха от тази дейност. Но пък се пазеха да не се забъркат в нещо. От тях можеше да се очаква най-много семейно насилие, но и това не беше често срещано явление. Обаче в техните среди, както във всяка общност, имаше неколцина безмилостни типове. Те обикновено пиеха кисела бира в билиардната зала в мазето на сградата, към която Чан вървеше.

Той огледа фасадата. Там бяха скрити добре замаскирани камери. А може би нямаше камери. Това беше интересното на сингапурската система — не знаеш дали постоянно те наблюдават, а само, че *може би* те наблюдават. Затова благоразумно се държиш така, сякаш те наблюдават. Заплахите могат да упражняват по-страшен ефект от делата, пък и разполагането на въоръжена полиция на всеки уличен ъгъл беше твърде скъпо.

Дали някоя от неколкохилядните камери на острова щеше да забележи Тафт? Вероятно не. От малкото, което Чан знаеше за системите за наблюдение, повечето невидими очи се намираха в богатските квартали и булевардите с натоварено движение.

Американецът беше умен и едва ли щеше да излезе от тъмните места. Ако камерите го заснемеха, това щеше да бъде чиста случайност. Ето защо оставаше само работата по улиците.

Подготвяйки се да хване за яката и да разпита поредния боклук, Чан си помисли, че работата му щеше да е по-лесна, ако преди няколко години проклетите страхливи бюрократи не му бяха заповядали да престане да чупи кости. Това много му пречеше. Счупиш ли някоя кост, отрепките проговарят по-бързо, отколкото очакваш.

Той изправи рамене. Да вървят по дяволите. Може би трябваше да счупи някой пръст. Онези нищожества от улиците си го заслужаваха.

Усмивайки се като вълк, Чан Джин бутна вратата.

Оживен пазар на открито.

Джак стоеше на отсрещната страна на улицата, скрит в сенките, и наблюдаваше. Стомахът му се бунтуваше.

По наскоро измитата от дъжда улица бяха наредени кофи, щайги и маси, отрупани с храна. Дребен мъж нарами огромен чувал с ориз, с надпис петдесет килограма. Човекът едва ли тежеше толкова, но дори не се прегърби под товара. Вдигна чувала и тръгна покрай павилионите със сенници. Слаба, усмихната китайка с червена кърпа на главата и тъмносиня рокля му извика нещо. Той се засмя. Тя грабна грейпфрут от купчината пред нея и го хвърли по него. Мъжът хвана плода и го захапа. Устата на Джак се напълни със слюнка.

Мургав индиец, амбулантен търговец, буташе дървена количка с бодливи плодове с размера на грейпфрут. Около него се скупчиха купувачи и банкнотите бързо смениха притежателя си. Момченце, вероятно синът на индиеца, извади ножче и разряза плода на две. Джак долови аромата — сладникав, като на нещо загниващо. Предположи, че плодовете са *дуриан*, деликатеси, ценени на Изток, но пренебрегвани от онези, които не понасяха тази пикантна храна.

Джак преглътна с усилие. Макар да миришеха неприятно, той с удоволствие би изял един.

По-нататък имаше малък ресторант. Десет кухнички ползваха обща ресторантска площ и трийсетина маси. Надписите над всяка кухня рекламираха мюсюлманска, сирийска, вегетарианска, морска, китайска и тайландска храна. Едно от заведенията се бе специализирало в приготвянето на кейк с моркови. Друго бе изложило менюто си на двуметрово табло.

СВИНСКА ПЪРЖОЛА — ПЕТ ДОЛАРА
 АГНЕСКА ПЪРЖОЛА — ЧЕТИРИ ДОЛАРА
 ПИЛЕШКО С ПОДПРАВКИ — СЕДЕМ ДОЛАРА
 ОМЛЕТ С БЕКОН И НАДЕНИЦА — ЧЕТИРИ
 ДОЛАРА

„О, боже, искам пържола!“

Под раираните сенници горяха въглени, от които се издигаше изпълнен с приятни ухания дим. Наблизо някой пържеше големи скариди в сос от масло и вино. От друго място се разнасяше аромат на сливи и свинско, подправени с горчица и сложени върху ориз и къдраво зеле. Едно до друго бяха наредени ресторантчета, където приготвяха фъстъчен сос. Собствениците им предлагаха шишчета с месо и зеленчуци на всеки минувач и се пазаряха с евентуалните клиенти. Два долара. Долар и петдесет. Най-хубавият фъстъчен сос в Сингапур, по-вкусен и от супа от гнездо на птица и само за една четвърт от цената ѝ. Трудно се устояваше на такова нещо.

И Джак не можеше да устои.

Но нямаше пари, нито кредитни карти, нито паспорт. По дяволите, налагаше се да открадне нещо за ядене.

Той предпазливо се измъкна от мрака и се приготви да пресече улицата и да се слее с тълпата. Пъхна ръце в джобовете си, погледна наляво, сетне надясно, усмихна се престорено и...

В десния му джоб имаше нещо. Хартия и метал. Какво е това? Разбира се. Чудесно! Пари. Бакшишът, който се бе опитал да даде на пиколото в „Рафълс“, и монетите от рестото в таксито от летището до хотела.

Джак извади от джоба на панталона своето богатство и внимателно преброи сумата. Една-единствена банкнота. Думата „Сингапур“ бе напечатана на четири езика. На едната страна имаше гравюра на старинен кораб, а на другата — изображение на дванайсет весели граждани, представители на всяко малцинство в страната, облечени в национални носии, усмихнати, вдигнали ръце и изпълняващи новогодишния ритуален танц на лъва. Отдолу пишеше: **ДВА ДОЛАРА.**

Джак беше богат.

„Спечелиш малко пари, и мислиш, че си Рокфелер.“

„Повишиха ме, татко. Сега съм изпълнителен директор.“

„Колкото по-нависоко се катери маймуната, толкова повече ѝ лъсва задникът.“

Освен банкнотата имаше и монети, възлизащи на осем долара, двайсет и пет цента. Общо десет долара, двайсет и пет цента. Малко повече от седем американски долара и достатъчно, за да се нахрани добре.

Сирийска храна. Джак присви очи, оглеждайки сергиите. В началото на кариерата си той бе ходил в Близкия Изток. И оттогава харесваше арабите, техните вежливи обноски и кухня.

Особено кухнята. Господи, направо я *обожаваше!*

Късната следобедна молитва бе свършила и всички приготвиха вечерята — мек хляб, лозови сърми, агнешка кавърма в сос от сусам, сметана и подправки, баклава и сладкиши с фурми и орехи. Джак имаше чувството, че ще умре, ако не хапне нещо.

Вече бе преполовил улицата. Едно момиченце, хванало се за полата на майка си, се обърна и го видя. Очите му се разшириха. То дръпна жълтата памучна рокля на майка си. Жената погледна през рамо. Очите ѝ, които преди секунда бяха топли и сърдечни, се присвиха подозрително. Тя прегърна дъщеря си и прошепна нещо на приятелките си.

Хората поглеждаха Джак и млъкваха. Амбулантен търговец бръкна под тезгяха, за да извади нож. Висок сикх с тюрбан на главата пристъпи напред и сложи ръце на кръста си. Изражението му беше заплашително.

Джак се върна и се вмъкна в сенките, откъдето бе излязъл. Не си спомняше откога не се е бръснал. Беше мокър от дъжда. Скъсаният му панталон бе опръскан с кал. Сакото му представляваше мръсна дрипа. „Господи! Сигурно приличам на побъркан. От онези, които като ги видиш, затаяваш дъх, тръгваш по-бързо и се надяваш, че редът ти още не е дошъл и на другия ден във вестника няма да има заглавия от рода на «Изпълнителен директор, убит от бездомник», «Обещаваща кариера, прекъсната на Лексингтън авеню», «Психиатрите от „Белвю“ твърдят, че не са пускали опасен пациент» или «Кметът настоява за пълно разследване»...“

Джак се вмъкна в тъмния парк, там, където трябваше да се крият същества като него.

„Несъмнено по моя случай се е вдигнал голям шум — помисли си той. — Снимката от паспорта ми сигурно е на първа страница на

вестниците. «Издирван от полицията, въоръжен и опасен. Да се застреля на място.» Вероятно половината хора от онзи пазар в момента се обаждат на ченгетата.“

Номерът беше 999. Имаше го разлепен навсякъде.

Джак прескочи ниската ограда на парка, тупна в меката пръст и хукна да бяга. Мускулите го боляха и коленете му трепереха. Не беше във форма. Положил бе твърде много усилия, за да избяга от Чан Джин и хората, които искаха да го убият. Не можеше да тича по-бързо.

Опитваше се да остане край парка. Уличните лампи на трийсетина метра маркираха пътя му. Подхлъзна се веднъж и падна по гръб. След миг скочи и напрегна сили да се движи.

Страхът го сграбчи и той едва не загуби самообладание. Потта, избила над устните му, не беше от тропическата жега.

Не. Нямахте да побегне ужасен. Щеше да запази хладнокръвие, да се овладее, да потисне чувствата си и да разсъждава.

„Приоритети — помисли той. — Трябва да определя приоритетите. Първо, да намеря безопасно място, където да се скрия. Второ, да се нахраня. Не, първо храна. Ако не хапна нещо, ще падна. Трето, да потърся помощ. Да се обадя на някого. На Гейбриел, на посолството или...“

Гейбриел... Джак я обичаше. Не се съмняваше в нея. Нито за миг. Тя го обичаше и всеки друг, който би я... *съблазнил*, не беше от значение. Той не даваше пукната пара за тези неща, не искаше да знае...

Отчаяно поклати глава: „Кога ще преодолее ревността си? Господи, заплашва да ме обсеби. Хайде, Тафт, стегни се и избий тези глупости от главата си! Трябва да се тревожиш за по-важни неща“.

Джак кимна. Наистина имаше по-големи грижи. И една от тях беше какво ще направи Гейбриел, когато чуе колко е загазил. Знаеше ли вече? Разбира се. Това беше голяма новина и снимката му бе публикувана във всички вестници. Което означаваше, че тя действа. Мисълта беше утешителна. Гейбриел беше много добър репортер следовател и полагаше усилия да разбере какво е имало в куфарчето му и кой го е сложил там.

„Тя ми подари куфарчето и беше единствената, която го е докосвала...“

Джак прогони тази мисъл.

Гейбриел беше репортер и знаеше как да намира факти. И първото място, където щеше да провери, беше „Ел Би Тек“.

Но къде точно в „Ел Би Тек“? Какво щеше да търси? Аха... сигурно щеше да се сети за темата, която ѝ бе подхвърлил. От време на време Джак ѝ подсказваше по нещо, което тя превръщаше в репортаж. Но той не бе намекнал, че тази история има нещо общо с „Ел Би Тек“. Беше твърде лоялен, за да говори против работодателя си. Беше дискретен и само споменаваше една-две думи, насочващи Гейбриел към гореща тема. Съобщаваше ѝ делови клюки, макар че като всеки журналист тя беше скептично настроена и често беше на друго мнение.

„Слух за отвличане на вниманието. Гейбриел ще помисли, че съм чул за нещо, което става в «Ел Би Тек» и ще тръгне по лъжлива следа. Но това поне ще ангажира вниманието ѝ и ще я държи настрана от онзи надут пуяк Саймън Бъртън...“

Джак отново прогони неуместната ревност и се запита къде може да намери телефон. „Трябва да ѝ се обадя. Веднага. Да я накарам да говори с властите. Да намери някого да ми помогне. Да ѝ кажа точно къде да търси.“

Сградите на отсрещната страна на улицата имаха безлични фасади. Всички бяха тъмни, с изключение на една. Пред входа имаше телефонна кабина.

Джак въздъхна с облекчение и изскочи от парка.

След няколко секунди започна да ругае. Проклетият телефон не приемаше монети. Беше направен само за карти. А Джак нямаше карта. Мразеше ги, защото неведнъж му бяха пробутвали фалшиви. Той се обърна.

И видя надписа над единствения светъл прозорец. Там с готически букви и със златиста боя бе написано:

КУИНТ И КЛАГАРТ, АДВОКАТИ

Гражданите на Сингапур и на Съединените щати споделят наивната представа, че законите на правосъдието са абсолютни. Но тъй като бяха британци, господата Куинт и Клагарт мислеха другояче, съгласявайки се със снисходителния съдия. Моментът беше подходящ за тях да имигрират в някоя слънчева, далечна страна.

След спешна консултация двамата адвокати избраха Сингапур. Според тях климатът там беше мек, културата — успокояваща реликва от британската колониална епоха, алкохолът — евтин, самият остров, макар и неприятно придирчив по отношение на плътските страсти, се намираше наблизо до възможностите за развлечения, предлагани в публичните домове с млади момчета в Банкок.

Заселиха се в Сингапур и бързо създадоха доходна адвокатска практика, обслужваща дискретните потребности на емигранти и изгнаници като тях.

Една вечер Куинт вдигна наздравица:

— Добрите умират млади.

— *Ad vitam aeternam*^[1] — отвърна Клагарт и двамата чукнаха чаши.

Беше се мръкнало и часът за вечерната почерпка приближаваше. Куинт седеше сам в кантората и довършваше писмо до малка, но нарастваща група чуждестранни приятели. Писмото известяваше, че втори интерактивен диск, съдържащ интересни сцени от сингапурската култура, може да се купи за сто английски лири, внесени по сметка 50–7685 в „Банко Родригес“ на Каймановите острови и така нататък.

Като странична дейност към адвокатската практика на Куинт и Клагарт търговията с дискове се оказва изключително доходносна. Куинт ги купуваше по двайсет и пет сингапурски долара, или около дванайсет лири стерлинги, и ги продаваше по пощата за шест пъти по-голяма сума. Като виждаше как клиентите му във Великобритания поръчват продукта, Куинт подозираше, че му е определил твърде ниска цена.

Създаден като ученически проект от малчугани с розови бузки от политехническото училище в Темасек, въпросният диск се казваше

„Младежка престъпност“. Прелестно искрената и добронамерена мултимедийна програма имаше за цел да образова сингапурските деца за печалните последици от младежката престъпност.

Какви последици? Ами, налагане с бамбукова пръчка, разбира се.

Интерактивният програмен продукт на учениците съдържаше уникални кадри на истински сингапурски бой с пръчка. Заснет в затвора, филмът показваше полугол затворник, който лежи по корем. После следваше удар с прословутата сингапурска бамбукова пръчка, писък и поява на кървяща рана. До гърчещата се жертва стоеше лекар, готов да окаже помощ, ако сърцето на затворника спре, както понякога се случваше по време на тези ориенталски изтезания. Сцената беше средновековна, достойна за Светата инквизиция, изключително жестока и показваше невъобразимите страдания, причинени от напоена в солена вода бамбукова пръчка, дебела два сантиметра и половина. „Идеално“ — помисли Куинт, когато за пръв път видя видеофилма. За познавачите дискът носеше изключително приятна тръпка на похотлива наслада. Сред сродните на Куинт и Клагарт души имаше значителен брой почитатели на тези неща и дискът мигновено стана търсена стока...

На вратата се позвъни. „По дяволите! — помисли си той. — Забравих да заключа.“ Някакъв човек мина през чакалнята и се отправи към вратата на кабинета му. Не, това нямаше да стане. Независимо дали беше клиент или не, човекът трябваше да дойде в работното време, а не когато си иска.

Куинт се надигна от стола. Натрапникът влезе в стаята и адвокатът отново седна.

— Извинете — започна мъжът.

— Вън — изсъска Куинт. — Изчезвай веднага.

— Нужен ми е адвокат.

Куинт стисна зъби.

— Не се и съмнявам. Желая ти успех. А сега, ако обичаш, затвори вратата от външната страна.

Мъжът, чието име беше Тафт, доколкото Куинт си спомняше от пресата, има наглостта да седне.

— Моля те, отдели ми само минута. Ти си адвокат, а аз имам неприятности...

— Меко казано.

— Но аз не знам в какво съм заподозрян. Ако не си адвокат по криминални дела, препоръчай ми някой друг.

Куинт се наведе напред, отвори уста, за да предложи помощ, после се изкикоти. Този човек едва не го заблуди. Адвокатът ценеше мошеническия талант, защото и кариерата му бе изтъкана от мошеничества.

— Браво! Много добре! За малко да ме подведеш. Онова изражение на детинско объркване на лицето ти, нотката на раздразнение в гласа ти, фалшивата невинност в очите ти. Продължавай в същия дух. Може да се окаже полезно, когато застанеш пред съда.

Тафт сви устни и сбърчи чело. Изглеждаше измамно непринуден.

— Виж какво, Клагарт...

— Куинт. И *не* съм на твоите услуги.

— Добре, Куинт. Ако не друго, поне ми позволи да се обадя по телефона. В Щатите...

— Да телефонираш? От моята кантора? Обаждането ти ще бъде проследено. Не. Никой в Сингапур не е толкова глупав, че да позволи на един престъпник, макар и толкова талантлив в актьорското си...

— Това не е актьорско изпълнение, Куинт. Кълна се в Бога. Нямам представа какво мислят, че съм извършил. И не само това. Аз съм американец, чужденец, и не знам нищо за тази страна, нито за правораздавателната ѝ система. Имам големи неприятности и не знам защо. Затова, моля те, Куинт. Необходима ми е юридическа помощ...

Адвокатът се наведе, извади от кошчето днешните вестници — сериозния „Стрейт Таймс“ и клюкарския „Ню Пейпър“ — и ги хвърли на бюрото.

— Прегледай заглавията, а после — лека нощ.

Нещастният беглец взе „Ню Пейпър“. Пръстите му бяха мръсни като на безпризорно хлапе. Примига няколко пъти и лицето му пребледня. Това беше най-убедителното актьорско изпълнение, което Куинт бе виждал.

Докато Тафт четеше вестниците, адвокатът обмисляше случая. Допускаше, че този човек може и да е невинен. Ако беше така,

предложението можеше да се окаже интересно, макар че се намираха в Сингапур и невинен или не, Тафт щеше да бъде обесен.

За миг Куинт се замисли дали да не поеме защитата му, но се отказа. Кантората му не се нуждаеше от внимателното разследване, каквото един такъв нашумял случай щеше да предизвика. Не биваше да забравя и важния въпрос за хонорара.

Той се наведе напред.

— Прочете ли всичко, Тафт? Видя ли онова, което ти трябваше? Добре. Тогава, моля те, напусни кабинета ми...

Тафт изпусна вестника. Приличаше на изоставено дете. „Колко трогателно — помисли Куинт. — Ако беше няколко килограма по-лек и много години по-млад, можеше да спечелиш сърцето ми.“

— Това... — Тафт посочи падналите вестниците — е безумие. Лудост. Виж какво, наистина се нуждая от адвокат, нали?

Куинт се изкикоти:

— В твоя случай нещата са решени. Но кажи ми, как точно смяташ да се отплатиш за адвокатските услуги?

Джак кимна. Хонорарите бяха нещо, от което разбираше.

— Мисля, че в това отношение няма да има проблем, Куинт. Аз съм заможен човек.

— Нима? И колко имаш в банковата си сметка?

— Чекова и спестовна сметка, ценни книжа, депозити, акции, облигации... Мисля, че струвам най-малко двеста хиляди долара.

— Нищо подобно! — извика адвокатът.

— Какво?

— Стойността ти възлиза на нула. Нямах чекова и спестовна сметка, нито ценни книжа, акции или облигации. Престъпленията, свързани с наркотици, дават право на *твое* правителство да конфискува авоарите ти. В момента, в който в Сингапур е издадена заповедта за арестуването ти, в Щатите замразяват банковите ти сметки и анулират кредитните ти карти. Такъв е законът в твоята прекрасна страна, Тафт. Ето защо няма надежда да платиш хонорара ми. При най-благоприятното стечение на обстоятелствата ще имаш служебен защитник, недотам образован човек със съмнителни способности, който ще те убеди да се оставиш на милостта на съда, за да може по-бързо да сложи край на страданията ти и да представи сметката за хонорара си на властите.

— Имам приятели. Те могат да платят за адвокат. И за гаранцията ми.

Куинт се изсмя:

— Гаранция! Мили боже! Ако нямаш милиардите на Бил Гейтс, едва ли ще намериш парите, необходими за гаранция в тази страна.

Тафт тръсна глава. Нищо не разбираше.

— Каква гаранция мислиш, че ще поискат?

Адвокатът беше доволен. Да обяснява на Тафт какви са сингапурските закони, беше много забавно. Винаги беше така, когато изтезаваш уязвими хора.

— Не искам дори да се опитвам да отгатна. Правителството тук смята търговията с наркотици за много сериозно престъпление, по-сериозно и от контрабандата с цигари. Наскоро за един контрабандист на цигари определиха незначителната сума от четиристотин трийсет и три милиона долара. Сингапурски, разбира се. В американски долари това прави около триста седемдесет и пет милиона.

Куинт млъкна. Дотогава мислеше, че „да пребледнееш от стъписване“ е само литературен израз. Но явно не беше така и за това нямаше по-убедително доказателство от бялото като тебешир лице на Тафт.

— Триста седемдесет и пет милиона долара? За контрабанда на цигари? Не мога да повярвам.

— По-добре повярвай. Делото беше през януари. Сега може би имаш известна представа как действат по тези места.

— Но... по дяволите... Аз не съм виновен. — Лицето му почервения. Куинт остана доволен. В края на краищата този човек имаше кураж. — В света няма съдебни заседатели, които...

— Спорен въпрос. Сингапур отдавна се раздели с ненужната спънка, каквато представлява системата със съдебни заседатели. Тук криминалните дела се водят от един или най-много двама съдии. Така процесите са по-евтини, по-бързи и по-предсказуеми. Ето защо ще застанеш пред съдия с бяла перука и черна тога и ще получиш предопределена присъда. Бърза, безмилостна и без право на обжалване.

Куинт отметна глава и се вторачи в тавана. И затова не видя как цветът на лицето на Джак отново се промени и този път придоби потъмночервен оттенък.

— Думите, които обикновено казват, са в съответствие с уважаваната имперска традиция, която другаде е изоставена. Мога да цитирам по памет, защото във всички съдилища ги произнасят по два-три пъти месечно. Безпристрастният съдия, чиито очи са „завързани с черна кърпа“, се навежда напред и ледено поглежда безобидната жертва, после монотонно изрича: „И така, Джон Грегъри Тафт, заповядвам да ви отведат в затвора...“.

Куинт извади носна кърпа и театрално закри очи, затова не забеляза, че Джак стана и стисна юмруци.

— И когато дойде моментът да бъдете изведен от килията и закаран до мястото за екзекуция, където ще сложат примка на шията ви и ще бъдете...

Тафт се наведе над бюрото. Куинт го видя твърде късно. Поради причини, които по-късно не можа да обясни, адвокатът не направи нищо, освен да довърши изречението си:

— Обесен!

За пръв път от ученическите си години Джон Грегъри Тафт удари човек.

[1] За вечен живот (лат.). — Б.пр. ↑

Случайно докосваш открита жица и усещаш удара.

Внезапен шок. Пулсиране. Отдръпваш пръсти, преди да разбереш какво става. Проумяването идва по-късно. Мисленето изостава от нервната реакция.

Така стана и сега. Куинт се хилеше подигравателно, а после изведнъж главата му се удари в бюрото и остана неподвижна.

Джак беше подготвен за страха и имаше сили да се пребори с него.

Но не бе подготвен за яростта.

Неподправен и изгарящ, гневът му внезапно изригна и го завладя с настойчивостта си. И той, отстъпчивият, трезвомислещ Джак, заби юмрук в самодоволната тлъста физиономия на адвоката.

Сетне вдигна крак и се прицели в слабините на изпадналия в безсъзнание мъж.

Пронизваща, пареща болка в кокалчетата. Това беше първото, което усети.

После забеляза останалото.

Десният му крак трепереше, готов да нанесе ритник. Той бавно го спусна на пода и премести тежестта си върху него, сякаш да не му позволи да се движи.

Сетне докосна лицето си, което пламтеше. А сърцето му биеше като обезумяло. Беше се задъхал. Под лявото му око потрепваше мускул.

„Не мога да повярвам, че го направих.“

Доказателството пред очите му го уверяваше в противното.

Това не беше хубаво. Джак не беше такъв човек. Той никога не губеше самообладание. Не избухваше. Не удряше.

Гневът имаше непредсказуем ефект. Не решаваше проблемите, а ги влошаваше. Винаги имаше по-добър начин да се намери изход. Няма нещо, което да не може да бъде решено с разумно обсъждане. Почувстваш ли гняв, трябва да го потиснеш и да не го показваш,

защото няма полза от това и никой проблем не е толкова сложен, че ти и опонентът ти да не можете да се споразумеете.

Гневът не е отговор и насилието не е решение.

Но, по дяволите, Джак изпита удоволствие, когато удари в лицето онзи клоун.

Минаха десет минути, а Куинт още лежеше на пода. Джак се опита да се обади на Гейбриел. В кабинета и в дома ѝ. Никой не отговори и спомняйки си намека на Куинт, че всеки телефон в Сингапур се подслушва, реши да не оставя съобщение на телефонния ѝ секретар.

Той се поуспокои и се опита да не мисли за последиците от току-що извършеното, после разгледа подробната карта на улиците, която намери в шкафа на адвоката.

В пластмасова кутия на бюрото имаше визитни картички. Джак видя адреса на кантората и го намери на картата. „Аха! Намирам се ето тук. На Томпсън Роуд. Лесно разбрах къде съм. Следващият въпрос е как да се измъкна от тази скапана страна.“

Картата показваше малък остров. Пет-шест главни магистрали кръстосваха територията, която беше дълга четирийсет километра в най-широката си част. Имаше един-единствен път, водещ извън Сингапур. Минаваше през протока Джохор и отиваше в Малайзия.

„Малайзия?“ — започна да обмисля идеята. Да, имаше смисъл. Ако можеше да се добере до някоя чужда страна и Малайзия беше най-близката, той щеше да е далеч от опасността. Портфейлът на Куинт. „Наистина ли взех портфейла му? О, боже, какво става с мен? Трябва да го върна, но...“ В портфейла имаше над сто долара — достатъчно пари, за да си купи билет за влака до Куала Лумпур, столицата на Малайзия.

„Лесно. И логично. Само трябва да се кача на първия влак, прекосяващ границата на страната.“ Картата беше подробна и показваше точно къде се намира гара Джохор — примамливо близо до края на магистралата.

И оттам щеше да вземе влака за Куала Лумпур, който се намираше на няколко часа в северна посока. Там сигурно имаше американско посолство. И клон на „Ел Би Тек“. Не можеш да се

занимаваш с транспорт на електроника и да нямаш представителство там.

„Да. Ще отида в Куала Лумпур, в посолството и в «Ел Би Тек». Някъде далеч от Чан Джин.“

Щом се измъкнеше от Сингапур и от пипалата на Чан Джин, щеше да намери състрадателен служител. „В Сингапур никой не иска да ме изслуша. Тук има само главорези на шеф, който им заповядва: «Пречукайте кучия син!».“

Освен това според онзи дебел задник Куинт Сингапур беше държава, където криминалните дела не се гледаха пред съдебни заседатели, а се решаваха от един-единствен съдия. „Не. Няма начин да се оставя на милостта на някой държавен лакей, манипулиран от властите.“

Джак трябваше да намери американски представител на властта, който за разлика от онези в Сингапур щеше да го изслуша. И после може би пак нямаше да се отърве от неприятностите, но поне нямаше да е в тази страна. Американските посолства бяха американска територия, или поне така му бяха казвали. Там важаха законите на Съединените щати и през вратите нямаше да нахлуят въоръжени ченгета, за да го отведат. Би трябвало да го екстрадират. А това означаваше американски закони и американско разследване.

И те щяха да докажат, че е невинен. Е, поне донякъде. Щяха да свалят обвинението в контрабанда на наркотици. А що се отнасяше до останалото, това наистина бяха нарушения... но извършени при самоотбрана... „Съпротива при арест, отвличане на стюардеса, нападение и побой на Питър Куинт, адвокат, влизане с взлом, въоръжен грабеж... Само че не бях въоръжен, когато взех портфейла на Куинт...“

По-добре да мисли за тези проблеми после. Решенията щяха да си дойдат сами, когато се съсредоточеше върху работата, както винаги правеше.

В момента най-важното беше да се измъкне от Сингапур.

„Само трябва да прекося проклетата магистрала. Но тя ще бъде охранявана от ченгета. Ще проверяват паспортите. А аз нямам паспорт.“

Не, нямаше да мине по магистралата. Сигурно имаше друг път, по който да напусне острова. Джак се загледа в картата и се

съсредоточи върху проблема. Останалото загуби значение за него. Пренесе се в друг свят и потъна в размисъл.

Хрумваха му различни идеи. „Остров. Вода. Лодка. Мога да открадна лодка. Не, никога не съм управлявал такова нещо. Пък и бреговата охрана вероятно патрулира край острова.“

Продължи да размишлява. Появиха се други идеи. Някои се въртяха около сингапурското пристанище — деветстотин акра докове, товарни платформи и пространство за контейнери на южния бряг. Джак беше специалист по транспорта. Товарите, корабите и превозът на стоки бяха в кръвта му. Нещо повече, докато учеше в колежа, той работеше на доковете и много добре познаваше процедурите, техниката и всичко останало. Ако се добереше до пристанището и минеше през строгата охрана, тогава може би щеше да се промъкне на някой товарен кораб, заминаващ за друга страна. Но това не беше много сигурно. Сингапурското пристанище беше единственото в света, което можеше да се похвали, че няма кражби. Джак бе прочел внимателно документацията на пристанището, преди да състави новия си план за развитие и знаеше колко добре са охранявани сингапурските докове. Камери, ярки прожектори, множество пазачи, високи огради...

„И все пак...“

Той присви очи. Покрай южното крайбрежие имаше магистрала — Ийст Коуст Паркуей, а на западното — Айар Раджа Експресуей. Къса отсечка минаваше покрай пристанището. И ако картата беше точна, там, където започваше оградата...

Не. За да стигне дотам, трябваше да мине през централната част на града. Това беше твърде опасно. Не желаше толкова рискован маршрут за бягство.

И изведнъж Джак го видя.

Извади линейка от бюрото на Куинт, измери разстоянието на картата и го сравни с мащаба. Шосето не беше много дълго. Само около километър.

И минаваше над водата.

А това означаваше, че ще може да преплува разстоянието.

Веднъж-два пъти седмично той плуваше двайсет и пет дължини в басейна с олимпийски размери в клуба по лека атлетика, където членуваше. Всяка вечер онези, които бяха в по-добра форма от него, се хвалеха колко километра са преплували. Казваха, че седемдесет

дължини са километър и половина. В такъв случай неговото постижение беше петстотин метра.

Можеше ли да преплува повече?

Разбира се.

Два пъти повече?

Да.

Три пъти?

Ами...

Макар че в главната каюта на „Джейд Лейди“ имаше климатична инсталация, чиновникът бе облян в пот. Страхуваше се от последиците, ако се разбере какво е направил. Боеше се и от онова, което би станало, ако бе постъпил другояче.

В Сингапур твърдо бяха решили да изкоренят корупцията, затова даваха на длъжностните лица заплати, които караха бюрократите в повечето други страни да пребледняват от завист. Но доходите на не толкова високопоставените служители не бяха достатъчни, за да покрият някои разходи. По-точно не стигаха за хазарт. Дълговете се натрупваха и лихвата се увеличаваше, а организациите, отпуснали заемите, имаха бирници, които използваша сярна киселина като метод на убеждение.

Средностатистическият сингапурец прахосва шест хиляди долара годишно за хазарт. Чиновникът не беше нито средностатистически гражданин, нито късметлия.

По Кей Сионг склочи пръсти под брадичката си и изслуша историята на чиновника. На всеки няколко минути По изваждаше по една разписка за дълг от папката на коленете си и я скъсваше на две. Имаше много разписки. Чиновникът продължаваше да говори.

Заместник-секретарят беше дежурен онази вечер. Шефовете му показваха най-люксоznите нощни заведения в Сингапур на група корейски търговски директори. В отдела нямаше кой друг да отговаря на телефона.

Иззвъня червеният телефон на министъра. Заместник-секретарят направи знак на чиновника да вдигне слушалката на деривата и да записва и отговори на първото позвъняване.

И изтръпна от онова, което чу.

Вицепремиерът не беше доволен. Той искаше главата на американеца, пласьор на наркотици, а също и главата на Чан Джин.

По Кей Сионг скъса още една разписка за дълг. Беше поласкан, че Лий Куан Ю лично се намесва в случая. Докато другите се колебаеха и спореха, вицепремиерът Лий притежаваше качество, за което малцина сингапурци можеха да претендират — мълниеносна

решителност. От дете беше такъв. „Два паралелно развиващи се живота — помисли Сионг. — Той можеше да бъде на моето място, а аз — на неговото. Между нас няма съществена разлика...“

Лий не беше министър-председател на Сингапур, а вицепремиер и бе решил да не напуска този пост. След като през 1959 година завзеха властта, той и Партията на народното действие не се отказаха от нея. Е, разбира се, през 1990 година Лий „подаде оставка“ като министър-председател. Но това беше шега. След оттеглянето си той се самоназначи за старши министър — титла, осигуряваща му власт почти като на всемогъщ Господ — и оттогава дърпаше конците.

Никой не се оплакваше. Народът обичаше хитрия стар тиранин. И как нямаше да го обича? Богатството на Сингапур на глава на населението беше по-голямо от това на Великобритания и скоро сингапурците щяха да бъдат най-заможните в света благодарение на Лий Куан Ю.

Също като По и Лий беше последният по рода си, единственият оцелял представител на вид, изчезнал от лицето на земята. Беше се появил твърде късно и по-скоро принадлежеше на поколението, извело на историческата сцена личности като Рузвелт, Чърчил, Сталин, Дьо Гол и Хитлер — обаятелни, тиранични, утописти и страшни, когато се ядосат. Лий бе завършил право в Кеймбридж и бе най-даровитият оратор на своето време. Благодарение на него от кална, колониална, затънтена страна, разкъсвана от етнически борби и опустошена от гангстерски войни, Сингапур се бе превърнал в една от най-процъфтяващите нации в света.

Нямаше нищо чудодейно в онова, което бе направил, за да създаде своята идеална малка държава. Това беше капитализъм, осъществен в най-чистата си форма и управляван от диктатор, по-благосклонен от повечето.

„Макар и не по-малко безмилостен“ — помисли Сионг.

Както всеки прагматичен политик знае, не можеш да направиш омлет, без да счупиш яйца. По време на онези първи избори малцина от най-добрите и умни хора се осмелиха да се кандидатира за високите постове. Тонгите, триадите и комунистите жестоко отмъстиха на онези, които оспориха властта им на улицата. Решението на Лий

Куан Ю беше да се справи с тонгите, триадите и комунистите, преди те да са се справили с него. Придържайки се към съветите на Ленин, той смяташе, че онези, които не могат да бъдат убедени, трябва да бъдат купени, неподкупните — заплашени, а безстрашните...

Беше обявено извънредно положение, човешките права бяха погазвани, опозиционните вестници — забранени и по улиците тръгнаха паравоенни полицейски формирования.

Накратко казано, яйцата бяха счупени. И омлетът стана.

Чиновникът на помощник-секретаря избърса чело. Сионг, който за миг се разсея със спомени, се ядоса на себе си.

— Бъди любезен и повтори онова, което каза — рече той. — Искам да го разбере по-добре.

Сетне, по-скоро за да се извини, отколкото като знак, че чиновникът го е заслужил, По скъса още една разписка за дълг.

Чиновникът изпълни желанието му. Министърът бил много ядосан. Нещо повече, по-опасно от виковете му — Лий прошепнал, че съдилищата трябва да бъдат задължени да обесят американския контрабандист, като по този начин предотвратят осъдителните статии в американската преса и заяжданията от страна на политиците. Да, те обичат да порицават Сингапур. Те, които имат престъпност, десет пъти по-голяма от сингапурската и националният им дълг е пет хиляди долара на глава от населението, се присмиват на граждани, чийто дълг е шест долара на човек. Можете ли да си представите страна, президентът на която непрекъснато е замесван в скандали и има наглостта да твърди, че сингапурските избори са фалшифицирани, само защото всеки гласоподавател е задължен да вписва идентификационния си номер в бюлетината? Можете ли да повярвате, че най-уважаваният човек в Сингапур е обвиняван, защото е назначил за заместник министър-председател талантливия си син?

Сионг се усмихна. Спомни си, че когато никой не подслушва, всеки сингапурец нарича въпросния син „министърът, който отговаря за онова, което татко иска“. Никой не смееше да докладва този факт на баща му, който в края на краищата, беше Лий Куан Ю. Наслаждавайки се на иронията, По благоволи да унищожи още една разписка за дълг.

И целият този шум караше чуждите изпълнителни директори да се колебаят, преди да встъпят в делови отношения в страна, внимателно проектирана да бъде най-доброто място за бизнес в света. И още по-отвратителното беше, че в тази история бе замесен Чан Джин. Чан мислеше, че след като някога е направил услуга на Сингапур, страната му е длъжник. Глупаво и нагло! Обществото не дължи нищо на индивида. Тъкмо обратното. Индивидът дължи всичко на обществото. Чан беше само дребна пионка в игра, която нацията бе спечелила преди много години. Но играта свърши. Фигурите отдавна трябваше да бъдат пометени от дъската. Фактът, че още стояха там, бе обезпокоителен. Сингапур не беше Хаити. Тук не поставяха на всеки ъгъл въоръжени ченгета. Сингапур не управлява с терор или сила, а с информираното съгласие...

„На онези, които са информирани какво се случва с несъгласните“ — помисли Сионг, скъса още две от разписките за дълг на чиновника и пусна късчетата на пода.

Но световната преса и деловата общност не виждаха това. Не, те виждаха само въоръжени конфликти по улиците на Сингапур и самохвалството и перченето на Чан Джин, романтичен герой от книга.

Грамотен като ректор на оксфордски университет, министърът бе цитирал мнението на Бъртран Ръсел за романтичното съзнание. „Тигрите са по-красиви от овцете, но ние ги предпочитаме затворени зад решетки. Типичният романтик премахва решетките и се наслаждава на великолепните скокове, с които тигърът унищожава овцата. Той призовава хората да си въобразят, че са тигри, и когато успее да го стори, резултатите не са неприятни.“

„Край на всичко това — бе изсъскал Лий Куан Ю. — Повече никакви скачащи тигри и убити овце. Американският гангстер трябва незабавно да бъде заловен. Няма да има насилие при ареста му. Ако има, лично ще се намеса.“

„Лична намеса...“ Помощник-секретарят бе преглътнал с усилие, когато чу тези думи.

Още две къчета хартия паднаха от пръстите на По. Той шепнешком зададе въпрос.

Чиновникът отговори утвърдително. Да, има подробни инструкции. След като се обадел на когото трябва, началникът му бил длъжен да изгори записките...

По Кей Сионг разочаровано вдигна вежди.

Но чиновникът тайно бе направил фотокопия.

Сионг взе с два пръста папката с разписките за дългове на чиновника и му я подаде. Той бръкна в джоба на сакото си и извади плик.

И двамата бяха доволни от сделката.

След като чиновникът си тръгна, Сионг си позволи една-единствена чаша портвайн „Фонсека“ от 1937 година, безценна предвоенна реколта.

Предвоенна...

Когато японците дойдоха, той беше ученик в гимназията. Тогава светът се преобърна. Някога непоклатимата му истина бе отхвърлена. Вечната Британска империя бе опозорена в битка и вече не беше вечна. С широко отворена от почуда уста Сионг гледаше азиатската армия, която отвеждаше посрамените английски войски към онова, което щеше да се превърне в един от най-прословутите пленнически лагери в света.

Лий Куан Ю стоеше до него и също гледаше.

Тогава бе започнала историята на съвременен Сингапур. Докато англичаните изчезваха, младият Лий видя пътя си — независимост от претърпялата поражение Британия и бивша колония, свободна да определя съдбата си наред с другите суверенни нации.

По също видя своя път и скоро започна да изпълнява поръчки. И оттогава до ден-днешен имаше печалба, осигурявана от таен японски агент, който остаря също като Сионг.

И помъдря.

Сега реката на мъдростта течеше по едно-единствено русло и лодкарят трябваше само да я насочва по предопределения курс. Могъщият Лий Куан Ю бе признал, че Чан Джин е надживял полезността си за държавата. Сингапур вече не се нуждаеше от неговите умения. Всъщност Чан се бе превърнал в пречка, защото хората като него и методите им бяха отхвърлени от миролюбивото и цивилизовано правителство на Сингапур. Той напомняше за неща, които Лий предпочиташе да бъдат забравени.

И така, сега Чан беше на стъпка да превиши пълномощията си и да премине границата. Още един акт на насилие, още една постъпка, която би накарала чуждите бизнесмени да се усъмнят в нацията, и старши офицерът щеше да се озове отвъд линията, очертана не от кой да е, а от самия Лий Куан Ю.

Мигът, в който Чан убиеше Тафт, щеше да ознаменува деня на разплата със старши офицера. И Сионг само трябваше да премести напред стрелките на часовника.

4. ЧЕРВЕН ГНЯВ

Колкото е по-слаба една сила, толкова по-важен е елементът на изненада и дали е предприела офанзивна или дефанзивна тактика. Това всъщност, е единственият начин, по който може да се компенсира по-слабата сила... Командирът иска да наложи волята си над врага. Това в края на краищата е целта на всяка военна операция. Надхитряне. Създаване на погрешна представа у противника не само ще помогне да се прикрийт истинските способности и намерения, но и ще подведе врага да действа по такъв начин, че да улесни мисията.

Майкъл Хауард,
„Стратегии на заблуда
през Втората световна
война“

Сократ: Не сте ли забелязвали интелигентността в наблюдателното око на хитрия мошеник? Колко е нетърпелив и колко ясно презряното му съзнание вижда пътя към целта? Той е пълната противоположност на слепеца, но острото му зрение е принудено да служи на злото и злините му са пропорционални на интелекта.

Платон, „Република
— VII“

1. СИНГАПУР

1

Картата на Куинт показва на Джак, че най-подходящото място, откъдето може да започне да плува, се нарича Сунгей Було. Територията бе обозначена като резерват, затова по всяка вероятност щеше да бъде пуста през нощта. Намираше се в затънтен район, до който водеше една пътека. Резерватът бе заобиколен от зелени петна, означаващи необитаеми мочурища. Идеално!

Ключовете в джоба на Куинт бяха от хондата, паркирана пред кантората. Въоръжен с откраднатата карта и лакомо поглъщайки банана, който намери в пълния с бутилки с джин хладилник, Джак предпазливо шофираше по страничните улички, за да стигне до резервата. Караше в лявата лента на шосето, каквато бе традицията в Сингапур, и много под ограничението за скоростта, като предпазливо поглеждаше в огледалото за обратно виждане.

Сунгей Було не беше добре маркиран. Джак на два пъти подмина отклонението и след около километър и половина стигна до входа — забележим само заради знака, на който пишеше, че паркът затваря в седемнайсет и трийсет. Но нямаше порта. Пък и не беше необходима. Джак беше в Сингапур. А там, щом властите кажеха, че някое място затваря в седемнайсет и трийсет, на никого не би му минало през ума да влезе в седемнайсет трийсет и една минути.

Потърси скривалище за хондата. Край пътя имаше дълбок ров. Бронята изскърца, когато колата тупна на дъното и предният капак се отвори. Джак се почувства по-скоро доволен, отколкото виновен. „Така ти се пада, Питър Куинт!“

От онова, което бе прочел за страната, знаеше, че сингапурското правителство настойчиво насърчава гражданите си да използват

обществения транспорт. На задръстванията по магистралите и на замърсяването на въздуха от лични превозни средства се гледаше с лошо око и автомобилите бяха много скъпи. В Съединените щати една хонда струваше четиринайсет хиляди долара. Куинт бе платил шейсет хиляди долара на правителството на Сингапур за правото да кара кола в продължение на десет години. Като се добавеше и таксата от сто и четирийсет процента върху вноса на автомобили, излизаше, че Джак е съсипал кола, която в Щатите струваше колкото мерцедес-бенц.

Странно, но тази мисъл беше приятна.

Повече от час Джак тихо се спотайва до центъра за посетители. Не видя никого. Както се бе надявал, цареше непрогледна тъмнина.

Тъй като беше жаден, той влезе в кафенето. Лесно отвори вратата. Изпи две кутии сок от манго. Хрумна му, че макар да извършва кражба с взлом, съвестта не го гризе.

Нещо в него се бе променило. Вече не обмисляше проблема, нито разсъждаваше логично. Просто вдигна крак, ритна вратата и си взе това, което му беше необходимо.

Може би се беше побъркал — последиците от дългото пътуване, хапчето на Раджив и необичайните дози хормони. Каквато и да беше причината, не изпита неудобство, когато предпочете физическата сила пред разума, и подозираше, че ако отново му се предостави възможност, ще постъпи по същия начин.

Утоли жаждата си, излезе от центъра за посетители и тръгна по дървено мостче, издигнато над устието на реката. Спря по средата и погледна на север, към протока Джохор и към Малайзия.

Разстоянието изглеждаше по-голямо, отколкото предполагаше. Повече от километър и половина. Може би беше дори три километра. Но, разбира се, Джак беше навътре в сушата. Щом стигнеше до брега, щеше да е по-близо.

Поне така се надяваше.

Оставаше въпросът, дали протокът е добре и редовно охраняван. Ако сингапурците имаха многочислена флотилия от патрулни катери, Джак нямаше да рискува да плува. Но ако бяха само няколко и минаваха на един-два часа, той щеше да им се изплъзне под прикритието на мрака. Катерите бяха големи и шумни. Плуващият

човек можеше да се носи безшумно по вълните, незабележим в тъмните води.

Времето минаваше. Джак засече появата и изчезването на сигнални светлини във водата. Докато се занимаваше с това, той даде воля на въображението си. Без да се съсредоточава или да следва определена логика. Не се фокусира върху нищо и прогонваше обезпокоителните мисли.

„Някой е сложил наркотик в куфарчето ми. Само Джоуел знаеше, че заминавам за Сингапур, а Денис е единствената, която има мотив.“

„Мотив... Какви въпроси си задават ченгетата? Метод, мотив и възможност.“

Джак затвори очи и положи усилия да не се задълбочава в загадката.

„Никога не се съсредоточавай върху детайлите. Те отвличат вниманието. Ако се вторачиш в тях, няма да видиш цялото.“

„Метод. Мотив. Възможност.“

„Наркотици? Омраза?“

„Как е успяла да се добере до куфарчето?“

Чан Джин не одобри идеята.

Новите стаи за разпити бяха обзаведени с удобни столове, хубави масички за кафе, репродукции на картини на стените и дори с пепелници, които допускаха незаконно поведение в страна, където пушенето в затворени помещения беше забранено. Това не бяха стаи за разпити. Хубавата стая за разпити трябваше да бъде нещо като онази във филма „Детективска история“, заснет през 1951 година с участието на Кърк Дъглас и Уилям Бендикс. Един-единствен дървен стол с права облегалка, мръснобели стени и ярко светеща крушка над главата на заподозрения.

Чан смяташе, че полицията трябва да дава уроци, каквито престъпниците заслужават. Две изпотени ченгета с разхлабени вратовръзки, по ризи и с кобури. Може би зловещо парче гумен маркуч, което дискретно се подава отнякъде. Това беше обстановката, която престъпниците искаха да видят, а не онези проклети американски нововъведения.

Лекарят преглеждаше заподозрения два пъти — преди да влезе в стаята за разпити и на излизане. Тази процедура правеше изтръгването на самопризнания по-трудно, отколкото беше в миналото. Нови правила и нова политика. Чан се дразнеше, че се налага да глежат престъпниците, както правеха на Запад.

Внимателното отношение не даваше резултат. И за това нямаше по-убедително доказателство от факта, че Самсудин продължаваше да твърди, че е невинна.

Обработваха я от шест вечерта. Почти осем часа. И единственото, което изтръгнаха от нея, беше все същата изтръкана история — невинна стюардеса, която връща джобния компютър на един от пътниците. Той изважда пистолет, хваща я, завързва я в банята и...

„По дяволите!“

Чан стоеше в мрака и гневно гледаше през еднопосочното огледало. Започваше да ѝ вярва. Лош признак. Ако тя наистина беше невинна жертва, тогава единствената следа, водеща към изплъзващия

се господин Тафт, изчезваше яко дим. След почти двайсет и четири часова широкомащабно разследване жената беше единственото, с което разполагаше. Без нея Тафт все едно не съществуваше.

Всяка полицейска сила в света е организирана в три главни секции. Имената са различни в отделните държави, но функциите им са едни и същи — операции, администрация и обслужване. Чан Джин се занимаваше с оперативна дейност, но знаеше как да използва и другите отдели. Това беше едно от множеството неща, които правеше добре. И безмилостно.

Както беше и в случая.

Хората от обслужването работеха без почивка. Досиета, обработка на информация, комуникации, лаборатория, разузнаване. В компютърните зали действаха два екипа. Хал Лиунг координираше нещата, но Чан командваше положението. Особено там, където бяха включени компютърните специалисти.

Беше им заповядал да проучат всяка база данни, до която могат да се доберат. Имаше хиляди. И с помощта на американските власти сингапурската полиция претърси всичките.

Но без резултат. Трийсет метра компютърни разпечатки, в които нямаше нищо.

Досието на Тафт беше безупречно. Нямаше дори намек за нещо нередно. Хитрият негодник бе съчинил безукорна история, перфектно прикритие, идеалното алиби. Скучен американски бизнесмен, толкова прозаичен и обикновен, че никой не би го заподозрял в търговия с наркотици.

„Възможно ли е това да е вярно? Наистина ли е такъв, какъвто изглежда — невинен?“ — запита се Чан, но веднага отхвърли предположението. Глупава мисъл.

Истината бе, че Тафт имаше абсолютно прикритие. Кучият син беше свършен почти във всяко отношение. Негодният беше толкова идеален, че той дори се плашеше от него.

Това беше истината. Още една основателна причина, че копелето трябва да умре.

Чан пхна клечка между зъбите си и се заслуша в думите на Самсудин, която за пореден път твърдеше, че е невинна. Разпитваше я инспектор Сери Наджиб Тан Сри Мухидин Туп Пониа, малаец, нисък, жилест, сипаничав. Освен това беше най-добрият в отдела за ролята на „лошото ченге“.

Мухидин, който говореше малайски, изпъстрен с китайски жаргон, я разпитваше безпощадно.

— И така, хуа пинг, ти твърдиш, че...

Младата жена се изчерви.

— Не смейте да ме наричате така!

Хуа пинг означаваше „ваза за цветя“, но се употребяваше за нещо съвсем не толкова ласкателно.

— Аз съм добра мюсюлманка!

— О, да. Тогава защо не си омъжена? На твоите години...

— Аз съм само на двацет и три.

— Именно това казвам.

Зейтун гневно размаха пръст срещу лицето на Мухидин.

— Мъже мюсюлмани! Знаете ли защо не можете да си намерите свестни жени и...

Когато не беше дежурен, Мухидин говореше учтиво. Но в стаята за разпити беше груб, враждебно настроен и твърдо решен да унижава.

— Разбира се, че знам. Защото правителството позволи на курвите да учат в университета. Образованието ги прави свадливи. Мъжът се връща вкъщи след тежък работен ден, а жена му се заяжда, защото мисли, че като е завършила колеж, струва колкото него. По дяволите, прочети „Ню Пейпър“. Всеки месец там има интервюта с разни нещастници, докарани до полуда от нахалните си жени с твърде високо образование.

— Съпругът трябва да се гордее, ако жена му...

— Казваш, че си добра мюсюлманка, а? Е, сладурано, позволи ми да ти напомня, че добрите мюсюлманки се омъжват на осемнайсет години. На двацет и три добрата мюсюлманка е в кухнята и храни първите си двама сина! Не прекарва свободното си време в сексуални игрички с някой международен търговец на наркотици! Хей, кукло, между нас казано, ако ти писне да те завързват в тоалетната, мога да уредя нещо за нас двамата. И остави пепелника, защото ще те обвиня в нападение...

„Невинна е — мрачно помисли Чан. — Момичето няма нищо общо с тази история.“

Вратата до него се отвори.

— Шефе?

— Да, Хал, тук съм. Влез.

Лиунг се приближи, застана до Чан и погледна през едноръчното огледало. После тихо каза:

— Хубава жена.

Той кимна.

— Стигнахме ли донякъде с нея?

— Не — въздъхна Чан. — Тя е точно онова, което изглежда. Хубаво, невинно момиче, озовало се на неподходящото място в неподходящ момент. Не знае какъв е Тафт, къде отива и какво ще направи. По дяволите, Хал! Мисля, че ни прецакаха.

Двамата се умълчаха. Но според Чан мълчанието на Лиунг се различаваше от неговото. Младият ефрейтор гледаше в краката си и прокарваше показалец по устните си.

— Ами... По въпроса, че са ни прецакали...

Лиунг предпазливо отстъпи крачка назад.

Чан го погледна строго.

— Други добри новини?

Колегата му отново отстъпи назад. Не беше в състояние да погледне Чан в очите. Чан помисли, че това е лош знак. Нямахме да хареса онова, което щеше да чуе.

— За стрелбата пред апартамента на момичето...

— Да?

— Не е бил Тафт.

Чан усети, че пребледнява. В гласа му прозвуча раздражение.

— Какво искаш да кажеш?

— Ченгетата разпитаха всички очевидци. Всички разказват едно и също. Тафт не е стрелял. Други хора са стреляли по него.

Чан скръсти ръце, погледна към тавана и изруга.

— Навсякъде имало гилзи — от патрони с калибър трийсет и осем, четирийсет и пет милиметра, от „Магнум 357“, от „Узи“, какви ли не. Оказва се, че Тафт вървял по улицата, когато по средата са спрели две коли. От тях изскочили главорези и започнали да стрелят по всичко, което се движи. Той хукнал да бяга. Стрелците видели, че са

улучили невинен, онзи нещастен амбулантен търговец, качили се в колите и изчезнали трийсет секунди, преди да пристигнем.

— Виждате труп на тротоара и предполагате, че Тафт е гушнал босилека... — Чан млъкна, като видя озадаченото изражение на Лиунг. Захапа клечката за зъби, счупи я на две и я изплю. — Хвърлил топа, Хал. Ритнал камбаната. И аз направих същата грешка. Не разбрах какво става. Помислих, че вие стреляте по Тафт. После ти ми каза, че някой е стрелял по цивилни граждани, преди да стигнете дотам. Реших, че е бил Тафт, който се е опитвал да си проправи път през тълпата или...

— Не е бил той. Тафт не е имал оръжие.

— И още как! Нали взе *твоя* пистолет.

— Не, шефе. Когато претърсвахме апартамента на жената, Синг намери моя пистолет. Беше пхнат под възглавницата на канапето.

Чан се завъртя. Искаше му се да удари нещо, но нямаше какво.

— Оставил е пистолета? Казваш ми, че Тафт е оставил пистолета?! Я стига, Хал! Кой гангстер би захвърлил хубаво оръжие в идеално състояние? По дяволите! Защо не ми каза по-рано?

— Ченгетата проверяваха серийните номера. Предполагам, че някои от очевидците са избягали след стрелбата. Нашите хора приключиха с разпитите преди малко.

— Мамка му! Чакай да изясним нещо. В града има опасен престъпник. Той е смъртоносен убиец и има пистолет. Знае, че половината полиция е тръгнала към скривалището му. И какво прави? Изтичва навън, учтиво оставяйки единственото си оръжие, тръгва наперено по улицата, натъква се на престрелка и най-спокойно избягва. Това ли е разказът ти, Хал? Хайде, кажи ми. Наистина искам да знам.

— Ами... според свидетелите е станало точно така.

Гласът на ефрейтора заглъхна.

Чан кипеше от гняв. Скръсти ръце, сетне ги отпусна и сви юмруци. Онова, което отличава обикновените ченгета от способните, е интуицията. И тя му подсказваше, че пропуска нещо важно. Понечи да заговори, но се спря. Не знаеше какво да каже.

— Шефе?

Чан притисна с пръсти очите си. Беше капнал от умора и не можеше да възприеме фактите. По дяволите, беше му трудно дори да

държи очите си отворени. Ако не си починеше, щеше да започне да прави грешки.

— Зарежи всичко. Виж какво, не знам за теб, но аз съм спал два часа през последното денонощие. Умирам за сън. Ще ударя един мигач, а утре сутринта ще обсъдим положението.

Лиунг нямаше представа какво означава „да ударя един мигач“, но въпреки това кимна.

— Звучи добре, шефе. На бюрото ми има купчина от метър и половина документи и всеки път, когато се опитам да ги прочета, погледът ми се кръстосва.

— Между другото, от лабораторията изпратиха ли доклада за наркотиците на Тафт?

— Да, шефе. Тук някъде е. Заедно с всичко останало, освен анализа на отпечатъците. Забавили се, защото имали някакъв проблем с компютрите.

Чан въздъхна. Изглежда, трябваше да прекара известно време зад бюрото, за да помогне на Хал. Работата беше неприятна, но нямаше друг начин.

— Добре, ще се включа в преглеждането на документите. Да започнем утре в осем и половина, а? Ще се видим тогава. Прибирай се къщи! Аз ще отида в стаята за разпити, ще изритам оттам лошото ченге Мухидин, ще поиграя ролята на доброто и после ще закарам нашата гостенка до дома ѝ.

Двамата се обърнаха към еднопосочното огледало. Детектив Мухидин упрекуваше момичето, че членува в сингапурското дружество за социално развитие — единствения клуб за запознанства в света, финансиран от правителството. Инспекторът подигравателно обясняваше, че всяка порядъчна мюсюлманка трябва да остави родителите ѝ да уреждат запознанствата ѝ и най-важното — да я придружават на всяка крачка.

Лиунг измърмори нещо. Чан не го чу.

— Какво каза, Хал?

— Нищо.

— Ами. Хайде, повтори го.

— Рекох, че ми се иска този път аз да изиграя ролята на доброто ченге.

Чан го погледна.

— Какъв ранг имаш, Хал?

— Ефрейтор, шефе.

— А какъв ранг имам аз?

— Старши офицер, шефе.

— Бързо учиш за новобранец, Хал.

Той го потупа по рамото и го бутна към вратата.

В два часа сутринта Джак се увери, че протокът не се охранява строго. Предпазливо изчака още един час, за да бъде сигурен.

На отсрещния край на моста имаше нещо като навес.

На стената беше окачена карта на парка. Джак се вторачи в нея, опитвайки се да избере най-прекия път до брега.

„Твърде тъмно е. Трябва ми фенерче.“

Беше забравил да потърси фенерче в кантората на Куинт.

„Колата му. Всеки държи фенерче в колата си.“

Джак се върна по моста. „Не тичай. Върви нормално. Запази силите си за плуването.“

Прекося паркинга и се приближи до рова, където бе бутнал хондата.

В жабката имаше фенерче. Джак го запали. Батериите бяха нови и лъчът — ярък. Въздъхна с облекчение.

Излезе от колата и изпълзя от рова. Насреща му блеснаха фарове. Шофьорът удари спирачки, бавно мина покрай Джак и се вторачи в лицето му. Но не спря. „Странно“ — помисли си той. Предполагаше, че в тази страна, когато забележи човек с окъсани дрехи, вървящ покрай канавката, шофьорът ще спре, за да види дали не е станала злополука и дали някой не се нуждае от помощ.

Но този шофьор не постъпи така. Продължи да кара. Дори увеличи скоростта.

Джак се запита дали мъжът го бе познал. Едва ли. Светлината на фаровете не беше силна. Пък и той бе хвърлил сивото си ленено сако и бе облякъл широкия син блейзър на Куинт. Беше небръснат, с разрошени коси и други дрехи. Не, шофьорът не се беше досетил кой е. Просто прояви любопитство. И също като Джак беше твърде предпазлив, за да предложи посред нощ помощ на мръсен и дрипав непознат.

Джак освети картата с фенерчето и я разгледа. Беше хубава, ясна и елементарна, точно каквито харесваше. Маршрутът до брега на

Сунгей Було изглеждаше лесен: наляво и надолу по дълга, криволичеца пътека, сетне пак наляво и по дървено мостче, надясно на разклонението, отново наляво и накрая надясно. Нямаше да е трудно. Сингапурският отдел по опазване на парковете беше достатъчно любезен, за да обозначи всяка отсечка от пътеката не само с разстоянието, но и с времето, за което можеш да я изминеш. „Ще стигна до брега за по-малко от час“ — помисли Джак.

Друга табела привлече погледа му.

НЕ ДРАЗНЕТЕ ДИВИТЕ ЖИВОТНИ!

Зачуди се какви ли животни има в парка. Вероятно птици. После сви рамене, зави надясно и тръгна надолу по пътеката. Преди да изминат и пет минути, вече изпитваше съмнения.

Беше твърде тъмно за вкуса на нюйоркчанин, свикнал със светлините на града. Нещо по-лошо, чуваха се разни звуци — шумолене от тръстиките и от двете страни на пътеката. Нещо тежко, и следователно голямо, цамбурна в плитките води. Птиците грачиха и чуруликаха. В шубраците изпръхтя същество, което определено не беше птица. Когато Джак мина покрай мястото, където се спотайваше, животното се размърда. Калта изджвака под *лапите* или може би под *ноктите* му... Джак се дръпна встрани. Скрито в блатната растителност, животното, изглежда, се движеше успоредно с него, внимателно преценявайки стъпките си, за да бъде само на няколко сантиметра разстояние.

Джак ускори крачка. Съществото направи същото, настъпи клон и го счупи със смразяващ кръвта трясък.

Джак насочи лъча на фенерчето по посока на звука, но видя само преплетени храсталаци и стволоче на кокосови палми, извисяващи се нагоре... И в далечината — вода. Трябваше да е спокойна, но по повърхността имаше вълни. Диплеха се. В езерото проблясваше линия, дирята на някакво същество, което плуваше и беше достатъчно голямо, за да разплисква вълни.

„За бога, какво правя в тази джунгла? По дяволите, дори не съм бил скаут като дете...“

Джак с усилие преглътна и продължи да върви, като движеше лъча вляво и вдясно по пътеката, търсейки камък, клон, пръчка или нещо друго, което би могъл да използва като оръжие.

Животното отново изпръхтя — тих, смъртоносен стон, звук, по-подходящ за гробище. Джак потрепери и едва не хукна да бяга.

„Не. Те се плашат повече от теб, отколкото ти от тях“ — помисли си той. Или поне така пишеше в книгите за природата, които четеше. И тъй като естествоизпитателите, автори на тези книги, бяха живели достатъчно дълго, за да видят с очите си публикуването им, беше логично да им вярва. Струваше му се логично и да подскочи високо, да тупне колкото е възможно по-тежко на земята и да изкрещи.

Животното в тръстиките изпръхтя от страх и избяга.

Но след няколко минути змията не го стори.

Чан щеше да остави Самсудин в апартамента ѝ. По-точно *пред* апартамента ѝ. Тя не беше в настроение да я изпращат до вратата. Знаеше, че трябва да се държи любезно с нея, ако иска отново да я види.

А Чан беше убеден, че иска пак да я види.

Самсудин беше млада и много красива. Живо превъплъщение на *истинската* причина, поради която на западниците им харесваше да правят бизнес в Сингапур. Това беше добре, но не и нещо особено, тъй като по Орчард Роуд се разхождаха десетки като нея.

Всъщност не бяха като нея. Съдейки по онова, което видя в стаята за разпити, Чан разбра, че тя е и умна, упорита и способна да дава толкова, колкото може да вземе. В Сингапур нямаше много такива жени. Повечето се отплащаха с раболепие като бели мишки на господарите си. Но Зейтун Самсудин не беше мишка. И точно това му харесваше. Можеше дори да я уважава, но той не изпитваше това чувство към жените. Макар че в нейния случай можеше да направи изключение. Тя беше неговият тип — непреклонна. Да, Чан искаше да задвижи нещата с нея. Но не тази вечер.

Тази вечер госпожица Зейтун Бинте Самсудин не беше настроена да приеме радушно някой обигран тактически ход, който Чан можеше да пусне в действие. По-добре да я остави пред жилището ѝ, да ѝ даде визитната си картичка и да я посъветва да си почине. После щеше да я омае с най-хубавата си усмивка — тип Уорън Бийти, непринудена и леко стеснителна — отново да се извини за безпокойството и да ѝ каже, че скоро ще се отбие, за да се увери, че тя е добре.

Ако ѝ дадеше достатъчно време, Самсудин щеше да се успокои, да сподави гнева си и да се почувства поласкана, че е посетена от най-известния полицаи в Сингапур — красивият герой Чан Джин, любимецът на медиите, ченгето, което винаги залавя престъпника, когото преследва, и до утре вечерта, ако не и по-рано, ще убие онова копеле Тафт.

Той я погледна. Сурово стиснала устни, тя се бе вторачила през стъклото на рейндж ровъра. За какво ли мислеше? „Несъмнено нищо

хубаво за Тафт.“

Мислите на Зейтун бяха съвсем различни от онова, което Чан предполагаше. В името на Аллах, милостивия, състрадателния...

Останалите думи — утешителя на правоверните — някак противоречаха на настроението ѝ. Непрекъснато мислеше за обидните думи на детектив Мухидин, подигравки, каквито през последните няколко години независимите мюсюлманки чуваха все по-често.

Пророкът Мохамед, мир на праха му, бе казал следното: „Мъжете и жените са равни като два зъба на гребен. Онзи, който уважава жените, е почтен, а който ги обижда — низш и лош“. Мъжете като Мухидин пренебрегваха тези думи. Те не търсеха насоки в Корана, а в Хадита и Шериата — закони, измислени от себични халифи след смъртта на Пророка. „Момичето трябва да бъде като водата. Да не оказва съпротива. Приема формата на съда, в който я изливат, но няма собствена форма.“ Така твърдеше един брадат фанатик, който я тормозеше, докато тя излизаше от джамията. И когато Зейтун, която добре бе изучила религията си, рязко възрази, че Пророка не е произнасял такива думи, фанатикът я нарече еретичка. Такива като нея трябвало да бъдат убивани с камъни. Зейтун гневно го предизвика да каже кой стих на Корана призовава към екзекуция на някого, с изключение на разбойниците. Мъжът се изплю, изруга и я нарече курва. Зейтун пребледня от обидите към личността и вероизповеданието ѝ и преди да отmine, за последен път цитира Корана. „В Исляма няма принуда.“

До скоро радикалите в редиците на вярващите бяха малцина. Сега бяха твърде много. Щедро финансирани от страните, произвеждащи петрол в Персийския залив, те се криеха зад фасадата на благотворителността. „Мюсюлманското братство“. МБ. За мюсюлманките — съвременни, но не по-малко религиозни — тези две букви имаха същото значение като инициалите ККК^[1] за чернокожите американци.

Пророка не бе настоявал жените да крият лицето си с фередже, нито да се обличат в дълги, скриващи тялото дрехи. Но с всеки изминал ден все повече екстремисти от МБ им заповядваха да го правят и ги заплашваха с насилие, ако не се подчинят. Напоследък най-

крайните реакционери призоваваха жените постоянно да бъдат скрити зад заключени врати, добавяйки към това скандалното настояване за религиозната необходимост от задължителни пояси на целомъдрието или „женско обрязване“, както се изразяваха превзетите западници, които не бяха в състояние да приемат ужаса от премахването на клитора.

Разкъсвана между силата на вярата си и светотатствата, извършвани в нейно име, Зейтун се безпокоеше за бъдещето си. Надяваше се един ден да се омъжи и се молеше да има деца. Но можеше ли да се омъжи за човек, заразен от трескавия делириум на МБ? Щеше ли да съумее да запази достойнството си, ако съпругът ѝ я заплашваше да ѝ надене пояс на целомъдрието... Ако ѝ заповядаше да не излиза от къщата без придружител... Ако ѝ наредеше, както бе сторил с МБ шейх Бин Баз, най-светият от реакционерите, да вярва, че земята е плоска и слънцето и звездите се въртят около нея? Това се бе случило с други омъжени мюсюлманки. Тя познаваше много от тях и знаеше какви чувства изпитват — тъга, гняв и безсилие. Познаваше и няколко жени, самоубили се заради фундаменталисти, които бяха упражнили правото си на полигамия, взимайки си нова и по-млада съпруга.

Тя и приятелките ѝ разбираха, че ако искаш да се омъжиш и да възпитаваш деца в своята вяра, трябва да търсиш мъж извън редиците на ислямистите. Най-добре беше да намериш толерантен западняк. Не от онези, за които ислямът е синоним на тероризма, а интелигентен и образован мъж, съзнаващ, че вярата няма нищо общо с тези неща, и уважаващ привързаността ти към нея.

Зейтун усещаше, че е на кръстопът. В едната посока е свободата на самотния изгнаник, а в другата — заплахата от погубващото душата робство. Тя обичаше вероизповеданието си, но повече обичаше свободата. Изборът между тях щеше да бъде най-болезненото решение, което трябваше да вземе.

И така, Зейтун седеше до Чан и размишляваше. Беше разтревожена, обидена и не намираше утехата, която търсеше в молитвата.

Чан се чудеше дали да не ѝ каже нещо и да се опита да я заговори. Но после размисли. Тя явно искаше да я остави на мира.

Той нямаше нищо против. След около пет минути щяха да стигнат до жилището ѝ. Можеше да използва това време за размисъл.

В историята с Тафт нещо не беше наред, но не знаеше какво.

„И така. Тафт излиза от апартамента на момичето. Теоретично никой не знае, че той е там, освен аз и Самсудин. Нито един от нас двамата не е в състояние да каже на някого. После се появяват гангстери и започват да стрелят. Това не е хубаво. Нюйоркска работа. Хората в моя град не правят така.“

Той бръкна в джоба на самото си да извади клечка за зъби. Погледна жената, реши, че тя ще помисли навика му за отвратителен, измъкна ръката си и отново я сложи на волана.

„Несъмнено стрелците са били хора на По Кей Сионг. В тази страна никой не стреля по улиците, освен полицията и отрепките на По. И дори те не го правят често. Знаят правилата. Но сега изведнъж започват да се водят престрелки и Сионг иска да очисти Тафт. Защо? Американецът е дошъл тук да извърши сделка с наркотици, а По е единственият, който има достатъчно пари, за да купи стоката. Тогава защо...“

Дали Тафт не бе измамил По? Може би. Но имаше и друга вероятност и тя никак не се понрави на Чан. Американецът може би не беше дошъл в Сингапур да продава дрога, а в ролята на разузнавач на конкурентна организация.

„Дали е бил нает от някоя от хилядите проклети банди, действащи в Югоизточна Азия? По дяволите! Трябва да намеря информация!“

Веднага щом оставеше Самсудин, щеше да вземе радиопредавателя и да издаде няколко заповеди — ченгетата да пуснат слух по улиците, да кажат на всеки информатор, че Чан Джин е в лошо настроение, иска отговори и ако не ги получи, ще се случат много ужасни неща.

„Сионг знае, че правителството гледа сериозно на престрелките. Не би рискувал въоръжена война, освен ако не става нещо наистина важно.“

Радиотелефонът на таблото иззвъня. Чан грабна слушалката.

— Шефе? Обажда се ефрейтор Лиунг. В участъка съм и...

— Трябваше да си в леглото, Хал.

— Да, но нещо започна да ме измъчва. Не можах да си представя как някой е разбрал, че Тафт е в апартамента на госпожица Самсудин.

„Браво — помисли Чан. — Имам страхотно добър човек.“

— Затова се обадох на двама информатори — продължи Лиунг.
— И вторият каза, че въпросът не е кой се опитва да убие Тафт, а кой не се опитва.

— Така ли?

— Говорело се, че някой забелязал Тафт...

— Стотици хора ни се обадиха за подозрителни непознати...

— Изслушай ме, шефе. Информаторът каза, че знаят къде е Тафт. В резервата Сунгей Було. И са тръгнали натам.

— Кой са те, по дяволите?

Лиунг му каза. Чан стисна зъби, погледна дали Зейтун си е сложила предпазния колан и после направи нещо с волана, което я накара да изпищи.

[1] Ку-клукс-клан. — Б.пр. ↑

Сингапур функционира не толкова като държава, колкото като строго управлявана корпорация. Осигурява работа, облаги и сигурност. В замяна изисква труд, лоялност и спазване на норми на поведение, които малко се различават от наложените върху служителите на „Дженерал Мотърс“, макар че шефовете наблюдават сингапурците не по осем часа, а денонощно. Също като в Америка съблюдаващите корпоративната линия получават награди, а възразяващите срещу политиката на компанията не се радват на кариера. Отстраняваха само най-грубите нарушители. Недотам цивилизованите тирании — например Китай — наказват дисидентите с трудови лагери и взводове за разстрел, докато в Сингапур просто ги изолират. Както американските компании, разбрали, че са обременени с безполезен изпълнителен директор, подтикват некадърника да поеме пост, където не може да вреди, така и Сингапур се отървава от онези, които пречат на властимащите. Всъщност най-видният дисидент в страната се събуди една сутрин и установи, че е фалирал, безработен и има ново жилище в затънтен ъгъл в най-популярния сингапурски тематичен парк, за да прекара остатъка от живота си като малко посещавана атракция.

Моля, не давайте храна на социалиста.

В една корпоративна среда всеки работник знае мястото си. Същото важи и за Сингапур. В това отношение криминално проявените заемат най-долните стъпала на обществената стълбица. За разлика от другите азиатски държави, където организираната престъпност често е представена официално в правителството, а в някои страни дори е самото правителство, Сингапур не обича мошениците. Полицията и обикновените граждани ги гледат с презрение.

Поради тази причина Чан Джин, дългогодишен служител на корпорация „Сингапур“, реагира на гледката на малкия, посипан с чакъл паркинг на Сунгей Було като американски бизнесмен, който влиза в залата за конференции на компанията си и вижда, че противникът заема позициите му.

— Стой тук. Наведи се и не издавай звук — прошепна Чан.
Зейтун се подчини.

Чан слезе от колата. Движещият се с пропан рейндж ровър беше огромен и обикновено се даваше само на пазачите на паркове. Той го харесваше, но предпочиташе военен джип. Сингапурската полиция му отказа. За съжаление По Кей Сионг не страдаше от същите бюджетни ограничения. Бандата му имаше два военни джипа, боядисани в защитни цветове.

Чан не прояви интерес към другите превозни средства на паркинга — две черни беемвета, мерцедес лимузина и запазената марка на По Кей Сионг — тъмносин кадилак „Ку де Вил“, единственият в Сингапур. Но фактът, че братството на Седемдесет и осемте дракона „Чиу чоу“ има военни джипове, а той няма, силно го обезпокои.

Докато крачеше по паркинга, задната врата на кадилака се отвори и отвътре излезе По Кей Сионг, издокаран в скъп черен костюм. Макар че на лицето му бе изписана умора, По стоеше с изправени рамене и се извисяваше като властна фигура, каквато си въобразяваше, че е.

— Старши офицер Чан — измърмори той. — Очаквахме ви.

Чан не му обърна внимание. Престори се, че гангстерът дори не е там. Приблужи се до най-близкото беемве, отвори вратата и заповяда:
— Вън!

От колата се измъкнаха петима мъже, а от второто беемве — четирима, от лимузината — още шестима. Във военните джипове имаше по четирима човека. Заедно с По гангстерите ставаха двайсет и четири. „Това не е престъпна банда, а проклета армия“ — помисли Чан.

Той скръсти ръце и се облегна на едно от беемветата. Искаше му се да беше пушач, за да има кибрит, с който да запали скъпата кола. Извади от вътрешния си джоб клечка, пъкна я между зъбите си и мълчаливо се вторачи в сборището на най-големите главорези в Югоизточна Азия.

Никой не казваше нищо. Чан чакаше. В края на краищата имаше правила. Повече в Изтока, отколкото другаде, но както навсякъде по

света онези, които работят от двете страни на закона, постигат някакво разбирателство. Сключва се споразумение по неписан кодекс на поведение и внимателно се определя протоколът, по който необходимата работа може да се свърши. Главното правило беше престъпниците да обяснят държанието си на полицаите, а не обратното.

Сионг кимна, учтиво признавайки реда на нещата:

— Както вече казах, очаквахме ви, старши офицер.

— Вносът на високочестотни многовъълнови скенери и на друга апаратура, с която може да се подслушва полицията или радиопредавателите на отбраната, се наказва с трийсет и шест месеца затвор, двеста хиляди долара глоба и десет удара с бамбукова пръчка.

По разпери ръце.

— Но, разбира се, че никога не бихме пренесли незаконно такава техника през границата на нашата страна. Очаквахме ви, защото присъствието ви тук изглеждаше логично. Наречете го интуиция, ако искате. Освен това предчувствахме, че не сте извикали подкрепление, защото предпочитате да разглеждате въпроса по-скоро като личен.

Чан не отговори. Само го гледаше студено. Тук, на северозападния бряг, беше тъмно и градът бе далеч. Единствената светлина идваше от фаровете на автомобилите. Лек ветрец шепнеше в поклащащите се дървета. Някъде в тръстиките изкряска чапла, ядосана, че са я събудили.

Чан познаваше добре тази част на острова. Когато беше млад, преди икономическия разцвет, по време на който навсякъде се появиха сонди, кранове и булдозери, той идваше тук да лови риба, да плува и да играе с приятели малайци, обитаващи живописни наколни жилища. Сега селцата и красивите лодки, закотвени край тях, бяха изчезнали. Всичко бе застроено с държавни жилища — хигиенични, чисти и стерилни. Чан беше достатъчно възрастен, за да знае как стояха нещата, когато страната му още фигурираше в списъците на Третия свят. Непретенциозността на онези времена му липсваше.

— Предполагам, че познавате повечето от джентълмените тук — каза По.

Сионг играеше друга роля — на дипломат от кариерата. Чан можеше да изтърпи тази игра, но само донякъде.

— Достатъчно добре, за да знам, че не са джентълмени. Я да видим. Тук са синдикатите А Конг, Сю Сам, Хонг Джи Хин, тонгата Сио Кун и армията Монг Тай. По-добре още утре сутринта да хванете самолета, момчета. Струва ми се, че нито един клон от семейството не липсва.

Сионг трепна.

— Моля, моля. Всички тук сме професионалисти. Онези, за които говорите... — избърса невидима пращинка от спортното си сако, — са само главорези.

— Откъде да знам каква е разликата? Пък и не познавам онзи тип в скапания костюм и другия до него.

Мъжът, когото Чан посочи, се ухили подигравателно и изрече цветиста псувня на китайски:

— Ко-пао, жи та тцу-тцу!

После изведнъж pistolетът „Смит и Уесън“ на Чан се заби в слабините му. Никой не видя как стана това. Китаецът млъкна и се обля в пот.

Чан не можа да се сдържи да не изрече реплика от един от любимите си филми и изръмжа:

— На мен ли говориш?

Мъжът започна да мънка извинение, че е обидил прадедите му. Чан изтегли назад петлето на pistolета си.

— Попитах, на мен ли говориш?

Китаецът се извини още по-многословно.

Сионг пое ролята на умиротворител и се приближи до Чан.

— Простете му, старши офицер. Той е от Китай.

— Това обяснява лошия му вкус към облеклото. А сега, разкажи ми за мръсната му уста.

— Моля ви, старши офицер. Той е от Бандата на зелените и не разбира...

— Какво не разбира? — изрева Чан. — Мислех, че червените са застреляли онези отрепки преди петдесет години.

— Комунизмът е млад. Ние сме стари. — По Кей Сионг обърна ръце с дланите нагоре — жест, който показваше, че предлага на Чан дребен, но безценен дар. — В нашия свят се променят поразително малко неща, старши офицер.

Ченгето направи гримаса. Не можеше да понася философстващи гангстери. Но свали пистолета. После, след като бе привлякъл вниманието на публиката си и възнамерявайки да се възползва от това, той завъртя три пъти пистолета на пръста си и го прибра в кобура. Номерът беше евтин и безвкусен, но и бандитите пред него бяха такива. Чан се усмихна, показвайки колкото е възможно повече зъби. Никой не отвърна на усмивката му.

— Добре, По. Да чуем какво е довело посред нощ в това мочурище най-големия престъпен бос в страната и питбулите му.

Сионг кимна учтиво.

— Има един комар, който ме безпокои. Доколкото си спомням, името му е Джон Грегъри Тафт. Чухме, че към три часа тази сутрин е навлязъл в района и ни хрумна, че ще направим малка услуга на обществото, като го възпрем.

Чан ненавиждаше многословието на По и лицемерно учтивото му изражение.

— Да го възпрете? Например да го хвърлите на дъното на протока?

— Не говорете така, старши офицер. Ако го хванете вие, той сигурно ще бъде обесен. Ако го заловим ние, не е ли разумно да уредим подобно, макар и по-бързо и не толкова скъпоструващо на държавата решение?

— Не разбирам, По. Защо точно ти искаш смъртта на един наркотрафикант?

— Но сигурно знаете, старши офицер, че никой от присъстващите не търгува с наркотици.

— Разбира се — иронично потвърди Чан. — Както и че никой от вас не носи незаконно притежавано оръжие.

Колкото и да му се искаше да сложи бележниците на Сионг, Чан трябваше да спазва правилата. И ченгето, и бандитът трябваше да се придържат към временното примирие.

Сионг кимна, усмихна се и с премерена тъга изрече предварително репетираните думи:

— Отговорът е лесен, старши офицер. Нашите хора са си *наши*. А господин Тафт е чужд. В моя бизнес човек не приема радушно новата конкуренция. Най-добре е бързо да я спре. Така господарите на Тафт ще разберат, че философията на свободния пазар в Сингапур не

се отнася за всяка стока. Нашата система на добре организирана незаконна дейност е много по-ефикасна от анархията на наемниците, чийто представител е господин Тафт. Нека да добавя и факта, че всички ние, които вие ненужно смятате за опоненти, много ви уважаваме... — Изражението на Чан накара По да започне да заеква. — Истина е. Нито един от тези, които си изкарваме прехраната в тази държава, дори не би помислил да покаже и най-малкото неуважение към вас. Не се постъпва така. Етикетът на взаимоотношенията ни е друг. Поведението на онзи чужденец Тафт се отразява зле върху нас. Хората ще помислят, че имаме нещо общо с него и сме отговорни за непристойното му държание. Нещо повече, онези, които живеят извън нашите граници, ще си съставят погрешно мнение за позволените и непозволените неща на територията ни. И така...

— И така, според теб аз не мога да свърша работата — изръмжа Чан.

— Съвсем не...

— Затова се опитахте да го изведете от хотелската стая, преследвахте го в Тоа Пейо и сега сте дошли тук. Нали така? Помислихте, че всеки, който ми се е изплъзнал два пъти, може да го стори и трети път. Смятате, че остарявам и губя битката. Решили сте да ми помогнете, за да не ми се случи нещо лошо.

— Преувеличавате...

— Играта свърши. — Той зачака реакция, но тъпият, невеж боклук не разбра намека, затова опита отново: — Тук става дума за неумение да общуваме. — Страхотен израз, прекрасен филм, в който Пол Нюман трябваше да получи наградата на Академията. Но, изглежда, никой от присъстващите не го беше гледал. — Аз съм Чан Джин и представлявам закона. — Никой не мигна. Чан се отказа. — Сам разчиствам бъркотиите си, По. Ясно ли е?

Сионг се усмихна широко. Чан щеше да убие Тафт и през ум нямаше да му мине, че американецът не е наркотрафикант, опитващ се да превземе територията на По. Сетне, след като Тафт бъдеше убит по време на поредната проява на публично насилие, личното отмъщение на министъра щеше да се стовари върху главата на Чан. Идеално. Точно както Сионг искаше. Удовлетворяващо решение на всичките му проблеми.

— Разбира се, старши офицер.

— Хубаво. — Чан се вторачи в мрака отвъд паркинга. Тресавища, острови с мангрови дървета, далечния прибой на протока. — Казваш, че Тафт е някъде тук? В Сунгей Було?

— Няма съмнение.

Чан се приближи до рейндж ровъра си и вдигна капака на багажника. Вътре имаше дълъг метален калъф за пушка. Той го отвори. Видя се грамадно оръжие, което приличаше не толкова на пушка, колкото на базука — неговата гордост и радост, синкав гранатомет „САГ-50“. На цевта бе монтиран лазерен мерник, взет от резерва на Червената армия, и снайпер „Леополд“, модел 36Х, използван от тактическите полицейски части. Оръжието струваше шест хиляди долара, но си заслужаваше цената.

Чан взе гранатомета, който тежеше единайсет килограма. Допирът до него беше приятен. Никой в Сингапур нямаше такова оръжие и не искаше и да има. Дори не желаеха да го изпробват. Чудовището имаше откат, който можеше да огъне стоманена повърхност. Когато стреляш с него, все едно тежест от шест килограма блъсва рамото ти. Болезнено. Но много по-болезнено за онзи, който получаваше гранатата — изстреляна с начална скорост сто осемдесет и пет метра в секунда, достатъчна да повали бизон от разстояние хиляда и шестстотин метра.

Когато Чан видеше Тафт в мерника, гранатометът щеше да направи в корема му дупка с размерите на хонда.

Той погледна през рамо.

— Изчезвайте, момчета.

Сионг поклати глава.

— Ако нямате нищо против, старши офицер, бихме желали да чакаме завръщането ви.

Чан се изсмя.

— Искате да сте наоколо, в случай че той ме убие. Добре. Губете си времето, щом настоявате. Но нека да ви кажа, че когато ме видите отново, аз ще съм видял сметката на Тафт. А когато видите него, той ще е мъртъв.

— Радвам се да го чуя повече, отколкото предполагате.

„Защо се хили така този самодоволен негодник?“ — запита се Чан. Не можа да отговори на въпроса си и понечи да се обърне, после се сети нещо и отново погледна Сионг.

— А, да, и още нещо. Днес следобед в Тоа Пейо някой е убил невинен свидетел. С магнум 357. Според експертите по балистика вероятно „Колт Питон“. — Откачи от колана си белезници и ги хвърли в краката на По. — Когато се върна, искам скапанякът, който има такъв револвер, да е окован за предната броня на колата ми. Ясно ли е, По?

— Смятайте го за сторено, старши офицер.

Китаецът в евтиния костюм започна да отстъпва назад. Чан не остана да гледа, но шумът от схватката не продължи дълго.

Съвсем погрешно — макар че го разбра едва по-късно — Чан смяташе, че знае какво е намислил По. Двете бягства на Тафт бяха опозорили Чан в очите на престъпния свят. По Кей Сионг и гангстерите му се бяха усъмнили в способностите му, питаха се дали не е остарял и мечтаеха колко много неща ще им се разминат, ако е така. Той нямаше друг избор, освен да тръгне по следите на опасния Джон Грегъри Тафт в непрогледния мрак на тресавището.

Сионг го бе подложил на изпитание. Ако Чан успееше да се справи, По щеше да отстъпи. Ако се провалеше... Е, онова, което щеше да се случи после, не беше от особено значение, нали?

Извървя петдесет метра надолу по главната пътека. Мина покрай центъра за посетители и се насочи към моста над Сунгей Було. Паркингът беше зад гърба му. Светлината на фенерчетата и фаровете на военните джипове чезнеше в тъмата между дърветата, отразяваше се в блатистите води и едва осветяваше пътя му. Пътеката се разклоняваше на север и на юг и в двете посоки цареше непрогледен мрак.

Чан нямаше фенерче. Би било глупаво, вероятно самоубийствено, да носи фенерче. Това щеше да го превърне в лесна мишена.

Той спря на разклона и се опита да си спомни разположението на парка. Резерватът обхващаше площ от двеста акра. Имаше само няколко пътеки. Сунгей Було не беше толкова популярен, колкото другите природни резервати в Сингапур, защото се намираше на отдалечено място и беше трудно проходим. Беше далеч от удобствата, които разглезените сингапурски бели мишки харесваха.

Жалко, че хората не идваха тук по-често. Дива природа и свобода — приятен спомен от миналото.

Спомни си къде са пътеките. Бяха три и всяка криволичеше успоредно на другите. Въпросът беше по коя бе тръгнал Тафт.

Отговорът беше очевиден.

В този час на денонощието нямаше по-безлюдно място на остров Сингапур от Сунгей Було. В протока дори не минаваха лодки с

контрабандисти, пренасящи „Марлборо“ от Малайзия. Крайбрежната ивица беше твърде далеч от пътищата. Пък и трябваше да си малко луд, за да се занимаваш с контрабанда и напълно откачен да рискуваш среща с някой от крокодилите в Сунгей Було.

„Крокодили... — Чан сви устни. — Още един основателен довод срещу защитата на застрашените видове.“

Там, където имаше крокодили, ставаха и нещастни случаи. Те бяха повече в Малайзия, отколкото в Сингапур, но бяха опасни, където и да те срещнеха.

На сушата гладният крокодил може да се движи със скорост десет километра в час. Хората можеха да бягат по-бързо и това им се препоръчваше. Когато беше дете, Чан видя крокодил, дълъг колкото пикап. На гърба му имаше двойна редица от заострени люспи. Крометът му беше дебел. Късите крака завършваха с ужасни извити нокти. Имаше много зъби. Приличаха на куки за окачване на месо. Устата беше достатъчно голяма, за да погълне наведнъж възрастен човек. Чан мразеше крокодилите — кафяви и люспести, досущ плаващи дънери, коварно спотайващи се в плитчините и търпеливо чакащи жертвата да се приближи до тях. Нямаше друго животно, от което да се страхуваше повече.

Освен може би от змиите.

Като тропически остров Сингапур гъмжеше от змии. Отровни. Черни, сиви или на петна, но винаги скрити и невидими, макар и точно на пътеката пред краката ти. Кралски кобри. Да, те наистина бяха кралете на Сунгей Було. Когато беше десетгодишен, чичото на най-добрия му приятел се натъкна на кралска кобра. Човекът живя само петнайсет минути. И това беше много. Пищеше като прокълната душа в четиринайсетия кръг на ада.

Имаше и черни плюещи кобри — смъртоносно отровни. Повечето змии бяха плахи и обикновено изпълзваха в тревите, когато към тях се приближеше човек. Но плюещите кобри нападаха, търсейки схватка. Бяха много зли. Освен това Сунгей Було бе известен, поне сред херпетолозите, с шарените питони — най-дългите змии в света, достигащи до девет метра и шейсет сантиметра. Решеха ли да увият тялото си около теб, работата ти беше спукана.

„Да си го начукам! — прокле се Чан. — Защо правя това? Аз трябваше да чакам на паркинга, а По и бандитите му да бродят из

резервата. Ако нямам късмет и попадна на кобра или на крокодил, проблемите ми с организираната престъпност ще бъдат решени...”

От храсталаците излезе нещо черно с размерите на кугуар.

„Исусе!“

Сърцето му подскочи. Спря да диша. Белите му дробове сякаш се вледениха. Не можеше да поеме въздух. Животното беше на не повече от два метра от краката му. Имаше кожа като от обсидиан и светещи котешки очи. Беше отворило уста и зъбите му се виждаха.

Чан държеше до гърдите си гранатомета. Но оръжието беше безполезно. По Кей Сионг имаше право. Дяволското ченге губеше битката. Беше се проявил като пълен идиот и не бе заредил гранатомета.

Лицето му се обля в пот. Сърцето му блъскаше в гърдите. Дали да хвърли гранатомета и да извади пистолета „Смит и Уесън“?

Но едно движение и звярът щеше...

Какво щеше да направи?

Ще избяга от страх. По дяволите! Чан разбра какво е животното — противен малайзийски бинтуронг, дребен хищник, който по някакъв начин бе минал протока. Проклето същество! Всъщност зверчето беше обикновен братовчед на дивата котка цибетка. Е, вярно, приличаше на пантера — поне в мрака, но имаше нрава на домашна котка. Причината, поради която нещастният звяр стоеше на пътеката, застинал, сякаш се готвеше за скок, беше, че се страхуваше повече от Чан, отколкото той от него.

Чан ритна с крак и изсъска:

— Къш!

Ужасеният бинтуронг се шмугна в шубраците. Чан преглътна с усилие, избърса потното си чело, пое си дълбоко въздух и зачака сърцето му да се успокои. После зареди гранатомета. И отново тръгна да търси Тафт.

Чан погледна вдясно, на север, към делтата. Стотина метра по-нататък се намираше протокът Джохор. В далечината на около два километра блещукаха светлините на Малайзия. Малайзия беше отговорът. Желанието да се добере до тази страна бе накарало Тафт да навлезе в лабиринта от мочурища и тресавища.

Американецът беше професионалист и сигурно бе набелязал план за отстъпление, преди да си купи билет за Сингапур. Беше изучил маршрута в случай, че нещо се провали.

И пътят за бягство беше следният — до най-отдалечената част на острова, до брега, до бърза моторница и към безопасността. Наркотрафикантът сигурно имаше човек за свръзка в Джохор. Едно телефонно обаждане, и срещата щеше да бъде уредена. Да се видят там, където не минават полицейските патрулни катери, в Сунгей Було.

Чан беше убеден, че в протока има моторница, която чака Тафт. Погледна часовника си. Три трийсет и осем. Американецът вероятно бе уговорил срещата си за кръгъл час. Може би за четири? Да. Това съвпаднаше с графика на По. Ако хората на Сионг са го видели да влиза в парка около три, тогава съвсем логично е срещата да е в четири. Едва ли щеше да е в три и половина, защото Тафт нямаше да разполага с достатъчно време, за да отиде до единственото възможно място, където го чакаше моторницата.

И Чан знаеше къде е това място.

Човекът на Тафт се нуждаеше от ориентир, нещо, което да го ръководи. Но на необитаем бряг от тресавища ориентирите бяха малко и отдалечени един от друг.

Сунгей Було беше рай за защитниците на птиците. В резервата мигрираха над сто и седемдесет вида, някои от които изключително редки. Защитниците на птици бяха агресивно, интелигентно и откровено племе. Бяха организирали мащабна кампания за защита на Сунгей Було като природен резерват и правителството, странно либерално по въпросите на опазването на околната среда, бе направило всичко възможно да ги успокои. Резултатът — в парка имаше двайсетина заслона за наблюдение на птици.

И една кула.

Оттам фанатиците можеха да се възхищават на белите морски чайки, които кръжаха, връхлитаха и убиваха жертвите си.

Кулата. Натам бе тръгнал Тафт. Кулата се извисяваше на брега и лесно се виждаше от протока. Не можеше да не бъде забелязана. Лодкарят на Тафт щеше да се насочи към нея и после — към свободата.

Ако погледнеш картата на Сунгей Було — а той несъмнено го бе сторил — ще видиш, че кулата е далеч от мястото, където Чан стоеше. Няма да сбъркаш.

И в същото време ще сбъркаш.

Чан познаваше Сунгей Було, но жертвата му — не. Тафт щеше да се придържа към картата и да върви по дървените мостчета и песъчливите пътеки, които криволичеха из парка. Северната заобикаляше кално езеро, в чиито тръстики се разхождаха чапли и бекаси. Южната минаваше покрай плитко езеро, идеално за четири вида бели чапли. Намираше се на пет километра от кулата.

Беглецът не знаеше, че между двете водни площи има тесен насип, дълъг триста метра. Не беше отбелязан на картата. Достъпът дотам бе забранен за всички, освен за пазачите на парка. Този маршрут щеше да даде възможност на Чан да измине разстоянието за една десета от времето, необходимо на човек, движещ се по дългите, лъкатушещи пътеки.

Ако извадеше късмет, Чан щеше да стигне до кулата, преди да се появи моторницата на престъпника.

Най-големият заслон за наблюдение на птици беше на няколко крачки вдясно. Прекият път през центъра на природния резерват започваше точно зад него.

Той насочи напред гранатомета.

Тръгна, без да бърза, защото щеше да вдигне шум и да се умори. Подтичваше с равномерна скорост. Десет километра в час. Като крокодилите. Кожените му мокасина тихо шепнеха върху чакъла. Несъзнателно, без дори да забележи какво прави, белите му дробове ритмично започнаха да изпомпват въздуха, както го бяха учили в академията. Бърз марш! Леви, десни!

Американско обучение. Американски методи. Американски оръжия. Всичко това влизаше в подготовката. В онези дни

Съединените щати приличаха на голямо объркано животно, което се търкаля в малко, смъртоносно тресавище на име Виетнам. Цяла Югоизточна Азия гъмжеше от американци и мнозина от тях имаха задачата да обучават така наречените съюзници. Едри типове в зелени униформи, които вървяха с полюляваща се походка като Джон Уейн в „Рио Браво“. Докато тичаш, сержантите ти викат, както са ги учили американските инструктори: „Леви, десни“.

И Чан тичаше, понесъл оръжие почти пет пъти по-тежко от карабините „М-14“ с дървени приклади. Ритъмът беше правилен. Той се нуждаеше от повече кислород в кръвта, от засилена сърдечна дейност, от допълнителни хормони в организма. Това правеше убиването по-лесно. Ако се престараяш, ще започнеш да се задушаваш. Ръцете ти ще се разтреперят и няма да улучиш целта. Трябва да действаш бавно и да мислиш. Ставаш чувствителен и се потиш по-обилно. И най-странното беше, че дишаш по-учестено, отколкото ако тичаш.

Номерът е в ритъма. Това е форма на медитация, повтарящи се физически и умствени мантри, които носят покой на душата, острота на ума и съвършен контрол на тялото. Дзенбудизъм, йога, медитация, военна подготовка — всички те имаха една и съща цел и постигаха еднакъв психически ефект.

Леви, десни.

Чан спокойно тичаше в тръс покрай солените блата. При минаването му се размърдваха живи същества. Нощни птици спореха за територия и изразяваха любовните си предпочитания. Жаби крякаха в тръстиките и водите на делтата, които се надигаха от прилива, шепнеха между корените на мангровите дървета и леко се плискаха в калния бряг.

Чан се намираще на четирийсет минути от финансовия център на Югоизточна Азия и на един милион километра в миналото, в свят, който беше същият както преди раждането на човека.

Леви, десни.

Сега той беше във върхова форма, спокоен и готов. Тъмните храсти пред него просветляваха, отстъпвайки място на пясъка. Още двайсетина крачки и щеше да излезе на главната пътека. И ако боговете му се усмихнеха, щеше да се приближи до жертвата си. Завой вдясно, още километър и половина, и щеше да стигне до кулата. Осем-

десет минути тичане, после по-бавен ход, без да издава звук. Надяваше се, че Тафт е достатъчно самоуверен, за да се изкачи на кулата и да стане идеална мишена. Силуетът му щеше да се очертае на фона на небето и отраженията...

— Исусе!

Чан се вкамени. Викът се чу вляво от пътеката, водеща към най-гъстата част на тресавищата в Сунгей Було. Гласът несъмнено беше на Тафт.

— Господи! Махни се от мен, по дяволите!

Офицерът се усмихна доволно. По всичко личеше, че господин Тафт се е срещнал с някое от нощните животни в Сунгей Було.

Змията беше последната капка. „Чашата преля“ — помисли Джак.

Той вървеше предпазливо. Придържаше се към песъчливата пътека и проверяваше дали е на правилния път, като от време на време включваше фенерчето на Питър Куинт.

И онова нещо се плъзна в светлината на лъча. Изглеждаше безкрайно. Десет метра отвратителна, бяла, люспеста, гадна змия!

— Исусе! — извика Джак.

Влечугото беше дебело колкото ствол на дърво, чудовищно, силно и изключително отблъскващо. Догади му се. Змията спря по средата на пътеката и се вторачи в него. Явно го смяташе за апетитна мръвка.

„Господи!“

Той неволно отстъпи назад. Змията реагира, като смени посоката и запълзя към него, като влечугото не откъсваше от Джак хипнотичните си, изцъклени очи. Сигурно го мислеше за ранено животно, което вие от болка и е лесна плячка.

— Махни се от мен, по дяволите! — извика той.

Змията застана неподвижно. Но само за секунда. Мъжът хвърли фенерчето, което отскочи, угасна, търкулна се по земята и спря на няколко сантиметра от главата на змията. Влечугото го докосна с език.

Метал. Твърде студен. Не става за ядене.

Питонът бе изпитвал подобно разочарование и преди. Шумни машинки, които приличат на плячка, но са направени от нещо друго, не от месо. Опитите да ги смаже и да ги превърне в смилаема каша бяха чиста загуба на време.

Онова, което не пуска кръв, не е храна.

Питонът се изви и се върна на първоначалния си път. Скоро се скри.

Джак не помръдваше. Не знаеше колко време е стоял неподвижно. Сетивата му бяха изострени до крайност. Оглеждаше се, слушваше се и дори се опитваше да подуши противната твар.

Змията, изглежда, се бе отдалечила. Той вече не чуваше приглушените звуци от плъзгане по пясъка и не виждаше безкрайната ивица от люспеста кожа,

„Всемогъщи боже! Какво беше онова нещо?“

Влечугото бе изчезнало и Джак трябваше да тръгне. До брега, намиращ се най-близо до Малайзия, оставаха около осемстотин метра.

Но Джак не смяташе да продължи без фенерчето. В храстите се криеха змии и кой знае още какви гадини.

Бе хвърлил фенерчето по змията. Надяваше се, че не се е случило. Иначе не би могъл да се оправи в това тъмно и опасно място.

„Нужна ми е светлина. По дяволите, къде ли падна фенерчето?“

Съзря отблясъка на нещо на земята. Метал, слабо озарен от светлините на града, отразяващи се в облаците. Фенерчето се бе търкулнало до основата на дебело, огромно дърво. Направи пет крачки към него и се наведе да вземе фенерчето.

В същия миг шейсетсантиметрова част от дървото над главата му изчезна. Изпари се, сякаш поразена от гръм. Остана само мъгла от дървесни частици и празно пространство — около седемдесет сантиметра в диаметър. Дървото се наклони и започна да пада.

Разнесе се пронизителен шум — унищожителен взрив, от който ушите му започнаха да кълтят толкова силно, че не чу ругатните на Чан Джин:

— Не те уцелих, кучи сине!

Джак изкрещя за трети път тази нощ. Но не от ужас. Вече го бе преодолял. Викът изразяваше нещо друго — неудържим гняв.

Чан не можеше и да желае повече. Тафт стоеше неподвижно на разстояние четирийсет метра. Тъмният му силует беше лесна мишена. Подпря гранатомета на дебелия ствол на мангово дърво, което да поеме отката, натисна копчето, задействащо прибора за нощно виждане, и долепи дясното си око до оптичския мерник. Миг по-късно кръстчето се съсредоточи в гърба на мишената. Точно тогава Тафт тръгна напред, постепенно ускорявайки крачка в мрака. Нищо. Той отново се прицели. Не беше стрелял толкова отблизо с този гранатомет и изгаряше от нетърпение да види какъв ще е резултатът върху нещо, улучено от такъв обхват.

Появаше лек ветрец. Чан беше близо до мишената. Тафт вървеше към едно тиково дърво. Преди няколко десетилетия Сингапур изобилстваше от тези дървета, но напоследък все повече намаляваха, защото ги изсичаха заради ценната им дървесина.

Натисна бутона, активиращ лазерния мерник. Американецът спря пред тиковото дърво. Сега бе моментът. Червената точка беше фокусирана на няколко сантиметра под врата на Тафт, точно между раменете му. Чан бавно натисна спусъка.

Гранатометът изтреця и избълва двуметров пламък, който описа дъга като голяма синя акула, захапала стръвта. От манговото дърво, на което бе опрян, се посипаха узрели плодове.

Тиковото дърво бавно се наклони назад. Тафт се изправи и се развика — несъмнено някоя арогантна псувня, която Чан не чу, защото ушите му заглъхнаха от гърмежа.

Чан не можеше да повярва на очите си. Престъпникът беше свръхестествен, да го вземат мътните. „Що за човек е той? — запита се Чан. — Кой може да усети лазерния лъч на гърба си?“

Отговорът беше следният — най-опасният човек, когото бе срещал. Нощта сякаш стана по-студена и той изпита страх.

Американецът хукна по пътеката към дървения мост над тресавището. Чан едва виждаше сянката му. Нямахше време да зареди гранатомета. Беглецът прескочи перилата, нагази в дълбоката до кръста вода и изчезна от погледа му.

Той се завтече след него. Бягаше, колкото му държаха краката. Заряза заучения ритъм. Сега се нуждаеше от всички въздух, който белите му дробове можеха да поемат, и от силата на всеки мускул, напрегнат в преследване на врага, когото изгаряше от желание да убие.

Чан зареди гранатомета. За миг му хрумна да го захвърли и да извади пистолета, но се отказа от тази идея. Тафт беше далеч напред. Пистолетът беше неточен на разстояние повече от двайсет и пет метра. А той не можеше да си позволи грешка! Гранатометът беше единствената му надежда.

Обувките на Чан тропаха по дървения мост и издаваха на Тафт местонахождението му. Докато тичаше, зареди гранатомета. Събу лявата си обувка, после дясната. Едната спря на дървените дъски, а другата цамбурна в блатото. Мокасини „Бали“, направени от кожа за ръкавици, четиристотин сингапурски долара. Чан дори не се замисли за загубата. Пригответи се да скочи в калната вода и да стреля, ако съзре мишената.

Приближи се до мястото, откъдето американецът се бе шмугнал в най-тъмната и гъсто обрасла част на Сунгей Було, в самия център на джунглата от мангрови дървета. Негодникът инстинктивно бе побягнал към най-подходящото място.

„Много го бива. Но дали е по-добър от мен?“

Чан прескочи перилата, без да се подпира. Направи го като олимпийски бегач, грациозно преодоляващ препятствие.

Приклепна и се пригответи да нагази във водата и засмукващата кал. Водата се разплиска до шията му. Топла и гъста кафява течност обля лицето му. Вкусът ѝ беше солен и в същото време миришеше на органична материя. Имаше температурата на прясна кръв.

Изправи се. Водата стигаше почти до кръста му. Леко течение подръпваше крачолите на панталона му.

Застана неподвижно и се заслуша.

Тафт сигурно се придвижваше бавно, затова беше по-добре да не вдига шум. Но ако боговете му се усмихнеха, Чан нямаше да е толкова безшумен. Щеше да се хвърли в калта, да се хване за плаващ дънер, да се добере до място, където е дълбока, и да започне да плува.

Лек ветреца разлюля дърветата. Листата зашумяха. Приливът зашепна с тих глас. В протока изсвири корабна сирена. Звукът беше слаб и далечен, заглушен от гъстата растителност в природния

резерват. Някакво дребно животно изпръхтя и малки нокти застъргаха по кората на дървото, по което се изкатери. Жабите още крякаха гръмогласно, а нощните птици продължаваха да вършат шумната си работа, без да се интересуват от пристигането на двете същества, бавнодвижещи се двуноги, които едва ли щяха да застрашат гнездата им. Чан стоеше неподвижно и се заслушваше.

От североизток, вляво по канала, се разнасяше тих шум от бавно придвижване във вода. Приглушен, потаен и ритмичен — някой плуваше колкото е възможно по-безшумно. Разбира се, това беше Тафт, който се опитваше да стигне до мястото на срещата при кулата за наблюдение.

Аз съм мъжкар и съм гладен. Лениво размахвам опашка, търсейки дълбоки води. Тук няма плячка. Отчайващо място.

Тафт сигурно не плуваше бързо. Рискът да го чуят беше твърде голям. Това даваше предимство на Чан. Той добре познаваше парка и бе играл в него още когато имаше само пуцинаци. Затова знаеше как да се придвижва в тези води по-бързо и потайно от престъпника.

Веднага намери подходящ дънер — дълъг почти колкото него и не много дебел. Хвана се за дървото и се остави течението да го носи по канала. Сложи гранатомета напреки на пъна и започна да се изтласква, като риташе в калта. Така се движеше по-бързо, отколкото ако плуваше. И не издаваше звук. След няколко секунди дървото се понесе по-бавно. Чан продължи да риташе.

Някъде пред него — но вече много по-близо — още се чуваше ритмичното плискане на вода.

Пернатите са вкусни, но най-хубави са топлокръвните. Плувай под повърхността. Да се виждат само очите. Храната сама ще те намери. Не е необходимо да бързаш.

Чан настигаше Тафт. Ако американецът продължеше да плува бавно, скоро щеше да скъси разстоянието. Тафт несъмнено бе напрегнал слух, за да чуе издайнически плиск на вода от преследващ го човек. Но негодникът нямаше да чуе нищо. Нито щеше да разбере какви умения бе усвоило малкото китайско момче преди няколко десетилетия, благодарение на малайските си приятели, опитни в промъкването до птичите гнезда в тресавището, за да крадат яйца в онази епоха на бедност и междуособни войни.

Каналът правеше завой. На дваисет метра имаше островче — плетеница от мангрови корени и кал. Прииждащият прилив минаваше от двете му страни. Коя ли страна ще избере Тафт? Чан се заслуша. Плувецът, който вече беше наблизил, бе поел вдясно. Той също насочи натам импровизирания си сал.

В тези води има и друг. Зад мен е. Движи се толкова безшумно, че сигурно е някой от люспестите ми събрата.

Понякога използването на дънер за придвижване през мочурища и делти бе давало още по-благоприятни резултати за Чан и приятелите му. Да, птичите яйца бяха вкусни. Но още по-вкусни бяха самите птици и ако умееш да боравиш със саморъчно усукана примка, вечерта ще се прибереш вкъщи като герой, носейки храна за разкошен пир. В онези дни, когато Сингапур беше размирна, изостанала страна от Третия свят, месото беше рядкост. Разбира се, Чан Джин не бе изпитал подобно лишение, тъй като родителите му бяха заможни. Но сред приятелите му от малайските семейства, които живееха на брега и ловяха риба, дъждосвирецът беше страхотен деликатес. Имаше и раци, но само ако знаеш къде да ги търсиш и действаш ловко с пръчката. Малкият Чан, разбира се, беше ловък и гордо правеше подаръци на родителите на приятелите си.

Макар и бедни, онези времена бяха по-хубави. Чувстваше се нетърпение. Несигурността на живота се усещаше по-осезателно. Хората сами вземаха решения, мислеха за алтернативи и понякога предприемаха смели действия. Но днес повечето сингапурци бяха плахи същества. Имаше кой да се грижи за тях и да ги защитава. Криеха се зад широките поли на покровителстващото всеки правителство и...

Ето го! Чан го видя! На не повече от трийсет метра.

Другият се приближи. Кой се осмелява да оспорва кралските ми владения?

Тафт се виждаше само като блед силует сред сенките, неясно очертание в тъмните води. Но несъмнено плуваше към островчето с мангрови дървета и се отправяше към кулата за наблюдение. Чан сви колена, заби пети в засмукващата кал и се отблъсна по-силно.

Още минута и щеше да го настигне. Щеше да се приближи на десет-дванайсет метра зад Тафт. После щеше да се прицели, да натисне спусъка и да сложи край на нощните приключения.

Гранатата щеше да разкъса на парчета проклетия наркотрафикант. Щяха да ги търсят цяла седмица. И да ги намерят разпръснати в радиус от един акър.

Изгаряше от нетърпение.

Приблужи се още. Деляха ги по-малко от осемнайсет метра. Онзи боклук не го беше чул и не знаеше колко близо е смъртта.

Четиринайсет метра. Чан видя цялата дължина на тялото на врага. Само още няколко секунди...

Съдейки по миризмата, не е съперник, а голяма и вкусна плячка. Хубаво месо. Меко и обилно напоено с кръв.

Дънерът се блъсна в нещо. Плитчина от кал. Заседна. Не искаше да продължи напред. Нито да помръдне дори на сантиметър.

„Ако ще го убивам, това трябва да стане сега!“

Плячката се изправя. Ако ще я хващам, това трябва да стане сега.

Чан се надигна и понечи да сложи гранатомета на рамото си. Знаеше, че може да пренебрегне удобството на оптичския и лазерния мерник. От това разстояние само трябваше да се прицели, да натисне спусъка, да поеме отката и да се надява парчетата от покойната отрепка Джон Грегъри Тафт, които полетят към него, да не са от най-гадните.

Гладът ми скоро ще се превърне в преяждане.

Чан вдигна гранатомета и се усмихна. В същия миг нещо се допря до гърба му и един глас прошепна:

— Горе ръцете, Чан! Хвърли оръжието!

Истинско угощение!

Чан Джин си помисли: „Боже мой! Какво преследвах през последните пет минути?“. После си каза: „О, не!“. Последното се отнасяше за факта, че стреснат от засадата на Тафт, инстинктивно бе натиснал спусъка.

Нанасям удара...

От дулото се извиси огнена дъга. Гранатометът отскочи назад и прикладът се заби в ребрата на Чан със силата на слонски ритник.

Почувства пронизваща болка.

Във водата пада мълния...

Пред очите му падна мрак.

Чува се гръм...

Чан Джин изгуби съзнание.

Те са по-смъртоносни от мен.

Четириметровият крокодил трепна от унищожителната сила на гранатата, която експлодира на няколко метра от него. Стъписано и зашеметено, животното се гмурна и заплува с всички сили, за да се спасява в дълбините на потока.

Чан се свести, но още не беше готов да отвори очи. Отдясно на гръдния си кош усещаше болка, но някак притъпена и далечна, потисната от лекия шок, в който бе изпаднал.

Сви крака. Движението накара тялото му да потрепери. „Счупени ребра“ — помисли Чан. Нямаше да може да се движи бързо, докато не заздравееха. А може би и после.

В случай, че имаше „после“, което беше малко вероятно.

Интуитивно чувстваше, че не е лежал дълго в безсъзнание. Най-много няколко минути. Достатъчно, за да може онзи гадняр Тафт да го повали и да го претърси за оръжия.

Както и да откачи резервните белезници от колана му и да ги използва, за да окове лявата му китка за хубав, солиден корен на мангрово дърво.

„Свършено е с мен“ — помисли си Чан. Но не се страхуваше много. В края на краищата американецът беше професионалист и щеше да го направи бързо.

Той отвори очи. Тафт стоеше пред него — съвсем наблизо. Обаче Чан не можеше да стигне до него.

„После ще ме хвърли в делтата, крокодилът ще дойде и... О, боже!“ Изведнъж осъзна, че всъщност се страхува.

Американецът заговори веднага щом видя, че Чан е дошъл на себе си. Странно, но тонът му не беше враждебен:

— Въръжил си се до зъби.

Револверът „Ругер“ — едно от оръжията на Чан — небрежно висеше на пръста му.

По всичко личеше, че кучият син щеше да го дразни, преди да натисне спусъка. „Няма да стане. Може да ме убиеш, но няма да ми се подиграваш.“

— По-добре да взема мерки, отколкото после да съжалявам.

— Какво е онова нещо? — попита Тафт. — Ракетохвъргачка ли?

Опитваше се да изглежда хладнокръвен, но Чан виждаше, че американецът кипи от гняв. Проклетият кучи син искаше да размаже

лицето му с ръкохватката на пистолета. Чан не го обвиняваше. На негово място и той щеше да изпитва това желание.

— Не се занасяй, Тафт. Това е само пушка.

— Само? По дяволите, това чудо разцепи на две огромно дърво.

— Да. Противотанковите оръдия го правят.

Чан го остави да си представи какво щеше да му се случи, ако го бе уцелил.

Американецът преглътна с усилие.

— На кого му трябва противотанково оръдие?

— На мен.

— За какво ти е?

— Нещата се влошиха.

— Например?

„Например ти, негоднико“ — помисли Чан, но не го каза. Спомни си, че според полицаите психолози, когато престъпникът иска да говори, това е положителен знак, и реши да поддържа разговора.

— Ами, например преди около седем години преследвах откраднатата хонда. Ченге на име Кумар караше колата ми. Аз седях на задната седалка с гранатомета. Бяхме на магистрала „Букит Тима“. Хондата се движеше със сто и петдесет километра в час. Казах на Кумар да изпревари и да препречи пътя й. Той го направи. Смъкнах стъклото, насочих гранатомета към хондата и натиснах спусъка. Двигателят се разцепи на две. Хей, Тафт, виждал ли си какво става с движещ се с висока скорост автомобил, когато двигателят му експлодира? Красота. Много приятно.

Очите на американеца се разшириха.

— Господи! Ти си извратен.

— Аз убивам престъпници, Тафт. Това ми е работата. И я върша много добре.

— Ти си ненормален.

— Грешиш. Само прилагам закона по начини, които се забелязват. Изпращам послание на лошите типове. Но не съм ненормален. Единственият смахнат тук си ти.

Тафт се ухили. Чан за пръв път го виждаше да се усмихва. И изражението никак не му хареса.

— Щом съм смахнат, защо ти си окованият за дървото?

— Да ти го начукам, Тафт.

— И аз на теб, приятелю мой.

Двамата млъкнаха. Времето, минаваше и единствената мисъл на Чан беше защо Тафт не свършва с него. „Какво чакаш, Тафт? Хайде, направи го.“ Най-сетне американецът рече:

— Ребрата ти са в много лошо състояние. Разбрах това, докато те претърсвах.

Тези думи изненадаха Чан. Както и състрадателния тон, с който бяха произнесени. На каквото и да се дължеше това, единственият начин да се справи с Тафт, беше като му се изсмее в лицето.

— И аз мисля така.

— На гърба ти има дупка от клона.

„Клон?“ Чан вече знаеше какво има предвид Тафт. Стар номер. Фактът, че се бе хванал на него, го накара да изпита желание да вие от срам. Това беше унижителното разкритие, което чакаше злият кучи син.

— Наръгал си ме с шибан клон?

— Да. Забрави ли, че мразя оръжията?

— По дяволите!

— Както и да е, раната не е дълбока. Превързах я, защото кървеше.

— Заври си го отзад, самарянино.

Тафт поклати глава.

— Знаеш ли, Чан, наистина си много противен.

— Опитвам се.

— Кажи ми нещо. Когато ти и приятелите ти нахлухте в хотелската ми стая, защо не носехте полицейските си значки? Ако си ги бяхте сложили, щях да се предам.

— Не ми трябва смърдяща значка.

— „Съкровището на Сиера Мадре“. Заснет през 1947 година. Режисьор Хюстън. Участват Богарт и Холт. Всъщност репликата е: „Не е необходимо да ти показвам смърдящи значки“.

Чан отвори широко очи. Тафт очевидно беше културен човек и имаше вкус, макар да бе проклет гангстер.

— И защо не ти трябваше смърдяща значка? — продължи американецът.

— По дяволите — изръмжа ченгето. — Държах пълномощното си.

— Кое?

Въпросът го озадачи. Наистина ли този боклук не знаеше какво е пълномощно? Не, това беше невъзможно... Но, от друга страна, Тафт беше американец и очакваше цивилните ченгета да носят значките си, закачени на саката. Може би не знаеше, че в Сингапур...

— Тафт, шибан лъжецо, много добре знаеш какво е пълномощно.

— Не знам.

— Полицейска карта за самоличност, човече! Пълномощно да риташ врати, задници и отрепки като теб. Държах я в ръката си, когато ти отвори вратата. Картата беше точно под шибания ти нос.

— И откъде трябваше да знам каква е тази карта?

— Не се будалкай, Тафт! Не искам да те слушам.

Американецът се намръщи и измърмори:

— Проклетите тъпи ченгета дори не носят значки. Защо ли не съм изненадан?

Тафт се изправи и Чан видя още два пистолета, затъкнати в колана му. И двата — на Чан.

— Нали каза, че не обичаш оръжията.

— Така е. Но знаеш ли, човек се пристрастява към тях. — Отново се ухили и Чан още по-малко хареса изражението му. — Както и да е. Тъй като съм свестен тип, ето какво ще направя. Не искам да те оставям тук ранен, но няма друг начин. Щом стигна до Малайзия, ще се обадя...

Чан потрепери. Обзе го смъртен ужас и неконтролируем страх.

— Ще ме оставиш на крокодилите, така ли?

Гласът на Тафт прозвуча една октава по-високо, изпълнен с паника:

— Крокодили?! Истински?

— Престани, Тафт. Пръсни ми черепа и да приключваме. Или ако искаш да ме чуеш да крещя, изстреляй няколко куршума в корема ми. Но, за бога, позволи ми да умра като мъж!

— Тук има крокодили? — Американецът отново седна. — Исусе!

Тафт напрегнато се замисли. Чан не знаеше за какво, но беше важно да разбере. Той поклати глава, опитвайки се да прогони болката, шока и смразяващия ужас от мисълта, че е окован с белезници за дърво, няма оръжие и вероятно наоколо се въртят гладни крокодили.

— Във водата имаше нещо — зашепна Тафт. — Мина покрай мен. Току-що се бях добрал до това островче. После се появи ти.

Помислих, че онова нещо във водата е голяма риба.

— Беше крокодил. В тъмнината го взех за теб. Повечето минават през протока и...

— Протока? — Отново повиши тон. — Аз се готвя за среднощно плуване, а във водата има крокодили!

Чан не се сдържа и се изсмя. Почувства адска болка в гърдите.

— Да плуваш? А моторницата?

— Каква моторница?

Тук нещо не беше наред.

Тафт заговори по-бързо, като отчаян човек, който всеки момент ще загуби самоконтрол:

— Виж какво, единственото ми желание е да се добера до безопасно място. Толкова ли много искам? Ако намеря някого, който да ме изслуша, вместо да се опитва да ме застреля всеки път, когато пътищата ни се пресекат, ще му обясня как стоят нещата. Но в тази скапана страна никой не желае да ме изслуша. В Сингапур непрекъснато се сблъсквам с ненормалник на име Чан, който има достатъчно оръжия, за да превъоръжи Ирак, и разни други типове, а не съм направил нищо. Господи! — Размаха ръце и погледна към небето, сякаш търсеше Бога. Думите се лееха като поток от устата му: — После се натъкнах на онази змия! Огромна като булдозер! Исусе! Само това ми липсваше. По-лошо не може да стане. Така си помислих. Но не! Имаше още. Крокодили, които преминават през протока! Това вече е прекалено. Писна ми!

Американецът се задъха и наведе глава.

Според Чан изпълнението му беше забележително — объркан гражданин, несправедливо обвинен в умишлено престъпление. За малко да му повярва. Но, разбира се, Тафт беше талантлив актьор, който играеше ролята си.

Американецът го погледна огорчено и примирено.

— Добре. Няма да вляза във водата. Не мога да се бия с крокодили. Тогава какво да направя? Първо трябва да се измъкна от това скапано блато, нали? Докато ти беше в безсъзнание, аз прегазих калта и се добрах до това противно островче. Дървеното мостче е от другата страна. Мога да отида дотам и да избягам, нали? Няма да има проблем, само дето мога да бъда схрускан от местните обитатели.

— Можеш да ме застреляш.

— Какво? — изкрещя Тафт. — Това да не е тест? Избери един от следните три варианта. Да те оставя на крокодилите! Да те застрелям! Или един от двата!

Американецът бе навел глава и се клатеше напред-назад като човек, изпадащ в нервна криза. „Уязвим е — помисли Чан. — Мога да го притисна и вероятно той ще...“

— Тафт, престани с проклетото хленчене!

Той вдигна глава.

— Какво каза?

— Бръцолевииш като дете.

Тафт стисна зъби и изсъска:

— Не ме наричай дете!

Реакцията му беше интересна. Чан разбра, че го е засегнал, и не можа да устои:

— Защо, Тафт? Не ти ли харесва да те наричат ревливо дете?

— Да ти го начукам!

Лицето му се зачерви.

— Ревии и хленчи колкото искаш, приятел. Само не го прави пред мен. Лигавите мамини синчета ми лазят по нервите.

— Не съм лигаво мамино синче.

— По дяволите, синко. Имам счупени ребра. Но да си ме чул да се оплаквам? Истинските мъже не хленчат, Тафт. Те преглъщат горчилката. Искаш ли да знаеш какъв ти е проблемът? Мисля, че...

— Млъкни! Не желая да слушам твоят ти мнение. За какъв се мислиш, за да ми говориш по този начин?

Чан се стъписа от избухването на Тафт.

— Уместен въпрос. А ти за какъв ме мислиш?

Американецът стисна зъби и се вторачи в Чан.

„Изкарах те от равновесие — помисли Чан. — По дяволите, психолозите имат право. Трябва да насърчаваш престъпниците да говорят.“

Изминаха пет минути. Може би повече. Тафт се бе шмугнал в храстите. Чан знаеше, че не е отишъл далеч. Чуваше гласа му — тих и гневен, но не можеше да разбере думите.

„Сам си говори. Побъркан е. Това се вмести в картината.“

Тафт се върна, седна на един пън и започна да барабани с пръсти по коленете си и да диша учестено, като човек, който е пробягал голямо разстояние. Питайки се какъв ли коварен план е измислил кучият син, Чан изръмжа:

— Е?

— Можеш ли да вървиш?

— Няма да стигна далеч.

— Защо ли не съм изненадан? Добре, тогава ще трябва да те нося.

— Няма да стане. Като ме вдигнеш да се кача на мостчето, някое от счупените ребра може да пробие белите ми дробове.

— Чан, казвал ли ти е някой колко си противен?

— Да. Ти. Има и още нещо. Дори да успееш да ме пренесеш, По Кей Сионг и момчетата му чакат на изхода. Първо ще застрелят теб. Това много ще ми хареса. Но после ще пречукат и мен и ще сложат пистолета в твоята ръка. А това вече не ми харесва.

— Кой, по дяволите, е По Кей Сионг? — изкрещя Тафт.

Чан му каза.

Чан не бе виждал някой да се съсредоточава толкова усилено. Струваше му се, че чува как щрака дяволското съзнание на Тафт. Напрежението сякаш образува ореол, едва забележимо сияние на функциониращ мозък. Чан все едно виждаше как американецът разглежда парчетата на ребуса, подрежда ги, търсейки картината, която изобразяват, и ги събира в едно цяло. Беше вълнуващо и едновременно с това изтощително да го наблюдава как мисли.

Чан също потъна в размисъл. Възможно ли бе Тафт да е невинен, както твърдеше? Спорен въпрос. Съмняваше се, дали някой, който не

знае какво е пълномощно, би побягнал, ако група въоръжени полицаи нахлуят в стаята му. Можеше да се спори дали при първа възможност би изхвърлил откраднатите оръжия. Спорно бе дори, дали ако му се предоставеше възможност да остави мъчителя си на крокодилите, той ще се опита да го спаси.

Можеше да се спори по всички тези въпроси.

И в такъв случай с Чан бе свършено. Защото, ако Тафт беше само невинен корпоративен служител, дошъл да върши бизнес в Сингапур, тогава съдбата на ченгето, което се опитваше да го убие, щеше да бъде много по-неприятна, отколкото да бъде изяден от крокодили. Влечугите действаха бързо, но правителството бе мълниеносно.

„Виновен е. Невинните не оказват съпротива при арест, не крадат полицейски оръжия, не отвличат стюардеси и не стрелят по таксиметрови шофьори. Виновен си, нещастнико, и аз ще ти видя сметката.“

Тафт явно приключи с размишленията, тръсна глава и се върна в реалността. Стана, огледа се и кимна.

— Добре, Чан, измислих какво да направим.

— Радвам се за теб.

„Шибан скапаняк! Три пъти ме унизи!“

— Ето какво ще сторим. Аз тръгвам. Ти оставаш тук. Ще ти дам пистолет. И един-единствен патрон.

— Това вече ми харесва.

„Хората, които ме унизяват, умират от неприятна смърт.“

— Но няма да отключа белезниците ти. И това означава, че няма да ме застреляш.

— Сериозен знак на недоверие.

„Затова само си представи какво ще направя с теб!“

— Съвсем не. Ако ме застреляш, ще останеш прикован към дървото, защото ключът е в джоба ми и трупът ми ще бъде твърде далеч, за да го достигнеш. Затова ще стоиш тук, докато някой или нещо те намери.

— Това не ми харесва.

„Ще се изпиякя върху гроба ти, приятел.“

— Нали? Хей, чух гласа едва когато започна да ме молиш да не те оставям на крокодилите, а да те убия. Патронът ще ти е нужен, в случай че някое влечуго реши да се поразходи около теб.

— Много ти благодаря.

„Да ти го начукам.“

— Удоволствието е мое. Но не с толкова голямо удоволствие трябва да ти кажа, че щом се измъкна от това проклето тресавище, веднага ще ти изпратя помощ. Предполагам, че ще прекараш час и нещо на тъмно...

— Освен ако не минеш по някой пряк път. Ще ти обясня откъде да минеш.

„Отговорът е По Кей Сионг. Той и бандата му още чакат на паркинга. И много са ти се надървили, Тафт.“

— Аха — рече американецът. — Най-сетне започна да се държиш разумно. Разкажи ми за прекия път, Чан. И как да използвам проклетия ти гранатомет.

Чан се замисли за крокодилите и преглътна с усилие.

— Да. Разбира се. Трябва да ти кажа и още няколко неща. Всъщност дори ще те отворя на един номер как да се измъкнеш от По Кей Сионг.

„И после, ако наистина си толкова добър, колкото мисля, ще живееш достатъчно дълго, докато те намеря. А ако не си, и двамата яко ще загазим.“

Треперейки на пода на ровъра на старши офицер Чан и заобиколена от мъже, които щяха да я убият, без да се замислят, ако я забележат, Зейтун се сви на кълбо.

Тя беше само стюардеса. Работодателите наричаха такива като нея „сингапурски момичета“. С нищо не се отличаваше от кандидатките, каквито авиолиниите търсеха. „Неомъжена, до двайсет и шест години, ръст — най-малко метър петдесет и осем, с хубаво тяло и приветлива усмивка.“

Но усмивката нямаше да ѝ помогне, ако някой от мъжете, обикалящи паркинга в Сунгей Було, погледнеше в ровъра. Привлекателността ѝ само щеше да ги предизвика да се позабавляват, преди да я убият. А нараняването на хубавото ѝ тяло щеше да им достави удоволствие, преди да свършат с развлеченията си.

Всичките бяха от този тип мъже.

Тя разбра кои са веднага щом Чан им заповяда да слязат от колите. Някои бяха сингапурци, други — чужденци от съседни страни. Бирници, които плискаха киселина в лицето на длъжниците, главорези, занимаващи се с охранителна дейност и изнудване, и наркопласъори, отнасящи се пренебрежително към смъртното наказание в Сингапур.

Те бяха наемни убийци.

Близостта до тях я накара да потрепери. Зейтун знаеше какво ще направят, ако открият хубаво младо момиче, което, скрито в кола, от половин час подслушва какво си говорят.

— Рядко се предоставя такава удобна възможност — каза нисък, тантурест мъж, облечен в безвкусен, зелен копринен костюм. Името му беше Самюъл Лин и се говореше, че е убил човек, като го е горил с ютия.

— Това е въпрос, който изисква сериозно обсъждане и не бива да действаме прибързано — рече По Кей Сионг, *Тцунг-ли*, най-старшият от сингапурските престъпни босове.

— По дяволите, преди седмица онова копеле затвори три свърталища за опиум. Уби двама от моите хора. Загубих десет хиляди долара от опиума и по петдесет хиляди за семействата на загиналите.

— Задължени сме на наследниците на другарите си.

— Задължени сме да изстреляме куршум в ухото на Чан Джин.

— Моментът не е подходящ.

— Няма да има по-подходящ. Той ще се върне всеки миг. Ако го застрелям и после сложа пистолета в ръката на Тафт...

— Не. Онзи трясък на оръжието на Чан Джин показва, че той е извършил услугата, която се искаше от него. Няма да е почтено да му се отплатим с насилие.

— Моите уважения, но думата „почтеност“ липсва в речника на Чан. Ако той мислеше, че ще му се размине, щеше да убие всички ни. Достатъчно е луд, за да се опита да го стори някой ден.

— Разсъждавай, приятелю мой, и ще стигнеш до извода, че старши офицер Чан няма да ни тормози още дълго. Дните му са преброени. Той принадлежи на миналото и методите му са старомодни. Смятам, че управляващите скоро ще загубят търпение. После ще се погрижат за него, както винаги правят в такива случаи, и ще бъдем освободени от една досадна пречка, без да се налага да прибягваме до мерките, предлагани от теб. По-добре да не рискуваме с постъпка, която ще провокира лесно раздражимото правителство.

В разговора се намеси трети глас.

— Като стана дума за Чан, не трябваше ли вече да е тук?

Зейтун се вторачи в мрака. Говорещият беше слаб и имаше тънки мустаци. Това несъмнено беше Тенг Куоенгми, прословут с безуспешната си борба да постави под контрола на мафията ожесточено съпротивляващата се независима сингапурска проституция. Тримата — хубавият, възрастен По, дебелият Лин и мършавият Тенг — стояха един до друг близо до черно беемве. Тенг държеше цигара. Лин беше пъхнал ръце в джобовете. Стоеше с прегърбени рамене и намръщено гледаше в земята. Сионг погледна към пътеката, откъдето щеше да се появи Чан. Зейтун се молеше това да стане по-бързо.

Готова да се наведе, ако някой се обърне към ровъра, тя огледа паркинга. В отсрещния край четирима мъже седяха на земята и играеха карти на светлината на фаровете на военен джип. Другите главорези се въртяха около колите, с които бяха дошли. Единият бе извадил пистолет и изглежда го почистваше. Друг мъж — явно шофьорът на По Кей Сионг — внимателно лъскаше тъмносинята

повърхност на кадилака на господаря си. Изведнъж мълния раздра нощта. Кадилакът подскочи на метър във въздуха. Лин и Тенг се хвърлиха на земята. По се обърна. Предният капак на кадилака се отвори и от двигателя се разхвърчаха искри, сякаш някой работеше с кислород. Шофьорът на Сионг се претърколи на земята. Приличаше на парцалена кукла, захвърлена от сърдито дете. Мъжете приклегнаха, извадиха пистолети и започнаха да търсят мишени. Кадилакът тупна на земята и вътре в него нещо метално се разцепи на две.

— Това е Чан! — изкрещя дебелият Лин, който пълзеше по корем като тлъста змия. — Предупредих те, че ще опита нещо!

Един обикновен човек, толкова невзрачен, че всеки би го помислил за счетоводител или за продавач, държеше нещо дебело и черно. Приличаше на уред за гресиране, но от предната част излизаха жълти пламъци и всеки свистеше като фойерверк. Главорезите стреляха. В блатните треви и тръстики свиреха куршуми. Странно, но Зейтун се разтревожи за птиците, които вероятно имаха гнезда там. Не гледаше в тази посока, когато огънят изригна, защото щеше да ослепее от експлозията. Тя се обърна и видя огнено кълбо, издигащо се от мястото, където се намираше кадилакът на Сионг. Облакът се разстла като червен купол и се разсея в ивици мазен пушек. Заваля дъжд от метални отломки. Някой крещеше. И не беше само един. По Кей Сионг лежеше по гръб. Ризата му гореше. Тенг се хвърли към него и започна да гаси пламъците с ръце. Един от гангстерите се изправи на колене и изпразни пълнителя на автоматичния си пистолет в хрусталака. Последва втора мълния и се чу гръм. Военният джип се разтреса като хамак, разлюлян от силен вятър. От резервоара бликна бензин. Неколцина от мъжете започнаха да псуват. Употребяваха различни думи и говореха на различни диалекти, но смисълът им беше еднакъв. Едно от колелата на кадилака се затъркаля по чакълената настилка на паркинга. Гореше. Приличаше на фантастичен религиозен символ, като нарисуваните по стените на индийските храмове, какъвто обаче не можеше да се види във всекидневието. Един от хората на Лин се промъкна към него. Колелото се движеше по-бързо от мъжа и скоро прекоси потока от бензин, изливащ се от военния джип. Зейтун затвори очи. Тя отново отвори очи, но не видя ясно какво се бе случило с човека, който се бе опитал да спре колелото. Едно от беembeватата беше обхванато от пламъци. Повърхността на колата бе обляна с

бензин. Вътре имаше човек, който крещеше и безуспешно се опитваше да отвори горящата врата. Стрелбата спря, но не и псувните. Ставаха все по-гневни и вулгарни. Зейтун забеляза движение покрай предното стъкло на ровъра и се обърна. Там имаше някой, изцапан с черна кал. Усмиваше се. Мъжът се наведе и се скри от погледа ѝ. Миг по-късно се изправи. До него стоеше убиецът от Китай, мъжът, когото гангстерите бяха оковали с белезници за предната броня на ровъра. Но сега белезниците ги нямаше. Убиецът започна да говори. Изцапаният с кал мъж, кошмарен черен силует, очертан на фона на пламъците, допря нещо до коляното на убиеца и натисна спусъка. Убиецът се разкрещя. Зейтун се сви на пода. Вратата на ровъра се отвори. Мъжът се намести зад волана и я погледна. Зъбите му се белееха, а усмивката му беше широка. Той протегна ръка към Зейтун, зарови пръсти в косите ѝ и вдигна главата ѝ. И тогава тя го позна. Мъжът я притегли към себе си и притисна устни към нейните. В движенията му имаше настойчивост, но не и бруталност. Миришеше на блато и кал, на барут и пот, на смазка и на растенията, върху които бе стъпвал. Но преди всичко излъчваше завладяващия мирис на мъжкар в опасно състояние на възбуда. Той я целуна и сломи волята ѝ. От него струеше страст и мъжественост. И през ум не ѝ мина да го отблъсне. Пък и това нямаше да е възможно. После мъжът отметна глава назад и без да престава да се усмихва, каза:

— Всичко ще бъде наред. Сега си в безопасност. Аз съм тук.
Макар да не знаеше защо, Зейтун му повярва.

Джак продължи да натиска бутони и да върти копчета, докато от радиотелефона на Чан се чу женски глас:

— Централен диспечер. Говори полицай Сонг.

Отпред имаше кръстовище. Джак намали, подготвяйки се за десен завой и смени скоростите.

— Спешен случай. Свържете ме с полицай Лиунг.

Жената замълча и натрака нещо на клавиатурата на компютъра си.

— Имаме осем полицая на име Лиунг. Ако ми кажете...

Двайсетгодишният опит в бизнеса бе научил Тафт на изкуството да запомня имена и длъжности. Той се замисли за разговора, който Чан бе провел в апартамента на Зейтун. Как го бе нарекъл? Да. Хал.

— Хал Лиунг. Ефрейтор Лиунг.

— Сега ще ви свържа.

Радиотелефонът изщрака. Джак завъртя волана надясно и даде газ. В далечината се разнесе засилващ се вой на сирени. Ченгетата бяха чули експлозиите в Сунгей Було и бяха видели огнените кълба. Патрулните коли и пожарните отиваха натам.

Той погледна жената. Тя още седеше свита на пода на ровъра. Изражението ѝ беше непроницаемо. На Джак му се искаше Зейтун да се настани на седалката и да си сложи предпазния колан. Така щеше да е по-безопасно.

— Седни и си сложи колана. Аз съм от Ню Йорк и съм скапан шофьор.

Тя не помръдна. Само го гледаше изпитателно с черните си, замислени очи. Той сви рамене и отново насочи вниманието си към пътя.

Радиотелефонът иззвъня.

— Обажда се Лиунг. Ти ли си, шефе?

— Не. Джон Тафт е. — Хареса му как звучи. — Джон Грегъри Тафт.

— По дяволите!

— Слушай внимателно. Няма да повтарям. Онзи самохвалко шефът ти е окован с белезници за едно дърво в Сунгей Було. Знаеш ли къде е това?

— Знам, да те вземат дяволите, и...

— Затваряй си устата! И слушай! Има счупени ребра. Нуждае се от лекар веднага.

— Ще увиснеш на...

Кварталът беше тъмен. Зона с едноетажни складове и фабрики. Пожарните и линейките бяха вляво и се приближаваха. Джак не искаше да видят ровъра. Трябваше да намери тъмна уличка, където да се скрие.

— Млъкни, ако обичаш. Обаждам се, за да помогна. Един господ знае защо, но го правя. Ясно ли ти е?

— Да. Но няма да ти се размине.

Тафт долови омразата в гласа на Лиунг. Някога, всъщност съвсем доскоро, нечия ненавист би го притеснила. Но това едва ли щеше да се случи отново.

— Добре. Знам в коя страна живееш. И така, към Сунгей Було отиват пет пожарни...

— Пет пожарни?

— Да. Няколко коли, собственост на По Кей Сионг, и лакеите му се опитаха да ми попречат, но аз ги спрях.

— Господи, Тафт...

— И те се нуждаят от лекари. Или полиетиленови чували. Затова веднага се обади в участъка. Кажи им да изпратят спасителен екип на Чан и хеликоптер. И още нещо. Чан каза да ти предам, че се намира в онази част на парка, която наричате „ботаническата градина“, в северозападния край, недалеч от развъдника за скариди.

Джак стигна до кръстовището. Нямахше светофар, само знак СТОП. Той намали, но не спря. Зави надясно, встрани от приближаващите се пожарни.

— Тафт, ако си ранил шефа...

— Той сам се нарани, макар да се съмнявам, че ще го признае. Всъщност, като го знам какъв е задник, сигурен съм, че няма да го стори. Трябва да ти кажа и още нещо, Лиунг. Слушай внимателно. Аз не съм наркотрафикант. Онова, което сте намерили в куфарчето ми, е

сложено нарочно там. Ако искаш вярвай, но това е истината. Мога да го докажа. Разбираш ли, Лиунг? Мога да го докажа.

Радиотелефонът изсъска, сякаш имаше смущения по линията. Но не бяха смущения, а Харолд Лиунг, който рязко си пое дъх. Джак се ухили злобно.

— Как ще го докажеш, Тафт?

— После ще говорим за това, ефрейтор. А през това време изпрати лекари при шефа си и се надявай да го намерят, преди крокодилите да са го сторили... Чакай малко...

Джак съзря главен път. Голям и ярко осветен знак известяваше: МАГИСТРАЛА „КРАНДЖИ“. Не можеше да поеме по този път, защото движението щеше да е твърде оживено и несъмнено щеше да има много полицейски коли. Натисна спирачките и направи обратен завой.

— Лиунг, още ли си на линията?

— Да.

— Добре. Тогава размърдай мързеливия си задник и се обади на лекарите! Колкото и да мразя шефа ти, ще ми е неприятно, ако го изядат крокодилите. И знаеш ли защо? Защото ако това стане, няма да видя как онзи самохвалко ще страда.

Това беше хвалба. Чиста лъжа. Джак нямаше доказателства за невинността си. Не и в Сингапур. Но това не му попречи да излъже. Стори го с изненадваща лекота. Както и всичко останало, предшестващо лъжата. Докато седеше срещу Чан, му хрумна, че все едно е мъртъв. Полицията го издирваше. Гангстер на име По Кей Сионг го търсеше. Рано или късно някой от тях щеше да го хване. Щяха да го застрелят или обесят. Всъщност това нямаше значение, защото резултатът щеше да е един и същ. Джак нямаше приятели в Сингапур, нито къде да се скрие или маршрут за бягство от този малък, добре охраняван остров. Ето защо логиката и разумът водеха до извода, че ще умре.

После се сети нещо. Не беше мисъл, а по-скоро тих глас, шепнещ в най-дълбоките ниши на съзнанието му. Едва доловим и колеблив: „Щом логиката и разумът ти казват, че си обречен да умреш, тогава прати ги по дяволите“.

Да, в това имаше смисъл.

Както и в онова, което последва. Дори във факта, че целуна Зейтун. В края на краищата шансовете му да целуне красива жена не бяха безкрайно много. Пък и дотогава не бе открадвал целувка и не му се искаше да умре, без да знае какво ще изпита.

Почувства се много добре.

Както и след като извърши всичко останало.

„Обажда се Тафт. Джон Грегъри Тафт.“

2. НЮ ЙОРК

1

Гейбриел погледна часовника си. Време беше да тръгва. Оливия се бе обадила два пъти, за да потвърди срещата им пред главното управление на „Ел Би Тек“ на Петдесет и седма улица.

— В шест и трийсет, мила. И не забравяй, че точността означава добро възпитание.

За Гейбриел точността беше относителна величина. Кой клоун бе казал, че точността е добродетел? А, да, Оскар Уайлд. Деликатната критика в думите на Оливия несъмнено намекваше, че госпожа Тачър твърдо е решила да претърси кабинетите в компанията, където работеше Джак.

И Гейбриел щеше да бъде неин съучастник.

В приемната на редакцията на списание „И Пи Ес“ имаше огромна бронзова плоча. По нареждане на Джонатан Харли Сътън там бе гравирани цитат от Марк Твен.

Божествената мисия на журналистиката е да разпространява истината, да изкоренява грешките, да образова, да пречиства, да подобрява обществения морал и поведение и да прави хората по-добри, добродетелни, милосърдни и щастливи.

Някои подозираха Твен в ироничен замисъл, но Джонатан Харли Сътън твърдеше, че не е така.

Понесла дипломатическо куфарче и чадър, Гейбриел влезе във фойето. Саймън Бъртън беше там. Подигравателната му усмивка бе насочена към бронзовата плоча.

Той се обърна. Погледна намръщен Гейбриел, сетне часовника си и пак нея. Говорейки с високопарния, превзет тон, предпочитан от актьорите в Кралския Шекспиров театър, Саймън произнесе името ѝ на срички:

— Гей-бри-ел.

От десет години не го беше чувала да говори с този тон. И както всеки път това я ядоса.

— Какво правиш тук? — добави той.

Не би могла да се промъкне покрай него. Бъртън щеше да я хване за ръката и нямаше да ѝ позволи да излезе. Щяха да се спречат. Гейбриел знаеше, че е по-добре да го убеди да я пусне да мине.

— Прибирам се вкъщи.

— Но нали трябваше да пътуваш за Калифорния? Да проучваш митническите измами?

— Отложих пътуването.

Той вдигна вежди в недоумение. Правеше го много добре. Сигурно всяка сутрин се упражняваше пред огледалото в банята.

— Боже мой, нима не ти обясних, че този репортаж е спешен?

— Случи се нещо непредвидено. Репортажът ще трябва да почака. Закъснявам, Саймън...

Гейбриел се опита да се промъкне покрай него, но Бъртън направи крачка към нея.

— Да почака? Правилно ли чух? Гейбриел, ти си длъжна да напишеш този репортаж. Страниците са определени. Започнаха да правят схеми, за да обяснят на читателите как точно се осъществяват измамите. Събудих шефа на бюрото ни в Сан Франциско и го накарах да изпрати фотограф, който да те следва по петите и да прави снимки, докато ти взимаш интервютата. А сега ми казваш, че репортажът трябва да почака. Господи, Гейбриел, сигурно не си забравила значението на думите „краен срок“.

— Саймън, случи се нещо...

— О, да, представям си. — Усмихна се подигравателно. Сигурно и това упражняваше пред огледалото. — Твоят чиновник, превозвача.

Онзи, който е имал безразсъдството да пренесе незаконно наркотици в куфарчето, подарък от теб.

— По дяволите, Саймън, ща закъснея за среща. Пусни ме да мина.

Той поклати глава. Жестът му целеше да покаже умора и тъга. Но гласът му бе изпълнен със самодоволство.

— Ще ти дам съвет. По-добре да го приемеш сега и да се примириш с истината. Този човек е престъпник. В това ме убедиха най-добрите ми източници. Освен това научих, че сингапурците смятат да го накажат за назидание. — Саймън направи пауза и се приближи още до нея. На лицето му се изписа престорена загриженост. — Гейбриел, ти не си първата жена, подведена от мошеник. Знам, че тази мисъл няма да те утеши, но най-доброто, което можеш да сториш, е да избиеш от главата си този човек. Престори се, че е бил лош сън. Или изобщо не мисли за него.

— Какво си намислил? — попита тя, сякаш вече не знаеше.

— Първо, да заминеш за Калифорния. Това е задължително. Уверявам те, че статията, върху която работиш, е спешна, и ако не я напишеш, рискуваш кариерата си. Нещо по-важно, работата ще ти даде възможност да се съсредоточиш и да забравиш неприятните спомени. Друга препоръка — за да избиеш от главата си господин Тафт, не е лошо да разшириш социалните си контакти, като се срещаш с други...

— Саймън, ти си нещастник. — Гейбриел се опита да мине покрай него, но той я хвана за ръката. — Ако ме докоснеш, ще подам оплакване за сексуален тормоз.

Бъртън сви устни, сякаш бе вкусил нещо стипчиво.

— Не искам да сторя зло, Гейбриел. Мисля само за твоите интереси.

— Саймън, махни се от пътя и от живота ми, по дяволите!

— Ти си глупачка.

Той отстъпи назад. Гейбриел мина покрай него и тръгна към асансьора. Докато вратите се затваряха, Саймън измърмори:

— Глупачка, проклета глупачка. Ако не бях толкова влюбен в теб, нямаше да си правя труда да...

Изисканият му английски бе изчезнал. Беше се сменил с дразнещо австралийско произношение.

Едно такси като по чудо се освободи точно пред входа на „И Пи Ес“. Измокрен от дъжда човек без чадър се готвеше да се качи. Гейбриел го изпревари, каза на шофьора адреса на „Ел Би Тек“ и когато таксито се включи в уличното движение, извади от куфарчето си папка с компютърни разпечатки.

— Бихте ли запалили лампата?

— Моля?

— Лампата. Трябва да прочета нещо.

Шофьорът изпълни молбата ѝ. Тя започна да прелиства купчината документи, които ѝ бяха дали библиотекарите.

Данните бяха безполезни. Никъде нямаше намек, че в компанията се извършва нещо нередно. Финансовите доклади бяха изрядни. Единственият спорен момент бяха обичайните дела, заведени от алчни за хонорари адвокати с надеждата, че подобно на всяка друга компания в Америка и „Ел Би Тек“ ще предпочете да уреди спора извън съдебната зала, отколкото да похарчи пари за скъп процес. Никой от федералното правителство не разследваше „Ел Би Тек“. Нито един ядосан длъжник не бе предявил иск за заповест за активиране. Нямаше компенсационни програми за награждаване на...

Гейбриел изведнъж престана да прелиства страниците. Нещо привлече погледа ѝ. Нещо съмнително в един от кредитните доклади. „Какво, по дяволите...“

— Тук ли, госпожице?

Тя вдигна глава. Таксито беше пред сградата на „Ел Би Тек“. Предпазвайки с огромен тъмносин чадър прекрасното си палто от норки, Оливия Тачър стоеше вляво от въртящите се врати. Гейбриел даде пет долара на шофьора и му каза да задържи рестото.

Беше осемнайсет и трийсет и в „Ел Би Тек“ нямаше никого. Деловата секция приличаше на запустял град. Въпреки това се долавяха характерните миризми на административна сграда — на недоизядени сандвичи, изхвърлени в кошчетата за отпадъци, на

ацетон, на озон, примесен с мириса на тонер за копирните машини, на букет от евтина козметика, използвана от зле платени секретарки, и преди всичко — парлив мирис на преуморени служители.

Двете жени застанаха в занемарената приемна на трийсет и четвъртия етаж. Оливия ѝ посочи протритото канапе, тапицирано с изкуствена кожа. Гейбриел седна.

— Кабинетът на изпълнителния директор е на горния етаж. Ще порботим тук един час, после ще отидем там.

— Какво ще правим?

— Ще ровим из документите. Тук живеят работливите пчелички, мила. Не си ли идвала?

Гейбриел поклати глава. Преди да повишат Джак, тя знаеше, че кабинетът му се намира на този етаж, но не бе ходила там. Джак твърдеше, че се смущава от размерите му. Но според нея той по-скоро беше притеснен от факта, че на същия етаж работи бившата му приятелка. Затова Гейбриел реши да не го посещава в „Ел Би Тек“.

Оливия протегна ръка.

— Това място ми прилича на лабиринт за лабораторни плъхове. Коридорите водят във всички посоки. Претъпкани миниатюрни стаички. Стените имат потискащият оттенък на избледняла слонова кост. Представяш ли си горките същества, които работят тук? Мъчат се за парче хляб и постоянно се страхуват, че вместо това ще получат удар. В *нашата* компания съпругът ми е осигурил минимум четирийсет и пет квадратни метра на служител. Казва, че по-малката площ ги превръща в бездушни роботи.

Гейбриел се намръщи.

— Не сме дошли тук, за да обсъждаме помещенията, нали?

Леко засегната, Оливия отговори:

— Не. Трябва да ти кажа някои неща, мила. Предполагам, че се опитвах да отложам неизбежното.

Стигайки прибързано до погрешен извод, младата жена прошепна:

— Господи, наистина ли Джак е замесен в...

— Разбира се, че не е. Онова, което ще ти кажа, няма *нищо* общо с този въпрос — прекъсна я Оливия, сетне си пое дълбоко дъх, подготвяйки се да съобщи вестта: — Макар че новината не е по-малко мрачна. Изглежда твоят млад приятел не може да очаква помощ от

правителството. Разговарях с онези лицемери от Вашингтон. Съпругът ми Скот също. Думите им съвсем не ни успокоиха. По всичко личи, че официалната политика на Държавния департамент е на ненамеса. Нещо повече, сегашната администрация няма желание да бъде обвинена, че „пипа меко“ по въпроса с наркотиците.

— Няма ли поне да проверят какво е положението на Джак?

— Опасявам се, че не. Макар че утре Скот ще отиде във Вашингтон и ще се опита да извие ръцете на неколцина сенатори. През това време... — Оливия извади от чантата си сгънат лист и ѝ го подаде. — Изпратиха ми това по факса. Официалното становище на Съединените щати, отнасящо се за американски граждани, нарушили законите на Сингапур.

Гейбриел присви очи и започна да чете.

Докато е в чужда страна, гражданинът на Съединените щати се подчинява на законите и правилата в съответната държава, които понякога значително се различават от тези в САЩ и не осигуряват защитата, гарантирана за индивида от американското законодателство. Хората, нарушили закона, макар и несъзнателно, могат да бъдат изгонени, арестувани или хвърлени в затвор. Те трябва да знаят, че в Сингапур има строги закони и наказания за провинения, които в САЩ се смятат за дребни, в това число нарушаване на правилника за движение за пешеходци, хвърляне на боклук, плюене, внос и продажба на дъвка. Сингапур налага задължително бой с бамбукова пръчка за вандализъм, както и за нарушения на имиграционните закони и други провинения. Наказанията за притежаване, употреба и търговия с наркотици са строги и осъдените нарушители може да очакват затвор и глоби. В Сингапур има смъртно наказание за множество престъпления, свързани с наркотиците. Търговските спорове, които в САЩ се разглеждат като граждански, в Сингапур може да ескалират до криминални и да доведат до тежки глоби и присъди. В съдилищата няма съдебни заседатели. Присъдите се издават само от съдии.

Сингапурското правителство не осигурява юридическа помощ, освен в углавни престъпления.

— Господи! — възкликна младата жена.

— Откровено казано, по-лошо е, отколкото предполагам. — Оливия въздъхна и стисна зъби. — А сега трябва да знаеш още нещо. Тайна е и искам да обещаеш, че няма да споделиш с никого. Нали? Джоуел Грийнбърг изяви желание да продаде компанията. Купувачите предложили привлекателна цена и още по-привлекателна лична сделка за Джоуел. Нямахте да ти го кажа, но вчера на съвещанието се случи нещо необичайно, точно преди Джоуел да разкрие плана си. Тогава ми се стори, че е ненужно нарушение на протокола, но сега се питам дали не е нещо по-сериозно. Макар че Джак отсъства от града, Джоуел твърдо настоя резултатите от работата на отдела му да бъдат представени пред управителния съвет. Съвсем не беше необходимо да го прави. Можеше да почака, докато той се върне.

— Не разбирам.

— Изненада ме начинът, по който Джоуел го стори. Държа се така, сякаш Джак *не е* вицепрезидент. Все едно не бяхме обсъдили, гласували и приключили с въпроса кой да отговаря за материално-техническото снабдяване. За мястото имаше двама кандидати и Джоуел повери представянето на своя фаворит — човека, когото управителният съвет отхвърли. Вчера ме изуми наглостта на Джоуел — плесница за управителния съвет, а също и за Джак. Разбира се, нямам никакъв проблем с младата Денис, но... — Млъкна и изпитателно изгледа Гейбриел: — Каж ми, мила, какво означава изражението ти?

— Денис Доналд. Двамата с Джак са били... Ами, имало е нещо между тях. Той не обича да говори за това, но каза, че раздялата била много неприятна. Тя му изпращала писма, заплашвала го, опитвала се да пречи на работата му и...

— *Това* може да обясни много неща. Отначало Денис се е представяла в благоприятна светлина — откровена, сдържана, не се опитва да флиртува с момчетата... Защо гледаш така, сякаш се задушаваш?

— Не се опитвала да флиртува! — Гейбриел повиши тон: — Аз чух точно обратното.

Оливия се ядоса:

— Умея добре да преценявам хората. След четирийсетте... След няколко десетилетия в света на бизнеса познавам добре всички хитрини, които трябва да използва една жена, за да се издигне. Всъщност мисля, че аз съм измислила много от тях.

— Извинявай.

— Истината е, че понякога Денис може да бъде доста емоционална. Ако Джак е скъсал с нея, сигурно е била... Ами, да речем, отмъстителна. Всъщност не ми е трудно да си я представя в ролята на лейди Макбет. Лицето ѝ прилича на книга, в която мъжете могат да прочетат странни неща... — замислено добави Оливия.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, като член на управителния съвет, аз имах удоволствието да ѝ съобщя, че Джак е спечелил мястото. Тя пребледня, като чу новината, макар че направи всичко възможно да не покаже чувствата си. Предполагам, че се е ядосала достатъчно много, за да отвърне на удара. Денис вдигна голям шум, когато Джак измисли нова стратегия за развитието на транспорта. Същината на неговия план бяха операциите в Азия и той предложи някои драстични промени. Но, разбира се, тя ръководи нещата в Азия. Това е малкото ѝ феодално владение. Онемя, когато научи какво възнамерява да направи Джак.

— Опита ли се да го спре?

— Разбира се, че не, мила. Живеем в Америка. Хората, които не могат да разберат накъде духа вятърът, не се застояват дълго. Тя направи онова, което всеки би сторил. Веднага се представи като най-големият поддръжник на плана. — Оливия въздъхна. — Корпоративната политика е толкова предсказуема.

— Мислиш ли, че Денис е в дъното на онова, което се случи с Джак?

Оливия се усмихна.

— Би ми се отразило добре, ако чуя, че е така. Макар че той още не знае, но аз смятам да попреча на Джоуел Грийнбърг да открадне компанията. Ако се окаже, че в „Ел Би Тек“ става нещо нередно, тогава е много вероятно купувачите да оттеглят предложението си. А ако злосторникът се окаже кандидатът за вицепрезидент на Джоуел... ами,

още по-добре. Малко делови операции могат да оцелеят след такъв скандал.

— Както и малцина изпълнителни директори.

— Хрумвала ми е и тази мисъл.

Изражението на по-възрастната жена показваше, че мисълта ѝ е приятна.

— Ами онова, което ми каза Джак? Идеята за репортаж? Продължавам да мисля, че той е притеснен за някаква митническа измама в „Ел Би Тек“.

— Още една основателна причина да проверим документите на отдела. Занимава се с вноса и износа през националните ни граници, нали? — Оливия се усмихна мрачно и погледна часовника си. — Мисля, че е време да се залавяме за работа и да извършим няколко нарушения.

Оглеждайки вратите на кабинетите, Гейбриел тръгна след Оливия. Някои — метални, боядисани в матовобяло с лек оттенък на синьо — бяха затворени. Повечето бяха отворени. На всички имаше черни пластмасови табелки, където с бели букви бяха гравирани имената на обитателите. Табелките бяха поставени в метални рамки — лесно заменими, също като служителите, чиято самоличност известяваха.

Толкова много кабинети и имена. Гейбриел не познаваше нито едно от тях. Не и тук. Не и в другите административни сгради, които бе посетила като журналист. Директорите държаха репортерите настрана от такива корпоративни кошари — тесни килийки, широки три и дълги два метра и половина, обзаведени с грозни метални бюра, сбутани между стените без прозорци и претъпкани с обикновени черни телефони, пластмасови кошчета за отпадъци и евтини столове, тапицирани с изкуствена кожа. Чиновниците на средна възраст бяха белязани със знака на Каин, обречени да постъпват недостойно, вечно присъстващо напомняне за основната аксиома на корпоративния живот — станеш ли на четирийсет години, не трябва да се притесняваш къде отиваш, защото вече си там.

Едно от имената я накара да спре. „Ел Би Тишман“. Тя го познаваше. Беше го интервюирала преди повече от дванайсет години. Тогава той беше на шейсет и няколко. Имаше ясен поглед и говореше цинично. В онези дни „Ел Би Тек“ все още беше Ел Би Тишман Текнолъджи, кръстена на енергичния предприемач, който бе започнал с капитал само от петстотин долара и с непоклатима вяра в способностите си.

Гейбриел превъртя валчестата дръжка, натисна я, отвори вратата и огледа тъмната стая. Малък кабинет, обзаведен спартански също като останалите. Тя потрепери. Ел Би бе създал компания за милиарди долари, но бе изгонен от зет си. Тишман бе създал над четири хиляди работни места в целия свят и повечето му служители го уважаваха, а сега дори името му бе заличено от фирмата на компанията, която бе основал.

— Гейбриел? — изрече Оливия и сложи ръка на рамото ѝ.

— Извинявай. Замислих се за... Ами, замислих се.

— За Ел Би и за зет му, нали? Джоуел Грийнбърг ще понесе заслужено възмездие и за това.

Двете отново тръгнаха по коридора. Гейбриел се готвеше да попита приятелката си какво би могло да се случи на президента на „Ел Би Тек“, когато през една от отворените врати се чу глас:

— Знаеш ли защо жените се преструват, че изпитват оргазъм? Защото мислят, че на мъжете им пука... Ах, чакай малко... Оливия? Ти ли си?

Оливия спря, стисна зъби и прошепна:

— По дяволите!

После се усмихна и надникна в стаята.

— Добър вечер, мила. Какво правиш тук в този късен час?

— Имам работа. Заповядай, влез. Покани и приятелката си.

Гейбриел погледна табелката на вратата и тихо изруга. *Онази жена!* Сетне влезе в кабинета на бившата любовница на Джек.

Денис Доналд се извини на някого по телефона. Не изглеждаше точно така, както Гейбриел очакваше. Но в края на краищата Джек винаги отговаряше уклончиво, когато го разпитваше за Денис. „Привлекателна ли е?“ „Да.“ „Има ли хубаво тяло?“ „О, определено.“ „Големи гърди, нали?“ „Ами, да.“ „Съблазнително дупе?“ „Би могло да се каже.“ „И е естествено руса, а?“ „Предполагам, но нали съм мъж, мога да бъда заблуден.“

И още как!

Денис не беше просто красива. По дяволите, тя беше *съвършена*. Беше два-три сантиметра по-висока от Гейбриел, имаше естествено руси коси, големи сини очи, розова кожа и най-лошото, изглеждаше млада за годините си, макар че беше на възрастта на Гейбриел.

Оливия отказа предложения ѝ стол и рече:

— Денис, това е приятелката ми Гейбриел.

Гейбриел протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Денис Доналд. И на мен.

Изражението не се промени. Тя не позна името, нито го свърза с Джек Тафт или със списание „И Пи Ес“. Само огледа критично

дрехите на Гейбриел, която си представи какъв въпрос се върти в главата ѝ: „В кое начално училище преподаваш, Габи?“

Гейбриел едва не изскърца със зъби. Денис бе издокарана със скъпи дрехи, макар и в различен стил — светлосин костюм на Шанел, копринена розова блуза, задължителния шал от „Хермес“, обувки „Ферегамо“, наниз изкуствени перли, два искрящи пръстена, които говореха, че има богат приятел, и добре поддържан маникюр, какъвто служителките на пресата нямаха нито времето, нито средствата да си позволят.

„Обзалагам се, че носи лъскаво, секси бельо. Убедена съм! Да те вземат дяволите, Тафт!“

Гейбриел знаеше, че всичко това е маскировка. Също като кабинета — меки земни тонове, подбрани с вкус репродукции, никакъв нюанс на индивидуалност. Дрехите на Денис имаха за цел да скрият характера ѝ, не да го разкрият.

— Оливия? — попита Денис. — Какво те води тук след работно време?

— Нищо съществено — излъга Оливия. — С Габи ще вечеряме в „Льо Шантили“ и тъй като бяхме наблизко, реших да се отбия и да взема някои документи, които ще ми трябват за следващото съвещание на директорския съвет.

— Мислех, че директорските кабинети са на горния етаж.

Дясната вежда на Денис потрепна — жест, който според Гейбриел означаваше недоверие, че елегантната Оливия ще вечеря с неофициално облечената си приятелка в едно от най-луксозните и снобски заведения в града.

— Така е. Но исках да покажа на Габи „Ел Би Тек“. Компанията е толкова известна, че...

— Тафт. — Гласът на Денис почти не се промени, само стана постуден. — Трудно е да се повярва, нали? Имам предвид за човек като него. Не че го познавах добре, но никога не бих предположила, че е замесен в нещо толкова жалко като контрабанда на наркотици.

Отнякъде в стаята се чуваше тихо бръмчене. Гейбриел се запита каква ли машина работи. Денис нагло излъга, че не познава добре Джак, но този факт не я учуди.

— Убедена съм, че е невинен — каза тя. — Цялата история е някаква ужасна грешка.

— Е, надявам се. — Думите на Денис прозвучаха искрено, но Гейбриел беше сигурна, че истинските ѝ чувства са съвсем различни. — Макар това да означава, че отново ще трябва да се преместя тук долу.

— Отново тук долу?

Огледа се, опитвайки се да види източника на бръмченето. Шумът, изглежда, идваше от нещо под бюрото на Денис.

— Не си ли чула? Джоуел ме премести горе. Ще поема работата на Джак. Поне временно. Предполагам, че ти и другите от управителния съвет ще трябва да го одобрите, ако не е временно.

Изпълнена с любопитство, Гейбриел се промъкна напред. Още крачка-две и щеше да надникне под бюрото на Денис и да види какво бръмчи.

— Ще го сторим — отвърна Оливия. — „Ел Би Тек“ не може без човек, който да отговаря за материално-техническото осигуряване, и ти знаеш колко високо ценя квалификацията ти. Сигурна съм, че ще свършиш добра работа, докато Джак се върне.

— Ако се върне.

„Лош ход, момиче — помисли Гейбриел. Каза го доста нетърпеливо.“

— Надявам се, че ще се върне — добави Денис.

„Добре се измъкна“ — помисли Гейбриел.

Бръмченето се разнасяше от бяла машина, висока около метър. От едната ѝ страна имаше малък поднос, върху който бяха натрупани документи. Отдолу имаше кошче за отпадъци, пълно догоре с тънки хартиени изрезки.

Машина за унищожаване на документи. Съдейки по количеството книжни ленти, Денис се бе отдала на това занимание от няколко часа.

Денис проследи погледа ѝ, погледна машината и с по-висок тон каза:

— Стари доклади. Разчиствам бюрото си, преди да се преместя горе.

Оливия се приближи и също видя машината, сетне попита:

— Има адвокати, бюрократични процедури и редица юридически изисквания, които не позволяват да се изхвърлят документи. Или политиката се е променила?

— Не. Но... Ами...

— Пък и какви документи имаш, които са толкова секретни, че трябва да бъдат превърнати в конфети?

Денис сви рамене. Престана да гледа двете жени и се вторачи някъде над рамене им. Промени се само изражението в очите ѝ. „В момента ми е нужна помощ“ — сякаш говореха те.

Няколко часа по-късно, размишлявайки върху неприятностите, които последваха, Гейбриел щеше да си помисли колко съвършено бе изпълнението на Денис. Тя се владееше абсолютно, беше съвсем спокойна и с нищо не показва, че докато разговаряха, на прага стои мъж и подслушва разговора им.

— Денис, мисля, че не е необходимо да отговаряш на този въпрос — каза Джоуел Грийнбърг. — И ми направи една услуга. Вдигни телефона и се обади на охраната. Искам веднага да дойдат тук.

Оливия сложи ръце на кръста си. Едва се владееше.

— Младата дама е с мен, Джоуел.

— Не искам непознати да обикалят из кабинетите ни след работно време.

Джоуел беше висок, красив мъж, който явно полагаше големи грижи да поддържа формата си. Гейбриел го намрази от пръв поглед.

Денис вдигна слушалката и с изящния си маникюр набра номера на охраната.

— Дошла съм да върша работа за управителния съвет. И съм взела приятелката си за компания.

— Имаме политика по този въпрос, Оливия.

Той вдигна ръка. Венчалният му пръстен беше по-евтин от вратовръзката. Грийнбърг не приличаше на президент на корпорация, а на холивудска карикатура — Майкъл Дъглас в „Уолстрийт“. Поведението му напомни на Гейбриел думите на Кийтс: „Има господари, които управляват народа си предимно с външен блясък“.

Гласът на Оливия стана тънък и пронизителен:

— Джоуел, няма да...

Тя млъкна и почервения, когато чу какво каза Денис по телефона:

— Охрана? Да, аз съм госпожица Доналд от трийсет и седмия етаж. Тук съм с господин Грийнбърг. Намерихме репортерка, влязла без разрешение. Не, няма пропуск. Името ѝ е Гейбриел Дън. Благодаря. Чакаме ви. — Затвори и усмихвайки се като хищник, добави: — Тя е от списание „И Пи Ес“, Джоуел. Приятелката на Джак.

Гейбриел се изчерви. През цялото време тази кучка се бе преструвала, че не я познава.

Джоуел гневно изгледа Оливия.

— Искам обяснение, Оливия.

Запретна ръкавите на ризата си, изпъчи гърди и застана в поза, която напомняше на мъжкар примат, отстояващ териториалните си права.

— Вече ти обясних — студено отвърна тя.

— Не беше достатъчно. Виж какво, Оливия, имах тежък ден. Първо, още сутринта научих, че човекът, когото против желанието ми съветът на директорите направи вицепрезидент, е наркотрафикант. После се наложи да обяснявам на журналисти и аналитици, че в контейнерите с електроника на „Ел Би Тек“, транспортирани по света, няма по няколко килограма тайно сложен наркотик. След това секретарката ми ме уведоми, че са дошли хора от Агенцията за борба с наркотиците, които имат заповед за обиск и искат да влязат в кабинета на Тафт. Малко по-късно получих много разтревожено телефонно обаждане от... ами, от хората, за които стана дума на последното съвещание на управителния съвет.

Той погледна предпазливо и гневно Гейбриел, която мигаше невинно, сякаш нямаше представа за кои хора става дума.

— Те са много притеснени, Оливия. Ще се разтревожат още повече, ако разберат, че член на моя управителен съвет се разхожда вечер в сградата на компанията и води репортер.

— Дошли сме, за да се опитаме да помогнем на Джак. Не ме интересуват твоите тайни.

Денис сви устни.

— С Джоуел не се безпокоим за тайните на фирмата, а че журналистка, чийто приятел е търговец на наркотици, търси доказателства, които да унищожи. Нали така, Джоуел?

— Денис ме предупреди да очаквам нещо подобно от вас, госпожице Дън.

Пред очите на Гейбриел падна червена мъгла.

— Слушайте, Грийнбърг... — изкрещя тя.

— Не, вие слушайте. Утре сутринта погледнете какво има на бюрото ви. Ще намерите съобщение в пресата, че тази корпорация е прекъснала трудовия договор на Джак Тафт, оказва пълно сътрудничество на сингапурските власти и е предала на федералните агенти цялото съдържание на кабинета му, личното му досие и всяка информация, отнасяща се за него.

— Мръсник!

— Съвсем не. Аз съм само изпълнителен директор. Отговарям пред акционерите и властите. Като член на управителния съвет Оливия ще ви увери, че ако постъпя другояче, „Ел Би Тек“ ще бъде изложена на риск. Всеки документ, който може да уличи или да оневини Джак

Тафт, сега е в ръцете на властите. Ето защо, ако сте дошли да търсите доказателства, които да унищожите, губите си времето.

Оливия хвана ръката на Грийнбърг.

— Успокой се, Джоуел. Знам, че си разстроен, но погрешно тълкуваш ситуацията.

— Нима?

— Ако Джак е невинен...

— Това ще бъде без значение. Няма да го върна на работа. Той е минало.

— Не ти, а управителният съвет го е избрал на тази длъжност, Джоуел.

— Той е уволнен, Оливия. При това с основателна причина. Като изпълнителен директор аз имам правото да го уволня. Пише го в трудовия му договор. И в моя.

— Джоуел, мисля, че думите „основателна причина“ са спорни...

— Не и ако той е извършил закононарушение в Сингапур.

Тя стисна зъби.

— Много добре, Джоуел. Нека да се съсредоточим върху *този* въпрос. Да предположим, че е бил натопен и в „Ел Би Тек“ има информация, която доказва, че е невинен. Как ще се почувстваш, ако го осъдят, защото си отказал на Гейбриел да потърси доказателството?

— Адски добре.

— Джоуел!

Грийнбърг сви устни. Беше допуснал грешка. Един директор не трябваше да говори така и той го знаеше.

— Съжалявам. Не исках да кажа това. Разстроен съм... Медиите, ефектът върху акциите ни... Знаеш, че в момента водим... важни преговори и този скандал с наркотици ги усложнява. Ако... уговорката ни... с онези хора се провали, Тафт ще бъде виновен.

— Моята теория е, че вината е на някой друг. Ако намерим доказателства...

— Както вече казах, всичките му документи са в ръцете на властите.

— Джоуел, не те моля като приятелка на Джак, а като член на управителния съвет.

— Отговорът пак е „не“. Компанията води деликатни преговори. Не мога да допусна репортер да рови из документацията. Освен това

госпожица Дън съвсем не е незаинтересовано лице. Много добре знаеш, че ще бъдем юридически уязвими, ако тя скрие някое доказателство. Няма да ѝ позволя да прегледа документите ни. По никакъв повод и при никакви обстоятелства.

— Ами ако търсим нещо, което не е в папките на Джак, а в нечи други?

— Моля? — Грийнбърг присви очи, погледна Денис, която още се усмихваше, и облиза устни. — Какво означава това?

На вратата се появи пазач в сива униформа, шапка с козирка, значка на ченге, дървена палка и фенерче.

— Вие ли повикахте охраната? О, здравейте, господин Грийнбърг. Не ви познах. Бяхте с гръб към мен.

Джоуел кимна.

— Да, Лен, ние повикахме охраната. Бих искал да придружиш тази жена... — Той посочи Гейбриел. — До изхода. И ми направи една услуга. Остави бележка с описанието ѝ на бюрото на охраната, в случай че тя отново се опита да влезе, след като приключи смяната ти.

— Много добре, Джоуел — с леденостуден глас каза Оливия. — Но преди да тръгна, искам да ти задам един въпрос. Къде беше Денис в петък? Следобеда, преди Джак да замине?

Грийнбърг пребледня и повиши тон:

— Грещиш, Оливия! Дори членството ти в директорския съвет не ти дава правото да отправяш подобни обвинения!

Денис се усмихна по-широко. Протегна се и хвана Джоуел за ръката.

— Няма проблем да отговоря на въпроса на Оливия, Джоуел. Никакъв. Онзи следобед бях с Джоуел. — Направи дълга пауза, за да засили максимално ефекта от думите, които последваха: — Нали, скъпи?

3. СИНГАПУР

Джак имаше чувството, че е страничен наблюдател, а не участник в събитията.

Вярно, той направи всичко, което Чан му каза, колкото и да беше безумно. Подпря гранатомета, насочи оптичския мерник, погали спусъка и стреля. Стори го хладнокръвно.

Усети, че в стомаха му се размърдва някакъв звяр, голяма котка, протягаща лапи, за да оголи нокти. Нямаше съмнение в това. Цял ден я бе обуздавал и не ѝ бе позволявал да ръмжи.

И Джак успя. Не загуби самообладание. Направи необходимото.

Да, и още как.

„Но щом съм го извършил, тогава защо... — Облиза устни. — Защо имам усещането, че би било по-добре, ако... бях казал майната му и наистина бях дал воля на чувствата си?“

Изпаднал в странно състояние — преситен, но още не напълно задоволен — той караше откраднатия полицейски ровър в благоденстващ квартал — редици хубави къщи, пред които бяха паркирани мерцедеси и беемвета. Но с изключение на ярките улични лампи прозорците бяха тъмни и не се виждаше жива душа.

Джак шофираше бавно. Предполагаше, че се намира на юг от Сунгей Було, най-малко на осем километра, а може би и повече. Не можеше да каже какво означава това. Само караше напосоки, оставяйки инстинктът му да определя посоката.

Погледна часовника на таблото. Четири петдесет и осем. Колко ли време имаше до изгрева? Вероятно два часа. После хората щяха да станат, да излязат да бягат за здраве, да разхождат кучетата си, да се подготвят за предстоящия работен ден и да се чудят какво прави по улиците им полицейски рейндж ровър.

От друга страна, някои от тези хора щяха да включат радиото или телевизора си. Те нямаше да си задават въпроси за ровъра. Сутрешните новини щяха да ги информират. И щяха да протегнат ръка към телефоните си.

Джак погледна Зейтун. Тя още беше на пода и го гледаше с изражение, което той не можеше да разгадае. Опита се да ѝ се усмихне и реши, че го е сторил убедително.

— Добре ли си?

Тя не отговори, а изражението на лицето ѝ не се промени.

— Мога да те оставя тук — продължи той, — или да карам още малко. Както кажеш.

Зейтун мълчеше.

— Имам малко пари. В случай, че трябва да вземеш метрото или нещо друго.

Не последва отговор.

— Трябва да слезеш. Рано или късно някой ще ме забележи. После ще дойдат ченгетата. Няма да искаш да си в тази кола, когато това стане. По дяволите, ще предпочетеш да си на километри разстояние.

Тя го гледаше безучастно.

— Доколкото виждам, след няколко преки има голямо кръстовище. Сигурно има автобусна спирка. Защо да не те оставя там? Ще се качиш на автобуса. А може би ще намериш телефонна кабина. Да, това вероятно ще е най-добре. Намери телефон и се обади на полицията. Така няма да мислят, че си с мен и ми помагаш.

Зейтун не отговори.

Джак намали на ъгъла между две улици с жилищни сгради и се огледа. Ниско над хоризонта видя удивително ярка звезда. Това му напомни за единственото нещо, което не харесваше на градския живот. Не виждаше звездите. Дори нямаше смисъл да опитва.

— Как ще докажеш, че си невинен?

Джак се стресна от гласа ѝ.

— В Сингапур ли? Не, тук няма да мога да го сторя.

— Лъжеш.

— Не съвсем. Имам ясна представа кой е сложил наркотиците в куфарчето ми.

„Само че представата ми не е ясна, защото не знам как са ги сложили. Но знам, че не може да е друг, защото никой от останалите няма мотив.“

— Тогава можеш ли да го докажеш?

„Надявам се, по дяволите!“

— Вероятно. Ще има доказателства. Частици разпилян хероин. Отрязани влакна от подплатата на куфарчето. Такива неща. Полицията може да ги намери. Нужен е само добър експерт, куче, обучено да намира наркотици или нещо подобно. Ако мога да се върна в Ню Йорк и да обясня на ченгетата как стоят нещата, те ще издействат заповед за обиск. После, когато претърсват вещите й...

— Жена?

Зейтун се изправи.

— Да — горчиво се усмихна Джак.

„Кой друг може да бъде? Никой. Трябва да е Денис. Но как го е направила? Метод, мотив и възможност. Това търсят следователите. Знам какъв е методът и мотивът. Но ако не измисля как е станало, все едно съм обесен.“

Зейтун се настани на седалката и започна да закопчава предпазния колан.

— Наближаваме кръстовището. Мисля, че трябва да слезеш. Говоря сериозно.

— Искам да поговорим.

„И аз. Искам да разговарям поне с един разумен човек в тази проклета страна.“

Джак намали, погледна през рамо и спря.

— След като вече реши да ми говориш, какво е онова голямо нещо отзад, там, където трябва да е задната седалка?

Той го бе забелязал, когато се качи в ровъра, но повече не се сети за предмета — продълговат черен цилиндър.

— Пропан.

— Пропан? — Джак хлъцна от изумление.

— Да. Много държавни коли се движат с пропан.

Той облегна глава на волана и прошепна:

— О, боже! По дяволите! — Сетне погледна Зейтун и добави: — Господи, много съжалявам! Там, на онзи паркинг стрелях по всичко, а ти си седяла в кола с бомба! — Удари глава във волана и изстена: — Тъпако! Тъпако!

— Не си знаел.

— Да, но, от друга страна, не знам страшно много неща. По дяволите, можех да те убия. Всички онези експлозии... Трябваше да се...

— Не мислех за това. Бях твърде уплашена, за да мисля.

Искаше му се да потъне в земята от срам.

— Но защо не слезе от колата? Аз съм преследван човек и непрекъснато стрелят по мен. Освен това едва не те взривих. Знам, че заради мен са те арестували и обвинили в съучастничество...

— Старши офицер Чан ли ти го каза?

— Да. Разказа ми всичко. Аз съм виновен, разбира се. Съжалявам. Извинявай, че те накарах насила да ме заведеш в апартамента си. Съжалявам, че те завързах и ти навлякох толкова много неприятности. Затова... — Извади от джоба си портфейла на Питър Куинт и изсипа съдържанието в скута на Зейтун. — Няма да ми трябват. Скоро ще ме хванат. Хората на Чан или на По. Затова вземи парите и хвани такси.

Тя взе банкнотите, прегъна ги и ги остави на таблото.

— Защо каза онова нещо там, на паркинга?

— Кое?

— Че всичко е наред и съм в безопасност, защото ти си дошъл?

— А, това ли. — Той леко се изчерви. — Ами, тревожих се за теб. Чан ми каза, че си в колата и се криеш, а наоколо е пълно с бандити. И си помислих, че след като съм те забъркал в тази каша, аз трябва да те измъкна от нея. Виждаш ми се добро момиче и се безпокоях за онова, което ще ти се случи, ако те намерят в колата на Чан. Пък и вината беше моя...

Гласът му постепенно заглъхна.

— Наистина си невинен, нали?

Джак я погледна в очите. Беше намислила нещо, което той не разбираше.

— Наистина.

— И някаква жена е сложила наркотиците в куфарчето ти?

— Да. Несъмнено.

„Лъжец. Все още има въпросителни. При това много.“

— И можеш да го докажеш?

— Такъв е планът ми.

„Добрият стар Джак би предпочел да избегне цялата тази неприятна история, да я потули и да се престори, че никога не се е случвала. Но Джон...“ Джон Тафт искаше отмъщение.

Зейтун го погледна с неприкрито любопитство. Очите ѝ бяха поразително красиви. Всъщност бяха прекрасни. Несъмнено беше прелестна и съблазнителна жена. Джак не би забелязал това, но Джон го стори веднага.

Тя закопча предпазния колан и рече:

— Карай до кръстовището, после завий надясно.

— Мисля, че трябва да слезеш.

„Всъщност не мисля така.“

— Прави каквото ти казвам. Ще ти покажа къде да се скриеш.

Джак се подчини. Следвайки указанията ѝ, след две минути и три километра, той се озова на коларски път, шофирайки под хвърлящи дебели сенки дървета. След като го упъти, Зейтун мълча през цялото време и отбягваше погледа му. Но когато ровърът спря на малка горска поляна, тя отново се обърна към него:

— Имам още един въпрос.

— Да?

— Когато се качи в колата, защо... ме целуна така?

— А, това ли? — усмихна се Джон (не Джак) Тафт. — Мисля, че мога да ти го обясня.

5. ВРЕМЕ ЗА УБИВАНЕ

*Ти ще забравиш името и лицето
си.*

*И никой няма да знае деня, в
който си умрял*

без име и без лице.

Ще бъдеш заличен от земята.

*Държавата може да прави
това.*

Айрис
Мърдок,
„Самотникът“

*Трасимахий: И различните форми на
управление правят демократични,
аристократични или тиранични закони с оглед на
личните си интереси. И тези закони са
справедливостта, която те раздават на
поданиците си. Онези, които ги престъпят,
биват наказвани като нарушители на закона, и
следователно, несправедливо.*

Платон, „Република
I“

1. СИНГАПУР

1

Има гореща, и студена омраза, без умерен климат между тях. Омразата на Чан беше изпепеляваща, яркочервена и огнена. Кръвта му кипеше от позора, който Тафт му бе лепнал. Гърдите му сякаш бяха стегнати с обръч. Сърцето му биеше силно — досущ птица, която иска да излезе от клетка. Гневът го заслепяваше. Несъзнателно свиваше и отпускате юмруци. Пръстите му търсеха гърлото на врага. В такова безумие има яснота — прецизен фокус върху обекта. Всички стремления, копнежи и желания се съсредоточават в едно — отмъщение.

Чан щеше да го направи. Щеше да намери Тафт. Да го хване натясно. Само двамата. Очи в очи. И тогава щеше да има възмездие, поправяне на грешките, уреждане на сметките и изплащане на огромен дълг.

Както в Коринт Медея е извикала: „Отмъщението е бездънна чаша! Ще си наливам още и още!“.

Беше единайсет часът сутринта, когато Чан, пренебрегвайки съветите на лекаря, накуцвайки, влезе в Главното управление на полицията. Сградата беше стара и нямаше централна климатична инсталация, а само отделни вентилатори на някои от прозорците. Нито беше хубава като новите небостъргачи, заемани от по-престижни правителствени агенции — пристанищните власти, Съвета по благоустройство и Съвета по туризъм. Но Чан я обичаше. Харесваше влажните коридори, избелелите сини стени и миризмата на препарат за излъскване на месинг, на пот, на кожа и на добре смазани оръжия. Така ухаеше полицията и това му се нравеше най-много от всичко.

Той бавно тръгна по коридора, водещ към самостоятелния кабинет, който му бе даден, след като го повишиха в ранг старши офицер. Младшите офицери бяха настанени по двама в стая с две бюра, четири стола и един шкаф за личните им вещи. Остаряваш заедно с колегата в кабинета. Миризмата на одеколона му започва да те дразни и след време я ненавиждаш. Мразиш навика му да се прокашля, преди да вдигне телефонната слушалка, или къркоренето на стомаха му четирийсет и пет минути преди обяд, или започваш да мислиш, че не е добро ченге, защото всеки път, когато влезеш в кабинета, той е там, а това означава, че не прекарва много време по улиците, както би трябвало да прави един добър полицаи.

Чан предпочиташе уединението.

Докато вървеше по коридора, той срещна обичайните си познати и чу обичайните шеги и думи на загриженост, които в края на краищата са задължение към ранения полицаи. Но две от ченгетата го погледнаха особено. Единият, едър, снажен сикх, се усмихна подигравателно. Той беше известен с това, че се стремеше към самостоятелен кабинет.

Нещо не беше наред. Чан го усещаше.

Затвори вратата на кабинета си, отпусна се на стола и повика Хал Лиунг. Отговори друг полицаи. Хал помолил пазача на Пърл Хил Гейт да му съобщи, когато Чан се появи, и веднага щял да тръгне.

Тук имаше нещо.

Лиунг нахлу в кабинета му, без да потропа на вратата. Лицето му беше бледо и подпухнало като втасало тесто. Около очите му имаше тъмни кръгове.

— Улична дрога — рече младият ефрейтор и сложи папка на лакираната повърхност на бюрото. — Боклук. За нищо не става. Съдържанието на някои от пакетчетата е разреждано многократно.

Чан затвори очи.

— Докладът от лабораторията — прошепна.

— Наркотикът на Тафт има дузина примеси от различни източници. — Лиунг седна на стола пред бюрото. Подпря с ръце брадичката си, погледна го в очите и добави: — Провалихме се.

— Несъмнено — въздъхна той.

— А още не съм ти казал за отпечатъците.

И така, Тафт беше невинен. Чан разбра това веднага щом Лиунг отвори уста. Никой нормален човек не би внесъл незаконно в Сингапур улична дрога. Не си заслужаваше. Ако беше от добро качество, наркотикът, намерен в куфарчето на Тафт, щеше да струва сто хиляди долара. Но дрогата имаше множество примеси и представляваше скапан боклук на стойност деветстотин долара.

Всеки, който рискуваше да вкара наркотици в Сингапур, би пренесъл дрога с високо качество, за да има печалба. Намереното в куфарчето на Тафт не си заслужаваше усилията.

Хероинът бе обработен с различни химикали и смесен с всичко — от мляко на прах до бебешка пудра. Беше ясно, че дрогата произлиза от множество източници и е купена от улични търговци на дребно.

Единственият логичен извод беше, че неопитен аматьор бе обиколил града и бе купил евтини пликчета с нискокачествена дрога, за да я сложи в куфарчето на някой си Тафт. По дяволите, Тафт живееше в Ню Йорк и половинчасова разходка из Уошингтън скуеър беше достатъчна за врага му, за да купи наркотици за десетина куфарчета.

Освен това навсякъде имаше отпечатьци. На всяко пликче. Пълни и частични. И нито един от тях не съвпадаше с отпечатьците на американеца, оставени в хотелската стая.

Негодникът Тафт беше невинен. И нещо много по-лошо — Чан трябваше да се досети за това от самото начало.

Лиунг потърка очи.

— Какво ще правим сега?

Чан внимателно бръкна в джоба на самото си, за да потърси клечка за зъби, и направи гримаса, защото болката го прониза.

— Някой е проговорил. Специалистите от лабораторията. Момчетата, които се занимават с отпечатьци. Който и да е. Изглежда, Дяволското ченге се е издънило.

— Издънило?

— Сгафило, Хал. Объркало нещата. Пълен провал. После някой казва на приятеля си, той — на друг и скоро всички ченгета разбират

какво е станало.

— Включително и комисарят — изпъшка ефрейторът.

— Особено комисарят. И никак няма да е доволен. Първата му мисъл ще е за политическия отзвук. Ще си спомни колко много американците обичат да го начукват на Сингапур. Заради бесилките, боя с бамбукови пръчки, цензурата, затварянето на устата на дисидентите. Всички тези неща. Американците веднага започват да се заяждат. И тогава нашите шефове се разстройват. Колко ли възмутени протестни писма ще изпратят американците, когато чуят, че невинен човек, един от техните, е бил обвинен в престъпление, което се наказва с обесване? Много. После ще се включат американските вестници. Знаеш какво мислят журналистите за нашата страна. Ние сме любимата им изкупителна жертва. И накрая ще ни побъркат по въпроса за човешките права. По дяволите, Хал, благодарение на господин Тафт пред сингапурското посолство във Вашингтон може да има дори протестна демонстрация.

— Или пред Съвета по туризъм.

Чан изтръпна.

— Знаеш ли, през последните двайсет години правителството се подмазва на американците, опитвайки се да ги убеди, че ние сме жизненоважното сърце на Югоизточна Азия, страна със свободна пазарна икономика, приятел на всички. Господи, само тази година изхарчихме шестстотин милиона долара за туристическо развитие. И сетне изведнъж ченгетата съсипват облика на страната, като преследват невинен бизнесмен и се опитват да го изпратят на бесилката. Знаеш ли как ще реагира министър Лий на тази новина? Имаш ли представа?

— Ще се ядоса.

— Ще се ядоса? О, да, несъмнено. Ще се ядоса като онзи тип от „Донеси ми главата на Алфредо Гарсия“. Ще се ядоса като човек, който току-що е одобрил четири милиарда за икономически инициативи, за да привлече американски бизнесмени в Сингапур. Ще бъде бесен, Хал, гарантирам. Комисарят ще трепери от страх. Ще повика в кабинета си шефовете на отдели, на инспектората и на отдела за връзки с обществеността. И има да крещи... за това как да се измъкнем от тази каша? Някой ще рече: „Покрийте се“. Друг ще каже: „Няма да стане“. Трети ще предложи: „Признайте истината“. После

всички ще седнат и ще започнат да се чешат по главите, докато някой се сети за очевидното решение.

— Жертвоприношение.

— Веднага се сети. Първо ще се извинят. Второ, ще обвинят теб и мен. Трето, след като присъдата ни изтече, ще бъдем щастливи, ако си намерим работа като изкормвачи на риба на остров Пулу Убин.

— Може да напуснем страната. Да емигрираме.

— Правителството не пуска никого в чужбина, без да има удостоверение за добро поведение. А ние няма да имаме такова нещо. Следователно няма извънгранични паспорти. Нито пари. Ще ни отнемат всичко. Ще ни разорят и ще ни запратят на най-долното стъпало на социалната стълбица, както винаги правят в такива случаи. Знаеш как действат.

Лиунг кимна. Знаеше. Всеки гражданин знаеше. Животът в Сингапур беше хубав, стига да не преминеш границата. Но ако го сториш, смачкваха те като буболечка. По време на последните избори един от кандидатите на опозицията на име Танг, премина границата, критикувайки управляващите. Правителството го осъди за уронване авторитета на държавата и съдът се разпореди Танг да заплати седем милиона долара за нанесени щети.

— Може да ги изпреварим, шефе. Да излезем пред медиите. Да кажем, че сме сбъркали.

— За теб това може да е решение на въпроса. Но не и за мен. Шефовете отдавна чакат удобен момент, за да се отърват от мен. Няма да изпуснат възможността да го сторят. Но ти, Хал, можеш да...

Лиунг решително заяви:

— Не, шефе. Аз съм с теб.

— Благодаря.

Ефрейторът кимна. Той само правеше онова, което и Чан би сторил на негово място. Нямаше нужда от благодарности.

— Е, и какво ще правим сега?

— Ще намерим Тафт и ще го арестуваме за незаконно притежаване на оръжие, кражба на кола, отвличане...

Чан млъкна и гневно се вторачи в ефрейтора, който не искаше да го погледне в очите.

— Какво има, Хал?

— Ами... виж това, шефе.

Лиунг сложи на бюрото два документа. Единият, запечатан в найлонов плик, беше бележката на Раджив Сетанар до Тафт, а другият представляваше лабораторният доклад за остатъците от приспивателното, които полицаите бяха намерили върху бележката. Чан я прочете. Лицето му се зачерви.

— Под влиянието на рохипнол. Пълно освобождаване от задръжките. Амнезия. Не отговаря за действията си. Не подлежи на криминална отговорност... Е, това вече е прекалено — прошепна, после изкрещя: — Копеле! Това беше последната шибана капка! Чашата преля! Ще го убия!

Понякога Чан си представяше как се появява дяволът, който прилича на Робърт Престън в „Музикантът“. В едната си ръка държи договор, а в другата — писалка. Усмивва се, намига, приближава се и казва: „Хайде да сключим сделка. Слушай, приятел, такова нещо се случва веднъж в живота, а понякога никога. При мен има разпродажба. Намалил съм цените. Всичко трябва да бъде продадено. Ето какво е предложението ми. Първо, мир и благополучие. Добави работа за всички, високи надници и чудесна социална програма. Включвам и финансирани от мен жилища с климатични инсталации, най-добрата система за обществен транспорт в света, красиви паркове за отмора на околото и утеха на душата, цветя, хубави училища, почти нулева престъпност и улици, чисти като аптеки. Ако искаш вярвай, приятелю, но и обществените тоалетни ще блестят от чистота. Питейната вода ще бъде по-чиста и от планински поток. Въздухът — кристален. Досадните насекоми, разнасящи болести, ще бъдат рядкост — досущ честен адвокат. Нещо повече, ще финансирам образованието на децата ти. Ако синовете и дъщерите ти искат да учат в Харвард, Хайделберг или Сорбоната, с удоволствие ще платя сметката. Добави към това съблазнително предложение и факта, че ще ти дам разумни закони, които всеки трезвомислещ човек ще спазва, без да се замисля. Ниски данъци. Страхотно медицинско обслужване. Никакви етнически, религиозни и политически размирици. Всичко е твое“.

Ти поглеждаш дявола и питаш: „Каква е уловката?“. „Няма уловка, приятелю — отговаря той. — Но има цена. Обаче почти е равна на нула. Невероятна сделка. По-евтино няма да намериш. Хората от цял свят биха се наредили на опашка, за да купят една десета от онова, което продавам.“

„Колко струва?“

„Нищо. Само трябва да ми дадеш нещо незначително — пращинка, която не си заслужава да обсъждаме.“

„Какво?“

„Да се закълнеш никога да не критикуваш управляващите. Дребна работа, нали? Не искам да ми продадеш душата си, а само да

държиш главата си наведена, устата — затворена и да изпълняваш заповедите. Това е всичко. Помисли какво ще получиш в замяна. Заслужава си, нали? Трябва да си луд, за да откажеш благините, които ти предлагам. Това е сделката — ясна, проста и няма уловки, скрити клаузи и дребен шрифт. Ето договорот, ето и писалката. Хайде, приятел, подпиши и се приготви да живееш щастливо.“

Чан лежеше на дивана и мислеше. Всяка проклетата питомна мишка в Сингапур бе подписала такъв договор. Ако не го бяха сторили, нямаше да са тук.

И дяволът бе изпълнил обещанието си. Сделката наистина беше страхотна. Всеки, който бе подписал договора, беше доволен.

„Но аз не съм подписал шибания ти договор“ — помисли си той.

„И още как“ — подигравателно се обади един глас.

И тогава Чан грабна нещо тежко и с всичка сила го запокити в стената.

Никой нямаше да застане на негова страна. Той бе нарушил социалния договор и не Робърт Престън щеше да дойде прибере сметката.

Не че на правителството му пукаше за невинността на Тафт. Интересуваха се само от скандала — Тафт дава интервюта на „Уолстрийт Джърнъл“, „Форбс“, „Бизнес Уийк“ и на Лари Кинг.

Бизнесмените реагираха на такива неща. Изпълнителните директори изпитваха съмнения към страна, която налага наказание бой с пръчка на дребните нарушители на закона и всяка година обесва няколко десетки сериозни престъпници. Е, да, харесваха им безопасността по улиците и чистотата на околната среда, но не бяха съвсем съгласни с методите и похватите, които се използваша, за да се поддържат нещата в това състояние.

Ако Тафт се разприказваше за методите и похватите, на които едва не бе станал жертва, Чан щеше да заплати висока цена. По дяволите, в момента страната се управляваше не от кой да е, а от Лий Куан Ю.

И само Чан щеше да бъде обвинен за провала. Отговорността беше само негова. Той трябваше да се досети, че Тафт е невинен. Още в апартамента на Самсудин, ако не и по-рано. Един истински

трафикант би пречукал на място Чан. Нямахте да бръщолеви, че е невинен. Нито да остави единственото си оръжие. Не...

Но гадното копеле два пъти унизи Чан. Първо, когато му се изплъзна в хотела. После в апартамента на момичето. А сега, трети път. И Чан нито за миг не се замисли за доказателства. Мислеше само за отмъщение. Господи, колко много искаше да види Тафт мъртъв!

И още искаше, особено щом имаше опасност истината да излезе наяве.

По дяволите, ненавиждаше го и макар омразата да гореше буйно, не можеше да се стопли от пламъците ѝ. Поражението е неприятно, но позорът е още по-неприятен. Човек може да си прости много грехове. Но никое наказание не може да изкупи неуспеха. Ако се провалиш, без никой да разбере, ще се самонаказваш до края на живота си. Но провалиш ли се пред всички, обществото ще го стори вместо теб.

А има ли нещо по-лошо от подигравките на подчинените, от присмеха зад гърба ти?

Чан се помъчи да погледне в бъдещето, за да види съдбата си, и потрепери от онова, което видя. Би заплатил всякаква цена и би направил всякаква жертва, за да избегне участието си, предопределена от невинността на Тафт.

Той се облегна назад, склочи пръсти под брадичката си и продължи да мисли. Дълго седя така.

Можеше да избегне очакващите го беди и да реши всичките си проблеми, ако американецът държеше устата си затворена. Ако го убедеше да мълчи, нямаше да има неприятности с шефовете. Само щяха да го поизбутат настрана, в някой тих ъгъл, и да му намекнат, че кариерата му най-сетне, макар и неофициално, е приключила.

Разбира се, историята щеше да бъде потулена. Поставено пред избора да се изложи пред деловите среди в цял свят или да зарови една изключително зловонна купчина лайна, всяко правителство, и най-вече сингапурското, би предпочело да потули нещата.

Но само ако Тафт не проговореше.

Или ако някой не затвореше устата му.

„Ето, това е идея.“

Джак се събуди след сън, който за щастие не бе обезпокояван от кошмари. Съмненията му към Гейбриел се бяха изпарили, макар да не разбираше защо.

Зейтун, която лежеше гола до него, въздъхна в съня си.

Той се протегна, усмихна се и отвори очи. По покрива на ровъра потропваше дъжд. Една капка се удари в ръба на леко смъкнатото стъкло и изпръска устните му. Джак я облиза. Имаше сладникав вкус на мед. Той обърна глава и се вторачи в Зейтун, която се бе свила на кълбо като малко, невинно дете. На кехлибареното ѝ чело блестяха капки пот. Косите ѝ имаха цвета на шоколад. На колко ли години беше? Вероятно на двацет и няколко. Достатъчно млада, за да му бъде дъщеря, ако се бе оженил рано. Този факт беше обезпокоителен, но приятен, макар и малко непристоен.

Джак се почувства виновен и в същото време щастлив. Двете чувства се допълваха. Той знаеше, че по-късно съвестта щеше да го гризе, защото бе изневерил на жената, която обичаше, беше се възползвал от красиво младо момиче, беше се държал като обезумял от страст див звяр... О, да, щеше да съжалява.

Но не и в момента.

Наведе се над Зейтун и вдъхна парфюма ѝ. Влажните ѝ, полуотворени устни бяха неопишуемо съблазнителни. Но той им се бе наситил през нощта. Неусетно се бе освободил от оковите на сдържаността. Единственото му желание беше да вземе всичко, което иска от това хубаво момиче. Но въпреки това усети, че и двамата дават и същевременно взимат и изпитват удоволствие.

Джак се бе превърнал в друг. В съществуото, от което винаги се бе страхувал. Някога Денис го бе обучила да бъде нейният демоничен любовник — роля, за която не бе подходящ. Той започна да я ненавижда и накрая намрази и себе си. „Край на всичко това“ — закле се той и на следващата си любовница, Гейбриел, отдаде цялото си внимание и безкористна нежност, на които беше способен.

Но неочаквано... снощи... дяволът в него надделя. Джак развя черния пиратски флаг и...

Той примигна. Представи си нещо. Блян. Не гледаше сериозно на мечтите. Те бяха обезпокоителни явления и предсказуем източник на нещастия. Караха те да желаеш непостижимото и още по-лошо — вдъхновяваха те да вършиш неща, които ако дръзнеш да осъществиш, щяха да те оставят изтощен, разочарован и изпълнен с угризения. И все пак възбуждащото видение може би беше различно.

Джак, който не предприемаше нищо, без да го обмисли, и дълго разсъждаваше, преди да вземе решение, си припомни как във „Фауст“ изтерзаният учен моли Мефистофел да направи така, че да открие нещо съвършено и чудесно, което да го накара да възкликне: „О, миг, поспри! Ти си тъй прекрасен!“.

Джак бе открил този миг. Да се възползва от момента. *Carpe diem*. И той приближи лице до Зейтун.

Зейтун не се виждаше. Беше се скрила в храстите. Джак дискретно се бе отдалечил към срещуположния край на поляната.

Въздухът беше влажен и сладникав от мириса на гниеща растителност, но не и неприятен. Джак — несигурен, градски жител — предпазливо и недоверчиво оглеждаше джунглата. Всичко беше зелено, всяка сянка и оттенък — авокадо, абсент, ябълки, увивни растения. Той нямаше представа, че зеленото съдържа толкова богат спектър. Но зеленината беше и неочаквано зловеща. Поляната бе обградена от огромни увиснали листа. Кафяви лиани се виеха около дърветата, които изглеждаха свръхестествени. Кората им беше люспеста и назъбена. Приличаха на гуцери. Джак не можеше да определи дали бяха иглолистни, широколистни и дали изобщо бяха дървета.

В далечината се виждаха сини води, отразяващи светлини на фарове. Джак се повдигна на пръсти, за да ги види по-добре. Надолу по хълма, на който бе паркирал ровъра, зеленото преливаше в синьо и после в лилаво. А още по-нататък се синееха красиви, спокойни езера.

Зейтун се приближи до него. Хвана го под ръка, загледа се в пейзажа и каза:

— Букит Тима. Тин Хил. Там има стара каменна кариера.

Джак кимна. Още не беше готов да говори.

— След като малайзийците, тайландците и индонезийците изкоренят всичките си дървета, тази джунгла още ще бъде тук. Последната в Азия.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Аз летя над онези страни, Джон. Виждам какво става... Какво има?

Джак изведнъж вдигна глава.

— Нищо.

Той се вторачи в балдахина от растителност, който като чадър покриваше поляната. Ровърът нямаше да се види от небето.

— Самолетите и хеликоптерите няма да ни видят. Дори да го сторят, няма да се замислят, защото колата на инспектор Чан е същият модел като на пазачите на парка.

Джак кимна. Вярваше й.

Стомахът му изкъркори.

— Гладен ли си? — попита Зейтун.

— Да. — Джак се замисли. — Всъщност не.

Това беше странно. С изключение на банана той не бе хапвал нищо от два дни. Би трябвало да е гладен като вълк, но нямаше никакъв апетит. Имаше и друго странно нещо. Панталонът му. Безмилостната влага в Сингапур, изглежда, го бе разтеглила и сега панталонът му непрекъснато се свличаше. Джак пхна палци в гайките и го дръпна нагоре.

— Ще намеря нещо за ядене — рече Зейтун.

Той я погледна изпитателно. Ако Зейтун поискаше ключовете на ровъра...

Преди да успее да каже нещо, тя изчезна в гората.

Току-що откъснатото манго беше много вкусно. Червено-оранжево, сочно и толкова меко, че трябваше да се яде с лъжица. В жабката на ровъра имаше само една лъжица. Тафт и Зейтун седнаха под дърво с уханни цветове и започнаха да ядат. Той хранеше нея, тя — него. Хрумна му, че би трябвало да се чувства глупаво. Мъж на средна възраст, лудуващ във фантасмагорията „Зелени жилища“, а Зейтун — в ролята на Рима, момичето от джунглата. Но не се чувстваше глупаво. Напротив, беше щастлив.

Ала иронията не му убягна. Джак беше конформист. Предпазлив. Отбягваше конфронтациите. Уравновесен. Не се поддаваше на емоции.

Но сега той не беше Джак, а Джон Тафт, За два дни бе успял да отхвърли принципите, от които се ръководеше. Заряза предпазливостта, отпусна юздите на самоконтрола, отдаде се на дяволски желаня и неочаквано преживя най-хубавите мигове в живота си.

Изненада. Да отвърща на ударите, се оказа... *забавно!*

Забавляваше го отчаянието, изписано на лицето на Чан, надхитряването и победата над главорезите, последвалата анархия, опияняващата възбуда на успешното бягство. Господи, беше страхотно!

Вълнението, което изпита, когато разбра, че е добър като тях. Дори по-добър. Биваше го повече от цяла шайка гангстери професионалисти и от въоръжените ченгета. Той беше по-добър от всички тях.

И най-приятното беше, че Чан *знаеше* всичко това. В Сунгей Було Джак успя да му натрие носа. Господи, колко мразеше онзи дръвник! Неотстъпчив. Многознайко. Коварно копеле. Посредствен хулиган, който се подиграва на всички, които са по-добри от него. Началник, командващ всички. Празнодумец, директор по продажбите, който налага вето на предложенията на млад специалист, защото е твърде тъп, за да ги разбере. Грубиян с червендалесто лице, който блъска хората по улицата, когато са с гръб към него, защото е злобен, обича да се държи предизвикателно и всеки му е враг...

— На какво се мръщиш, Джон? — попита Зейтун.

На устните й имаше сок от манго.

— На нищо — отговори той и потисна желанието си да оближе нектара.

— Кажи ми — настоя тя.

— На нищо — грубо изрече Джак и помисли: „Грешка. Не е необходимо да съм груб“.

— Снощи каза, че знаеш кой е сложил наркотиците в куфарчето ти. Някаква жена. Мисля, че трябва да ми разкажеш за това.

Той кимна замислено. Наистина изпитваше потребност да сподели с някого какво смяташе, че се е случило. Логичните му разсъждения не бяха напълно задоволителни. Имаше празноти,

въпроси, на които не можеше да отговори, и нерешени загадки. Ако говореше за тях, това може би щеше да разплете логическата плетеница.

Джак се вторачи в земята — плодородна, черна почва, още влажна от наскоро изсипалия се дъжд — и започна да разказва.

Куфарчето беше ново и сложено в торбичката на магазина, от който бе купено. Джак го занесе в кабинета си, прехвърли вътре съдържанието на старото си куфарче, заключи го и го пъхна под бюрото. Куфарчето остана там до края на работния ден. После беше с Джак всяка секунда до качването му на самолета. Той не го изпусна от поглед нито за миг.

Само веднъж.

В петък следобед, когато Гейбриел му го подари, той прекара два часа в залата за конференции. Куфарчето не беше с него. Неумолимата логика повеляваше, че някой е пипал куфарчето през онези два часа.

Съвещанието свърши в пет. Точно когато участниците се разотиваха, Денис влезе и се извини, че го е пропуснала. Какво оправдание измисли?

Джак затвори очи, опитвайки се да си спомни. Както винаги правеше, си представи сцената — ясно, образно и детайлно. Някой триеше бялата дъска. Пол. Той много обичаше да пише по бели дъски. Други двама бърбеха в коридора. Тили и Мариан. Всички останали бяха излезли. И Джак се готвеше да си тръгне. В този миг влезе Денис. Косите ѝ бяха разрошени. Денят беше ветровит. В дясната си ръка държеше непрактично модно куфарче, а на лявото ѝ рамо бе праметната кожена чанта. Беше облечена в яркозелен костюм с жълто шалче. Лицето ѝ беше зачервено. Имаше такъв вид, сякаш е била навън и е вървяла бързо, както правят нюйоркчани. Винаги бързат, за да минат на зелено, преди светофарът да е сменил светлините, и се насочват към следващото кръстовище, преценявайки стъпките си, така че да не загубят нито секунда.

— Съжалявам, Джак. Опитах се да се върна по-рано, но знаеш колко е взискателен.

Кой? Каза ли му името на клиента, когото бе посетила? Той не си спомняше.

— Пропуснах ли нещо важно? — задъхана попита Денис.

— Не.

— В понеделник сутринта ще говоря с Пол и ще наваксам.

— Разбира се. Чудесно. Направи го.

И това беше всичко. Най-много трийсет секунди. После тя излезе.

Тогава как се бе добрала до куфарчето? Пък и откъде знаеше, че Джак има ново куфарче?

Трудни въпроси. Нерешими загадки. Джак не знаеше отговорите.

— Джон? — попита Зейтун. — Ти каза, че никой не е знаел за заминаването ти в Сингапур.

— Да. Никой, освен шефа ми Джоуел Грийнбърг. Но той не беше на работа онзи следобед. Два пъти се опитах да му се обадя. Секретарката му каза, че щял да дойде по-късно. Пък и Джоуел не би прибягнал до такъв номер, за да се отърве от мен. Ако иска да те махне от пътя си, директорът може да го направи по милион по-лесни начини.

— Тогава как е разбрала за пътуването ти онази Денис?

— Нямам представа. Може да съм се изпуснал.

— Сигурно много те мрази.

— Не знаеш дори половината история. Когато скъсах с нея, тя много се промени. Беше бясна. Превърна живота ми в ад. Правеше какви ли не номера.

— Защо не я спря?

Той поклати глава.

— Това не е в моя стил. Не си падам по конфронтациите. Мислех, че тя ще се откаже и ще ме остави на мира. И се оказах прав. Или поне така предполагах.

— Но ако тя е сложила...

— Няма кой друг да го е сторил — побърза да изрече Джак, защото не искаше да признае, че още някой знаеше за заминаването му. Всъщност трима. Джоуел. Денис. Гейбриел.

Но не беше възможно да е Гейбриел. Не. Не си заслужаваше да мисли за това.

И все пак това му бе минало през ума.

Изведнъж Джак се сети какво бе пропуснал.

По Кей Сионг? — бе изкрещял той на Чан. — Кой, по дяволите, е По Кей Сионг?

Последният от престъпните босове в Сингапур — отговори окованото с белезници ченге. — Наркотици, хазарт, охранителна дейност, изнудване, търговия с оръжия за Камбоджа. Той има пръст във всичко. И иска да те убие повече, отколкото аз желая да го сторя.

Но защо? Аз дори не съм чувал за него.

Господи, Тафт! Спести ми шибаните си лъжи! Сионг бе изпратил онези наемни убийци да те очистят в „Рафълс“.

„Рафълс“. Наемни убийци? О... бях забравил. Имаш предвид човека, когото ти застреля, докато аз бях на пода?

Бяха двама. Другият беше в коридора пред стаята ти. И още нещо, главорезите, които се опитаха да те убият пред апартамента на Самсудин, също бяха изпратени от него.

Искаш да кажеш, че не бяха ченгета?

Разбира се. Престани, Тафт! Не се будалкай с мен!

И полицията, и мафията се опитват да ме убият!

Някои хора са родени с късмет.

Но защо?

Ти ми кажи. Ако знаех, че онзи негодник те мрази...

Честна дума, не го познавам. Дори не мога да си представя...

Глупости! Защо не се откажеш от тази проклета игра и не си признаеш?

Какво? За бога, човече, не съм направил нищо!

Добре. Както искаш. Но слушай какво ще ти кажа. Сионг се е сдобил с не позволен високочестотен многовъннов радиоскенер и подслушва полицията. Знае всичко, което става...

Не позволен?

Да, и ако го хвана с него, най-сетне ще мога да арестувам копелето. В тази страна ченгетата и военните гледат много сериозно на комуникациите. Но какво те интересува това? Трябва да знаеш, че от Сунгей Було има само един изход и По Кей Сионг е събрал там цяла армия, за да те пречука. А Самсудин е в ровъра ми. Не искам да я наранят и ето какво бих направил на твоето място...

„Очевидно. Всичко беше съвсем очевидно. Щом научиш за По, веднага ще установиш връзката с Денис. И тогава ти става ясно, че в

логиката ти има грешка и всичките ти размисли са били изградени на погрешна основа. А това означава, че трябва да смениш основата...“

Той не седеше в джунглата до красива жена. Беше някъде другаде и спокойно се рееше в пространство, където загадките лесно се решаваха. Светлината беше силна и той виждаше как онези фрагменти, толкова озадачаващи в емпиричния свят, са сътворени от съдбата, за да се подредят само по един начин. Всеки елемент се намести сред останалите толкова идеално, че Джак се учуди как не бе забелязал по-рано тази съвършена мозайка — логична, безупречна, изящна и кристално ясна.

Възхитен и удивен, той най-сетне прозря онова, което му убягваше. Беше толкова просто и очевидно. Частите на ребуса бяха кой, как, кога и защо. Джак изразходва цялата си енергия да мисли „как“. Но този елемент не реши загадката. Не. Единственият ключ към разкриването на мистерията беше „кога“. Отговореше ли на този въпрос, всичко си идваше на мястото.

Джак знаеше отговора. Не го постигна чрез проблясък на прозрение. Логиката го доведе до правилния извод — предателство. Той се вледени от смразяваща ярост.

Зейтун го хвана за рамото и го разтърси.

— Джон? — уплашено попита тя. — Добре ли си?

— Тихо! Мисля!

Облегнала брадичката си на коленете и обгърнала краката си с ръце, Зейтун го наблюдава повече от час. Погледът му беше унесен. Джон не помръдваше. Само от време на време потъркваше брадичка и се мръщеше.

Не я плашеше, макар да ѝ беше ясно, че той може да го направи, ако иска. Но Джон не беше такъв човек.

Радваше се, че го е избрала. Е, той не беше първият мъж, когото бе прегръщала. Но в него имаше нещо, което липсваше в другите. Несдържана страст. Джон беше искрен. Силата на страстта му изостри нейната. Той беше всеотдаен и изцяло неин. Поне за момента. Зейтун никога не се беше чувствала така, нито си бе представяла, че е възможно.

Другите мъже... Когато се замислеше за тях, тя не си спомняше целувките им, а само безполезните неща, които ѝ бяха предложили. Имаше двама богати бизнесмени, самодоволни от красотата, която бяха покорили. И двамата я попитаха дали иска апартамент, пари, лъскави дрънкулки и други такива незначителни неща.

Третият, последният, пламенен привърженик на нейната религия, ѝ предложи брак.

Брак? В Сингапур? Тук истинското име на брака беше затвор. Много бременности, държавен апартамент и в края на живота — хубава пенсия от щедрия социалноосигурителен фонд. Вярно, тя можеше да благоденства и да постигне сингапурската мечта. Но каква беше тази мечта? Да побеждаваш. Ние сме сингапурци, бързае, жадуваме за успех и никога не губим. Ние сме пробивни, трудолюбиви, умни, лъвовете на Изтока. Искаме си нашите „пет К“, при това веднага.

За „петте К“ се говореше навсякъде. Кеш, кредитни карти, квартира, кариера и кола.

Това беше всичко, към което сингапурците се стремяха.

Но животът не се състоеше само от тези неща.

Още като дете Зейтун копнееше да избяга от малкия остров и да отиде там, където нещата не са толкова предсказуеми, където рискът е

не само допустим, но и очакван, и където дните не си приличат.

Макар че като се замислеше, този ден изглеждаше като всички останали в живота ѝ. След годините на подчинение тя несъмнено бе преминала границата.

Да преминеш границата. Това най-много плашеше сингапурците. Около нацията имаше ограда, която чужденците не виждаха. Вътре бяха спокойствието, удобството и богатството, ако искаш да работиш за острова, а отвъд — позорът и самотата. Престъпиш ли линията, всички започват да те отбягват. Приятелите prestaваха да ти идват на гости. Дори роднините внимаваха да не ги видят с теб.

Ставаш немил-недраг. Отхвърлен. Човек, преминал границата.

Коя мюсюлманка има любовник неверник? Коя добра гражданка на Сингапур живее с издирван от полицията мъж? Зейтун бе преминала границата и беше враг на народа, но никога през живота си не е била по-щастлива.

Джон тръсна глава и прогони бляновете. Престана да се мръщи и се усмихна приветливо и същевременно злорадо.

Протегна се, опъна ръце и разкърши рамене.

— Знам какво трябва да направя — ухили се той.

— Какво, Джон?

— Мислех, че единственият път, по който мога да избягам от Сингапур, е пристанището. Да се вмъкна в някой кораб и да се крия в трюма, докато пристигнем в друга държава. Знам много неща за водния транспорт и какво се прави в пристанище като сингапурското.

— Охранявано е много добре.

— Знам. Прочел съм всичко по въпроса. Въпреки това смятам, че мога да мина през охраната.

— Тогава ще те заведе дотам. След като се стъмни, ще вземем колата и...

— Не. Твърде е рисковано. Една грешка, и ще ме забележат. Дори да успея да се кача на кораб, някой от екипажа може да ме види. Капитанът ще ми сложи белезници, ще ме заключи някъде и на първото пристанище ще ме предаде за екстрадиране. Пък и пътуването ще продължи няколко седмици. Нужно ми е нещо бързо и просто. И това е американското посолство.

Сърцето на Зейтун подскочи.

— Не! Там са изпратили полиция, Джон! Навсякъде! Чух ги да говорят за това, докато бях в участъка. Чакат те. Ще те убият.

Джон поклати глава.

— Посолството е американска територия и никой не може да ме докосне с пръст. Ще разкажа историята си на някого, който ще ме изслуша. Ще ми позволят да установя връзка с хора в Щатите. Адвокатът ми. Приятелите... Може дори да успея да убедя нийоркските ченгета да побъбрят задушевно с една червенокоса жена.

Зейтун примигна. Не беше сигурна, но Джон бе споменал, че жената, която е сложила наркотици в куфарчето му, е русокоса. Вероятно не бе чула добре, пък и това нямаше значение.

— Моля те, Джон, не ходи там. Дори не си го помисляй.

— Знаеш ли, миналата нощ онзи задник Чан ме научи на нещо. Попита ме: „Хей, Тафт, виждал ли си какво става с движещ се с висока скорост автомобил, когато двигателят му експлодира?“. И ми каза как да използвам тежката му артилерия. Сигурно ще съжалява, че ме е научил на тези неща.

— Не можеш да отидеш в посолството. Ще те видят, преди да си се приближил дотам.

Джон се усмихна хищно с оголени зъби и присвити очи. Изглеждаше страшно самоуверен.

— Да, вероятно. Но дали ще ме забележат? Това е съвсем друг въпрос.

— Защо се усмихваш, Джон?

— Сетих се за нещо забавно.

— Какво?

— Съблечи се.

Зейтун се изчерви.

— А, това ли...

— Да. — Той се засмя така, сякаш бе чул най-смешния виц през живота си. — О, да. И това.

2. НЮ ЙОРК

1

Джак я бе прегърнал през кръста и рецитираше Йейтс: „Вземи, щом трябва, тази торбичка с мечти. Развържи я и те ще те обгърнат като наметало“. Тя пита: „Наистина ли си загубил ума си по непокорните ми къдрици?“. Той отговаря, че ще върви с нея сред високи, пъстри треви и ще ги скубе, докато времето обере сребърните ябълки на луната и златните ябълки на слънцето. „О, любовта е измамна, казва тя. Никой не е достатъчно мъдър, за да разбере всичко за нея.“ „Време е да ставаш, Гейбриел, отговаря той. Часът е почти девет.“

„Какво?“

— Трябва да ходим на работа. Ставай!

„Това не е Джак. Кой ли е? О, боже! Оливия.“

— Кафе — изстена Гейбриел.

— Чашата е на нощното шкафче. Специалната смес на съпруга ми. Поръчва я от Сан Франциско.

Младата жена си спомни къде се намира. В спалнята за гости на Оливия и Скот Тачър в къщата им в Сътън Плейс. Бе спала тук тази нощ.

Шофьорът на Оливия чакаше на паркинга пред „Ел Би Тек“. Той отвори чадър и ги съпроводи до лимузината, после направи рязък обратен завой по средата на Петдесет и седма улица и се отправи на изток, към градската резиденция на семейство Тачър.

С талант, заради който Гейбриел позеленя от завист, Оливия набързо приготви вълшебен лимонов сос и свежа зелена салата, която подсказваше, че кафето не е единственият хранителен продукт, поръчван всекидневно от баснословно богатото семейство Тачър. Двете вечеряха в кухнята и се опитаха да осмислят думите на Денис и поведението на Джоуел.

Оливия отвори бутилка мерло от малка винарска изба, само с двайсет хиляди каси годишно. Няколко го в източните щати. Поръчвали го.

После седнаха в хола, заобиколени от папките, разпечатките и докладите, които Гейбриел извади от куфарчето си, и Оливия отвори втора бутилка. Когато Скот се върна от късна делова вечеря, двете се бяха преместили в кабинета на Оливия и използваха компютъра и паролата на управителния съвет, за да разучат вътрешната база данни на „Ел Би Тек“. Бяха отворили трета бутилка. Или поне Гейбриел се надяваше, че е само третата...

Искаше ѝ се да пие. Виното намали страховете ѝ за Джак, накара я да забрави победоносното лисиче изражение на лицето на Денис Доналд и силното си желание да разкърва носа на онази кучка.

Беше три часът през нощта, когато Оливия я заведе да си легне. А сега беше... О, боже! Девет!

Гейбриел рязко се надигна и в главата ѝ сякаш зазвъня огромна камбана на готическа църква, призоваваща грешниците да се разкаят. Прекаленото угаждане също беше грях. Така я бяха учили монахините и сега го разбра. Кожата ѝ беше лепкава, лицето — обляно в пот. Стисна чашата с кафе с треперещите си ръце. Отпи от горещата течност и потръпна. Не се почувства по-добре.

— Опитай портокаловия сок, мила.

Гейбриел я послуша, после отмести очи от лицето на Оливия. Възрастната жена бе изпила същото количество вино и бе спала колкото нея, но беше в отлична форма. „Мразя те...“

— Глътни аспириин. Ето. И витамини. Добре, мила. Банята е вляво...

Чувствайки се достатъчно добре, за да съжалява за стореното, Гейбриел се отпусна до Оливия на дивана в хола. В треперещите си пръсти държеше документ — един от безбройните доклади, които предишния ден библиотекарите бяха записали от различните бази данни.

Документът не се отличаваше по нищо от останалите. Беше обикновен, ежедневен кредитен доклад. Същият документ, който бе

привлякъл вниманието ѝ, докато пътуваше с таксито към „Ел Би Тек“. Сега знаеше причината.

Гражданите трябва да плащат сметките си в срок. Не го ли направят, натрупват се лихви и други наказания. Ако продължаваш да се бавиш, данъчният инспектор взема колата ти. За разлика от обикновените хора корпорациите са на по-облекчен режим. Може да минат трийсет, шейсет, деветдесет дни или повече между получаването на фактурата и издаването на разплащателния чек. В края на краищата многомилиардната компания е твой клиент и ти знаеш, че няма начин да не плати дълговете си.

Някой ден.

Но докато го стори, ти, безобидният доставчик на стоки и услуги, оставаш с празен джоб, без да разполагаш с необходимата сума за сделки. Преди да приемеш някоя поръчка, ти проучваш платежоспособността на клиента си, използвайки бази данни, където с педантични подробности е записано всичко.

И Гейбриел проучи финансовото състояние на „Ел Би Тек“. Както очакваше, докладът показва, че като международен дистрибутор на едро, фирмата бе поръчала огромни количества електронни компоненти от всеки производител в Съединените щати. Всички бяха изброени в доклада по азбучен ред. До името на всеки доставчик бяха отбелязани цифрите, обозначаващи сумите, които „Ел Би Тек“ дължи и от колко време.

„Ел Би Тек“ беше почтена корпорация и плащаше в срок. Повечето сметки бяха уредени за по-малко от четирийсет и пет дни и никоя — за повече от шейсет. Нямахме нищо нередно. Но няколко сметки бяха платени в деня, в който бяха получени. Веднага. Като по часовник.

Това беше странно. Никой не плащаше сметките си толкова бързо.

Оливия надникна над рамото на Гейбриел, за да види името на компанията.

— „Китцуми“? Знам ги. Преди време имахме неприятности с тях.

— Доколкото разбирам от кредитния доклад, в момента Джак има неприятности с тях. „Китцуми“ е голям японски конгломерат. Търгува с готова продукция — коли, часовници, радиоапарати,

персонални компютри. Не правят компоненти. Купуват ги от дистрибутори като „Ел Би Тек“. Но щом купуват, защо те изпращат сметките? Би трябвало „Ел Би Тек“ да им ги изпраща.

— Какво означава това, мила моя?

— Мисля, че е рушвет под формата на комисиона.

Оливия пребледня.

— Това е дума, която никой член на управителния съвет не желае да чува.

— „Китцуми“ е азиатска компания, нали? А Денис отговаря за операциите в Азия. Ливи, отново трябва да пореботим с твоя компютър. Мисля, че знам какво става.

Гейбриел винаги оставаше озадачена, когато наблюдаваше приятелката си да работи с компютър. Никой не би предположил, че жена с богатството и общественото положение на Оливия може да бъде компютърен магьосник. Но в края на краищата съпругът ѝ беше собственик на една от най-големите компании за обработка на информация в света и тя беше негов партньор и сътрудник от деня, когато преди трийсет години бе създаде фирмата.

Разбира се, Оливия не използваше обикновен персонален компютър. Беше избрала „ОКТАН 2“ на „Силикон Графикс“, пред който „Пентиум“ изглеждаше като бетонобъркачка пред ферари.

Оливия вкара името си и паролата — СОФИЯКАРТЪР — името на майка ѝ, написано без интервал — после бързо набра загадъчен низ от знаци и съкращения. След няколко минути лазерният принтер тихо забръмча и в кошчето се изсипаха трийсет и седем страници с доклади.

Накрая получиха онова, което искаха. Всъщност там нямаше нищо.

В докладите не бяха отбелязани плащания на „Китцуми“. Нито едно. Стомахът на Гейбриел се сви. Оливия отново се обърна към компютъра и написа друга команда. В отговор базата данни на „Ел Би Тек“ показа на екрана един-единствен ред:

ПОСЛЕДНАТА СПРАВКА ЗА ПЛАЩАНИЯТА Е
ИЗТРИТА В 19:18 ЧАСА НА 26 ОКТОМВРИ

Оливия никога не ругаеше, но сега не се сдържа.

— Какво има, Ливи?

— Някой е пипал базата данни минути, след като бяхме изгонени от „Ел Би Тек“ благодарение на Джоуел и любимата му. Някой е проникнал в главната база данни на „Ел Би Тек“ и е изтрил някои неща. Мисля, че мога да разбера кои редове са били заличени.

— Тогава няма доказателство, което да помогне на Джек. — Гласът на Гейбриел трепереше от отчаяние.

— Напротив — с леден тон отвърна Оливия. — Една от малките мръсни тайни на корпоративна Америка е преситеността с излишна информация. Нещо като разглезено дете, което има твърде много играчки. Всеки притежава собствена база данни. Хората от маркетинга, Министерството на финансите, Агенцията по човешките ресурси, фабриките, Министерството на транспорта. Мога да назова една известна компания, където всяка операция трябва да бъде обработвана с шейсет и четири абсолютно несинхронизирани програми. Загубите са неописуеми, а хаосът — пълен. Така и няма да разбере как печелят пари.

— „Ел Би Тек“?

— И там е същото. Имат дванайсет главни бази данни и смятам, че имаме достъп до онази, която ни трябва.

Оливия посочи екрана, където пишеше: ПЕРСОНАЛ: ЗАПЛАТИ И КОМПЕНСАЦИИ.

— Персоналът? Но защо?

— „Ел Би Тек“ плаща премии на хората, занимаващи се с продажбите, мила моя. Тези премии се изчисляват като процент от продажбата. Ето защо всяка продажба трябва да бъде записана в ордера, в описа, в контролната система и в тази база данни. Заедно със самоличността на служителя, който я е извършил. И така... — продължи Оливия. — За никого не е изненада, или поне за мен... Откриваме, че продавачът, определен да работи с „Китцуми“, е не друг, а Денис Доналд.

— Да ме вземат дяволите!

— Някого наистина ще го вземат — тържествено обеща Оливия. — А сега да разгледаме поръчките. Боже мой, колко странно. Измамата, изглежда, се извършва само от три месеца. Смятам, че това не е случайно. В края на краищата на последното съвещание, което се състоя преди три месеца, управителният съвет избра Джек за вицепрезидент. Предполагам, че Лейди Макбет от „Ел Би Тек“ е започнала да отмъщава веднага щом ѝ съобщих лошата новина, че не е била повишена.

Компютърът показва още три застъпващи се прозореца с поръчки. Оливия ги разгледа един по един.

— Какво мислиш, миличка? Съзираш ли схема?

— Да. Всяка поръчка е около два пъти по-голяма от предишната. Първо, петдесет хиляди долара, после сто хиляди и последната — двеста хиляди. Сякаш...

— Сякаш клиентът на Денис не е вярвал, че стоката ще му бъде доставена. Уверявали са се, че тя ще удържи на думата си и са увеличавали сумата всеки месец. И погледни, всяка поръчка е различна. Първо, фотоувеличители, после топлоизолиращи керамични щитове. После интерферометри, диференциални предавки и... О, боже! Кислородни апарати. Това не са ли акваланги? И, Гейбриел, какво мислиш, че означава високочестотен многовъннов радиоскенер?

— Нямам представа.

— Е, не е необходимо да се занимаваме със странната електроника, която поръчват клиентите на Денис. Трябват ни само сметките. А изчисленията говорят следното: Денис приема поръчки за по-големи суми, отколкото струват. С около двацет процента повече. И иска съответната цена от „Китцуми“. Те си плащат в срок. Също така редовно, на първо число всеки месец, „Китцуми“ „открива“ надписаната сума и иска обезщетение. — Оливия посочи кредитните доклади, които бяха намерили библиотекарите на Гейбриел. — Сетне Денис вкарва команда в компютъра си парите да бъдат внесени и чекът автоматично се издава. Никой няма времето да проверява всяка сметка, издадена от „Ел Би Тек“. Сигурно има милиони. Освен това непрекъснато стават грешки и никой не би отделил внимание на няколко несъответствия. Пък и всичко се прави от компютър, затова *не може* да има грешка.

— Не разбирам, Ливи. Какъв е замисълът?

— Смисълът е в математиката, мила моя. Ние плащаме на нашите продавачи комисиона от седем и половина процента. Денис получава тази комисиона върху продажби извън страната. Вярно, засега тя не е злоупотребила с големи суми — само с десетина хиляди долара, но ако през следващите три месеца плащанията на „Китцуми“ продължат да се удвояват, сумата ще наближи петдесет хиляди.

— Това са много пари.

— Да. Мисля, че вече знаем какво се крие зад неприятностите на твоя млад приятел. Денис прави измами с... — Оливия написа още няколко букви и прочете от екрана: — Нещо на име „По Кей Сионг

Ентърпрайзис“, лицензиран агент на „Китцуми Трейдинг“, Сингапур. Джак е умен и несъмнено щеше да разбере това веднага щом влезеше в сингапурския офис на „Ел Би Тек“. И Денис съответно е взела мерки той да не стигне дотам.

— Спипахме я! Браво, Ливи!

Гейбриел прегърна приятелката си и я целуна.

Оливия се обади по телефона на осем души. Седемте обаждания бяха, за да насрочи съвещание на директорите на „Ел Би Тек“. Щяха да присъстват всички, без Джоуел Грийнбърг. Осмото беше до председателя.

— Всички настояват за специална ревизия. Моля те, кажи „да“. Благодаря. Предложението е прието. Всички искат Оливия Тачър да бъде определена за председател на ревизионната комисия. Моля те, кажи „да“. Какво каза, Чарли? — Тя се заслуша, вторачвайки се в тавана, сякаш търсеше божествено вдъхновение, после търпеливо продължи: — Точно така, Чарли. Правилно си ме чул. Опасявам се, че Джоуел има интимна връзка с госпожица Доналд. Знам, Чарли. Благодаря. Предложението е прието единодушно. Има ли още нещо? Не. Добре тогава. Мисля, че всички сме съгласни да се съберем довечера. Да, Чарли, знам, че си канен на вечеря. Не, Чарли, мисля, че не бива да отсъстваш от съвещанието. Добре, Чарли, ще започнем без теб. Ще се видим в седем. Имам да докладвам много неща.

Оливия затвори и се обърна към Гейбриел:

— Горкият Чарли! Направо се побърка. Е, разбира се, всички знаем, че престъпността е рядко срещано явление в тези среди. И все пак, когато се случи, човек би помислил, че един възрастен мъж, при това бивш президент на голяма банка, ще направи нещо повече, отколкото само да се двоуми и да трепери от страх. — Тя се усмихна. — Но за мен това е много вълнуващо. Имам чувството, че съм страхотен детектив, като онези от романите. А сега ще се обадя на счетоводителите. Един поглед върху положението, и ще уведомят полицията. Мисля, че до утре следобед Денис ще е с белезници.

Гейбриел я стрелна с поглед.

— Ако питаш мен, по-добре да я бием с гумена палка, докато изтръгнем от нея истината.

— Не. Имам млад приятел окръжен прокурор. Амбициите му са много по-големи от кутията с дарения за кампанията. Поговорихме, докато ти беше в банята, и мисля, че няма да му е трудно да намери доказателства за невинността на Джек в апартамента на Денис.

— Ами ако е унищожила доказателствата?

— Тогава прокурорът ще ѝ предложи сделка — да признае, че е натопила Джак, и обвиненията ще бъдат оттеглени. Но се съмнявам, че ще се стигне дотам. Амбициозният прокурор ще публикува истината дума по дума. Обеща да инсталира камери, така че Денис да бъде разследвана не само за злоупотреби, но и по подозрение за заговор срещу Джак. Щом Си Ен Ен излъчи новината, сингапурското правителство бързо ще отстъпи. А имайки предвид финансовия принос на нашата компания за онези безделници във Вашингтон, Скот ще се погрижи в Сингапур да бъде изпратено не само едно писмо на разгневен сенатор. До края на деня Денис ще бъде в затвора, а сингапурците ще качат Джак на първия самолет за Щатите.

— А онази невестулка Джоуел? Съвсем се е оплел в нейните машинации.

— Съмнявам се дали е така. Вярно, Денис трябва да е използвала компютъра му, за да проникне в базата данни. Но няма доказателства, че самият Джоуел ѝ е осигурил този достъп. Напротив, мисля, че тя е откраднала паролата му. Разбери, мила моя, Джоуел Грийнбърг трябва да се занимава с много по-важни неща, отколкото с тази дребна измама. Личната му компенсация възлиза на седемцифрено число. Нещо повече, пред печалбата от продажбата на „Ел Би Тек“ всяка сума, която Денис може да присвои, бледнее. Няма да си заслужава. Смятам, че той не е замесен. Ако беше така, щеше да изтрие и базата данни за комисионите и за човешките ресурси.

— И това ли ще бъде всичко? Съжалявам, Джоуел, приятелката ти върши злоупотреби. В понеделник ще се видим в офиса.

— О, не. Снощи обещах, че Джоуел ще си получи заслуженото, и така и ще стане. Сигурно ще се разчуе, че има интимна връзка с крадла. И онзи, който публикува тази новина, ще разкрие, че с поведението си Джоуел е осуетил много изгодно предложение за покупка.

— Аха. Имаш предвид мен.

— Ти си репортер, мила. А това е новина. Отпечаташ ли я, Джоуел ще подаде оставка. Управителният съвет ще се погрижи той да няма друг избор. После... Мисля, че до края на живота си Джоуел никъде няма да бъде назначен на поста изпълнителен директор. Но всичко по реда си. Сега трябва да се обадя на счетоводителите, за да

задвижа нещата. Колкото по-скоро въпросът стане публично достояние, толкова по-бързо сингапурците ще върнат Джак.

— Но първо ще трябва да го хванат — прошепна Гейбриел.

Оливия се засмя гръмогласно:

— Е, да. Той се оказа много хитър. Търсят го под дърво и камък. Много съм доволна, че проявява такава изобретателност. Макар че е възможно да е просто късмет.

— Късмет — промълви Гейбриел. — Нищо, освен чист късмет. Аз го познавам, Ливи, и знам, че е така. Джак има качества, но не е герой.

— Той може да те изненада.

— Това много би ми харесало, Ливи.

Оливия се обърна към телефона. Беше доволна от свършеното. Джоуел скоро щеше да бъде опозорен. Скандалът означаваше, че „Ел Би Тек“ едва ли ще бъде продадена. Младият Джак Тафт щеше да се прибере вкъщи жив и здрав. И най-важното, Гейбриел, изглежда, най-сетне бе признала пред себе си, че го обича.

Само едно безпокоеше Оливия. Младият Джак бе казал на Гейбриел да провери митническите измами. Намекът беше, че такова нещо се извършва и в „Ел Би Тек“. Но измамата на Денис не можеше да се нарече „митническа“, а само елементарно мошеничество с комисиони от продажби. Не беше свързано с избягването на такси и данъци, с отклоняването на стоки за черния пазар или с друга далавера с вноса и износа. И това беше странно, защото Джак беше много прецизен и винаги употребяваше точната терминология.

„Или не се е изразил ясно. Или Гейбриел не е разбрала. Във всеки случай това няма голямо значение.“

Оливия реши да се обади на ревизорите на „Ел Би Тек“.

„Забележка. Специална дефиниция. Фотоувеличителите от второ и трето поколение имат от 0.4 до 1.65 микровълнов обхват, вградена микроканална платка за електронно усилване на образа и...“

Денис затвори очи. Цял следобед четеше тези ужасни неща. Заболя я главата. И бе прочела едва петдесет и три страници. Имаше още осемдесет. Федералният регистър. Правилникът на Бюрото по политическо военни въпроси. Правилникът за Международната търговия с оръжие.

Каква досада!

Но нямаше как. Трябваше да прочете тези скучни материали. Там бяха изброени всички технически средства, които По изгаряше от нетърпение да притежава. Освен това подлият дребен китаец вече се бе опитал да й пробута поръчка, без да й плати премия, твърдейки в съобщението си по електронната поща, че онези компоненти не са в списъка със забранените стоки и са стандартни, затова...

Глупости. И те бяха включени в списъка, макар да й се стори, че ги търси цяла вечност.

Денис му даде няколко съвета и По обеща повече да не се опитва да я мами.

И тя четеше правилника, ред по ред и дума по дума.

По-голямата част не я интересуваше. Технически материали, химични съединения с твърде дълги имена, патрони, бомби, ракети „земя-въздух“ и така нататък. Продължи да чете, търсейки онова, което й трябваше — тайните електронни компоненти, които Министерството на отбраната се стараяше да не стигнат до Северна Корея, Китай, Пакистан... Нещата, които По Кей Сионг най-много искаше.

Вътрешният телефон иззвъня. Денис харесваше звука му. Началниците в отдела нямаха вътрешни телефони на бюрата в малките си неугледни кабинети, но вицепрезидентите имаха.

Разбира се, кабинетът на Тафт се нуждаеше от сериозен ремонт — по-хубави мебели, нов килим, изхвърляне на тъпите снимки на океански товарни кораби и кранове, замяна на месинговите лампи с керамични...

Телефонът отново иззвъня.

Ядосана, тя натисна бутона.

— Какво има? Нали казах да не ме безпокоите?

— Съжалявам, госпожице Доналд, но едни господа искат да ви видят.

Джоузефин. Вярната секретарка на Тафт! Денис вече се бе обадила да ѝ намерят друга секретарка.

— Кажете им, че съм заета. И да си запишат час, ако искат да разговарят с мен.

— Госпожице Доналд, тези хора... Ами, мисля, че не са от онези, които трябва да си записват час.

3. СИНГАПУР

1

Нощта завари Зейтун задрямала в обятията му. Чуруликането на птиците не обезпокои съня им. Звуците на нощните същества ги събудиха едва когато бе станало съвсем тъмно.

Тя отвори очи първа и го разтърси за раменете. Хрумна й, че той е мил човек и достатъчно умен, за да не приеме сериозно последните няколко часа.

Джон се събуди. Целунаха се — само в знак на привързаност.

После отново хапнаха плодове, поговориха шепнешком, внимателно обмислиха стратегията си и се смяха на скандала, който смятаха да предизвикат.

Сетне настъпи моментът. Зейтун беше тъжна и в същото време щастлива. Много скоро щеше да се промени и вече никога нямаше да бъде същата.

В десет вечерта Джон запали двигателя на ровъра на Чан.

Усмивайки се невинно като ангел на Ботичели, Зейтун се настани до него. Беше готова, дори изгаряше от нетърпение да осъществят плана си. Спомни си малайска поговорка: „Човек вижда насекомите далеч в морето, но не може да види слона пред очите си“.

Това беше Сингапур. Държава, критична и отнасяща се с пренебрежение към грешките на всяка друга страна в света, но неспособна да признае своите.

Освен ако някой не проявеше дързостта да натрие носа на тази държава и да й покаже какво представлява.

„Мога ли да го направя?“ — запита се тя.

Знаеше, че може. Щеше да бъде рисковано, неприлично и съвсем неприсъщо за едно добро сингапурско момиче. Още повече за

мюсюлманка.

„Толкова по-добре. Решено е. Ще го направя.“

Щом всичко свършеше, Зейтун щеше да е нарушила всяко правило и божия заповед. Щеше да счупи оковите. Животът ѝ щеше да се промени. Но тя нямаше да съжалява за това.

„Кой би желал повече?“

Зейтун щеше да предизвика не само властите, но и всеки лицемерен фанатик, който се бе отнесъл грубо с нея. В религиозните среди името ѝ щеше да се превърне в синоним на безсрамие и порочност, на безочливо, позорно, шокиращо поведение. Щеше да е обида за църквата и държавата. Срам, безчестие и падение.

Зейтун не беше на себе си от радостно очакване.

Десет и четирийсет и пет вечерта.

Големият бял часовник на стената в кабинета на Чан сега беше негов враг. Стрелката безмилостно отмерваше секундите. Минута по-малко до намирането на Тафт и минута по-близо до края на полицейската му кариера.

Вече се бе обадила секретарката на шефа му. Съвещанието — всъщност изслушването — трябваше да започне в осем сутринта. Щяха да присъстват обичайните заядливици от отдела за вътрешно разследване, както и двама старши офицери от инспектората. Случаят с Чан беше толкова гореща тема, че комисарят изпращаше лакеите си, вместо да дойде лично.

Неприятно.

И нещо още по-лошо. Обади му се репортер от вестник в Сидни. Фактът, че позвъни чуждестранен журналист, а не сингапурски, означаваше, че местната преса е предупредена. Щеше да има официална версия по случая Тафт. Други не се позволяваха. Квотите за внос на чуждестранните вестници, които противоречаха на официалната версия, бяха намалени. Представителствата, продаващи десетхиляден тираж в Сингапур, изведнъж установиха, че имат лиценз само за петдесет. Не че в Сингапур има цензура на пресата. Това е въпрос на внос и износ.

Австралиеца бе надушил скандалната история, за да рискува отмъщение от страна на правителството. Сензационна новина. От онези, които се публикуват с големи букви на първата страница в международната преса. История, наистина неприятна за правителството.

Слухът се разпространяваше. Преди час Чан бе отишъл да хапне нещо в барчето на отдела за криминално разследване. В мръсното заведение на Ю Тонг Сен стрийт научи, че сингапурската полиция изведнъж се е разделила на три вида ченгета. Неколцина дойдоха при него, набързо му прошепнаха, че се опитват да му помогнат, и после също така бързо се отдалечиха. Повечето се усмихваха подигравателно и шушукаха нещо в ухото на партньорите си. И мнозинството —

колеги, които не смееха да го погледнат в очите, отдръпваха се, когато той се приближаваше, и изглеждаха притеснени и нервни, че са в едно и също помещение с него.

Старши офицер Чан се беше провалил. И всеки го отбягваше.

Десет четирийсет и осем. По дяволите, тази вечер часовникът вървеше бавно.

Чан трябваше да намери Тафт до полунощ или малко след това. После новинарските екипи щяха да се приберат вкъщи да спят и нямаше да пристигнат навреме на мястото. Но ако планът му успееше, там трябваше да има камери.

Планът беше добре обмислен, сложен и предизвикателен. Нямаше начин да не се съобразят с него. Правителството щеше да стисне зъби и да каже: „Браво, старши офицер Чан!“. Е, щяха да разберат, че историята е подозрителна. Но щяха да я приемат. Ако досадното копеле Тафт не се разприказваше пред пресата, те нямаше да се интересуват от останалото. Спестяването на позора беше единственото, което бе от значение.

После Чан Джин щеше да се пенсионира с достойнство и да напусне страната, в която вече нямаше място за такива като него.

Но всичко това щеше да стане само ако някой забележеше онзи зъл негодник Тафт. По дяволите, всеки полицай в Сингапур го търсеше, но никой нямаше представа къде се крие. Информаторите и доносниците също го издирваха. Вярно, три четвърти от тях щяха да се обадят на По Кей Сионг десет секунди след като съобщиха на Чан. Това можеше да се очаква. Но нито един нямаше да се обади първо на По. Бяха предупредени какво ще им се случи, ако се осмелят да го сторят.

„Само едно обаждане — молеше се Чан. — Едно-единствено. Само да ми кажат къде е. Дано някой да го види и да вдигне слушалката. Хайде, Господи, направи така, че това да стане!“

Веднага щом разбереше къде е жертвата му, Чан щеше да започне да действа. Беше подготвил всичко. Хал Лиунг бе набавил необходимата екипировка. Колите бяха по местата си, оръжията — заредени, а Чан — издокаран за събитието.

Беше в тъмносинята униформа на сингапурския военен взвод за специална тактика и спасителни операции, ВСТСО. Беше си сложил кевларена бронезилетка, а отгоре — черен кожен елек. Джобовите му

бяха пълни — две шокови гранати и множество други боеприпаси. В ботушите му бяха скрити бойни ножове с двайсетсантиметрови остриета. В десния джоб бе сложил „Берета Томкет“, трийсет и втори калибър — достатъчно ефикасно оръжие за стрелба отблизо. А тази нощ щеше да се действа отблизо.

Отблизо... Именно поради тази причина в кобура под лявата му мишница не беше безценният „Смит и Уесън“, модел „Сигма“, а „Ди-Макс Сайдуайндър“, огромен револвер, тежък два килограма и половина и дълъг четирийсет сантиметра, направен изцяло от стомана с изключение на обемистата ръкохватка. Револверът имаше два барабана — за патрони с калибър 45 мм и за сачмен заряд. Това го превръщаше в изключително точна ловджийска пушка — двайсет и една от двайсет и две сачми поразяваха целта. Разбира се, от по-голямо разстояние сачмите не можеха да убият врага, но несъмнено щяха да развалят деня му. Тежкото оръжие гърмеше като оръдие, бълваше огън като змей и беше страховито. Чан знаеше, че само трябва да натисне спусъка веднъж и лошият тип започваше да моли да го хвърлят в някой хубав, безопасен затвор.

Вратата се отвори и на прага застана Лиунг. И той беше облечен в синята униформа на взвода за специална тактика и спасителни операции. Ефрейторът погледна въпросително Чан, който поклати глава. Хал седна на стола пред бюрото. Чан му предложи „Спрайт“, но той се нуждаеше от кофеин и предпочете кока-кола.

— Как са ребрата ти, шефе?

— Добре. Следобед ми сложиха ортопедичен корсет. Стегнат е и ги придържа.

— И си спокоен, нали?

— Не, по дяволите!

Хал се засмя:

— Защо ли не съм изненадан?

Чан стана.

— Обади се, ако телефонът звънне, Хал. Трябва да източа бойлера.

— Бойлерът? — озадачено попита той.

— Отивам до тоалетната, Хал. Връщам се след минута.

До мивката стояха двама полицаи. Миеха ръцете си и бърбраха. Единият беше едър, самодоволен сикх, а другият — нисък, дебел малаец. Мат и Джеф. Двамата се обърнаха, когато Чан влезе, и млъкнаха. Мат подигравателно се ухили.

Чан го погледна гневно.

— Нещо ли искаш да ми кажеш?

Сикхът се замисли. Хрумнаха му пет-шест остроумни отговора. Но, от друга страна, макар и унижен и опозорен, Чан Джин си беше Чан Джин.

— Само искам да ти пожелаая късмет, старши офицер. Само това.

Чан се върна в кабинета си. В същия миг Хал остави слушалката. Обърна се към шефа си и засия.

— Какво има, Хал?

— Вече не е необходимо да се тревожим как да намерим Тафт.

— Защо?

— Току-що е взривил американското посолство.

Чан погледна часовника си. Десет петдесет и седем.

— По дяволите. Радвам се да го чуя.

Десет петдесет и три.

В мрака изпищя жена.

Ужасеният и отчаян писък се извиси над воя от пожарните, фучащи по улиците. Жената беше наблизно.

Сержант Притви Бахадур погледна през прозореца на третия етаж. Наведе и се вторачи в оживеното движение по Хай стрийт, после в сенките между дърветата на Лок Ю стрийт. Викът се чу от онази посока, някъде от пресечката на Лок Ю и Армениан стрийт.

— Сержант? — обърна се към него младо ченге.

Бахадур му направи знак да мълчи. Внимателно оглеждаше с бинокъла улицата. Но Лок Ю беше тъмна. Видя само неколцина мъже, които влязоха в запустелите сгради по Армениан стрийт. И те бяха от взвода за специална тактика и спасителни операции като него и заемаха позиции в опразнените постройки зад американското посолство. Бахадур прибра бинокъла в калъфа.

По Армениан стрийт пробяга силует.

Бахадур допря до рамото си австрийската пушка „Щаер-Даймлер ССГ“. Дулото беше дълго и комбинирано с полицейския снайпер, гарантираше изключителна точност. Сержантът погледна през прибора за нощно виждане, който усилваше светлината трийсет хиляди пъти, обагряйки тъмната улица в зелено, по-ярко и от най-слънчевия ден.

Жената беше полугола. Само по бикини и разкъсана памучна риза. Бахадур видя гърдите ѝ — хубави, младежки и твърди, полюшващи се, докато жената бягаше.

Тя стигна до ъгъла на Лок Ю и Армениан стрийт. Дишаше учестено. Лицето ѝ бе обляно в пот. Поколеба се, спря за не повече от секунда и се обърна, сякаш видя нещо ужасно. Сградите пречеха на Бахадур да проследи погледа ѝ. Онова, което жената видя, я накара да изпищя отново — този път по-силно. Тя хукна по Лок Ю. По изцапаното ѝ с кал лице се стичаха сълзи. Изражението ѝ показваше паника и първичен страх.

— Това е Самсудин — момичето, което Тафт отвлече — изсъска Бахадур.

Младото ченге също погледна през прибора за нощно виждане на пушката си и възкликна:

— Господи! Колко е красива!

— Американският негодник я е малтретирал.

Жената тичаше по Лок Ю право към Хил стрийт.

Американското посолство беше от дясната ѝ страна. Лок Ю бе къса и тя вече се приближаваше до ярките светлини и безопасността. Наистина беше поразително красива. Краката ѝ бяха дълги и тънки и се движеха с грациозността на бягаща газела. Бахадур си представи цвета на кожата ѝ — сигурно златиста и мека като косите ѝ.

— Слез долу! — заповяда Бахадур. — Ще те прикривам.

— Слушам.

Сержантът насочи прибора за нощно виждане и бързо огледа празните сгради в края на Лок Ю. Другите снайперистки екипи също се бяха втурнали да помогнат на момичето. Бахадур се обърна да каже на младото ченге да се върне, но вече беше късно. Той бе хукнал надолу по стълбите.

Сержантът отново погледна жената, която сега минаваше покрай портата на посолството. Озадачен морски пехотинец от охраната излезе от будката си, направи пет крачки, спря, отново влезе вътре и протегна ръка към телефона.

Самсудин излезе на светлината на уличните лампи. Бахадур отмести очи от прибора за нощно виждане, защото усилената светлина беше твърде ярка, болезнена и почти заслепяваща.

Чуха се викове. Той се наведе през прозореца и погледна надолу. Към Самсудин тичаше не само младото ченге, но и снайперисткият екип от подкрепленията. Бахадур ги наруга, че са напуснали постовете си.

На Хил стрийт се появи пожарна. Фаровете осветиха грозната фасада на американското посолство. Проблясващите сини, червени и бели светлини озариха бягащата жена, която стигна до една от най-оживените пътни артерии на Сингапур, но не спря.

Снайперистките екипи, разположени в двата края на Лок Ю, също се завтекоха към средата на безлюдната, тясна улица. Към тях хукнаха още трима мъже в сините униформи на ВСТСО. Всички тичаха към жената, която се бе насочила към потока от превозни средства.

Шофьорът на тъмнозелена тойота удари спирачки. Таксито зад него се блъсна в задната му броня. По асфалта се посипаха стъкла. Друга кола рязко свърна вляво, за да избегне сблъсък. Момче и момиче мотоциклетисти се претърколиха върху предния капак на колата и паднаха на улицата. На Хай стрийт се появи още една пожарна. Шофьорът въртеше волана наляво и надясно и твърде късно видя парчетата стъкло и сблъскалите се превозни средства пред него. Рязко удари спирачки и навитият отзад маркуч се размота. Униформените пожарникари направиха салто във въздуха и тупнаха на асфалта. В далечината се разнесе сирената на трета пожарна.

„Пожар? — запита се Бахадур и се зачуди колко сирени бяха прозвучали през последните няколко минути. Три-четири. — Какво ли гори?“

Младата жена сякаш не чуваше нищо. Тя се навеждаше и се промъкваше между свирещите гуми на колите. Беше поразително гъвкава и вече не пицеше. Двама от тримата снайперисти от сградата на Бахадур се приближаваха до нея. Тя сякаш не ги забелязваше. Не. Видя ги, обърна се и хукна в друга посока.

Сержант Притви Бахадур преглътна с усилие.

„Възможно ли бе...“

Той отмести поглед от катастрофиралите превозни средства пред американското посолство, присви очи и се вторачи в мрака на Лок Ю стрийт.

И го видя.

Тъмносин ровър с бял покрив и със сигнални светлини на покрива. Полицейска кола. Онази, която чакаха.

Тафт.

Наркотрафикантът я бе паркирал напърно пред страничния вход на посолството. Незабелязано. Прелестната полугола жена, последвалият хаос, дрънченето на пожарните, трясъкът от сблъсъка на колите. Всички очи бяха насочени другаде. С угасени фарове Тафт бе минал по Армениян стрийт, бе завил по Лок Ю и нагло бе спрял в средата на заложения от снайперистите капан.

Бахадур допря пушката до рамото си и погледна през прибора за нощно виждане. Насочи го първо към будката на охраната на посолството. Пазачът стоеше вътре и крещеше нещо през прозореца.

Бахадур не го чуваше от врявата, която вдигаха ядосаните шофьори, пожарникари и полицаи.

Пазачът се обърна и погледна към сградите, които скоро щяха да бъдат съборени и където само до преди няколко минути се криеха снайперистите. Сержантът насочи дулото на пушката нагоре и наляво. После надясно. Сетне отново нагоре и наляво. Тафт беше някъде там. Бахадур беше сигурен в това.

И се оказа прав.

Тафт беше в края на Лок Ю и бе долепил гръб до стената на една от полуразрушените тухлени сгради на Армениан стрийт. Силуетът му блесна в зелено на странната светлина на прибора за нощно виждане. Нещо се развяваше в краката му. Парче плат. Брезент. Тафт бе развил предмета, който държеше в ръцете си.

Бахадур беше виждал такова нещо. Наблюдавал бе как онзи смахнат Чан Джин го демонстрира и знаеше на какво е способен гранатометът „САГ-50“.

Притви Бахадур освободи предпазителя на пушката си.

Тафт бе подпрял гранатомета на стената и го бе насочил към улицата. „Към какво? В какво се прицелва?“ — запита се Бахадур и зареди пушката. Мишената се намираще на разстояние седемдесет метра. Сержантът въздъхна и се прицели в гърдите на Тафт. Започна да натиска спусъка, като още се чудеше в какво се цели американецът в тъмната, безлюдна улица.

Болката беше ужасна, мигновена и неописуема. Сякаш в черепа му се заби нажежена игла. Сержант Притви Бахадур ослепя. Ярка светлина изгори дясното му око. Усилена трийсет хиляди пъти от прибора за нощно виждане, светлината не беше само вулканичният блясък на експлодиращо огнено кълбо, а ядрото и пещта на самия ад.

Сержантът изкрещя и изпадна в безсъзнание, преди от небето да започнат да се сипят димящи метални отломки.

Монро Бригс се бе радвал на два̀йсетгодишна спокойна военна служба.

Положи клетва на два̀йсет и две години, току-що завършил Корпуса за подготовка на запасни офицери. Войната във Виетнам бе свършила преди две години. Бригс я пропусна. Както и шепата партизански войни в Панама, Гренада и другаде, където нетърпеливата му страна изпрати войски. Когато избухна конфликтът в Ирак и се появи Саддам Хюсеин, Бригс вече беше полковник. Скоро щяха да го пенсионира̀т, затова не го изпратиха на фронта. Той беше военен от кариерата и никога не бе чувал изстрел, произведен с гняв.

Като баща си и дядо си Бригс беше военен полица̀й, занимава̀щ се с обикновените престъпления на обикновени хора, макар да бяха в униформа. Предимно пиянски скандали, но имаше и дребни кражби, изнасилвания, убийства и наркотици. Дневният доклад за инцидентите на военната полиция е същият като отчета във всеки полицейски участък в света. Единствената разлика беше в броя на присъдите.

И сега, допълвайки пенсията си — малко повече от трийсет хиляди долара годишно — като шеф на охраната на посолство, бившият полковник се радваше на спокойни дни. Работата му не се различаваше от останалите длъжности в Държавния департамент. През повечето време Бригс прелистваше документи — формуляри за освобождаване под гаранция на контрабандисти на алкохол, за удостоверяване самоличността на разтревожени туристи, загубили паспорта си, за финансиране за сметка на данъкоплатците на разходите за храна, хотел и билети до родината на клоуни, стигнали до Сингапур и свършили парите, и най-болезненото — за осигуряване на медицинско и психиатрично лечение на глупаци, които търсейки неуловимото тайно познание, се бяха заселили в затънтени дупки и манастири в Индия, Шри Ланка и Тайланд и след шест-седем месеца се изнасяха оттам, съсипани от болести. Жените представляваха най-тъжната картина. Шарлатаните монаси и духовни водачи ги бяха използвали и оставили объркани, наранени и психически разстроени.

С изключение на редките случаи на уреждане на охрана — предпочитаха се жени — на щедри конгресмени, Бригс имаше малко възможности да използва полицейския си опит. В края на краищата той работеше в Сингапур, държава, чиито покорни граждани никога не биха се осмелили да се съберат пред американското посолство, за да изразяват недоволство, да протестират или да се бунтуват. Дори чуждестранните терористи не обичаха смъртта толкова много, че да направят такъв опит. В Сингапур нямаше вълнения.

Досега.

Шофирайки от къщата си в Букит Тима към центъра на града, Бригс се обади по клетъчния телефон на полицията, на пресата и на един много уплашен морски пехотинец, за да изясни какво се е случило. Човекът, нахлул в посолството, несъмнено беше Джон Грегъри Тафт. Полицията го издирваше и в опразнените сгради на Армениан стрийт зад посолството и по Хил стрийт бяха разположени снайперисти. Трябваше да го спипат, преди да се е приближил на петдесет метра от посолството. Но не бяха успели да го направят.

Отнякъде се бе появила млада жена. Била гола и бягала да спасява живота си. Снайперистите напуснали постовете си, за да ѝ помогнат. И никой не забелязал Тафт, който неочаквано се появил пред американското посолство.

Мръсен и небръснат, наркотрафикантът бе поискал да влезе вътре. Морският пехотинец от охраната, застанал в безопасност зад високата ограда и порта, бе отговорил — както трябваше да казва на нахални нощни посетители, че работното време на посолството е от осем и трийсет до седемнайсет и петнайсет само в делнични ДНИ.

— Случаят е спешен — бе настоял Тафт.

— Всички случаи са спешни — подигравателно отговорил морският пехотинец.

— Аз съм американски гражданин.

— Всички казват така, приятел.

— Трябва да се срещна с посланика.

— Само в съня ти.

— Господи, приличам ли на ислямски терорист или на нещо подобно?

— Не. Приличаш на поредния странстващ хипар, останал без пари.

Тафт се бе завъртял и се бе приближил до ровъра, който бе паркирал на Лок Ю стрийт.

— Премести колата. Препречил си изхода — изкрещял след него морският пехотинец.

— Няма да е за дълго.

Бригс не знаеше точно какво оръжие е скрил в ровъра Тафт. Само му беше ясно, че проклетото нещо трябва да е било адски мощно. Каквото и да е, Тафт бе стрелял само веднъж. Право в резервоара с пропан на ровъра.

Според всички доклади гърмежът бил оглушителен.

След няколко минути влязъл в посолството.

И сега държеше заложници.

Монро Бригс, бивш полковник от американската армия, се опасяваше, че след всичките тези години, най-сетне ще му се наложи да чуе изстрел, произведен с гняв.

Военната кариера не спомага за развиването на естетично чувство към архитектурата. Въпреки това Бригс смяташе, че американското посолство е най-грозната сграда в света. Приличаше на Гробницата, прословутия градски затвор в Ню Йорк. Имаше мрачен и отблъскващ вид. Решетки бяха монтирани не само на прозорците, но и на стените. Посолството имаше триметрова ограда със стоманени шипове. Сградата, изглежда, бе проектирана така, че да излъчва безмилостна враждебност. Ксенофобските чувства на все по-ненавиждащата имигрантите нация предупреждаваха евентуалните посетители за съдбата, която ги очаква, ако имат нещастieto да поискат визи.

А за визи не можеше да кандидатства тълпа, жадуваща да бъде свободна.

Макар че известно време такива тълпи едва ли щяха да подават документи. Експлозиите на Тафт се бяха погрижили за това. Портата беше взривена, оградата — съборена, стъклата на прозорците — счупени, будката на охраната — преобърната и голяма част от бетонната стена на северната страна — разрушена. Виждаха се само оголени греди и огънати жезла.

Бригс въздъхна: „А аз мислех, че нищо не е в състояние да направи сградата по-грозна“.

Сингапурската полиция го придружи до мястото на разрухата. Недалеч новинарски екип насочи прожектори и камера към шефа на охраната. Бригс стисна зъби, придоби непреклонен вид и решително тръгна напред. Кадрите щяха да бъдат излъчени в Съединените щати и желанието му беше шефовете в Държавния департамент да се успокоят, като ги видят. Слаб и с типичен вид на военен, Монро Бригс изглеждаше най-подходящият човек за тази работа.

И наистина беше така.

Странно, но интериорът на посолството беше невредим и както обикновено представляваше неприятна гледка. Сините стени бяха олющени, мокетът в същия цвят — избелял, а столовете — покрити с прах. На всяко очукано метално бюро имаше компютър от онези, които американският бизнес бе изхвърлил в дните, когато Бригс беше лейтенант. Антиките, предшестваци революцията в областта на персоналните компютри, датираха от епохата, когато процесорите бяха не с твърди дискови устройства, а с магнитни ленти. Малките им екрани бяха неясно осветени с кехлибарени букви, а напуканите пластмасови кутии — посивели от годините. „Толкова ли лошо е било положението? Толкова ли бедна е била Америка, че единствените компютри, които дипломатическият корпус е могъл да си позволи, са били направени, преди да се роди най-възрастната от «Спайс Гърлс», и произведени от компании, фалирали след администрацията на Картър?“ Очевидно бе така. По отношение на архитектурата, обзавеждането и технологията посланическото лице на Америка би посрамило дори бедна държава от Третия свят като Бангладеш.

Бригс забързано прекоси фойето, зави надясно и спря пред кабинета на заместник-консула. Пое дълбоко въздух, положи усилия да изглежда спокоен и в същото време леко загрижен, и влезе.

Тафт седеше зад бюрото на заместник-консула. В едната си ръка държеше диетична пепси-кола, а в другата — черен автоматичен пистолет. „Глок“, модел 27 — помисли Бригс. — Девет патрона, в пълнителя и един в цевта. Достатъчно.

Морският пехотинец седеше намусен на пода. Телефонът, по който се бе обадил на Бригс, беше до него. Пазачът не вдигна глава, за да види неодобрителния поглед на Бригс. Един от служителите на

посолството и трима спокойни на вид инспектори от Федералното авиационно управление играеха покер. В Сингапур се намираше щабът на Федералното авиационно управление за Южна Азия. Денонощно имаше дежурни, които следяха някоя от съмнителните авиолинии, опериращи в района, да не замине за Съединените щати, без да отговаря на минималните изисквания за безопасност. Инспекторите не изглеждаха уплашени от Тафт, но като се имаше предвид какво бяха видели в небето, явно им трябваше нещо повече от въоръжен маниак, за да се стреснат.

Както можеше да се очаква, Тафт беше по-спокоен от заложниците. Естествено, той беше хладнокръвен тип.

— Господин Тафт — широко се усмихна Бригс и засия. — Слава богу, че сте стигнали благополучно дотук.

Тафт остана озадачен. Бригс се надяваше точно на такава реакция. Старши офицер Чан Джин от сингапурската полиция го бе информирал за неубедителното алиби на Тафт. И сега бившият полковник възнамеряваше да се възползва от това.

— Аз съм Монро Бригс от Държавния департамент. Но всички ме наричат Джо. — Глупости. Всички го наричаха „сър“. — Нямате представа колко съм щастлив, че ви виждам тук.

Объркан и без да разбира радушното посрещане на Бригс, Тафт започна да мига. Беглецът беше мръсен, със сплъстени коси. Дрехите му бяха окъсани.

— Господин Тафт, искам да знаете, че американското правителство няма да приеме спокойно случилото се. Самият държавен секретар пише протестно писмо срещу начина, по който са се отнесли с вас. Тонът ще бъде много рязък.

Очите на Тафт се стрелкаха ту вляво, ту вдясно.

— Така наречените азиатски „демокрации“ не могат да арестуват американски гражданин по скалпени обвинения. Случаят срещу вас е пълен с празноти. Няма да убеди никого в Съединените щати и ние ще се погрижим да не стане така и тук.

Наркотрафикантът се усмихна, макар и колебливо.

— Е, сега вече сте в безопасност, господин Тафт. Намирате се в американското посолство, територия на Съединените щати. Тук не могат да ви арестуват. Ако се опитат, това би означавало обявяване на война.

Тафт най-сетне успя да каже нещо:

— Ченгето, което ме преследва, е побъркано.

Бригс кимна.

— О, да, ние знаем всичко за старши офицер Джин. Той трябва да бъде държан в клетка. Не се тревожете. Вече сте в безопасност. Сега сте под закрилата на Съединените американски щати. Националното знаме все още означава нещо. Особено за държавици като тази.

Раменете на беглеца се отпуснаха, сякаш от гърба му падна огромен товар. Бригс не беше на себе си от радост. Номерът имаше ефект. Също както го бяха учили на курсовете по преговори с терористи. Тафт се хващаше на въдицата. Той реши да обработи още контрабандиста.

— След малко ще дойде посланикът. Ще доведе личния си адвокат, който ще се погрижи за положението. Ще пристигне и репортер от „Ню Йорк Таймс“. Изгаря от нетърпение да ви интервюира.

— От „Таймс“?

— Вашият случай много нашумя, господин Тафт. Откровено казано, нийоркските вестници чакаха удобна възможност да разобличат сингапурското правителство. И сега вие им я предоставихте. Разбира се, може да отложим интервюто, ако сте твърде уморен да говорите. Но аз смятам, че е във ваш интерес да не го правите. Колкото по-голям натиск упражним върху тези фашистки главорези, толкова по-добре ще бъде за всички нас.

Глуповатата усмивка на Тафт стана по-широка. Нищо неподозиращият идиот вярваше на лъжите му.

— Искате да кажете, че това вече няма да ми трябва? — попита Тафт и вдигна пистолета.

— Задръжете го, ако смятате, че така ще се чувствате в по-голяма безопасност.

— Господин Бригс... Джо... Аз не разбирам много от оръжия.

— Разбира се.

— Може да нараня някого...

Господи, какъв актьор! Той наистина говореше като невинна жертва.

— Само натиснете онова копче отстрани. Това е предпазителят.

Тафт натисна друго копче и пистолетът изхвърли пълнителя.

— Уф — измърмори. Изглеждаше огорчен.

Бригс помисли, че това е най-талантливото изпълнение, което е виждал.

— Господин Тафт, чух, че сте преживели трудни мигове. В кабинета на посланика има баня. Вероятно и самообръсначка. Може да ви намеря и дрехи. Искате ли?

За момент се притесни, че е отишъл твърде далеч, но когато Тафт въздъхна и се съгласи, се успокои.

— Хей, войнико, изтичай до помещението с личните шкафчета и намери риза и панталон за господин Тафт — обърна се Бригс към морския пехотинец, на чието лице бе изписано стъписване и недоверие. — Нещо с твоя размер. Щом става на теб, ще свърши работа и на господин Тафт. Или ако имаш цивилни дрехи, донеси ги. Не се притеснявай, ще получиш обезщетение.

Пазачът стана и учудено поклати глава. Бригс затаи дъх. Тафт не направи нищо. Дори не погледна морския пехотинец. „Мили боже, не мога да повярвам! Номерът наистина успя“ Програмите за обучение имаха резултат.

— Хей, Джон — обади се един от инспекторите от Федералното авиационно управление. — Може ли вече да си тръгваме?

— О, разбира се. Съжалявам, че ви задържах, момчета.

— Няма нищо. Желая ти успех.

— Благодаря. И аз на вас.

Заложниците излязоха. Монро Бригс остана сам с Джон Грегъри Тафт. Бившият полковник беше изключително доволен.

Избръснат, изкъпан и облечен в избелели сини джинси и фланелка за ръग्би, Тафт изглеждаше различен — обикновен, типичен американец, макар и много, много уморен. За миг Бригс изпита съжаление към него.

Бившият полковник го заведе в стая без прозорци на първия етаж на посолството. Тафт продължаваше да се прави на невинен и дори не каза нищо, когато пазачът от охраната взе пистолета му.

Бригс и нищо неподозиращата му жертва седнаха един срещу друг на еднакви пластмасови столове. Между тях имаше евтино

метално бюро. Тафт беше с гръб към стената. Фактът, че нямаше път за бягство, изглежда, не го безпокоеше.

— Това... стая за интервюта ли е? — попита той.

Трябваше да му се признае, че бе потресен от неугледността на посолството на родината си.

— Искам да кажа... наистина ли позволявате на чужденците да видят това... Ами, мебелите сякаш са взети от вехтошар — добави.

— Боя се, че е така, Джон.

Вече си говореха на „ти“.

Тафт сви устни.

— Много неприятно.

Бригс кимна. Не му харесваше да се съгласява с един наркотрафикант, но в случая Тафт имаше право.

— Както и да е. Каза, че искаш да ми зададеш няколко въпроса, Джо.

Бригс погледна часовника си. Десет и петдесет и осем. Всичко беше уредено в единайсет и четирийсет и пет. Не беше необходимо да продължава с играта.

— Всъщност — усмихна се той, — първо искам да ти кажа нещо. Съществува един мит, в който почти всички американци вярват. Никой в Държавния департамент не знае как се е създал. И ние правим всичко възможно да обясним истината на хората, но посланието някак не стига до тях. Всеки, който идва в американските посолства по света, продължава да вярва в тази легенда, макар да е стопроцентова заблуда.

Тафт сбърчи чело.

— Митът, Джон, е, че американските посолства са територия на Съединените щати. Това са абсолютни глупости. Нито едно посолство не е суверенна територия. По дяволите, ние сме взели под наем тази сграда. Както и всички останали в другите държави. Тази постройка принадлежи на правителството на Сингапур. Ако поискат да влязат тук, те имат пълното право да го сторят. Може да предизвикат дипломатически скандал, но въпреки това имат правото да го направят.

Тафт изглеждаше озадачен. Бригс засили натиска, като изгаряше от нетърпение да се позабавлява.

— Но ако потропат или ако ние им дадем разрешение, няма никакъв проблем. И, разбира се, като всички дипломати правим всичко възможно да сътрудничим на страната домакин. — Бригс се обърна,

протегна ръка и превъртя валчестата дръжка на вратата. — Можете да влезете, старши офицер.

На прага застана Чан Джин. Бригс, който бе работил като полицаи, не прояви интерес към злорадството, изписано на лицето на Чан. Бившият полковник беше доволен, както се чувстват всички войници, когато са преживели още един ден, без да чуят изстрел, възпроизведен с гняв.

Ти си безнадежден случай, синко.

Не, не съм.

Погледни се. Всичко, което правиш, само влошава положението ти.

Не съм направил нищо, което един истински мъж не би сторил.

Мислиш се за истински мъж?

Не мисля, а наистина съм такъв.

Какво трябва да означава това?

Искам да кажа, че не съм като теб.

Е, и?

Постигнах нещо в живота си.

Разбира се. Стигна до бесилката.

Няма начин да те оборя, нали, татко?

Не и когато имам право. А що се отнася до теб, аз винаги имам право.

— Извинете, старши офицер, но не трябва ли да сложите белезници на арестанта?

— Не, господин Бригс. Навън има камери. Искаме светът да види, че се държим добре с господин Тафт.

— Ами ако опита нещо?

— Сам отгатнете какво ще се случи.

Добре, татко. Ето какво мисля аз. Смятам, че ти се страхуваш от всичко. През целия си живот си се боял от света и си се опитвал да стоиш настрана.

Светът е опасно нещо, синко. Има от какво да се страхуваш. По-добре да си в безопасност, отколкото после да съжселяваш. Това е най-важният урок в живота.

Пропуснал си всичко, татко. Приятните мигове, развлеченията и радостта в живота.

— Добре че новото посолство на страната ви е почти готово.

— Сградата е по-грозна и от тази, старши офицер.

— Това не ми харесва.

— На мен ли го казвате?

Ще ти разкажа всичко за тези неща, татко. На теб по рождение ти липсва нещо. Но аз го притежавам. И когато си разбрал това, ти си ме намразил. Да, ти си умен, татко. Може би дори в теб е имало амбиция. Но ти е липсвало желанието. Имал си талант, но не си направил нищо с него. Седял си със скръстени ръце и си се измъчвал. Бил си болен от завист към всеки, който е постигнал нещо в живота. Когато се появих на белия свят, ти разбра, че съм човек, който може да постигне нещо, да има позиция и отговорност и да бъде уважаван. Ти не притежаваш тези неща, защото никога не си се опитвал да ги постигнеш. И ти не можеш да се примириш с това, нали, татко?

— Всемогъщи боже, старши офицер! Колко души сте довели тук?

— Около петдесет униформени. И двайсетина цивилни.

— Наистина не искате да го изпуснете, нали?

— Мястото ще се превърне в Босна в лош ден, ако се опита да избяга.

Да се опитам? Винаги когато се опитвах да използвам способностите си, ти ме спираше, татко. Казваше, че нямам необходимите качества. Не съм бил достатъчно силен, умен и добър. Само съм се опитвал да привличам внимание към себе си. Карал съм хората да ме мислят за фукльо и да ми натриват носа. Спомняш ли си, когато онова хлапе ме наби и ми открадна парите за обяд? Ти твърдеше, че грешката била моя. Аз съм му позволил да разбере, че имам пари в джоба си. Господи, татко!

— А онези телевизионни екипи, старши офицер? Те не бива да влизат на територията на посолството.

— Аз им разреших да влязат. Ще ви дам един съвет, господин Бригс. Дръпнете малко сакото си отзад. Да, точно така. По този начин раменете ви ще изглеждат по-широки пред камерата.

— Благодаря.

— Другият номер е да извиете ръката на затворника ето така. Виждате ли, това го кара да наведе глава, докато вие вървите с гордо вдигнато чело.

Дръж главата си наведена. Никой не обича умниците. Ти не си по-добър от другите.

Но истината е, че съм доста по-добър от много хора. Способен съм. Мога да се оправям в живота. Правя, каквото е необходимо. След всичките тези години вече знам това.

Ти си нищожество, Джак. Кръгла нула. Какъвто бащата, такъв и синът. Крушата не пада по-далече от дървото. Онова, което е вродено...

— Добре, аз поемам нещата. А ти, Тафт, не си и помисляй да се усмихваш пред камерите.

— Старши офицер, от страна на моето правителство искам да ви благодаря, че задържахте този човек. Искрено се надявам, че ще си получи заслуженото.

— О, непременно. При това по-скоро, отколкото той предполага.

Заслепяващи светлини. Усилващ се шепот на хора. Въпроси от пресата.

Млъкни, татко, просто млъкни.

Винаги ще бъда в теб.

Много се лъжеш.

Зейтун се бе издокарала в широк панталон, дълга риза и евтини сандали. Бе пъхнала топчета памук в бузите си и малка възглавница под корсета. Присвила очи, тя вървеше, като се клатушкаше и се стараеше да прилича на късогледа, бременна мюсюлманка. Косите ѝ бяха пригладени назад и намазани с гел. Беше си нарисувала пъпки по лицето с молив за вежди.

Сама измисли как да се маскира и се гордееше с това. Полицайте, възпиращи тълпата пред американското посолство, дори не я погледнаха.

Купи си дрехите от индийския квартал, който се намиреше само на една спирка с метрото от общината. Докато напускаше тихия район, тя запали огън в две боклукчийски кофи и задейства четири противопожарни аларми. Улиците в онази част на града бяха тесни и на пожарните коли никак не им беше лесно.

Придържайки се строго към плана, който бяха измислили заедно с Джон, Зейтун се качи на метрото до търговския център „Марина“ и пусна запалени кибритени клечки в контейнерите за отпадъци на третия и четвъртия етаж. Спря, за да задейства още противопожарни аларми и отново се качи на метрото. Слезе на станция „Община“, запали още един пожар и задейства още една противопожарна аларма. После разкъса дрехите си.

Зейтун погледна часовника си. Ако Аллах се смилеше над господин Тафт, а тя горещо се молеше това да стане, малките пожари и фалшивите пожарни тревоги от Букит Тима до центъра на града щяха да объркат уличното движение и Джон щеше безпрепятствено да мине по маршрута от странични улички, който тя му бе начертала на картата. Бръмченето на двигателите, спасителните полицейски екипи, изпратени от всеки участък на острова... Известно време всички щяха да бъдат объркани и никой нямаше да търси откраднатия полицейски ровър. И Джон щеше да измине петте километра до американското посолство.

Но стигнеше ли дотам, вече нямаше да бъде в безопасност, Зейтун трябваше да направи още нещо, за да отвлече вниманието на

полицията.

Тя стоеше във Форт Канинг Парк, намиращ се на хълма зад американското посолство. Наоколо цареше непрогледен мрак. Сенките под шепнещите палми бяха плътни. Смъкна джинсите си и нощният въздух погали бедрата ѝ. Тя хвана краищата на бялата си памучна риза и я разкъса. Съблече я и махна сутиена си. И в същия миг потрепери — но не от студ, защото тропическата нощ беше мека, нито от страх, нерви или угризения на съвестта. Останала само по бикини, тя потръпна от неочаквано удоволствие. Вълнението от забраненото я накара да изпита почти еротична възбуда. Добрите мюсюлманки и спазващите закона сингапурски гражданки не се събличат голи нощем на публични места. Но забраненият плод е примамлив и нарушаването на табуто е приятно преживяване.

Зейтун бавно прокара пръсти по бедрата, корема, гърдите, шията и косите си. Беше чудесно да докосва тялото си и да знае, че някой може да я види и че поне през тези няколко минути е свободна.

Двайсет и три години Зейтун безропотно се бе подчинявала на законите на едно строго общество и на още по-строга религия. Нищо не ѝ бе носила по-голяма радост от подготовката да наруши всяка норма на обществото, което я бе направило такава, каквато беше.

Голотата и безсрамното удоволствие не бяха идея на Джон. Той ѝ предложи само да изцапа с кал ризата си, да скъса няколко копчета и да започне да вика. Тя не бе споделила с него истинските си намерения, защото предполагаше, че той няма да ги одобри.

Нямаше да одобри и дегизировката ѝ, която бе скрила в един строеж недалеч от американското посолство. Джон строго ѝ бе заповядал да се остави ченгетата да я хванат, да плаче и да твърди, че е безпомощна жертва. Тя се бе усмихнала като истинска мюсюлманка, която винаги се подчинява на заповедите на мъжа, и обеща да го стори.

Но не го направи.

И сега Зейтун бавно се клатушкаше напред-назад пред американското посолство. Бе скръстила ръце на корема си и пухтеше, сякаш изтощена от непривично напрежение.

— Нещо се е случило с американците, а? — попита тя с акцент от бедняшките квартали.

Добре облечена жена я погледна. Зейтун прочете мислите ѝ. „Тази е изпуснала автобуса за Лим Чу Канг, сиромашкото предградие.“

— Там е онзи наркотрафикант, за когото пише във вестниците. Започнал е да буйства — отговори жената, обърна се и се вторачи в ярко осветената, леко димяща фасада на посолството.

— Е, сега са го хванали, а? — поинтересува се Зейтун.

— Погледнете! Това е Чан Джин! — извика жената, сякаш бе видяла рокзвезда.

Зейтун се загледа в посоката, в която сочеше жената. Мъж в тъмносиня униформа и въоръжен до зъби слизаше от мицубиши без отличителни знаци. Сингапурските полицейски коли без маркировка бяха пълна смехория, защото всичките бяха „Мицубиши лансър“ и регистрационните им номера започваха с буквите „QX“.

Чан се обърна към тълпата, ухили се и пъкна клечка между зъбите си.

— Хубав мъж, а? — отбеляза Зейтун.

— И е ерген — въздъхна жената.

Когато видяха Чан, няколко човека, успели да си проправят път до полицейския кордон, се опитаха да пресекат улицата. Редицата полицаи с шлемове ги спряха. Разнесоха се одобрителни възгласи за Чан, ругатни по адрес на наркотрафикантите и предложения екзекуцията на Тафт да бъде публична.

Чан само се усмихна и махна с ръка, после се обърна и бавно, с добре заучена каубойска походка, тръгна между ченгетата от паравоения взвод за специална тактика и спасителни операции, насъбрали се около посолството.

По челото на Зейтун изби пот. Не би трябвало да позволяват на Чан да влиза в посолството. Това беше американска територия. Полицията нямаше право да влиза вътре. Но ако беше така, тогава защо легендарният старши офицер наперено вървеше към главния вход?

Не беше планирано да стане така. Джон трябваше да е в безопасност в посолството на родната си страна. Дипломатите трябваше да изслушат разказа му, да го свържат с приятелите и адвоката му в Щатите и да го държат далеч от Чан Джин, докато американската полиция намереше доказателство, което да го оневини.

— Преди да го обесят, да го набият с бамбукова пръчка, а? — подхвърли жената и очите ѝ блеснаха.

Тя се държеше снизходително със Зейтун, като след въпроса си добави „а“ — нещо присъщо за простолудието. Зейтун изпита желание да я зашлеви през лицето.

Уличните лампи светнаха. Съсипаната фасада на посолството стана ослепително бяла, досущ озарена от ярка слънчева светлина. На покрива на един микробус се покатериха двама телевизионни оператори, с тежки видеокамери „Сони“. Трети зае позиция пред посолството. Репортерката застана така, че зад нея да се вижда димящата сграда. Около входа обикаляха и фотографи от пресата, като от време на време изпробваха светкавиците на фотоапаратите си, за да се уверят, че батериите са заредени.

Готвеха се да правят снимки за първата страница на вестниците.

На какво?

Нещо не беше наред. Представителите на медиите бяха отвъд полицейския кордон, а не отзад. Сингапурската полиция не разрешаваше това. Но Зейтун видя, че ефрейторът, младият помощник на Чан Джин, направи знак на репортерите да се приближат и заповяда на командосите от ВСТСО да отстъпят встрани, за да могат камерите да снимат.

Зейтун изведнъж се уплаши. Когато залавяха престъпник, полицаите принуждаваха репортерите да стоят на дискретно разстояние от ареста, зад полицейските ленти, и не им позволяваха да се приближат, да тикат микрофоните в лицето на обвиняемия, да задават въпроси и да снимат с фотоапаратите. Това не се допускаше. Ако се опитаха да го направят, чуждестранните журналисти загубваха акредитацията си, а местните — работата си.

Но сега членовете на телевизионните и новинарските екипи бяха в центъра на събитията и се трупаха като стадо говеда, готово да тъпче и мачка. И това беше далеч от установения ред на нещата в благоприличния, добре организиран Сингапур.

Чан Джин планираше нещо ужасно. Зейтун бе убедена в това.

Младият ефрейтор изведнъж си проправи път сред хората от ВСТСО и извика нещо на ченгетата от кордона. Полицаите, които поддържаха реда на Хил стрийт и възпираха тълпата да не се приближава до посолството, мигновено отстъпиха назад. За миг сякаш никой не знаеше какво да направи. После тълпата се понесе напред. Хората блъснаха Зейтун, която се запрепва по улицата.

Чан щеше да го убие. Това беше единственото обяснение. Джин създаваше предпоставки за бунт. Правителството се страхуваше най-много от масово насилие — звяр, който в Сингапур не бе пускан на свобода от двацет години. И това беше единствената допустима причина полицията да използва палки, сълзотворен газ и оръжие. В хаоса и бъркотията щеше да изглежда така, сякаш Джон се опитва да избяга. И Чан щеше да има оправданието, което му бе необходимо.

Тълпата стигна до средата на Хил стрийт. Обикновени мъже и жени, покорни сингапурски граждани крещяха, тичаха и се блъскаха. Някои викаха заради самото удоволствие, други ругаеха и настояваха престъпникът да бъде обесен. Невидими зад шлемовете, ченгетата от ВСТСО стояха настрана.

Точно както искаше Чан, новинарските екипи щяха да заснемат всичко на видеокасети. Кадрите щяха да покажат разгневената и неконтролируема тълпа и зараждащия се бунт. И арестант, който може би ще се опита да избяга. А Чан Джин го спира с един-единствен изстрел.

Зейтун не можеше да направи нищо, за да предотврати това.

Възглавницата се плъзна надолу под корсета ѝ. Тя пристегна ластика на широкия панталон. Вече не се движеше по собствена воля и не можеше да се обърне нито наляво, нито надясно, само се носеше, притисната от тълпата разярени граждани, които бяха надушили кръв и се надяваха да бъдат близо до мястото на убийството.

Бе чувала, че в миналото са ставали такива неща. И обикновено Чан Джин е играл главната роля. Той имаше подход към журналистите и когато залавяше нарушител, обичаше представителите на медиите да са около него.

Улицата беше блокирана. На север, където Стамфорд Роуд се пресичаше с Хил стрийт, имаше ченгета. Лампите на две дузини полицейски превозни средства — коли, микробуси и камиони — пулсираха с бели, червени и сини светлини. Блесна още една редица улични лампи. Зейтун беше на тротоара пред американското посолство. Тълпата я бе изтласкала най-отпред.

На вратата се появиха трима души. Прожекторите се насочиха към тях и се фокусираха върху Чан Джин, Джон Тафт и висок западняк с квадратна челюст, когото Зейтун виждаше за пръв път. Тълпата

започна да реве. Чан показа хищните си зъби. Джон мигаше, заслепен от силната светлина.

От тълпата се откъснаха неколцина мъже — единият в костюм, другите, облечени не толкова официално. Гласовете им бяха пронизителни, но думите — неразбираеми. Чан и Джон се бяха отдалечили на пет-шест крачки от посолството. Високият западняк вървеше след тях. Бягащите мъже се сблъскаха с групата журналисти, наобиколили посолството, и се опитаха да минат през тях. Скъп фотоапарат „Никон“ падна на земята, а статив с нагорещили се прожектори политна напред. Горещото стъкло експлодира и опари хората наоколо. Репортерка замахна с микрофона и удари по главата единия от мъжете. Той протегна ръка и я блъсна в гърдите. Червена количка с безалкохолни напитки описа дъга във въздуха и разплиска сода с цвят на карамел. Не уцели Джон и рикошира в стената на посолството.

Младият ефрейтор започна да крещи заповеди. Ченгетата от ВСТСО изведнъж се раздвижиха. Вдигнаха палките, сложиха щитовете пред гърдите си и с безпощадна прецизност се врязаха в развилнялата се тълпа.

Времената, които всички искаха да забравят, се завръщаха в Сингапур. Кръвопролитията, писъците и опиянението, предизвикани от безразсъдното насилие, отново властваха по улиците, сякаш никога не бяха изчезвали, а се спотайваха някъде, потиснати, но не и изкоренени, защото и най-бруталните пориви, въпреки жестокостта си, са човешки емоции като всички останали.

Чан блъсна Джон към мицубишито без отличителни знаци, с което беше пристигнал. Зейтун видя нетърпеливото изражение на лицето на старши офицера и разбра, че той е готов да направи онова, което е запланувал. Тя изпищя. Ревът на тълпата и стъпките на маршируващите командоси заглушиха вика ѝ.

Десетина мъже, обзети от безумие и въодушевени от делириума на бунта, бутнаха няколко пъти микробус на новинарски екип и го събориха на земята. От покрива скочиха двама оператори и се приземиха пред щитовете на маршируващите командоси.

Чуха се псувни, изпълнени с омраза, викове от болка. Това бе воят на гладна глутница, тръгнала на лов. Всеки момент някои щяха да извадят оръжия и Чан щеше да постигне онова, което искаше.

Джон се наведе, за да се качи в мицубишито. Чан се спъна, залитна и изостана назад. Всичко беше номер. Зейтун ясно видя това. Никой не докосна Чан. Джон дори не раздвижи ръце.

Чан се престори, че е ударен, и залита. Джон загуби равновесие и протегна ръце към вратата на колата. Беше объркан и на лицето му бе изписано колебание. Пистолетът в ръката на Чан беше готов. Джон беше с гръб към него и се качваше в колата. Офицерът насочи пистолета надолу, притвори лявото си око и се прицели. Двама от хората на ВСТСО се откъснаха от редицата, пуснаха щитовете и хукнаха към Джон, Чан и мицубишито.

Озверялата тълпа ревеше в един глас — вика на свободата.

Всичко преминаваше пред очите на Зейтун като на забавен каданс.

Джон беше почти в колата. Изражението му се промени. Вероятно изпита надежда. Чан сложи пръст на спусъка. Зейтун беше на пет метра, но не можеше да стигне до него. Чан натисна спусъка.

В същия миг обаче се подхлъзна и падна по гръб на земята. Куршумът излетя високо във въздуха.

Джон превъртя ключа на стартера и отпусна тежестта си върху педала за газта. Задната част на колата поднесе и блъсна едното от двете ченгета от ВСТСО. Той направи задно салто. Другият се опита да се прицели в мицубишито. Тълпата се втурна към автомобила. Един от размирниците удари с юмрук по предното стъкло и счупи и него, и костите си. Виковете му бяха толкова силни, че дори ревът на екзалтираната тълпа не успя да ги заглуши. Джон изчезна в мрака.

— Мина ли номерът, шефе? — прошепна Хал Лиунг, поглеждайки през рамо, за да се увери, че никой не ги чува.

Чан направи гримаса и пристегна медицинския корсет. Беше се разхлабил, докато той се преструваше, че пада. И ребрата го боляха адски.

— Да, Хал, мина.

— И какво ще правим сега?

— Аз ще се кача в моята кола, а ти — в твоята. Ще включа предавателя и господин Тафт ще се превърне в примигваща точка на екрана.

— Той няма да може да махне проследяващото устройство, нали?

— Не. Ще му трябва длето, за да го изкара от тока на обувката си.

— Тафт не забеляза нищо.

— Не. Поставих устройството, когато го блъснах.

Лиунг кимна уморено.

— Тогава по-добре да се качвам в колата.

— Да. Само ми дай няколко минути, когато потеглим. Веднага щом разбере накъде се е отправил негодникът, ще ти съобщя координатите по радиопредавателя.

— Сигурен ли си, че По Кей Сионг ще подслушва честотата?

— Убеден съм. Знаем и какво ще направи с Тафт.

Зейтун разгледа картата на метрото. До пристанището имаше две станции в южна посока.

Следобед двамата с Джон бяха говорили надълго и нашироко кой е най-добрият път за бягство от Сингапур. Имаше само две възможности — посолството и пристанището.

В посолството му скроиха номер. Пристанището беше единствената му надежда. И той сигурно се бе отправил натам.

Зейтун чу, че мотрисата спря на перона, изплю топчетата памук и хукна към въртящите се бариери.

Джак шофираше уверено. Знаеше къде отива. Към пристанището. Там щеше да се качи на някой кораб и да избяга от Сингапур.

После следваше дългото пътуване до родината.

Щеше да успее. Щеше да се върне в Ню Йорк. При Гейбриел. Да. Искаше да обсъди нещо с нея.

6. ТРУДЕН ИЗСТРЕЛ

Има два начина на придобиване на знания — чрез размисъл и чрез опит. Размисълът води до изводи и ни кара да ги приемем за верни, но не ги прави сигурни, нито премахва съмненията, така че умът да може да се осланя на интуицията в търсене на истината, освен ако не я открие по пътя на опита.

Роджър Бейкън,
„Opus Majus“

Сократ: Това са новите две злини, срещу които пазачите ще трябва да бдят, за да не се промъкнат незабелязано в града.

Адеймантий: Какви злини?

Сократ: Богатството и бедността. Едното е майка на лукса и безделието, а другото — на подлостта и злобата. И двете пораждат недоволство... Всеки град, колкото и да е малък, е разделен на две — на бедни и на богати. И двете половини враждуват помежду си...

Платон, „Република
IV“

1. СИНГАПУР

1

Той не бягаше от страх. Никога вече нямаше да го прави. Вярно, лицето му беше зачервено, а в стомаха му се бе свила голяма топка. Но това не беше страх, а чудовищен гняв.

Онзи садист Чан му бе погодил номер. Не му сложи белезници. Ключът на колата беше на стартера. Гадното копеле го буташе към предната, не към задната седалка. Несъмнено Чан бе запланувал да направи всичко така, че да прилича на опит за бягство. И Джак бе сигурен какво бе намислил да стори после онзи откачен гадняр.

Той се задави и се вцепени, когато усети, че Чан изостава. Мръсникът се бе престорил, че се спъва. За миг нямаше никаква надежда. Сетне, като по чудо, Чан се подхлъзна и му предостави възможност да направи единственото разумно нещо, което можеше да стори — да скочи зад волана и да се махне от онзи ад.

Чан... Господи! Сякаш Джак не бе спасил безполезния му живот там, в тресавището. По дяволите, дори извика медицинска помощ. Но той не оцени това. Проклетият главорез още се опитваше да го убие.

Нито едно добро дело не минава безнаказано.

Коварният шопар дори бе сложил пистолет на предната седалка. „Да, господин съдия. Беглецът беше въоръжен. Разбира се, господин съдия, притесних се, че хората наоколо може да пострадат. Така беше, нямах избор...“

Да го вземат дяволите! Ако Джак отново видеше онзи хулиган, дъвчещ клечка за зъби, пистолетът щеше да му послужи добре. Щеше да пръсне черепа на злостния нацист.

Управлявайки с една ръка откраднатото мицубиши, Джак взе пистолета. Оръжието беше малко, същият модел, който бе оставил в посолството. Допирът до него беше приятен. Сви пръст около спусъка. Почувства се още по-добре.

„Чан, нищожество коварно, как може да си толкова тъп, че да ми оставиш пистолет? Мислиш, че няма да имам смелост да го използвам ли? Дълбоко грешиш. Ще го използвам, и още как, а после...“

Изведнъж се усъмни в нещо и погледна пистолета. „Какво бих направил, ако бях на мястото на Чан?“

„Отговорът е лесен. Щях да оставя незареден пистолет.“

Извади пълнителя.

Не беше празен, тъкмо обратното — пълен с лъскави месингови патрони. Джак се намръщи. „Какво е намислил онзи задник?“ В патроните имаше нещо странно. Джак ги огледа внимателно и лицето му почервения. Патроните не бяха истински.

Изрева от ярост.

Чан погледна екрана. Светлата зелена точка се движеше към Ийст Коуст Паркуей.

Сингапур беше малка страна, което улесняваше нещата за закона. Човек може да запише на компютърен диск картата на целия остров — магистралите, улиците, сградите. И всичко това беше в таблото на колата На Чан. Свържеш ли американската правителствена световна позиционна система с няколко стационарни антени на земята, ще разполагаш с технология, която може да засече точното местонахождение на когото искаш. Ако плячката ти е в небостъргач, можеш да определиш дори на кой етаж се намира.

Чан с нетърпение очакваше времето — и това сигурно щеше да е скоро — когато законът ще изисква всеки сингапурец да носи предавател, какъвто бе сложил на Тафт. Когато този ден дойдеше, хората като По Кей Сионг щяха да останат без работа.

Но Сионг и без това щеше да остане без работа. Всъщност това щеше да се случи тази вечер.

Чан се изсмя на глас. Нещата най-после приемаха такъв обрат, какъвто той искаше.

Джак удари спирачки. Беше забравил, че проклетите сингапурци карат от лявата страна и се движеше в лентата за изход от магистралата. Превключи на задна и се върна. Завъртя волана,

пренебрегвайки факта, че тясното отклонение е еднопосочно. Микробус присветна с фарове. Шофьорът наду клаксона и свърна в страни, за да не се блъсне в него. Джак му показа среден пръст. Беше в настроение да прави такива неща.

Направи рязък завой и препречи пътя на един нисан. Шофьорът удари спирачки. Колата се завъртя и задната ѝ част се блъсна в предпазния метален парапет. „Тъпанар — подигравателно се изсмя Джак. — Трябвало е да си купиш танк.“

Магистралата „Паркуей“ беше пуста. Няколко далечни стопове изчезнаха в мъглата. Беше късно през нощта и всички добри граждани бяха в леглата си. Той даде газ. Мицубишито реагира мигновено. „Сто и четирийсет километра в час? С толкова ли карам? — зачуди се Джак, после настъпи педала до пода. — Сто и седемдесет. Така е много по-добре.“

Той се усмихна мрачно. Чан бе пропуснал нещо. Важна информация се бе изплъзнала от онзи негов закърнял орган с размера на грахово зърно, който се наричаше мозък. Вярно, Чан го претърси. Провери дори обувките и чорапите му. Но не прегледа съдържанието на джобовете му. Тъпакът чу дрънчене на монети и не си направи труда да бръкне вътре. Клоунът бе забравил какво се бе случило предишната нощ, не бе помислил за факта, че Джак му даде пистолет, зареден с един-единствен патрон, и беше твърде недосетлив, за да се запита какво бе направил Джак с другите патрони от пълнителя.

„Трябваше да ми зададеш този въпрос, приятел.“

Защото ако беше достатъчно умен, за да се запита какво е станало с боеприпасите, Чан вероятно щеше да се сети и какъв е отговорът. Джак бе пуснал деветте патрона при монетите в джоба си. По-късно несъзнателно ги премести в сините джинси, които му даде морският пехотинец от охраната.

И сега патроните бяха в джоба му. Много скоро безполезният пистолет, който Чан му бе подхвърлил, щеше да влезе в употреба.

Чан съзнаваше, че да даде на Тафт пистолет, зареден с празни гилзи, и да го изпрати при По и главорезите му, е много гаден номер. И се гордееше, че го измисли.

Той се изкикоти, като си представи как Тафт напразно стреля с халосните патрони. Негодникът щеше да отвлече вниманието на момчетата на Сионг, докато Чан и Хал — Дяволското ченге и син — заобиколяха в гръб бандитите и ги заловяха. „Горе ръцете. Арестуван си. По какви обвинения ли? Разбира се, По, ще ти ги кажа. Вържжено нападение, незаконно притежаване на оръжие, опит за убийство. Двамата с Хал сме свидетели, а също и нашият приятел и съюзник господин Тафт. Този път ще опереш пешкира, скапаняк.“

По дяволите, нямаше начин да не успее.

Макар че Тафт можеше да бъде убит.

А може би щеше да оцелее. Информаторите твърдяха, че По е обещал голяма награда на онзи, който залови Тафт жив. Според Чан престъпният бос се бе изложил толкова много в Сунгей Було, че само смъртта на Тафт не би била достатъчна да възстанови достойнството му. Сионг вероятно искаше да го закара някъде и да го накара да крещи от болка няколко часа, дни или седмици и едва тогава да пререже гърлото му. По правеше такива неща.

Не. Тафт щеше да щрака с безполезния си пистолет, но бандитите нямаше да стрелят по него.

Може би.

А може би нещата щяха да се развият по друг начин. Момчетата на Сионг можеше да се изнервят, когато Тафт започнеше да натиска спусъка. Един-двама можеше да се ядосат дотолкова, че да отвърнат на изстрелите. В такъв случай...

Независимо дали Тафт щеше да умре, или да живее, гениалният план на Чан щеше да се осъществи. Всъщност може би щеше да е по-добре, ако Тафт изчезнеше. Тогава нямаше да се налага Чан да го заплашва с обвинения в незаконно притежаване на оръжие и отвлечане и да се тревожи, че американецът няма да изпълни задълженията си по сделката, веднага щом научеше, че обвиненията няма да издържат.

Пък и Чан щеше да арестува По за убийство. А това беше по-тежко обвинение от вържженото нападение.

Сви рамене. Съдбата на Тафт беше в ръцете на боговете. Стига да арестуваше Сионг и американецът да не пречеше на умело подготвения сценарий, на Чан не му пукаше дали нещастното копеле щеше да живее, или да умре.

Наистина ли беше така?

„Не, по дяволите. Хей, Тафт, животът е труден, а после умираш. Добре дошъл в моя свят.“

Чан погледна екрана. Беглецът се бе отправил на запад по Паркуей. В това нямаше логика. На запад нямаше път за бягство. Нищо, освен няколко парка за туристи, студио на открито, където Хонконг правеше тъпите си криминални филми. После следваше краят на пътя. Достъпът дотам бе забранен. Имаше предупредителен знак, висока ограда с електрически ток и кучета. Нарушителите ще бъдат застреляни. Национален военен резерв на Сингапур.

Не можеш да избягаш от острова, ако се движиш на запад. Трябва да вървиш на изток. Там имаше пристанища за яхти и малки фериботи до Пулу Убин и другите острови. Можеш да откраднеш лодка, да преплаваш протока и да стигнеш до Малайзия или надолу на юг, до някой от островите около Суматра. Така би постъпил един умен престъпник. Но Тафт, да го вземат дяволите, не беше умен престъпник. Той изобщо не беше престъпник, а невинен гражданин.

Лицето на Чан помръкна.

Невинен гражданин...

Висока ограда от мрежа. Безкрайно пространство от докове, чезнещо в мрака. Кораби. Светлините им — неясни ореоли в спускащата се ниско мъгла. И товарни контейнери, големи колкото вагони, наредени един до друг, докдето ти стига погледът.

Пристанище Сингапур.

И точно както Джак бе очаквал, магистралата се виеше по брега, издигащ се над нивото на улицата и над оградата.

Можеше да го направи. Можеше да направи всичко. Никога вече нямаше да се съмнява в себе си.

ЛОУЪР ДЕЛТА РОУД
ОСТРОВ СЕНТОСА
ВЪЖЕНА ЖЕЛЕЗНИЦА

Джак рязко удари спирачки. Колата се завъртя и се плъзна по трите ленти. Едва не подмина разклона и успя да завие, вдигайки

черен дим и свирейки с гуми. На пътя нямаше други коли. Никой не завъртя волана, за да избегне ученика на нийоркската школа, представящ се в най-добрата си светлина. Жалко! Джак се надяваше, че някой ще забележи изпълнението му.

Мицубишито взе завоя и се спусна на нивото на улицата. Сега трябваше само да се отърве от проклетата кола, да изтича обратно на магистралата, да пробяга неколкостотин метра и да скочи.

Каква ли беше височината? Четири-пет метра? Не, по-скоро шест. Нямаше да се почувства добре, когато се приземеше. Щеше да изпита болка. Но щеше да го преживее.

Ноцта беше идеална за бягство. Въздухът сякаш се бе сгъстил и над земята постепенно се спускаше сива мъгла. Още четвърт час и щеше да забули всичко. И бягайки в мрака, Джак щеше да бъде невидим.

Никой нямаше да го види и чуе. Той щеше да го направи. Щеше да избяга.

А после...

После щеше да се прибере в Щатите и да уреди сметките си. Щеше да се разплати в стила на Чан Джин.

И това щеше да направи.

Зейтун скочи от метрото на спирка „Аутрам Парк“. Компютърен глас предупреди шепата хора на станцията, че последната мотриса за вечерта заминава. След пет минути въртящите се бариери щяха да се заключат и автоматичните врати да се затворят.

Тя хукна нагоре по ескалатора и излезе на улиците на познат квартал — магазините и сергиите около централната гара. Зейтун се бе возила на влак. Пътува на север, към Малайзия. Там имаше роднини, братовчеди, които живееха на двайсет километра източно от Куала Лумпур.

„Вероятно има начин да заведе Джон там — помисли си тя. — Може да се качим незабелязано на някой влак, да избягаме във фермата на братовчедите ми и...“

Малко вероятно. Охраната беше засилена. Граничните патрули проверяваха всеки вагон и всяко купе. Пък и в този час нямаше влакове.

Единствената надежда на Джон беше да се промъкне на някой кораб. И Зейтун щеше да се погрижи за това.

Тя зави на юг и започна да бяга. Над града се спускаше гъста мъгла. Ако по Паркуей имаше коли, сигурно се движеха бавно. Това беше хубаво, защото щеше да има време да се свие на кълбо в канавката, за да не я забележат.

Тя тичаше. Обичаше да бяга. Правеше го всяка сутрин. Сплиташе косите си и обличаше сини спортни гащета и бяла фланелка. Винаги тичаше сама, без да се чувства задължена към обществото. Самотата я ободряваше.

В далечината се чу изсвирване на спирачки, последвано от звука на кола, завиваща по отклонението. Дали това не беше Джон, който излизаше на Лоуър Делта Роуд?

Зейтун започна да бяга по-бързо.

Единствените светлини — мъгляви в далечината — се виждаха над пристанището. Там се работеше денонощно. Щеше да има работници, превозни средства и патрули.

На Джон щеше да му е нужна помощ, за да се промъкне покрай тях.

Тя вече знаеше как да отвлече вниманието им.

Чан удари леко спирачки, намали и насочи колата към отклонението. Светлата точка на екрана показваше, че Тафт е излязъл от магистралата и се движи бавно, все едно върви пеша. В тази част на града имаше само две места, към които можеше да се е отправил — гарата и пристанището. Като се имаше предвид посоката, в която се бе насочил негодникът, изглежда, целта му беше пристанището. В това имаше логика. Последният влак за север бе заминал отдавна. Пък и в досието на Тафт пишеше, че е експерт по транспорта. Той знаеше всичко за корабите и за водния транспорт.

Пристанището.

Чан стисна зъби. Познанията на американеца щяха да му дадат предимство.

Чан взе радиопредавателя, за да се обади на Лиунг... на По Кей Сионг.

Ръката му се вцепени. Наистина ли правеше това? Беше ли способен да изложи на опасност невинен човек?

Имаше ли избор?

Той стисна предавателя — пластмасов и топъл, а не като студен пистолет, насочен хладнокръвно към движеща се мишена. Предавателят беше оръжието на слабите и използването му не беше достойно. Но сега разполагаше само с него, и в случая предавателят можеше да се окаже смъртоносен като всяко друго оръжие, с което бе стрелял.

„По дяволите! Не ми се иска да го правя. Какво ми става?“

Натисна бутона на предавателя.

Но не каза нищо.

„Няма друг начин. Сионг подгонва Тафт. Аз очиствам Сионг. Цяла шайка бандити отиват в затвора. Отдавам дължимата заслуга на Тафт и му благодаря. Ако загине, ще издигнат паметник в негова чест. На голяма, медна плоча ще пише: «На приятел, пожертвал живота си за сингапурската полиция». Птиците ще цапат главата му и аз ще бъда щастлив и доволен.“

— Хал, обажда се Чан Джин.

Радиопредавателят изпраща.

— Да, шефе.

Чан долови нежеланието в гласа на ефрейтора. Лиунг също знаеше какъв ще бъде крайният резултат от плана на Чан. Е, можеше да се лъжат един друг, че Тафт ще оцелее. Но тази вероятност беше малка. Главорезите на По нямаше да знаят, че той има пистолет с празни гилзи. Натиснеше ли спусъка, щяха да го застрелят. Да се преструват, че няма да стане така, беше удобна измислица, мехлем, с който намазваш съвестта си, за да не те гризе толкова силно. Е, да, онова, което си направил, е убедило правителството да не те наказва и е довело до ликвидирането на множество лоши типове. Но един от онези типове не беше лош. И затова лъжеш себе си, така както смяташ да направиш и с всички останали. „Днес загина един смел човек, който доброволно предложи да се представи за наркотрафикант, за да ни помогне да изправим пред правосъдието последния Тцунг-ли на братството «Чиу чоу» в нашата страна. Като всеки сингапурски полицаи и аз отдавам почит към паметта на... На кого? На един абсолютно невинен нещастник, който ме ядоса!“

Между тях имаше двайсет коли и в мъглата ефрейтор Лиунг едва виждаше стоповете на автомобила на Чан.

— Шефе? Чуваш ли ме?

Чан не отговори. Радиопредавателят изсъска.

— Шефе?

Стоповете на Чан изчезнаха. Старши офицерът бе завил по отклонението за Лоуър Делта Роуд. Хал Лиунг беше дисциплинирано ченге и включи мигача.

— Шефе, моля те, отговори.

Никакъв звук. Лиунг прехапа устни, настъпи газта и рязко взе завоя. Задните гуми се плъзнаха по настилката. Хал инстинктивно завъртя волана и колата се понесе напред.

— Шефе, тук е ефрейтор Лиунг. Добре ли си, шефе?

Чу се дълбока въздишка и после:

— Да, Хал, добре съм.

Лиунг пое дълбоко въздух. Никак не му се искаше да прави това. Но заповедите бяха заповеди и младшите офицери не противоречаха на старшите. Никой в Сингапур не поставяше под съмнение властта. В устата му сякаш имаше пепел. Той произнесе думите, които преди няколко часа бе репетирил с Чан:

— Шефе, следиш ли заподозрения беглец Джон Грегъри Тафт?

Последва дълга пауза, сетне Чан рече:

— Да. Следя беглеца Джон Грегъри Тафт на монитора.

— Шефе, можеш ли да ми кажеш координатите или настоящото местонахождение на обвиняемия? — Думите имаха вкуса на лошо стотвено развалено месо, на гнило и на разложение. — И би ли говорил силно и бавно, шефе? Имам проблеми с радиопредавателя.

Лиунг зачака отговора на Чан. Мъглата се сгъстяваше и падаше все по-ниско. Видимостта беше десет метра. След петнайсет-двайсет минути нямаше да се вижда нищо.

— Повтарям, шефе. Можеш ли да ми кажеш координатите или настоящото местонахождение на обвиняемия?

Автомобилът на Чан бе спрял. Стоповете още светеха. Но вратата беше отворена и лампата вътре — запалена. Лиунг удари спирачки. Чан седеше зад волана.

— Чуваш ли ме, шефе?

— Да, Хал.

— Какви са координатите и местонахождение на обвиняемия, шефе?

— Двайсет и две точка осем вертикално и сто деветдесет и четири хоризонтално.

Стомахът на Хал Лиунг се сви от онова, което старшият офицер току-що направи.

„Лейди Джейд“ пореше вълните в залива на яхтклуба. Близко до брега яхтата можеше да се движи с трийсет и седем възела, разпенвайки черните вълни. В открито море беше невъзможно да се плава с тази висока скорост. Сингапур обслужваше сто хиляди презокеански кораба годишно. На всеки три минути пристигаше или заминаваше един от тях, а по всяко време в пристанището имаше осемстотин закотвени кораба. Само глупак можеше да се движи с висока скорост в пренаселените сингапурски води.

По стоеше на оскъдно осветения мостик и се взираше в мрака.

— Струва ми се, че годините натежаха на Чан Джин — тихо каза той на Тенг Куоенгми. — Вече не е такъв, какъвто беше.

Тенг, мършав и вечно гладен като вълк, намести превръзката на лявата страна на лицето си.

— Защо смяташ така?

— Замисли се за жалката пародия, която разигра пред американското посолство. Непогрешимият Чан Джин позволява на престъпник да избяга с кола с ключа на стартера. После започва да го следи — без да бърза и небрежно. Само две коли и двама човека. Планът му не е ли безсрамно очевиден?

— Не и за мен.

— Нали чу жалките му преструвки и превзетия диалог между Чан и подчинения му. — В гласа на По прозвуча презрение: — О, шефе, кажи ми силно и бавно координатите на обвиняемия. Дрън-дрън! Съмняваш ли се, че онези детински измишльотини означаваха нещо друго, освен да ни предадат човек, когото Чан изгаря от желание да хване?

— Да — изръмжа Тенг. — Чан знае, че имаме скенер и подслушваме.

По въздъхна дълбоко и се вторачи в мрака. В мъглата застрашително се извиси товарен кораб, закотвен до пристана. Кормчията на Сионг завъртя кормилото, насочвайки яхтата леко надясно.

— Тази вечер оплаквам сянката на човек, който беше наш непримирим враг. Най-сетне възрастта притъпи острието на мисълта на Чан Джин. Лисичият му ум вече не изпреварва противниците му. Не мислиш ли, че това е тъжно?

— Не особено.

— Тъжно е. Въобразявайки си, че е ловец на тигри от отдавна отминали времена, Чан устройва капан на жертвен агнец на име Джон Тафт, чието блеене ще привлече плячката. Такава прозрачна стратегия би успяла, ако тигрите бяха по-малко хитри, а той, ловецът, побезмилостен. Но забележи, Чан е милостив. Ловецът има съвест. С цел да заблуди противника, той се преструва, че не иска да пожертва агнеца и ни съобщава координати, намиращи се далеч от мястото, където е заложен капанът. Чан се размеква. Състраданието, този най-фатален порок, помрачава мисълта му и го кара да греши. — По Кей Сионг посочи апаратурата, осигурена от госпожица Доналд, но твърде полезна, за да бъде препродадена на клиенти в Китай, Северна Корея или Камбоджа, и продължи: — Приятелю мой, ако беше същият като преди, Чан щеше да се досети, че щом ние от братството сме могли да се сдобием с полицейски радиоскенер, тогава сме си осигурили и устройство, което засича системата им за проследяване.

Сионг прокара пръсти по побелелите коси на слепоочията си и погледна яркозелената точка, обозначаваща Тафт.

— Кормчия — заповяда той, — карай към пристанището. Доковете на Танжонг Пагар, надолу към товарната рампа.

Чан седеше прегърбен зад волана. Единият му крак висеше от отворената врата. Лиунг бе седнал до него и бе затворил вратата, без да има особена причина да го стори. Чан извади две клечки от джоба на бронжилетката си. Пъхна едната между зъбите си и предложи другата на ефрейтора.

Той поклати глава. Чан я пусна в пепелника.

Засмука клечката между предните си два зъба, опипа я с език и започна да дъвче върха. Накрая я плъзна в ъгълчето на устата си и рече:

— Ами, кофти.

— Моля?

Чан въздъхна.

— Не можах да го направя, Хал. От двайсет и седем години работя в полицията и съм виждал повече мъртъвци, отколкото можеш да си представиш, но не можах да го направя. Онзи безполезен кучи син е невинен и не мога да рискувам да го застрелят. Не за да спася собствения си задник. Не дори, за да арестувам Сионг. По дяволите! Сякаш имам някакъв шибан морален кодекс. Можеш ли да повярваш?

— Да, шефе, мога.

— Хвърлял съм ги в морето, Хал. Пречуквал съм ги в тресавища и ровове, а двама лежат под пистите на летището. За всеки един, който беше изправен пред правосъдието, има друг, не стигнал дотам. Но независимо дали съм арестувал, или очистил, те всички имаха нещо общо — напълно си го заслужаваха. Никога не съм убивал дисиденти, Хал. Не убивам и невинни хора. И ако ме попиташ дали това ме прави по-свестен от типовете, които съм премахнал, отговорът е „да“.

— Знам, шефе.

— По дяволите, но не искам По да се измъкне. Господи, бих изпил кръвта му. Бях го хванал, Хал. След всичките проклетни години той беше в ръцете ми. Щях да изпратя Тафт на бесилката и после — бум! — и По изчезва. Това щеше да бъде справедливо. Би решило проблемите ми и би направило Сингапур по-чисто място. Но би ме превърнало в един от тях. Нямаше да се различавам от останалите самодоволни задници. Но аз съм различен. Не съм един от тях. И не съм подписал шибания социален договор... — Чан, който бе започнал да вика, изведнъж млъкна. Дишайки учестено, той прошепна: — Работата е там, че трябваше да се досетя. Един истински професионалист би ме убил на място. В хотела, в апартамента на момичето, в тресавището... По дяволите, Тафт можеше да ми свети маслото, когато поискаше. Но не го направи. Опита се да ме убеди, че е невинен. Остави ми пистолет под възглавницата на канапето. Превърза раната на гърба ми. Даде ми оръжие, в случай че до мен се приближи крокодил. Така ли постъпват лошите момчета? Разбира се, че не.

Затова, знаех ли, че той не е от лошите? Да. Дълбоко в себе си вероятно съм го знаел. — Тонът на Чан се промени и гласът му се изпълни с огорчение. — Въпросът е там, че аз го мразех, Хал. Ненавиждах го толкова силно, че не бях в състояние да мисля за нищо друго, освен... как да го пречукам... и да гледам как кръвта му изтича. А сега... По дяволите, още искам да го убия. Защото ако ме беше надхитрил някой истински престъпник, щях да го преживея. Но Тафт е аматьор. Сионг има право. Правителството също. Трябва да ме застрелят като проклето болно куче.

Чан млъкна в очакване Лиунг да възрази. Но ефрейторът не го стори. Вторачи се в мрака навън и тихо попита:

— Е, и какво ще правим сега, шефе?

Чан отговори примирено и пораженчески:

— Ще приберем Тафт. Ще го арестуваме, за да го предпазим. Ще те пусна да слезеш някъде. Сетне ще отида в участъка и ще си понеса заслуженото. Ще се опитам да те прикрия, Хал. Но нали знаещ...

Лиунг кимна мрачно. Да, знаеше.

— Добре. Да приключваме с този фарс. Не искам Тафт да се приближава до портите на пристанищните власти. Там има камери, с които проверяват камионите отгоре и отдолу. Ако някой се опита да се скрие...

Лиунг погледна монитора, свързан с проследяващото устройство.

— Шефе, той е почти до портата. Искам да кажа, само на неколкостотин метра... Ами, мисля, че имаме проблем.

Чан гневно се вторачи в екрана и попита:

— Какво има?

— Той е горе, на магистралата, а не долу на шосето.

— Не — изръмжа Чан. — Движи се под Паркуей и пресича...

— Датчикът за надморската височина показва, че е над нивото на земята, шефе.

Чан се намръщи. Протегна ръка и удари монитора отстрани. Показанията на датчика за надморската височина не се промениха. Тафт се намираще на шест метра над земята.

— Това е невъзможно!

— Не, шефе. Той е на Паркуей. Бяга настрани от портата.

— По дяволите! Този проклет компютър сигурно се е повредил. Човек не може да има доверие на електрониката. Казвал съм ти го милион пъти...

— Оградата, шефе! — извика Лиунг. — Оградата на пристанището минава покрай Паркуей! Ей там! На завоя.

Чан изплю клечката за зъби и тресна вратата, после включи двигателя.

— Не мога да повярвам! По дяволите, знаех си, че трябваше да го оставя да го убият!

— О, боже!

— Сега пък какво има?

— Той е отново на нивото на земята, шефе. И този път е от другата страна на оградата!

Стар филм с Ерол Флин. Джак го бе гледал по телевизията, когато беше малък. Филмът беше за парашутисти и сержантът учеше Флин и другите новаци как да се приземяват. Джак не си спомняше диалога. Само как сержантът казваше на хората си да свият коленете и да се претърколят, когато паднат на земята.

Имаше и някакви щуротии за кълбо назад, но той нямаше да скача с гръб от височина три метра.

Приземяването изкара въздуха от белите му дробове. Имаше чувството, че пломбите му ще паднат от зъбите. За разлика от Ерол Флин той не се сви атлетично като котка, готов веднага да скочи, да събере на топка сребристия парашут и да го скрие в храстите. Тупна тежко на земята и се претърколи на лявата си страна. Почувства болка. Инерцията на падането изтласка краката пред раменете му, принуждавайки го да направи салто. Костите му изпукаха и той се плъосна по лице на мокрия асфалт.

— Добре ли си, Джон? — попита женски глас — младежки, мил и нежен.

Джак разтърси глава, за да проясни съзнанието си. Реалността се бе разбила на множество парчета. Вярно, фрагментите се подреждаха, но бавно.

— Удари ли се?

Той се обърна. Пред него се появи невероятно красиво лице — кехлибарена кожа, големи, замислени очи, сочни устни, екзотични скули. Джак затвори очи, сетне отново ги отвори. Тя още беше там.

— Кажи нещо, Джон.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Прелъстителните ѝ устни се разтвориха, но тя нищо не каза.

— Господи, сега, освен всичко друго, трябва да се тревожа и за теб.

Зейтун присви очи. Ноздрите ѝ потрепнаха. Дишаше през стиснати зъби. Отметна назад коси и изсъска:

— Как се осмеляваш да ми говориш така?

— Това място не е за момичета.

— Аз не съм момиче!

— Твърде опасно е.

— Искам да е опасно.

— Изчезвай, жено! Чупката!

— Ти се нуждаеш от мен. От помощта ми.

— Не ми е нужна ничия помощ. Никога не ми е трябвала и никога няма да ми трябва.

Зейтун се обърна и тръгна. Целеустремената ѝ походка говореше, че Джак Тафт никога повече няма да я види.

„Добре — помисли той. — Добре. Постъпих правилно. Накарах я да си тръгне. Сега няма опасност да пострада. Добре.“

Но се бе държал грубо с нея. Гневът, който винаги бе потискал, сега кипеше и беше на път да стане неконтролируем.

„Джейд Лейди“ намали скоростта и се насочи към високия бетонен кей. Кормчията знаеше, че трябва да внимава да не одраска яхтата. По Кей Сионг бе изпращал хора на трийсет метра на дъното на пристанището за много по-дребни провинения.

Самият По стоеше на палубата и тихо бърбеше със Самюъл Лин и Тенг Куонгми. Ниският, дебел Лин бе загубил веждите и по-голямата част от косата си, които бяха изгорени от експлозиите предишната нощ. Приличаше на щастлив, малък Буда, макар че не беше весел човек.

— А Чан? — попита Лин, наблягайки на въпроса, като дръпна назад плъзгача на автоматичния си пистолет четирийсет и пет калибър.

— Онзи, който го надживее, ще почете паметта му.

По махна с ръка.

— Нашите информатори ми съобщиха, че снощи се е наранил. Има счупени ребра и се движи бавно. Лесно ще се отървем от него.

Лин сви пръсти и се прицели в невидима мишена.

— Отдавна искам да го очистя.

Сионг погледна с леко отвращение автоматичния пистолет. Той бе израснал в епохата на малайските кинжали и коприненото въже — лични оръжия, изискващи деликатно боравене, доближаващо се до изкуство. По смяташе огнестрелните оръжия за жестоки и безлични и предпочиташе да не ги използва.

— Трябва да бъдем сигурни — каза, — че каквото и оръжие да използваме срещу Чан, там трябва да са отпечатъците на господин Тафт. Тенг, би ли обяснил на черноработниците тази необходимост?

Сионг посочи дванайсетте мъже, които се бяха събрали до перилата на „Лейди Джейд“. Единият бе проявил наглостта да пуши на яхтата. По Кей Сионг се постара да запомни името му, за да го накаже.

— Разбира се — отговори Тенг. — А останалите?

— Съобщено им е и са тръгнали. Но според мен ловът тази вечер няма да продължи дълго. Онова, което трябва да бъде направено, ще бъде сторено, когато дойдат. А, виждам, че сме пристигнали. Върви да инструктиращ черноработниците.

По млъкна и се замисли за позорното петно, което поведението на господин Тафт бе лепнал върху името му. Отначало убийството на Тафт беше предвидено само като услуга на колега от бизнеса. Сега се бе превърнало в личен въпрос. Фактът, че американецът три пъти се бе изплъзвал от наемните убийци на По, щеше да накара другите *Тцунгли* в Азия да поставят под въпрос водачеството му. А фактът, че Тафт сам унищожил превозни средства на Сионг и личния му автомобил, щеше да ги разсмее. Много неща могат да се преживеят, но подигравките — никога. Това петно трябваше да бъде изтрито. Господин Тафт беше длъжен да плати този дълг и По щеше да го направи по дълъг и болезнен начин.

— И още нещо. Кажи на черноработниците, че По Кей Сионг е настроен благосклонно по въпроса с премията. Наградата за залавянето на господин Тафт жив се удвоява. Но цената за трупа му е намалена наполовина.

Чан спря пред входа на пристанището. От будката излезе пазач в зелен анцуг. Чан показа пълномощното си.

— Полицейска акция.

— Да, сър. Вие сте старши офицер Чан Джин, нали?

Чан угаси двигателя и се послуша дали в будката на пазача свири радио. Не чу никакъв звук. Пазачът беше добър сингапурец, изключително дисциплинирана бяла мишка. Не би отвличал вниманието си от задълженията, слушайки музика или новини — онова, от което в момента Чан се опасяваше. Това означаваше, че пазачът не знае какво се е случило преди петнайсет минути пред американското посолство и следователно няма да се досети защо Чан е на пристанището.

— Да. Вдигни бариерата.

Пазачът кимна.

— Има ли някакъв проблем, сър? Да се обадя ли на пристанищната полиция?

— Да — отговори Хал Лиунг.

— Не — възрази Чан, който и при най-благоприятните обстоятелства не одобряваше наемането на полицаи от независими агенции.

Пазачът започна да мига. Чан изглежда гневно по-младия си колега. Хал отвори уста да каже нещо, но после се отказа.

— Да не викам ли подкрепления, сър?

Пазачът се запита защо Чан и партньорът му са в пълно бойно облекло.

— Не. Правим рутинна проверка. Двамата. Ще се справим сами.

— Слушам, сър — рече пазачът и отдаде чест.

Знаеше каква е репутацията на Чан и реши, че старши офицерът винаги ходи облечен така. Влезе в будката и след миг бариерата на червени и бели ивици започна да се вдига. Пазачът подаде глава през вратата и извика:

— Още нещо, сър. Не забравяйте, че ограничението за скоростта в двора на пристанището е четирийсет километра в час. Има сензори и аларми...

Гумите изсвириха и стоповете на колата на Чан изчезнаха в мрака.

Джак си проправяше път на юг през лабиринт от контейнери и се опитваше да се успокои със статистическа информация. Всички твърдяха, че сингапурското пристанище е огромно, деветстотин акра. То бе основният източник на непрекъснато нарастващото богатство на страната. Всяка година там се обработваха осемстотин милиона тона товари, тринайсет милиона контейнери, сто и дваайсет хиляди кораба и огромни количества стоки. Операцията беше най-голямата и най-ефикасната в света.

Ефикасна. Да, това беше ключовата дума. Сингапур беше безмилостно ефикасна държава. В началото на седемдесетте години, когато Джак изкарваше пари за обучението си, работейки нощна смяна като докер, пет-шест потящи се мъже и един кран в продължение на дванайсет часа се бореха да разтоварят контейнерите от голям кораб. Но сега — поне в Сингапур — тази работа се извършваше от трима души и продължаваше по-малко от осем часа.

Автоматизация. Всичко беше автоматизирано.

Автоматизацията означаваше по-малко хора.

Сингапур осъществяваше всичко това със седем хиляди и петстотин служители. Джак започна да пресмята. Голяма част от работната сила сигурно бяха компютърни специалисти, администратори и обслужващ персонал. Друг процент бяха непрекъснато във водата. Почистваха пристанището, проверяваха корабите, изпомпваха водата от трюмовете и товареха провизии. Дели и умножавай, за да получиш резултата за три смени дневно. Да, нощем по доковете на сингапурското пристанище се мотаеха хиляда и двеста работници. Това означаваше човек и нещо на акър и повечето вероятно бяха на закотвените кораби или горе в оперативните кабинни на грамадните кранове. Един акър е голяма площ. И нощем, особено в мъглата, шансовете някой да забележи самотен западняк, спотайващ се в сенките, за щастие бяха малко. Джак се долепи до металната стена.

Навсякъде имаше зелени, червени и сини контейнери. Старите, познати, известни имена в международния транспорт на стоки го успокоиха. „Митцуи“, „ОСЛ“, „Матсън“, „Ханджин“, „Американ Президент Лайнс“, „Кроуос“, „Хюндай“, „Маерск“. Това беше неговият свят. Джак го познаваше по-добре от всеки друг.

„Моята територия — самодоволно се усмихна той. — Хайде, Чан, опитай се да ме хванеш на моята територия.“

Още беше ядосан, но постепенно се овладяваше. Знаеше, че ще се успокои напълно. Само не трябваше да мисли за онзи убиец Чан Джин.

Джак положи усилия да диша дълбоко. Един, два, три пъти. Въздухът беше влажен и го охлади. „Всичко по реда си — помисли си той. — Забрави Чан. Не мисли за Гейбриел. Най-важното е да се качиш на някой кораб.“

Мъглата падаше все по-ниско и вече беше на десетина метра над земята. Всички започваха да се движат по-бавно. Никой не искаше да предизвика инцидент.

Джак надникна зад последния контейнер в редицата. Намираше се до пътеката между огромните товари. Недалеч бяха паркирани двайсетина яркожълти мотокара. Зад тях се виждаше триетажна сграда.

„Хладилният склад?“ — запита се той. Погледна наляво, сетне надясно, наведе се и хукна към мотокарите. Приблужи се до сградата, чу бръмченето на генератора и видя пара, излизаща от отдушниците на покрива. Това несъмнено беше хладилният склад. Вътре съхраняваха контейнери, пълни догоре с хранителни продукти.

Натам нямаше път за бягство. Скриеш ли се в контейнер със замразени плодове рамбутан, и ще пристигнеш на крайната морска гара вкочанен от студ.

Огромните контейнери също не предоставяха възможност за бягство. Сингапур беше безмитна зона. Това означаваше, че малки кораби докарваха товари от цяла Южна Азия и ги оставяха на съхранение в добре охраняваните докове на Сингапур, откъдето после ги взимаха големи презокеански плавателни съдове. Дори да успееше да се вмъкне в някой контейнер — а те бяха плътно затворени, Джак нямаше как да разбере накъде ще се отправи товарът, нито кога ще пристигне на местоназначението си.

Единствената му надежда беше някой кораб.

Зейтун наблюдаваше от сенките. Джон беше до жълтите мотокари. Изглеждаше добре и постепенно се приближаваше до водата.

Разбира се, тя нямаше да го изостави. Вярно, той ѝ бе крещял и я беше обидил, но Зейтун му прости. В края на краищата Джон ѝ бе заповядал да се предаде на полицията. Тя беше мюсюлманка, жена, научена още от раждането си да се подчинява. Би трябвало да изпълни заповедта му.

И още как!

Зейтун искаше да го изпрати и да се увери, че той е в безопасност. Щеше да се крие и Джон нямаше да разбере, че тя е там. Освен ако не се нуждаеше от нея. И ако това се случеше...

Нещо изшумоля по влажния асфалт. Звукът се чу отдясно, някъде от дългата, висока редица с кафяви контейнери. Приличаше на превозно средство... Микробус... Кола...

— Това е абсолютно неприемливо, Хал.

Зейтун потрепери, като чу гласа му.

Чан превключи на задна. Пак беше влязъл в задънена улица, пътека, където имаше само товарни контейнери, наредени пред стоманена стена.

— Не можем ли да направим нещо, шефе?

— В компютъра трябва да е включена всяка проклета улица и сграда в Сингапур. Тогава защо шибаното пристанище е празно пространство на екрана?

— Може би защото тук няма много постоянни сгради, шефе. Товарите непрекъснато се пренасят насам-натам и се складираат там, където има място. Няма смисъл програмистите да записват нещо на диска, когато на другия ден пристанищните работници ще го преместят и информацията ще бъде грешна.

Чан гледеше гневно.

— Да им го начукам. Трябва да поставят проследяващи устройства на всеки контейнер и постоянно да осъвременяват картата

на диска.

— Добра идея, шефе. Защо не им я предложиш?

Лиунг видя, че изражението му се промени — и не стана по-приятливо.

— По дяволите! Той отново се движи! Кучи син! Ако се вмъкне в някой кораб...

— Ще обявим тревога и ще задържим всички кораби.

— Няма да стане! Всяка година пристанището внася два милиарда долара в държавната хазна. Правителството ще предпочете да остави Тафт да избяга, отколкото да забави търговията. Как да излезе от този лабиринт, по дяволите?

— Наляво, шефе. Между онези две редици. Мисля, че...

Чан превключи на първа скорост, даде газ, после смени на трета. Хал се подпря на таблото.

Фарове пронизаха мъглата. Лампата в колата беше запалена и Джак видя лицето на шофьора.

И застина на мястото си.

Не движението, а неподвижността е изкуството на лова. Вълците наблюдават. Львовете чакат. Няма по-съвършен пример за търпение от тигъра.

Зашепнаха първични гласове: в миг на опасност не търси утеха в разума, а по-скоро в примитивния хищник в теб. Логиката е присъща на цивилизацията. Онова, което си учил в училище и всичките условности на гражданското общество са само усмирителна риза за кръвожадния звяр в душата ти.

Ноздрите на Джак се издуха. Той докосна пистолета в джоба си и сви пръсти около извивката на спусъка. Превърна се в сянка в мрака и присви очи, за да се съсредоточи по-добре върху единственото, което го интересуваше — плячката, мишената, врага, жертвата.

Праисторически инстинкти, вродени в мозъка преди три милиона години.

Никога не се беше чувствал така. *Никога!*

Пълна съсредоточеност и мобилизация. Мисълта и тялото, обединени в едно за постигането на целта. Преследвач, а не

преследван. Ловец, а не плячка. Убиец, а не жертва. Чувстваше се все по-добре.

Джак извади пистолета. Беше се стигнало дотам. Не го беше искал. Опитал се бе да го избегне, но то се случи. И той беше достатъчно мъжествен, за да извърши онова, което трябваше да бъде направено.

„Пистолетът не е оръжието, а гневът. Използвай го, контролирай го, насочи го и гневът ще реши всичките ти проблеми.“

Кипящ от гняв, Джак се усмихна.

По радиопредавателя се чу глас. Някой от диспечерите в Главното управление на полицията викаше Чан. Лиунг протегна ръка към микрофона, но Чан го спря. Диспечерът бръщолевеше нещо за Тафт и някакви новини от Съединените щати.

— Станало е произшествие с оръжието. Пистолетът ти е произвел неволен изстрел. Разбра ли, Хал? — изръмжа Чан.

— Да му се не види! — възкликна ефрейторът, когато радиопредавателят се взриви.

Предишната нощ Чан му бе казал как да борави с гранатомета. Не беше трудно да се научи. Насочваш го, поглеждаш през телескопичния мерник и фокусираш кръстчето върху мишената. Истинска магия.

С пистолета беше различно. Оръжието беше късо и леко и нямаше оптически мерник. Джак протегна ръка и се опита да се прицели в лицето на Чан.

Не успя. Колкото и да се стараеше да държи ръката си неподвижна, проклетият пистолет подскочаше и при най-лекото движение или от ударите на пулса и се отклоняваше от целта.

Стисна оръжието с две ръце, приклепна и подпря лакти на мотокара. Промяната беше огромна. Оръжието беше неподвижно и насочено в целта — главата на Чан. Колата бавно се приближаваше към Джак.

Той сви показалец около спусъка. Чан му бе казал, че когато стреля, трябва бавно да издишва въздуха през носа си. Е, Чан беше

специалист, а Джак винаги приемаше съвети от хора, които разбират от работата си. Той пое дълбоко въздух и започна бавно да го изпуска.

„Опитваш се да ме убиеш, откакто съм стъпил на този скапан остров, мръсно. Сега е мой ред.“

Натисна спусъка.

Пистолетът изтрещя и подскочи. Дулото се отклони най-малко два-три сантиметра от мишената. Решетката на колата на Чан се взриви на алуминиеви отломки. „По дяволите, не улучих“ — помисли си Джак и веднага се прицели отново.

По Кей Сионг рязко се обърна и се вторачи в мрака, търсейки източника на изстрела.

— Господа — прошепна той, — мисля, че старши офицер Чан обявява присъствието си по твърде предсказуем начин. Смятам, че е близо до хладилния склад. Ако е така, и господин Тафт не е далеч. Побързайте, но не забравяйте заповедите. Тази нощ Чан Джин трябва да поздрави прадедите си, а господин Тафт — мен.

— Мамка му! — изпсува Чан, който се бе хвърлил на мокрия асфалт. — Истински патрони! Само това ми липсваше!

Куршумът превърна в прах асфалта на няколко сантиметра от лицето му. Той извади револвера.

Сигурно имаше някакъв номер в стрелбата с пистолет, който Джак не знаеше. Стреля три пъти, но не улучи. И всеки път внимателно се прицелваше в главата на Чан. Но първият куршум уцели решетката на колата, вторият издълба кратер в предния капак, а третият се заби в асфалта.

Джак стисна зъби. Оставаха му само шест патрона.

Проклетият пистолет не беше надежден. Може да го заклециш неподвижно в менгеме, и тъпото нещо пак ще ръси куршуми където поиска. Той се ядоса.

— Тафт, моля те, хвърли оръжието! — извика Чан, който се бе претърколил под колата.

„Само в съня ти, задник!“

— Трябва да поговорим. Знам, че си невинен. Всичко беше грешка.

„Явно двамата с онзи тип Бригс имат един и същ сценарий.“

— Искаш да го кажа, нали, Тафт? Е, добре, ще го кажа. Провалих се. Признавам. Извинявам се. А сега, моля те, не стреляй по мен.

„Проблемът с пистолета е, че трябва да си близо до мишената. Иначе оръжието е безполезно. И неточно. По дяволите!“

— Хайде, Тафт. Наоколо е пълно с ченгета. Пристанището има своя полиция. Триста и осемдесет души. Бързо ще пристигнат тук и едва ли ще помислят, че онова, което става, е просто недоразумение.

„От друга страна, ако го държа наистина неподвижно и се прицеля добре, може да улуча онзи мръсник. Още един изстрел, и може да ми провърви.“

— Бъди разумен, Тафт. Ако не знаех, че си невинен, щях ли да дойда само с едно ченге?

„Снощи беше сам, приятел.“

— Говори, Тафт. Каж ми нещо.

„Да видим сега. Той е на около трийсет и пет метра и аз стрелям ниско. По дяволите! Сетих се какъв е проблемът. Гравитацията! Докато изминава разстоянието, куршумът пада. Трябва да целя по-високо.“

— Трябва да поговорим, Тафт. Ще ти обясня защо стана такава бъркотия. Моля те, Тафт, отговори ми.

— Хей, Чан!

— Да.

В гласа му прозвуча облекчение. Но не за дълго.

— Каж ми нещо.

— Разбира се.

Нещастният кучи син се опитваше да говори дружелюбно.

— Коя е най-голямата обида на китайски?

Чан дори не се замисли.

— *Ко-пао, жи тцу-тцу.*

— И какво означава?

— В груб превод — да го начукам на труповете на мъртвите ти прадеди.

— Добре, приятел — изкрещя Тафт. — Това е за баба ти!

По Кей Сионг се обърна по посока на далечната стрелба и направи знак на хората си да спрат. Мъглата обезпокоително бързо се сгъстяваше и заглушаваше звуците. Шумът от тежки машини и ругатните на работниците станаха едва доловими. Ако не бе напрегнал слух, По нямаше да чуе пистолетния изстрел.

Тенг Куоенгми беше зачервен и задъхан. Пушеше твърде много. Според По американците и техните цигари бяха проклятието на цяла Азия.

— Какво има, шефе? — попита Тенг.

Сионг протегна ръка, за да му направи знак да мълчи, и отново напрегна слух. Не чу друг изстрел, нито ругатни или радостни възгласи, макар че мъглата заглушаваше всички звуци. Всъщност сивата пелена беше благословия, защото обвиваше всичко в саван от тишина и невидимост, а това беше добре дошло.

— Шефе?

— Да, приятелю. Нещо не е наред. Чухме изстрели. Четири досега. Но не бяха последователни. Имаше промеждутъци. Сякаш стрелецът внимателно се прицелваше и правеше пауза, преди да натисне спусъка.

Тенг изглеждаше озадачен. Лин веднага разбра за какво става дума и рече:

— Това не е Чан.

— Точно така — въздъхна По. — Не е неговият стил. Чан е предсказуем. Той изстрелва бързо колкото може повече куршуми. Ако беше той, щяхме да чуем петнайсет или трийсет изстрела един след друг, нали?

— Тогава кой е?

— Опасявам се, че е господин Тафт. Не предполагам, че ще намери оръжие само няколко минути след нагласеното си бягство, но явно го е сторил. Това затруднява нашата задача тази вечер. Кажи на черноработниците да се разпръснат и да се придвижват предпазливо.

Нео Айк от сингапурската пристанищна полиция отвори металната врата на будката, намираща се на запад от хладилния склад,

и наостри уши. Кранът над главата му бръмчеше по пътя си към товарните докове.

На Айк му се бе сторило, че чу звук, неприсъщ за пристанището на Сингапур. Може би беше кола, която отказваше да запали. Или нещо друго.

Не. Не можеше да е това. Сигурно някъде се бе скъсал кабел или кранист бе пуснал на земята товара си секунда по-рано. По всяка вероятност не беше нещо обезпокоително. Когато мъглата е толкова гъста, човек сякаш има памук в ушите. Не чуваш нищо и разтревожен от тишината си въобразяваш, че долавяш различни звуци.

Нео се върна в будката и затвори вратата.

— Ще трябва да го застреляме, Хал — прошепна Чан. В гласа му прозвуча въодушевление.

Той се бе проснал под колата, а Лиунг клечеше отзад.

— Натам вървят нещата, шефе.

— Не виждам друг изход. Копелето се е побъркало. Този път едва не ме улучи.

— Да, шефе. Разбирам. Като се имат предвид разстоянието и условията за стрелба, Тафт е удивително точен.

Говорейки бавно и през стиснати зъби, Чан изръмжа:

— Аз го научих на всичко, което знае.

— Да се прицеля ли в краката му, шефе?

Чан се замисли, после намусено отговори:

— Аз ще го направя. Ако се промъкна по-близо, ще взривя краката му. Гарантирам, че това ще го накара да пусне пистолета.

— Имаш ли представа как да се приближиш до него, шефе?

— В момента не. Мисля, че трябва да го изчакаме да се приближи и после ти...

— Шефе! — Хал вече не шепнеше.

Чан изруга и започна да пълзи назад. В товарния док се включваха двигатели и се запалваха фарове. Светлините се движеха право към колата на Чан.

Контролното табло на мотокар „Хайстър Чалънджър“ не се беше променило много от времето, когато Джак работеше на доковете в Ню Джърси. Сингапурците използваха модел Х155, огромни чудовища, които вдигаха седем тона и половина. Навремето той не бе карал такива мощни мотокари, но принципите бяха същите, а също и механизмите. Стари бяха и номерата, на които опитните докери учеха новациите. Джак изтича по мокрия асфалт, намери стартера на следващия мотокар и го пусна в движение.

Мъглата се беше спуснала над земята. Приличаше на разпенен покрив над доковете. Протягаше надолу пипала и мигновено ги увиваше около колони, пилони и стълбове с лампи, сякаш опитваше земните благини. После ги плъзгаше другаде.

Мотокарите пронизаха мъглата. С ослепително ярките си фарове приличаха на стадо пасящи животни, бавно движещи се тъпи динозаври, които, без да се замислят, ще смажат всичко, изпречило се на пътя им. Движеха се лениво и подемните им платформи сякаш бяха челюсти, търсеци миризма на мърша. Пневматичните гуми тихо скърцаха и моторите приглушено бръмчаха.

Хал Лиунг се бе качил в мицубишито и търсеше ключа за стартера. Чан му изкрещя да побърза. В отговор ефрейторът изруга.

— Хайде, Хал!

Големите, тежки мотокари можеха да вдигат седем хиляди килограма на височина шест метра. Набираха огромна инерция. Нямаше начин да бъдат спрени.

— Ключовете, шефе! Къде са ключовете?

Двигателите на мотокарите бяха мощни. Подемните платформи можеха да пробият стена. Грамадните колела им даваха възможност да се катерят по стъпала. Всеки момент щяха да смачкат колата, сякаш е кутия от газирана вода, хвърлена на оживена улица.

— Зарежи ключовете!

Светлината на фаровете се отразяваше в мокрия асфалт, хвърляше отблясъци по боядисаните метални контейнери и озаряваше профила на младия ефрейтор от полицията, който беше по-храбър, отколкото бе необходимо.

— Има време, шефе.

Чан потупа десния джоб на панталона си. Нищо. Левият? Също беше празен. Тук нещо не беше наред. Той винаги носеше ключовете и дребните монети в...

На земята блестеше лъскав овален предмет. Пътека от монети водеше към колата. Бяха паднали от джоба му, когато той...

— Бягай, Хал!

— Дай ми ключовете, шефе!

— Бягай!

Чан хукна. Лиунг седеше в мицубишито. Краката му висяха навън. Но тялото му беше наведено към стартера. Платформата на първия мотокар проби бронята на колата, блъсна я наляво и я премести точно на пътя на втория мотокар. Предните колела смачкаха бронята и започнаха да се катерят по предния капак.

Чан се хвърли на земята. Протегна ръце, хвана краката на Хал и го задърпа настрана от пътеката, надалеч от оранжево-жълтите мотокари. Болката в ребрата му беше непоносима.

— Господи, искрено съжалявам, че те обидих... — нареждаше Хал.

Жълтото мицубиши — полицейска кола без опознавателни знаци, се превърна в метални отпадъци.

Нисък, със сипаничаво лице и безличен, Хоми Бхейв можеше да изкара цялата си престъпна кариера като обикновен побойник по улиците на Бомбай. Но се случи така, че той спаси живота на важна личност и когато след няколко месеца правосъдието най-последно реши да го накаже по обвинение в нападение с цел убийство, важната личност с помощта на други важни личности отърва Бхейв. Изпратиха го в Сингапур и от време на време Самюъл Лин му възлагаше по някоя поръчка, подходяща за уменията му да борави с ножове.

Тази вечер Хоми Бхейв участваше в мисията на братството „Чиу чоу“.

Плащаха му добре и го очакваше щедро възнаграждение.

Наградата за залавянето на Тафт несъмнено щеше да бъде по-голяма от онази за ликвидирането на старши офицер Чан Джин. Всъщност почитаемият По Кей Сионг не бе споменал точна сума за живота на Чан. Въпреки това той беше убеден, че цената ще е висока.

И тъй като Тафт не се виждаше никъде, а Чан лежеше и пъшкаше от болка пред очите му, Хоми видя в това предопределеност, сякаш съдбата му бе отредила да вземе главата на Чан. Той си представи банкнотите, издуващи портфейла му.

Предпочиташе да действа с ножа си — извито острие, което приличаше на мачете от времето на пиратите в Китайско море. Но в интерес на разбирателството му с По тази нощ той беше въоръжен с израелски автоматичен деветмилиметров пистолет „Голан“. Хоми изтегли назад петлото. В това време Чан Джин извади хромирания си „Сайдуайндър“, натисна спусъка шест пъти и раздробил на конфети корема, слабините, гърдите и лицето на Хоми Бхейв, чиято съдба изненада само него.

Леко усмихнат, По Кей Сионг тихо каза:

— Сега вече мисля, че наистина чувам музиката на Чан Джин. Самюъл, приятелю мой, хайде да маршируваме под ударите на барабаните на старши офицера.

Пистолетът на Хоми Бхейв, неизползван и с десет патрона в пълнителя, се плъзна по мокрия асфалт и се скри между две купчини с контейнери. От сенките изскочи гъвкава женска фигура, грабна го от земята и незабелязано изчезна в мрака.

„Доброто начало е наполовина свършена работа.“ Чан позна купчината окървавена кайма. Беше го видял предишната нощ. Един от убийците на По. Вероятно и другите бяха тук. Както и самият По Кей Сионг.

Това означаваше, че бандитите бяха проследили Тафт до пристанището. Истински божи дар. Богът на комарджиите се бе усмихнал на Дяволското ченге. Чан отново имаше шанс да се спаси от позора. Само трябваше да надхитри По, да спаси американеца и да очисти десетина главорези, после да свика пресконференция.

Адреналинът му се повиши. Болката намаля. Извади от джоба си устройство за бързо презареждане.

„Добрите времена се завръщаха.“

Джак спря и долепи гръб до метален пилон. Изстрелите се чува някъде пред него. Беше тичал в кръг и се бе върнал при хладилния склад. Проклетите редици с контейнери представляваха истински лабиринт. Мъглата обърка чувството му за ориентация, но не попречи на слуха му. Чу стъпки по асфалта и притеснен шепот на нетърпеливи мъже. Бяха седем-осем и вървяха по пътеката между две редици с контейнери. В ръцете си държаха черни и хромирани предмети, които вече му бяха добре познати.

Джак внимателно се огледа. Намираще се на открито място. Нямаше къде да избяга или да се скрие, нито надежда да се справи с осем бандити с петте патрона, които му бяха останали. Само можеше да се спотайва зад пилоната или зад следващия, намиращ се на десетина метра. Всеки момент убийците на По щяха да го забележат.

Той погледна надолу. Беше стъпил върху стоманени релси.

Сетне погледна нагоре.

И видя спасението си.

В будката на Нео Айк се вмъкна някаква жена.

— Хей... — започна той.

— Дай ми телефона.

В ръката ѝ имаше пистолет, а гласът ѝ беше леденостуден и не търпеше възражение. Нео предпазливо посочи черния апарат.

Тя набра някакъв номер.

— Спешен случай. Полицаи са под обстрел. Да. На пристанището. Има десетина главорези. Тежковъоръжени. Старши офицер Чан и ефрейтор Лиунг...

Фактът, че ставаше дума за Чан Джин, беше достатъчен за Нео. Всичко, в което Чан беше замесен, бе твърде опасно за нископлатеното наемно ченге. Той изскочи от будката и хукна да спасява живота си. Зад него нощта се взриви от изстрели.

Джак събу обувките си, напъха ги в джобовете си и тихо започна да се изкачва по металните стъпала. Стараеше се да не диша шумно. Стигна до стоманената платформа и протегна ръка към дръжката на вратата.

Тя се отвори. Не беше заключена.

Той се вмъкна вътре.

Пилонът, на който се бе облегал, всъщност беше подпорният крак на огромен подемен кран. Висок колкото седеметажна сграда, кранът беше един от двайсетината в тази част на пристанището. Сингапур използваше свръхмодерни кранове за разтоварване на корабите. Произвежданите от „Мицубиши“ великани вдигаха контейнери, тежки четири тона и ги преместваха в складовите площи на пристанището. В дни, когато имаше много работа, крановете постоянно действаха, движейки се на четири стоманени колела със скорост четири-пет километра в час. Пренасяха товари и ги подготвяха за изпращане в далечни страни.

Кранът ТТ171 беше боядисан в жълто. Отстрани с големи черни букви пишеше: ПРИСТАНИЩНИ ВЛАСТИ СИНГАПУР.

Джак видя контролното табло на стената и разбра, че се намира в асансьора на крана. Платформата можеше да го издигне на четирийсет метра над земята към портала и тежкия мотор. Тази идея не му се понрави. Там, високо над земята, нямаше къде да бяга, а това беше последното, което искаше.

Нужна му бе оперативната кабина, където бяха контролните уреди на крана.

Наведе се, излезе и се качи на стълбичката. Ако нещата не се бяха променили, откакто работеше на доковете, на крана трябваше да има две оперативни кабинни — едната на портала, а другата — на приземното ниво. Само трябваше да влезе вътре!

Той започна да се катери по металната стълбичка, която беше влажна от мъглата. Чорапите му се намокриха.

— Не бързай — прошепна някой.

Джак замръзна на мястото си.

— Онзи мръсник Чан е от другата страна на това нещо — добави гласът.

В сенките под Джак се криеха двама мъже.

— Аз ще го очистя — заяви нисък, плешив човек.

— Не, той е мой. Дълга му го — възрази партньорът му — висок, мършав и с превръзка на лицето.

Джак затаи дъх. Други ловци дебнеха плячката, която искаше той. Добре, нека да я вземат. Врагът на врага ми е мой приятел. Бягството невинаги е изборът на страхливеца.

Внимателно и предпазливо, той направи крачка нагоре, после още една.

— Заради него миналата седмица загубих сто хиляди. Аз ще го пречукам.

— Аз съм по-старши, Сам.

Оперативната кабина не беше далеч. Оставаха още няколко метра. Сърцето на Джак биеше като обезумяло. Искаше му се да поеме дълбоко въздух. Наложил си да диша бавно. Въздухът беше горещ като в пещ. Джак се изпоти. Капка пот се стече по слепоочието му и падна в лявото му око. Опари го. Не смееше да вдигне ръка да я избърше, затова примигна. И направи още една крачка.

— Искам го, Тенг. Няма да ти позволя да ми отнемеш славата.

— Ще я споделим. Имаш ли нож?

— Разбира се.

— Аз ще го застрелям, а ти ще го накълцаш на парчета. Вземи каквото сувенир желаяш. Онова, което според теб най-много ще се хареса на По.

— Тогава го простреляй в корема. Искам да е жив, когато пъкна ножа между краката му.

— Отлично предложение.

Още три-четири метра и Джак стигна до кабината, отвори вратата, хвърли се на пода и най-сетне си пое дълбоко въздух.

Тенг Куоенгми пълзеше зад прикритието на предното колело на крана. Хубавият му вълнен панталон беше съсипан. Но тази цена не беше висока.

Той надникна зад прикритието си и облиза устни. Чан беше на не повече от десет метра. Глупакът приклепна, извади зарядно устройство от джоба си и се приготви да зареди един от онези абсурдно мощни револвери, които толкова обичаше. До него стоеше друго ченге. Тенг

се запита дали първо да не очисти младежа. Лоша идея. Чан беше твърде опасен.

Тенг се промъкна напред и се наведе над колелото на крана. И изведнъж усети вибрации в земята под него, грохот на огромни машини, бавнодвижещи се по релси. В забулената от мъглата далечина прозвучаха клаксони и сирена, предупреждаваща работниците, че някой от крановете се готви да вдигне поредния тежък товар.

Револверът беше предпочитаното оръжие на Тенг. Автоматичните пистолети имаха твърде много движещи се части, за да бъдат надеждни, и имаше опасност патронът да се заклеци между пълнителя и гнездото. А това беше фатално, ако врагът е близо. Но револверите бяха елементарни неща, на които можеше да се има доверие.

Тази нощ Тенг Куоенгми се бе доверил на „Ругер Блекхоук“, .357 магнум с дълга цев. Той се обърна на една страна и сложи крак на студения метал на колелото на крака. Протегна дясната си ръка и подпря ръкохватката на револвера на асфалта. Повърхността беше равна, а мишената — близо. Целта беше неподвижна. Тенг леко трепна, когато чу звука на втора предупредителна сирена. Прошепнати тихо, за да ги чуе само Сам Лин, последните думи на Тенг бяха:

— Добре, духачо, лапни това.

Човешкото сърце е орган с особена мощ. Ако обезглавят затворник, осъден на смърт, което не е необичайно наказание в Изтока, енергично пулсиращите сърдечни мускули изтласкват от внезапно прекъснатите артерии фонтан от кръв, бликащ на четири-пет метра височина.

Кранът, пуснат в движение от Джак, който не знаеше, че Тенг Куоенгми е легнал на релсите пред колелата, беше проектиран да вдига четирийсет тона и беше в състояние да превърне в пихтия всичко, намиращо се на пътя му — метал, камък или плът. Високата стоманена структура разряза тялото на Тенг на две. Бликна фонтан от кръв.

Нещо горещо и вонящо изпръска лицето на Самюъл Лин. Устата му се отвори, а челюстите увиснаха. Той рязко си пое въздух. Предметът разпръска мъгла от вътрешности в гърлото му. Лин затвори очи, защото кръвта ги опари, и ужасен, размаха ръце. Догади му се.

Наблизо се чуваше задавянето, плюенето и повръщането на други мъже, видели онова, в което се превърна Тенг.

Лин политна напред. Краката му се плъзнаха върху някакъв човешки орган. На ризата му се лепна пихтия с плътността на топла овесена каша, смрадливи остатъци от богатата вечеря. Докато още повръщаше, той се опита да разкъса копчетата и да си смъкне ризата.

— Сам Лин.

Гласът беше смразяващ, глух, сякаш идваше от ледена пещера, и безмилостен като на съдия, произнасящ смъртна присъда.

— Хвърли шибаното оръжие!

Лин избърса лице с ръкава си и положи усилия да отвори очи. Пред него стоеше Чан — черна като абанос сянка в мъглата, осветен в гръб, сложил ръце на кръста си. Държеше револвер. Сам вдигна пистолета си, зареди и допря пръст до спусъка.

— Казах, хвърли оръжието — монотонно и безчувствено изрече Чан.

Автоматичният пистолет подскочи в ръката на Лин. Ушите му заглъхнаха от пронизителния трясък. Той се усмихна, после усмивката застина на устните му. Чан още стоеше там, без да е помръднал нито сантиметър. Младото ченге бръкна в кобура под мишницата си и зае позиция за стрелба.

— Спокойно. Това парче месо е мое — измърмори шефът му.

Лин се прицели и отново стреля.

Дяволското ченге беше неуязвимо. Самюъл Лин стисна ръкохватката с две ръце, насочи пистолета и отново стреля. Чан изсумтя и се засмя. Беше невредим.

— Сам, това армейски колт ли е?

Четвърти изстрел. Куршумът проби боядисан в сиво контейнер с надпис „Митцуи-ОСК“. От дупката бликна кафява течност.

— Знаеш ли, Сам, това е най-тъпото оръжие, което можеш да използваш. Добрите стрелци като мен се смятат за късметлии, ако уцелят с един от пет куршума центъра на мишената с този боклук. Повечето хора са щастливи, ако изобщо успеят да улучат мишената.

Мигайки, за да предпази очите си от стичащите се от челото му капки пот, Лин бързо стреля три пъти. Куршумите рикошираха в бетона.

— Цевта е твърде тънка и вибрира — добави ченгето и тръгна към него. Приличаше на самата смърт, олицетворение на отмъщението и ангел на възмездието за грешния живот на Самюъл Лин.

— Да ти го начукам, Чан — извика бандитът и отново натисна спусъка, макар да знаеше, че е безсмислено. Осъзна колко е подходящ прякорът на Чан. Истински дявол.

— Хал, намери онези клоуни от пристанищните власти и им кажи да евакуират цивилните.

Лиунг се изправи и отвори уста да каже нещо. Лин насочи пистолета към него, но не го уцели.

— Шефе...

— В сенките се крият още боклуци. Доведи и подкрепления. Хайде, побързай. А, да. Не забравяй да повикаш и телевизионните станции.

Как бе възможно Чан да стои там и да говори толкова спокойно? Сам Лин стреляше по него. Той не му обръщаше внимание, сякаш изобщо не го интересуваше. Нямаше по-голям позор от това. Бандитът стреля отново.

— Последен шанс, Сам.

Чан беше само на осем метра от него. Нямаше начин Лин да не улучи. Той го знаеше и пак стреля. В същия миг в дебелото, кръгло лице на Сам се забиха двайсет и една сачми, две от които в дясното око. Светът стана аленочервен като червило на устните на леснодостъпна жена. Още двайсет и една стрелички, по-остри от игли, пробиха гърдите му. Той политна назад и започна да крещи, когато друг пронизващ водопад разкъса рамото му сякаш с оловни нокти. Четвъртият залп го уби, а последните два отидоха напразно, но освободиха място за ново зарядно устройство в револвера на Чан.

Части от човешко тяло. Кръв. Мирис на смърт. Трима убити гангстери. Обикновените хора не знаеха колко добре те кара да чувстваш това.

Чан Джин се изпъчи и пое дълбоко дъх. Болка ли? Каква болка? Счупените ребра бяха дребна работа, дори не му причиняваха неудобство.

Тук имаше мишени за гнева му. Хора, които ненавиждаше и заслужаваха да умрат.

Той беше роден за това. Враговете му също. Нямаше съмнение какъв ще бъде крайният резултат. Дяволското ченге Ченгхуанг, пазителят на градовете и управителят на ада, отново вършеше работата си.

Контролните уреди на крана бяха съвсем нови и непознати. Джак не бе виждал такива неща. От деветнайсетата до двайсет и първата си годишнина той бе работил на кран. Тогава имаше само лостове и голямо колело с дръжка от страни. Сега всичко беше електроника.

Кабината беше направена от стомана. Навсякъде имаше индикатори. На тавана светеше неонова лампа. На стената бе окачен черен радиотелефон. Вместо командно табло имаше компютър със сив екран. Джак погледна клавиатурата и предпазливо натисна един от клавишите.

Звярът изръмжа. Кранът започна да се движи.

Джак погледна през задния прозорец. В мрака се мяркаха сенки, които държаха пистолети. Идеята да се отдалечи от тях беше добра. Колкото е възможно по-бързо.

Изведнъж чу глас. Враждебен и далечен, гласът прошепна някаква идиотска поговорка като: „Онзи, който обръща гръб и бяга...“. Но това беше само подсъзнанието му.

Той разгледа менюто на компютъра. Всички варианти бяха обозначени със съкращения. Прочете ги внимателно и реши, че компютърната система е лесна. Дори логична. Макар че в момента не беше в настроение да разсъждава.

Натисна друг клавиш и моторът забръмча. Наклони глава и погледна през левия прозорец на кабината. Подемният механизъм се спускаше надолу в мъглата. Изведнъж стъклото се напука, когато отнякъде в мрака изсвистя куршум.

Джак се хвърли на пода. В стъклото рикошира още един куршум.

„Бронирано стъкло? — запита се той. — Разбира се.“ В голямо пристанище непрекъснато ставаха инциденти и контролната кабина трябваше да бъде направена така, че да предпазва обитателя си.

Малка табела близо до пода привлече вниманието му. На метална плочка с яркожълти букви пишеше:

МАКСИМАЛНА СКОРОСТ 14 КМ/Ч
НЕ СЕ ДВИЖИ С ТАЗИ СКОРОСТ БЕЗ
РАЗРЕШЕНИЕ!

Отдолу имаше лост. Джак го дръпна. Кранът се разтресе и увеличи скоростта. Джак вдигна глава и погледна през прозореца. Кранът се движеше с дванайсет-тринайсет километра в час. Мъжете още бяха там и държаха пистолети, но не ги използваша. „Не можете да тичате и в същото време да се прицелвате, нали, тъпащи?“

— Благодаря, Тафт. Длъжник съм ти — извика в мрака Чан.

„Пак ли?“ — запита се той и погледна вдясно. Чан Джин беше на десет-дванайсет метра. Беше се вкопчил в жълто-оранжевия стоманен крак на крана. Разгневените въоръжени мъже, които го преследваха, не го виждаха.

— Спаси ми задника, Тафт. Не мисли, че не оценявам това.

„Какво съм направил?“

— Онзи мръсник Тенг ме беше хванал натясно. Ти го прегази. Добре съм те обучил...

„Спасил съм безсмисления му живот? По дяволите!“

По външната страна на кабината рикошира куршум. Джак усети, че лицето му се зачервява от гняв. Отвори прозореца и изкрещя:

— Чан, гадно копеле!

— Не се тревожи. Ще те измъкна от тази бъркотия.

— Кой? Ти ли? — с необуздан гняв изрева Джак. — Ти ли ще ме измъкнеш от тази бъркотия? Ако не беше ти...

— Млъкни, Тафт, и слушай внимателно. Както вече се опитах да ти кажа, ти си невинен. Затова легни на пода, където ще бъдеш в безопасност, и... Моля те, Тафт, не насочвай онова нещо към мен.

Самодоволният, арогантен, наперен, расов мъжкар. Той е силен, мъжествен, сексапилен и макар да мислите, че всичко това го прави щастлив, не е така. Трябва му още нещо. Той не може да е горд, ако ти

не си унижен. Не може да се чувства добре, ако ти не си зле. Не може да е весел, ако ти не си потиснат. Той иска всичко, което ти имаш. И взима онова, което иска. И ако жена предпочете теб вместо него...

Джак бе пристигнал по-рано на летище „Ла Гуардия“. Обади се на Гейбриел в редакцията. Отговориха му, че тя току-що телефонирала. Щяла да си вземе свободен следобед и ако някой я търсел, щяла да бъде вкъщи.

Джак реши да я изненада. „Такси! Закарай ме на ъгъла на Седемнайсета улица и Бродуей.“

Докато плащаше на шофьора, той видя Гейбриел, която слизаше от друго такси. Тя залиташе, а Саймън я държеше за задника. Гейбриел явно нямаше нищо против. Кикотейки се, двамата минаха покрай портиера и се запътиха към апартамента ѝ.

Тафт зачака. Обиколи сградата. Накрая портиерът, който го познаваше, напусна поста си. Джак му даваше големи бакшиши и се държеше любезно с него.

— Може и да не ви интересува, но за пръв път виждам този човек, господин Тафт — каза Лу. — Досега не съм я виждал с друг, освен с вас. И знаете ли, мисля, че той я е напил, защото тя е свястно момиче и не... Ами, нали се сещате.

Той знаеше това. Спря такси и си отиде. Не спомена нито дума за онова, което бе видял. Не обичаше скандалите. Но понякога отправяше въпросителен поглед към Лу, докато влизаше в жилищния блок на Гейбриел. Портиерът го поглеждаше сериозно, поклащаше глава и прошепваше: „Не, не съм го виждал отново“. А веднъж промълви: „Няма за какво да се тревожите, господин Тафт. Тогава тя го изхвърли. Псуваше като каруцар. Мисля, че беше грешка. Всеки греша, господин Тафт“.

А в ресторанта в петък, когато Гейбриел му подари куфарчето, Саймън нагло и наперено се бе приближил до масата им и Джак видя в злорадо блестящите му очи и в подигравателната ликуваща усмивка онова, което всеки мъж разбира — „Хей, мухльо, аз чуках твоето момиче и мога да го чукам винаги когато поискам, затова предполагам, и двамата знаем кой е по-добрият“.

Искаше му се да го убие. Но дори не сви юмруци. Както винаги потисна чувствата си и се усмихна. Но още искаше да го убие и ако му се предоставеше възможност, щеше да го направи, без да се замисля...

Но сега Саймън Бъртън беше далеч. От друга страна, Чан Джин, сродна душа на Бъртън, беше наблизко. Същият глас, изпъчени гърди, заядлива, самодоволна усмивка, същите обиди... Същият...

Единствената разлика беше, че Чан е в обсега на пистолета му, а Саймън не е.

Удобна мишена.

Джак подпря пистолета на рамката на прозореца на контролната кабина и се прицели в Чан. Бавно изпусна въздуха от белите си дробове. Вече знаеше как да направи това и го очакваше с нетърпение. Единственото му желание беше да убие коварното копеле, да го направи сега, да го види как крещи, пада, кърви и умира...

— Ти не разбираш нищо, нали, Тафт? По Кей Сионг те иска много повече от мен. — Над главата на Чан изсвистя куршум. Но на него, изглежда, не му пукаше. — Помисли, Тафт. Имаш ум в главата си. Аз съм единственият начин да се измъкнеш оттук.

— Грешиш!

Джак описа дъга с пистолета, намери мишената и накара жертвата си да наведе глава.

— Много добре — извика Чан. — Джон Траволта в „Счупената стрела“. Направи го почти като мен. Остават ти още осем патрона.

— Нужен ми е само един! — каза той и отново се прицели.

— Обзалагам се, че скоро тук ще довтасат още една-две коли, пълни с главорези.

Проклетият дръвник пак лъжеше. Беше истински актьор. Ако Чан си бе направил труда да го изслуша още в началото, щеше да избегне неприятностите си. Но гадното копеле не пожела да го стори. Такива като него никога не те изслушват, а просто те смачкват. Джак бе решил да не се примирява с това. Най-малко с този гадняр.

— Хайде да се опитаме да направим нещо друго. Да сътрудничим на закона. Ако още в началото го бе сторил...

— Сега щях да съм с примка на шията!

— Пак започваш.

Отново се прицели в гърдите на Чан, който се намираше на малко повече от десет метра. Лесна мишена. Ръката му вече не трепереше. Бе овладял изкуството да стреля. „Потисни гнева си.

Забрави яростта. Успокой се. Съсредоточи се. Мисли. Търси яснота. Слей се с мишената. Ти си справедливостта и дължиш възмездие...“

— Споразумяхме ли се, Тафт?

Но в Ню Йорк дължеше по-голямо възмездие. Ако застреляше Чан, нямаше да може да се разплати. Виновният щеше да избяга, а той — да умре. „По дяволите!“

— Тафт?

Възрастта се отразяваше на По. Живееше в коленете, изсмукваше въздуха от белите му дробове и прегърбваше раменете му. Това бреме — цената на зрелостта и мъдростта — го правеше немощен, когато трябваше да е силен. Не можеше да бяга повече.

Окуражаваше с викове преследвачите на Чан, но не можеше да тича наравно с младите главорези. Забави крачка и започна да върви.

Физическото безсилие го отчайваше. Скоро щеше да се наложи да се оттегли от активна дейност и да си купи къща в някой приятен курорт на Тайландския залив. От време на време посетители щяха да го почитат с присъствието си. Щеше да бъде сам, но щеше да ходи на гости на внуците си, а те щяха да идват при него само за посрещането на лунната Нова година.

Колко тъжно! Досуц повяхването на цветята в северните страни. По-тъжно и от живителна пролет за човек, който с течение на годините е започнал да се уморява.

Сионг извади снежнобяла кърпа от джоба си и попи потта от челото си. Е, добре, тогава нека тази нощ бъде венецът на кариерата му. Мечтата му все още можеше да бъде осъществена. Братството не само щеше да оцелее, но и да укрепне в съюз, необвързан с жалките граници ни Сингапур. „Чиу чоу“ щеше да се превърне в самостоятелна нация и братството щеше да стане по-велико от малката република, създадена от едновременния му съперник в игрите.

На пътя му стояха само Чан и Тафт. Лесно щеше да ги отстрани. И това щеше да стане съвсем скоро. Кранът, с който бягаха, се движеше към южния край на пристанището, където По бе закотвил красивата си яхта „Джейд Лейди“. Кранът беше на не повече от сто метра от мястото, където трябваше да спре, защото по-нататък имаше само вода. Петнайсет километра водна шир отделяше бреговете на

Сингапур от зловонния остров Суматра. Двамата нямаше накъде да бягат. Краят им беше близо.

Достоинството изискваше По да присъства на убийството им. Не трябваше да закъснява. Той ускори крачка.

Пълният с хора микробус „Хюндай“, движещ се по Ийст Коуст Експресуей, намали скоростта, подготвяйки се да завие към пристанището. Кола с телевизионен екип също се насочи натам. След тях пое още един микробус.

Вой на сирени раздра нощната тишина. Шофьорът на микробуса погледна през прозореца. Надолу по пътя пулсираха червени и сини светлини.

Премълчавайки въпроса си, той сви рамене и погледна шефа си, който поклати глава.

— Какво става? — попита единият от главорезите на задната седалка на микробуса.

Водачът се вторачи в групата полицаи пред главния вход на пристанището и мрачно каза:

— Вдругиден братството ще избира нов *Тцунг-ли*.

— А утре?

— Утре ще събираме дарения за отбранителния фонд на По Кей Сионг. Или за негов паметник.

— Неприятности, Тафт! — извика Чан.

— Сега пък какво има?

Чан се бе вкопчил в предния ляв крак на крана.

— Един тип току-що започна да се катери от твоята страна.

Той се вторачи в мрака. Не видя нищо от своята страна, но забеляза, че някой се промъква към Чан. Движеше се приведен и държеше нещо в ръцете си. Джак се опита да се прицели. Човекът бързо се скри зад задното колело. Джак извика:

— И от твоята страна има някой.

— По дяволите, имаме проблем. Мисля, че лайнарят зад теб държи „Инграм“.

— Какво е това?

— Лоша орисия. Оръжието на специалните сили във Виетнам. Изстрелва хиляда четирийсет и пет куршума в минута.

— Картечница?

— Нещо подобно. Картечен пистолет.

Чу се звук, наподобяващ рязане на метал. Върху стената на контролната кабина се изсипа градушка от куршуми. На стоманения под издрънчаха счупени стъкла. Вятърът засвири през строшения заден прозорец. Колкото и да беше добре направено, бронираното стъкло не можа да издържи.

— Ето, това е — добави Чан.

Джак видя света сякаш през жълта завеса. Почувства се зареден с енергия, овладял гнева си и готов да го превърне в оръжие. Сега не съществуваха нищо друго, никакъв разум, нито логика, а само въодушевлянето от бойните действия — дейност, изискваща пълна концентрация.

Той се подаде от страничния прозорец на кабината. Ръцете му здраво стискаха пистолета. Не виждаше човека зад кабината, който току-що бе изстрелял трийсет куршума по него, но забеляза мъжа, спотайващ се зад Чан. Сянката стоеше неподвижно и се прицелваше. Идеална мишена. Джак го уби с един-единствен куршум.

Наблизо отекна друг изстрел. Чан се бе подал зад крака на крана. Беше се подпрял на обръча на стълбичката. От огромния му револвер излезе гъст пушек. Двама мъже паднаха пред набиращия скорост кран и се простряха безжизнени на асфалта.

— Моят пръв тупна на земята — похвали се той.

Въодушевен, Джак изрева:

— Моят беше по-висок!

По Кей Сионг чу хвалбите на враговете си в далечината. За свое учудване усети, че лицето му се зачервява — предупреждение за обземащи го чувства, крайно неподходящи за ситуации като предстоящата.

Сионг положи усилия да се овладее. Всичко това беше непоносимо. Чан и Тафт се подиграваха с членовете на братството.

Цяла Азия щеше да се смее на „Чиу чоу“, ако се проваляха тази вечер. Другите престъпни босове щяха да осмиват По Кей Сионг,

некадърен, клатушкащ се от немощ и старост глупак от Сингапур, командирът, който не можа да воюва, *Тцунг-ли*, чиято армия бе победена от един-единствен полицаи, подкрепян от дебел западен бизнесмен. Кой от нас би искал да прави бизнес с палячо като По? Кой желае да се съюзява с такъв ненадежден човек? Кой би рискувал наказанията, предвидени за търговия със забранена електроника, щом По не може да поддържа реда в собствената си родина и територия?

Никой.

Щяха да го отбягват. След като всичките му мечти и планове се разбиеха на пух и прах, той щеше да остане последният *Тцунг-ли* в Сингапур, онзи, който окончателно бе затрил някога велико братство, и името му щеше да бъде опозорено.

Щеше да се превърне в посмешище.

По изгаряше от срам. Сега само кръвопролитие то можеше да спаси честта му.

Чан стреля още веднъж. Революерът „Сайдуайндър“ изблъва жълт пламък, изгърмя като оръдие, отскочи високо и силно и мигновено се насочи към друга мишена.

Улученият мъж се завъртя като дервиш и разпери ръце. Пистолетът му излетя и описа спирала в мрака. Главорезът се стовари в краката на друг бягащ бандит, който го прескочи. Чан го повали по време на скока. Мъжът се разтресе, прегъна се на две и се строполи на асфалта. На лицето му бе изписана изненада.

Господи, колко му харесваше това! Също като в добрите стари времена. „Кой е най-добрият? Кой е номер едно?“ И той уби още един главорез.

Да, известно време бе изоставил старите си навици и методи и правеше грешки. Но вече нямаше да бъде така. Ченгхуанг се бе върнал и както винаги щеше да се справи. Шайката на По щеше да бъде унищожена, Тафт — спасен, а Чан — реабилитиран. Да, той щеше да го направи. Стреля и мишената му се претърколи на земята.

И всичко, което трябваше да стори, когато това свършеше, беше да убеди Тафт да се включи в играта. Нямаше да е трудно. Негодникът даваше надежди. Явно го биваше. Сродна душа. Да, щом се отървяха

от боклуците на доковете, Тафт трябваше да се вслуша в гласа на разума.

И като стана дума за Тафт... Той се бе изправил в цял ръст и крещеше:

— Страхотно е!

Чан се ухили широко, но след миг усмивката му помръкна. Погледна в каква посока се е отправил кранът и онова, което видя, не му хареса.

— Тафт!

Сърцето на Джак биеше като обезумяло. Чувстваше се отлично. Сякаш във вените му течеше опияняващ наркотик. Имаше усещането, че е с двайсет години по-млад, трийсет пъти по-силен и попаднал в екзалтиран свят на изострена сетивност и неизчерпаема енергия. Беше прехвърлил границата на обикновената лудост. Беше се превърнал в адски огън, бушуващ неконтролируемо. Бе станал всемогъщ, свръхестествен, превъплъщение на божия гняв и ярост. Върколак при пълнолуние. Тигър, дебнец плячка. Съвършен хищник. Господар на ума и тялото си, по-съсредоточен и бдителен от...

— Внимавай, Тафт! Става напечено!

Джак стисна зъби, сви устни и надникна през прозореца. След крана още тичаха мъже. Най-близкият беше на пет-шест метра от него. Изглеждаше обещаваща мишена. Чудесно. Той можеше да се справи.

— Не там! Отпред!

Джак се обърна, вгледа се и се намръщи. Не разбра какъв е проблемът. Пред крана нямаше абсолютно нищо.

И точно това беше проблемът.

Сионг подтичваше след Чан и броеше труповете. Мечтите му рухнаха. Добри момчета. Лоялни. Ето, приятел от трийсет години паднал в локва кръв. До него лежеше синът на човека, когото По с нежелание бе убил. Обеща да бъде като баща на младежа. И тъпият, но винаги надежден Лин лежеше безжизнен на асфалта.

По, който рядко показваше чувствата си, избърса влагата от очите си.

Джак се вторачи в екрана на компютъра. Менюто предлагаше много възможности, но нито една как да спре крана.

Погледна през предното стъкло. Мъглата бе паднала ниско и стигаше до тавана на кабината. Джак сякаш се намираще в самолет, който се носи към облак и за миг ще потъне в пухкавата му прегръдка. Релсите свършваха след двайсет метра. Малка дървена бариера на червени и бели ивици бележеше края им. Отвъд имаше бетон, неприятен стръмен ръб и огромно пространство вода.

— Тафт, правиш ли нещо там горе?

— Опитвам се!

Прокара пръсти по клавиатурата. Забръмчаха мотори и светнаха лампи. Кранът обаче не спря. Неумолимо се движеше напред с дванайсет-тринайсет километра в час. До края на релсите оставаха осемнайсет метра, а може би и по-малко.

По челото на Джак изби пот, която започна да се стича по лицето му. Къде са спирачките, по дяволите?

Чу се трясък от сблъсък на метални повърхности. Той погледна към левия прозорец. Беше натиснал копчето за спускане на подемния механизъм. Кранът мачкаше контейнери, натрупани по два-три един върху друг.

— Хайде, Тафт, започвам да се изнервям.

„И аз“ — помисли Джак и в същия миг му хрумна нещо, с което щеше да спечели няколко секунди...

Петнайсет метра...

Изчака огромните челюсти на крана да стигнат до контейнера и натисна едновременно F6 и F7. За съжаление контейнерът беше обхванат само от едната страна. Джак изпсува така, както никога не бе правил.

Контейнерът беше със стандартни размери, висок шест метра. „Нисан“, „Тойота“ и „Мицубиши“ бяха преместили производството на камиони в Тайланд. Работната ръка беше евтина, данъците — ниски, а самата страна се очертаваше като най-големият пазар в света за пикапи. Ето защо контейнерът съдържаше части за камионите и тежеше петнайсет тона.

Металният съд изскърца и се заклати във въздуха. Моторът на крана започна да пуши, защото не бе направен да пренася небалансирани товари. Стоманените нитове се откъснаха. Наоколо се разхвърчаха метални отломки. В контролен кабел стана късо съединение и пламна огън. Тежък половин тон мотор „Мицубиши“ се откъсна и полетя към огнената стихия.

Както Джак се бе надявал, кранът забави скоростта. Но както не бе предполагал, кранът започна силно да се тресе...

Единайсет метра...

Той натисна копчето за заден ход.

Контейнерът се измъкна, завъртя се и тежко се стовари на земята. Вцепенен, Джак видя как товарът от петнайсет тона метал издълба кратер в асфалта, застрашително се наклони към крака на крана, в който се бе вкопчил също така втрещеният Чан, и после се сгромоляса назад с адски трясък. Навсякъде се разхвърчаха отломки от настилката. Мъжете, които стояха под него, нямаха време дори да извикат.

Кранът се разтресе като пътнически самолет по време на силна буря. Чудовищната инерция на люшкация се контейнер и внезапната промяна на посоката на движение го блъснаха, нарушиха центъра на гравитацията му и го запратиха напред.

Седем метра...

Пред крана се разби горящ мотор. Смазката се запали. Пламна буен огън. Искрите падаха върху ризите и косите на главорезите — доскоро дебнещи убийци, а сега — крещящи жертви.

Джак погледна Чан. Засменият откаченяк бе възседнал колелото и се хилеше като самия дявол. В ръката си държеше две черни топки. Поднесе ги една по една към устата си, изплю предпазните капачки и хвърли гранатите към мястото, където объркано се въртяха в кръг оцелелите от малката армия на По.

— Контрол над тълпата! — изрева той.

Кранът стигна до края на релсите, направи на трески малката дървена бариера и се заби в бетона на последния кей в пристанището на Сингапур.

Кормчията на „Джейд Лейди“, който горчиво съжаляваше за съучастничеството си в многобройните престъпления на По Кей Сионг, помисли, че гледката е много красива. Кой би повярвал, че толкова огромно нещо — кула от тежка стомана — ще подскочи във въздуха? Кранът приличаше на живо същество, котка, танцуваща на задните си лапи. Дори ръмжеше като звяр. Около огромните трясящи се крака на грамадния кран се разхвърчаха големи блокове бетон. На фона на крана отломките изглеждаха като камъчета. Разкри се апокалиптична картина. Огнени цветя, две ярки експлозии разцъфнаха една зад друга. Венчелистчетата им бяха от силуети на горящи хора. Издигнаха се във въздуха и полетяха като акробати в цирк. Друг смелчага се втурна натам и се претърколи. Лицето му беше на Ченгхуанг, дявола. И тогава кормчията разбра, че възмездието е неизбежно и е настъпил мигът на изкупление за деяния, за които трябваше да се разкае по-рано. Кранът се клатушкаше като пиян човек, залитащ с безгрижна походка. Кръвопролитие то наоколо не спираше. Едно от колелата му се откъсна и изхвърча, досущ неволно събути обувка. Накуцващият крак се спъна в ръба на опустошения пристан. Кранът сякаш остана леко озадачен, че не е намерил земя по пътя си, и се наклони напред. Гравитацията привлече масата и тежестта на чудовището и неумолимо го насочи към мостика на „Джейд Лейди“.

Яхтата се разби на трески, а кормчията загина в тъмните води.

Чан стоеше досами водата. Клатеше глава, опитваше се да нормализира дишането си и се съсредоточаваше върху сърдечния си ритъм. Така трябваше да се постъпи след смъртоносна схватка. Това беше състояние на опиянение, еуфория. Но не продължаваше дълго. И отрезвяването беше мъчително. Дори Чан, който знаеше как да преодолее последиците, усети, че пръстите му треперят и коленете му се огъват. Болката в гърдите му, която бе изчезнала от прилива на адреналин, се завръщаше. Той прехапа устни.

После чу стъпки и удивения глас на Тафт:

— По дяволите! Мамка му! Да му го начукам!

Чан изпита задоволство. Не беше чувал Тафт да псува така мъжествено и беше доволен, че американецът има заложби. Без да откъсва очи от водата и говорейки тихо, с почитителен тон, Чан каза:

— Знаеш ли, Тафт, вършил съм много пакости през живота си. Големи. Но никога не съм правил такова нещо. Трябва да призная, че съм поразен.

Чан се усмихна. Чувстваше се добре. В края на краищата Тафт не беше скапаняк. Държа се като истински мъж. Той изпита уважение към американеца, примесено дори с лека завист, и се зачуди как да му обясни ситуацията. „И така, Тафт, искам да те помоля за една малка услуга.“ Не. Не трябваше да го моли. „Слушай, Тафт, мога да те арестувам по редица обвинения...“ Да, заплахата винаги имаше успех. „Но ако се включиш в играта ми, можем да разчистим тази бъркотия.“ Забравяйки, че досега заплахите не бяха оказали въздействие, Чан започна да обмисля детайлите на предложението си.

Докато планираше сценария, Тафт стигна до ръба на пристана, вторачи се в плаващите отломки от онова, което бе сътворил, и след няколко минути мълчание прошепна със странен, молитвен тон:

— Хей, Чан, имаш ли резервен пистолет?

Обърна се. Тафт беше в ужасен вид. Лицето му беше изцапано с черно, ризата — скъсана и десният крачол на панталона — съдран. На крака си имаше неприятна рана и лицето му кървеше. Бе готов да се обзаложи, че Тафт скоро щеше да започне да отрезвява и тъй като е

цивилно лице, ще припадне от угризения. Състраданието изискваше да се пошегува с него.

— Разбира се. Винаги нося.

— Би ли ми го дал за малко?

Той сви рамене. Тафт, изглежда, беше в особено състояние. Но какво пък, по дяволите. И Чан беше превъзбуден.

— Не виждам защо да не ти го дам.

Револверът „Сайдуайндър“ бе паднал, докато Чан скачаше от крана, но пистолетът „Берета“ още беше в джоба му. Той го даде на Тафт.

— За какво ти е?

Той се ухили. Очите му бяха зачервени и светеха с безумен плам. Ченгето трябваше да забележи тези очи, да се замисли за налудничавия им блясък и да осъзнае, че Тафт още е опиянен от случилото се.

— За да те убия, копеле.

Тафт насочи пистолета в лицето му.

— Хвърли оръжието, Тафт — извика По Кей Сионг.

Чан отмести очи от лицето на Тафт. По стоеше на пристана, на пет-шест метра от тях. Беше намерил револвера „Сайдуайндър“, а Чан беше сигурен, че в оръжието са останали два патрона.

Ръката на Тафт се разтрепери. Беше полудял от делириума на сражението. Безумието беше изписано на лицето му. Проклетият глупак щеше да се опита да се обърне и да застреля По.

— Направи каквото ти казва, Тафт. Прицелил се е в главата ти и е твърде близо, за да не улучи.

Очите на Джак се изцъклиха. Чан бе виждал хора, изпаднали в такава състояние, и знаеше, че трябва да се страхува от тях.

— Ще умреш, Тафт. Прави каквото ти казва.

Той не слушаше. Беше се пренесъл там, където не чуваш нищо друго, освен гласовете в главата си. Напрегна се и Чан разбра, че проклетият тъпак ще опита нещо.

Чан се изплю в лицето на Тафт, който трепна. За миг Чан се уплаши, че американецът ще го застреля.

— Какво... — прошепна Тафт.

— Хвърли проклетия пистолет, тъпако. Направи каквото ти казва.

Чу се едва доловимо „Ох“ и беретата изтрака на земята в краката на Чан.

Лицето на Тафт беше безизразно. Той се обърна. Сионг се отпусна, но съвсем леко. Чан пое дълбоко въздух.

— По — с любезен тон каза той, — половината ченгета в Сингапур ще бъдат тук всеки момент. Ако натиснеш спусъка, единственото, което ще получиш, ще бъде безмилостна присъда.

Сионг поклати глава. И неговият глас беше спокоен и учтив, сякаш приятелски разговаряше със съседа си:

— Не е така, старши офицер. Ще спечеля нещо друго. Ти много добре знаеш коя е най-голямата награда.

— Коя?

Чан погледна Тафт, който бе застинал на мястото си като каменна статуя.

— Ястие, което за разлика от мен ти си вкусвал често. Отмъщение.

— Не си заслужава, По.

Тафт трепереше. Онова, което бе извършил, сега му въздействаше и не му харесваше. „Как се чувстваш, след като си убил хора, Тафт? Особено когато знаеш, че те бива за това.“

— Може би. Но ми остана само отмъщението.

Чан сви рамене.

— Господи, направи нещо! — дрезгаво прошепна Тафт.

— Не се тревожи. Сложил съм си бронезилетка — изсъска той.

— Ами аз? — изхленчи американецът.

— С теб е свършено — отговори Чан. Вече не харесваше Тафт.
— Хей, По. Преди да натиснеш спусъка, би ли ми казал защо искаш да очистиш този глупак?

— Заради наркотиците, разбира се. Както казах снощи.

— Глупости. В куфарчето на Тафт имаше улична дрога. Боклук.

— Ясно — измърмори американецът.

Още едно парче от ребуса намери мястото си.

Сионг въздъхна, изразявайки искрено съжаление:

— Ах, колко немарливо. Но в края на краищата тя е много нехайна жена, нали?

— Тя? — попита Джак. — Имаш предвид Денис Доналд?

— Точно така, господин Тафт. Поздравявам ви за съобразителността. Вие сте умен и опасен, както ме предупреди госпожица Доналд. Вероятно дори повече.

По се прицели в Тафт. Сега той беше по-голямата заплаха и следователно трябваше да се отърве първо от него.

— Какво сте намислили вие двамата? — попита Джак.

— Сделка. Бизнес.

— Електроника от списъка с нещата, забранени за износ? Пренасяна нелегално в пратки, предназначени за порядъчен клиент? И после засечена и препращана към Китай, Ирак или другаде?

По кимна.

— Винаги се намират купувачи, които са готови да платят много на доставчиците на желаната от тях стока.

— Големи пари?

— Най-важното е приятелството, не парите. Надявах се, че влиятелните ми чуждестранни приятели ще бъдат завещанието ми към наследниците. Но им оставих само пепел. И обвинявам вас за това. — Сионг изтегли назад петлето на револвера. — Госпожица Доналд е глупава жена. Ако тя не се беше усъмнила в способностите ми, не бе сложила наркотици в куфарчето ви и не бе повикала старши офицер Чан Джин, моите черноработници щяха да ви ликвидират в хотелската стая. И нямаше да се стигне до този неприятен край. Откровено казано, предпочитам сега тя да е пред мене.

— Не го е направила Денис Доналд.

По се стъписа.

— Тогава кой? — попита Сионг.

Зад него блесна светкавица.

— Тафт го е направил сам! — извика Чан.

Сионг понечи да се обърне, но се отказа и пак насочи револвера към двете идеално осветени мишени.

— Какво? — изкрещя Джак.

— Тафт беше с мен през цялото време — изсмя се ченгето. — Всичко беше нагласено, По. И ти се хвана на въдицата.

— Лъжеш...

— Млъкни, Тафт!

Изведнъж се разнесе изстрел. Този път Сионг се обърна и видя Самсудин — тъмен силует на фона на прожекторите. На десет крачки

от нея стоеше телевизионен екип с камера. Тя стреля отново. Чан изсумтя, когато куршумът рикошира в бетона и се заби в десния му прасец. Почувства силна болка. По дяволите, хората, които не можеха да боравят с оръжие, бяха по-опасни. Тафт вече се бе хвърлил на земята. Трети куршум изсвистя някъде в мъглата.

— Жени! — гневно изкрещя По, захвърлил маската на благоприличието.

Тафт грабна беретата и я насочи към него.

— Дай ми пистолета, Тафт!

— Залегни!

— Предаваме на живо от сингапурското пристанище. „Ти Си Ес“, репортер Александрия Уин. Престъпният бос По Кей Сионг...

По насочи револвера срещу Зейтун, после си спомни, че има само два патрона и се обърна към Джак и Чан.

— Измавихме те, По. Ти падна право в капана... — Чан искаше да добави „задник“, за да ядоса Сионг още повече, но телевизията снимаше и трябваше да внимава какво говори. — Невежо същество. — Уместна дума. Книжовна. — Точно както планирахме.

Джак изрева някаква неразбираема ругатня. Беше приклепнал и стиснал пистолета с две ръце, се целеше право в дулото на револвера на Сионг. Това беше най-смелото нещо, което Чан бе виждал. Той намрази Тафт още по-силно. Защо проклетият идиот не стреляше? Чан се досети, че Тафт не знае къде е предпазителят, а стои само на няколко метра от дулото на револвера. По стреля, но вече падаше, защото Самсудин най-сетне бе успяла да се прицели. Чан беше лудо влюбен в нея. Никога не бе изпитвал подобни чувства към друга жена. Сионг падна на колене, изправи се и залитайки, тръгна напред. Тъпакът Тафт още не бе намерил проклетия предпазител. А, да. Най-после. По се олюля. Последният му куршум експлодира в земята и отломките обгориха лицето му.

— Кой? — прошепна Сионг, превивайки се от болка. — Чан лъже. Ти не си го направил. Кажи ми кой беше.

— Мълчи, Тафт!

Снимачният екип се втурна към тях. Сателитът получаваше кадри на живо. Всички в света щяха да ги видят. По се свлече на колене, подпря се на ръце, запълзя напред и падна на земята.

— Кой?

— Затваряй си устата, Тафт!

— Кой? — отново попита Сионг, макар че всъщност не го интересуваше.

И тогава със съвсем тих глас, който Чан се надяваше микрофоните да не доловят, Тафт каза:

— Не го познаваш. Един тип, който чукаше приятелката ми.

— Колко поетично! Нямаше да си жив, ако двама души не искаха да те убият.

— Трима — промълви той. Мислеше за Чан и как да уреди сметките си с него.

Но ченгето вече бе опряло нож в гърба му.

— Репортерите идват — изсъска, — и ти ще мълчиш като риба. Само ще се съгласяваш с всичко, което аз кажа. Ясно ли е?

Изтощен и изведнъж изгубил интерес към онова, което ставаше, Джак вдигна рамене.

— Добре. Както искаш.

После се свлече на колене и започна да повръща. Но това нямаше значение, защото камерите вече се бяха съсредоточили върху лицето на Чан, който сложи ръка на рамото на своя другар, героя Тафт, и започна най-безогледно да лъже.

Докато говореше, му хрумна, че тази нощ все едно бе присъствал на раждане, защото американецът, който повръщаше и трепереше в краката му, беше като прероден и вече не беше същият. Дали щеше да стане по-добър или по-лош, на Чан не му пукаше. Интересуваше го само как да съумее да държи затворена устата на това безполезно копеле, да го качи на самолета, да го изпрати в родината му и повече никога да не го види.

7.

ЛЮБОВ

*Не си мисли, че той за тебе се
сражава.*

Мъжът дълга си изпълнява.

*Това не е смелост, омраза или
любов,*

*а гордост — на сърцето
победният зов.*

Робърт
Грейвс, „На
Лукаста преди
заминаване на
война... за
трети път“

*Сократ: Опрощаваният дух на
демокрацията и „незаинтересоваността“ към
дреболиите... Тези и други сходни
характеристики са присъщи на демокрацията,
която е привлекателна форма на управление,
изпълнена с разнообразие и хаос и осигурява
равенство на всички.*

Платон, „Република
VII“

Четири месеца по-късно

Оливия Тачър избърса сълзите си. Сватбите я разплакваша. Мислеше, че сърцето ѝ е много състрадателно и в известно отношение наистина беше така.

Булката беше прекрасна. Цялата в бяло. С букет от рози. Облечен в смокинг, младоженецът изглеждаше много мъжествен. Оливия одобряваше това, че той не е нервен като повечето мъже на такива церемонии. Най-хубавото беше, че имаше и истински свещеник и всички ритуали бяха уважени. Това беше най-идеалната сватба, на която бе присъствала.

С изключение на неприличната постъпка на Джак Тафт.

Той бе целунал булката твърде страстно и твърде дълго. Оливия видя, че Чан Джин се ядоса. Пръстите му трепнаха, сякаш искаше да стисне Джак за гърлото. Гейбриел също гледаше гневно.

Джак само се усмихна самодоволно. Беше се променил. Дори настояваше да го наричат „Джон“. Оливия реши да проучи каква е тази работа.

Странно, но новото име му подходеше. Беше отслабнал и сега изглеждаше много добре. Истински кум, издокаран в смокинг с медал за граждански заслуги, какъвто носеше и Чан.

Оливия се надяваше, че снимките ще станат хубави. Предишния ден, когато старши министърът Лий Куан Ю ги награждаваше, тя непрекъснато ги снимаше с фотоапарата. После, след речите пред сградата на правителството на Сингапур, се бе опитала да ги снима заедно, докато се ръкуват. Но неизвестно защо всеки тръгна в различна посока.

Е, Оливия щеше да има и други възможности да снима тези двама красиви мъже. След като Чан и очарователната му съпруга се върнеха от медения си месец, наскоро пенсиониралият се старши офицер щеше да пристигне в Ню Йорк като представител на Сингапур по въпросите на културата в Обединените нации. Това беше странна длъжност за бивш полицай, но й казаха, че правителството много е настоявало за назначението на Чан Джин.

Оливия се загледа в гостите на сватбеното тържество. Улови погледа на Чан и кимна. Той се усмихна. Зейтун пусна ръката му и й махна.

Според Оливия двамата щяха да живеят добре в Ню Йорк. Тя си напомни, че веднага след пристигането им трябва да представи господин и госпожа Чан на подходящите социални кръгове. Това беше най-малкото, което можеше да направи за тези две прелестни деца.

Огледа се за Джак и Гейбриел. Кумът трябваше да е до младоженеца. Или поне така мислеше Оливия. Не. Джак и Гейбриел стояха в отсрещния ъгъл на залата. Бяха страхотна двойка. Той — горд и властен лъв, а тя — неговата покорна лъвица.

Оливия се вгледа изпитателно в Джак. Нямаше съмнение, че той се бе променил. Беше станал по-хубав и по-мъжествен. Доказваше се като необичайно добър изпълнителен директор на „Ел Би Тек“ и това предполагаше различни възможности. След скандала и оставката на Джоуел компанията работеше по инерция и без главен изпълнителен директор. Нямаше да е лошо да издигне човек с таланта на Джак.

Наказанието на Джоуел беше напълно заслужено. И светкавично. Веднага щом чу новината за любовната му афера с Денис, съпругата му поиска развод и обезщетение, възлизащо на десетцифрена сума. Скоро след статията на Гейбриел в „И Пи Ес“ акционерите на „Ел Би Тек“ го дадоха под съд. Джоуел щеше да прекара остатък от живота си в съдебната зала. Обаче не можеше да се каже същото за Саймън Бъртън.

Какво зрелище беше само! Оливия никога нямаше да забрави Джак. Ранен, разрошен, мръсен и със скъсани дрехи, направо от летището, той нахлу в апартамента на Гейбриел и с глас, който Оливия не подозираше, че притежава, изръмжа:

— Искам да ти задам само един въпрос, Гейбриел. Откъде онзи нещастник Бъртън знаеше, че заминавам за Сингапур?

И тогава Гейбриел изведнъж разбра всичко. Сетне изтърси нещо, съвсем неподобаващо на възпитана дама. Джак излезе. Двете жени се втурнаха след него. Но той бе хванал такси. Разбира се, те знаеха къде отива. Но съвсем не подозираха какво ще направи. Джак строши остъклената врата на жилището на Саймън, изтръгна я от пантите и провеси през прозореца окървавения австралиец. Едва го разубедиха да не го хвърли.

Саймън обаче не им беше особено благодарен за този жест. Но в края на краищата какво би могло да се очаква от човек като него, който смъртно бе намразил избраника на бившата си любима и се бе опитал да го натопи в извършване на углавно престъпление с илюзорната надежда, че щом е отстранен от пътя, Гейбриел ще се върне в обятията му.

Горката Гейбриел! Не беше на себе си от гняв, задето не се бе досетила, че Саймън е в дъното на цялата история. Проклинаше се. Не бе обърнала внимание на факта, че Саймън, който не би трябвало да знае за пътуването на Джак, я бе поканил на среща, защото „прехваленият ѝ чиновник в транспорта на стоки“ е в чужбина. Освен това безгрижно бе признал, че знае за подаръка ѝ. Тя трябваше веднага да се досети, че е ровил в кабинета ѝ и е намерил куфарчето и бележката, в която Гейбриел пожелаваше на Джак приятно прекарване в Сингапур.

Но парчетата от мозайката се подредиха едва когато Джак нахлу в апартамента ѝ и зададе въпроса си. По-късно той ѝ обясни разсъжденията си и целият коварен план се изясни. Първо, престъпен бос като По Кей Сионг не би изпратил хора да го убият в хотел „Рафълс“, без да е мотивиран финансово. Второ, единствените пари, с които Джак имаше работа, бяха на „Ел Би Тек“. Извод, единственият човек в „Ел Би Тек“ в състояние да предостави значима сума на По, беше директорът, отговарящ за Азия, жената, която мразеше Джак и бе накарала Сионг да организира нападението.

Трето, щом бе изпратила Сионг да го убие, Денис не би си губила времето да слага наркотици в куфарчето му. Това не беше необходимо, щом По ѝ беше съюзник. Четвърто, тя не бе имала възможност да пипа куфарчето на Джак. Извод, никой от „Ел Би Тек“ нямаше метода, мотива и възможността да го натопи.

Затова наркотиците биха могли да попаднат в куфарчето, преди Гейбриел да му го подари. Шесто, само някой, който имаше достъп до кабинета ѝ, е имал *възможността* да пипа куфарчето. Извод, някой от списание „И Пи Ес“ имаше *мотив* да се опита да отстрани Джак от пътя.

Кой би могъл да бъде? И защо?

Тъй не бе обяснил защо, макар че, освен ако Оливия не грешеше, бе обсъдил този въпрос със засрамената Гейбриел. При това надълго и нашироко. Като имаше предвид последвалото гузно държание на Гейбриел, Оливия подозираше, че младата ѝ приятелка е имала, ами да речем, връзка със Саймън по-скоро, отколкото твърдеше. И това несъмнено беше мотивът на бившия ѝ любовник да иска да премахне Джак.

Никой от тях не можа да направи нещо по въпроса за вината на Саймън. Случаят беше потулен. От Държавния департамент се появиха господата, всички до един завършили Йейл. Забрашиха на Оливия, Гейбриел, Джак и Саймън да говорят за онова, което *действително* се бе случило. Употребиха традиционните изрази като „националния интерес“, „упълномощени сме от най-високо ниво“, „нашия най-добър приятел в Югоизточна Азия“ и други подобни празни приказки. И още едно изречение, след като линейката откара Саймън в болницата. Думите много се харесаха на Джак. „Оставете господин Бъртън на нас.“

Не беше ясно какво имат предвид, докато доста неочаквано Саймън не реши да се върне в родната си Австралия. За съжаление самолетът му се повреди, докато летеше над Тихия океан, и той бе принуден да кацне в Сингапур, където млад сержант на име Харолд Лиунг откри, че той е скрил в багажа си шише със сто и петдесет хапчета „Екстази“. Във вестниците пишеше, че може да го пуснат под гаранция след петнайсет години...

Оливия си позволи да се усмихне. „Е, всичко е наред, щом свършва добре“ — помисли тя, поднесе към устните си чашата с шампанско и шепнешком благослови младоженците и онези, които се надяваше, че скоро ще се оженят.

След като побъбри с представителите на Държавния департамент, които настояха да придружат Джак до Сингапур, тя излезе от залата и отиде да потърси съпруга си. Предполагаше, че той се разхожда из красивите градини на хотел „Рафълс“, ожесточено пуши пура и сипе ругатни върху всеки член на сингапурското правителство заради забраната да се пуши в затворени помещения.

И както винаги щеше да се нуждае от утехата на любящата си съпруга.

— Не беше необходимо да я целуваш така — изрече през зъби Гейбриел.

— Само исках да ядосам Чан — излъга Тафт. Напоследък все по-лесно лъжеше.

— Е, ядоса и мен.

„Хубаво“ — помисли той, но не го каза и отброи поредната безобидна лъжа, на която му повярваха. Пристрастяваше се към измъкването с лъжи. Трябваше да направи нещо по въпроса.

— Добре, съжалявам. Но не очаквай да се извиня на онзи кучи син.

— О, Джон! Трябва да се сдобрите. Да бъдете приятели. Забрави онова, което ми каза за него. Пък и той вече не е полицай. Не може да ти стори нищо.

— Мислиш ли? Не видя ли какво му подариха колегите за сватбата и за пенсионирането?

— Не.

— Карта за доживотно членство в Националната оръжейна асоциация. На него и на нея.

Гейбриел изсумтя презрително и шампанското предизвика сълзи в очите ѝ.

— Добре ли си? — попита Тафт.

— Да.

— Струва ми се, че плачеш. Разчувстват ли те сватбите?

— Не. Да. Понякога.

Той склочи ръце зад гърба си и леко се залюля.

— Ами по въпроса за сватбите, Гейбриел, искам да те питам нещо.

Тя се усмихна.

— Предложение ли ще ми правиш, Джон?

— Разбира се, че не — светкавично отговори той.

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

Джон Тафт се отдръпна и едва избегна шампанското, което Гейбриел се опита да плисне в лицето му. „Да му се не види — помисли си. — Грешка.“

Издание:

Джо Гарбър. Искам те обесен

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1999

Редактор: Лилия Анастасова

Художествено оформление на корица: Петър Христов

ISBN: 954-585-050-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.